

Nicole Jordan: Extázis

ELSŐ FEJEZET

London, 1813 novembere

A hullámokból előbukkant a meztelen férfi – tökéletes teste nedvesen fénylett a karibi napsütésben. A ragyogó türkiz tengerrel a háttérben olyan volt, akár egy pogány isten. A kalóz, aki a lány erényét, majd a becsületét is elrabolta.

Ahogy szétvetett lábakkal állt a kristályfehér homokon, és igazi parancsnokként tekintett szét, valósággal áradt belőle a forróság, életerő és veszély, s a lánynak elállt a lélegzete a duzzadó férfiassága láttán.

A férfi mintha meghallotta volna a halk sóhajt, és sötét pillantásával végigpásztázta. A lány minden alkalommal magán érezte a tekintetét, bár az arcvonásait sohasem láthatta. Nem láthatta az arcát, csupán a sötét, perzselő mélységű szemeket.

A férfi ruganyos léptekkel, céltudatosan közeledett. Amint lefektette, a lány a hátán érezte a homok melegét, és a férfi forró ajkai követelőzően keresték az érintését.

A férfi csókja mindent elfeledtetett vele; az érintése veszélyesen, vadul és érzékenyen kalandozott a testén.

Valósággal itta a lány csókját, majd a keze lejjebb haladt – érintése finom volt és érzéki. Végigcsokolta a lány nyakát, a kulcscsontját, a meztelen kebleket... Ajka a napnál is forróbb volt, és valósággal égette a húsát. Szájába vette az egyik mellbimbót, és erősen szopogatta, ami kéjes nyilakat lövellt szét a lány nedves ölében.

Nyöszörögve széttárta a lábát, és felsóhajtott, amikor a férfi befészkelte duzzadt férfiasságát a finom puhaságba, ami egyszerre csillapította és fokozta a combjai között érzett fájdalmat.

–Kérlek... – könyörgött.

A férfi engedelmeskedett a sürgetésnek, és hatalmas szerszáma teljesen betöltötte a lányt, aki elsírta magát a gyönyörtől.

Aztán a férfi mozdulatlaná vált, és megtagadta tőle az olyannyira vágyott megkönnyebbülést. Sötét tekintete valósággal a földhöz szögezte, akárcsak a benne lüktető férfiassága.

–Hogy vagy képes férjhez menni hozzá? – kérdezte keményen. –
Hogyan jutott eszedbe, hogy neki add magad?

–Muszáj. Nincs más választásom. Fogadalmat tettem. A férfi perzselő pillantással méregette:

–A herceged hideg, és nincs benne szenvedély. Vele nem fogod azt érezni, amit velem. Nem forralja majd fel a véred, mint én.

A lány elfordult. Jól tudta, hogy a férfinak igaza van. A küszöbön álló házasságnak már a gondolatától is kirázta a hideg. Felejteni akart... de a kalóz nem hagyta.

A férfi belemarkolt a hajába, és vadul azt sziszegte:

–Hozzám tartozol, csak hozzám. Az enyém vagy, megértetted? Én pedig a tiéd. Te teremtettél engem.

A férfi birtoklási vágyának ily szembetűnő bizonyítéka elbűvölte és felizgatta.

–Igen – mondta csendesen a lány.

A férfi erre erőteljesen belehatolt, és teljesen kitöltötte.

–Amikor hozzámérsz, csak én jutok majd eszedbe. Sírva fakadsz majd a vágytól, ha eszedbe jut az érintésem, az ízem, a mélyen beléd hatoló férfiasságom.

–Igen, igen... csak te.

A lány magához húzta a férfi száját – minden ízében érezni akarta...

A lány testébe zárult férfi újra mozogni kezdett, és erőteljesen magáévá tette. Nem volt gyengéd, de a lány ezt nem is várta el tőle, és minden mozdulatába beleremegett.

–Még – morogta rekedten a férfi. – Adj még magadból. Add meg magad...

A lány erőteljes hullámokban a csúcsra ért, és újra meg újra megremegett, mígnem a férfi is megkönnyebbült. Végül a lányra omlott, és kapkodó lélegzetük egymásba olvadt. Egy rövid időre csillapították vad vágyukat.

A lány hátradőlt, ahogy a selymes hullámok végigsimítottak rajta, és lehűtötték tűzforró bőrét és az égető szenvedélyt...

Raven Kendrick lassan visszatért a valóságba. A hálószoza damasztfüggönyein keresztül hideg, hajnali fény szivárgott a szobába,

és a lány kéjes sóhajtással idézte fel az álmát. A férfi vad és édes tüzet gyújtott a testében...

A kielégítetlen vágy minden porcikáját égette, mire odébb gurult, majd felkapott egy párnát és lüktető mellére szorította.

A szerelme csak a képzeletében létezett, bár néha annyira valóságos volt, akár egy hús-vér ember. Nem tudta, ki lehet, és létezik-e egyáltalán. Egy karibi reggelen álmodta meg, és azonnal rabul ejtette...

Becsukta a szemét, és felidézte az utolsó együttlétüket. A képzeletbeli szeretkezés forró és nedves nyomot hagyott a lába között, de valójában még sosem érezte egy igazi férfi érintését, a belsejét égető szenvedélyt.

Ennek ellenére el tudta képzelni, milyen lehet. Az ő korában illetlennek számított az, amit tudott. A ritka, erotikus könyvet, A szív szenvedélyét még az édesanyja, Elizabeth Kendrick halála után örökölte, aki még annak idején egy férfitől kapta. Szerelmes volt belé, de amikor a férfinak el kellett mennie, a könyvet nála hagyta emlékébe.

Az ismeretlen francia hölgy tollából származó írás amolyan napló volt: egy valóságos, tragikus szerelmi történet, melyben részletes leírást olvashatott a testi vágyról. Raven édesanyja éveken át ezzel a könyvvel vigasztalódott, és a segítségével folyton újraélte szerelmes napjait.

Raven dacosan felszegte az állát. Lehet, hogy nem helyes ilyen illúziókat táplálnia a kalózárol, de képzeletében olyan szabad lehetett, amilyen csak akart. Kielégíthette a mélyen benne égő nyugtalanságot, és biztonságosan csillapíthatta tiltott vágyait. És ami a legfontosabb: teljes mértékben átadhatta magát szeretőjének, és nem kellett attól félnie, hogy édesanyjához hasonlóan elveszíti a szívét és a lelkét.

A gondolattól önkéntelenül is ökölbe szorította kezét. Sose adja majd oda a szívét egy igazi férfinak. Látta, mennyire tönkretette a szerelem az édesanyját, aki egy régmúlt emlék rabszolgájaként tengődött. Édesanyja éveken át, minden éjjel a párnájába sírta bánatát, és elveszett szerelmén kesergett. Nap mint nap drága naplóját bújta, aminek betéve tudta sorait.

Raven az éjjeliszekrény fiókjába nyúlt, és elővette a díszes, finom kapoccsal ellátott könyvet. Az emlékektől megrebbent a tekintete. Végtelenül fájt neki, hogy az édesanyja egy olyan férfira pazarolta az életét, akit sohasem kaphatott meg, és még a halálos ágyán is érte epekedett.

Édesanyja elvesztése fájdalommal és eltökéltséggel töltötte el. O majd nem esik abba a hibába, hogy mindent feladjon a reménytelen szerelem kedvéért. Nem fogja alávetni magát egy férfinak, és kezében tartja majd a sorsát. Igaz, hogy férjhez megy, de annak semmi köze nem lesz a szerelemhez.

Valaki hangosan bekopogott. A naplót gyorsan visszatette a helyére, és kiszólt a szobalányának, aki egy tálcával a kezében belépett a szobába.

–Jó reggelt, kisasszony – mondta Nan izgatottan. – Finom, bőséges reggelit hoztam. Szüksége is lesz rá, hisz az esküvő csak órák múlva lesz.

Raven elkomorodott. Ma végre férjhez megy.

Lassan felült az ágyában, hogy Nan kényelmesen elhelyezze az ölében a tálcát, bár hirtelen elment az étvágya.

A szobalány öntött neki egy csésze csokoládét, és közben be nem állt a szája.

–Gondoljon csak bele, Raven kisasszony! Hamarosan hercegné lesz. Akár egy tündérmesében. – Nan felsóhajtott, a tekintete tiszteletet sugárzott, de gyorsan észbekapott. – Bocsánat, kisasszony. Féket kellene vetnem a nyelvemre. De hát még sose ismertem igazi hercegnét.

Raven elmosolyodott:

–Semmi baj, Nan. Én is izgulok.

A szobalány a kandallóhoz lépett, és felélesztette a tüzet, majd pukedlizett.

– A fürdővíze már melegszik, Raven kisasszony. Ha óhajtja, félóra múlva visszatérek, és segíték fürdeni és felöltözni.

– Köszönöm, Nan.

Ahogy a szolgáló elhagyta a szobáját, Raven kötelességtudón felemelte villáját, de le is tette, mert a gyomra már az étel gondolatától is összerándult. Pár óra múlva feleségül megy az általa kiválasztott férfihoz, a kiváló és tiszteletreméltó nemesemberhez. Hónapok óta türelmetlenül várta ezt a napot – de akkor miért érzi úgy, mintha a kivégzésére készülődne?

Esküvő előtti idegesség. Aggodalma csak ennek tulajdonítható. Minden menyasszony így érzi magát ezen a napon.

Megrázta a fejét és eltökélte, hogy uralkodik magán. Egyedül tervezte meg a jövőjét, így hát semmi értelme az utolsó pillanatokban kételkedni benne. Halford hercegével kötendő házasságával az édesanyja álma is valóra válik – arra vágyott, hogy megerősítse helyzetét a nemességén belül –, és így már soha többé nem lesz kívülálló.

Végre ő is tartozik valahová.

Hercegnéként befogadja a társaság krémje... az a társaság, mely kirekesztette édesanyját, miután több mint húsz évvel azelőtt dühös édesapja Nyugat-Indiába száműzte.

Raven szájához emelte a csokoládés csészét, és megpróbálta csillapítani idegességét. Jövendőbeli férje, a büszke, csökönyös Halford hercege kétszer annyi idős, mint ő –akinek már két fiatal felesége szenvedett halálos balesetet. De a házasság véget vet addigi magányának.

Szerencsésnek mondhatta magát, hogy hátrányos helyzete ellenére is sikerült felkeltenie Halford figyelmét. Brit állampolgár volt, de Nyugat-Indiában született, és csak tavaly tavasszal, édesanyja halála után jött először Angliába. Leküzdötte tiltakozását, és kibékült elidegenedett családjával – gyengélkedő vikomt nagyapjával és gonoszkodó nagynénjével, akik nagylelkűen kifizették a londoni első bálozói költségeit.

Raven azóta rájött, milyen sokat is jelentett számára, hogy befogadták, és szívből örült, hogy tartozik valahová.

Megkönnyebbülésére az első báli idény igazi diadálnak bizonyult. Azt követően számtalan hódoló vette körül, amit fél tucat házassági ajánlat követett, de tartózkodó viselkedésével a legmakacsabb hódolóit is lefegyverezte. Csakhogy botrányos múltjával nem engedhette meg magának, hogy lehetőséget adjon a válogatott társaságnak a múltjában keresgélni, bár sokszor érzett kísértést, hogy szemükbe vágja az igazságot. Nem teheti meg, ha közéjük akar tartozni.

Cseppet sem szokványos előélete kétségkívül hátrányos volt számára, aminek Raven is tudatában volt. A karibi Montserrat-szigeten ritka szabadságot élvezett, és gyerekkorában rejtett öblökben úszkált, kalózt játszott és a szél szárnyán szaladgált. Még a neve sem volt szokványos; a haja színéről nevezték el: a Raven hollót jelent, a fekete tincseit édesapja valamelyik spanyol ősétől örökölte.

Angliában azonban igyekezett kordában tartani ösztöneit, és minden erejével azon volt, hogy elfogadtassa magát, tehát a szenvedély minden apró rezdülését alárendelte a szokásoknak, és alávetette magát a merev viselkedési szabályoknak.

Csupán a kora reggeli, parkbéli lovaglás alkalmával engedett nyugtalan ösztöneinek. Amikor szenvedélyre vágyott, képzeletvilágába menekült, ahol várt rá a kalóz szeretője, aki annak ellenére, hogy csak a képzeletében létezett – és a kielégítetlen vágyakozás csillapíthatatlan fájdalommal járt –, biztos volt benne, hogy a kalóza többre képes, mint a hercege.

Hirtelen megborzongott, majd eltolta a tálcát és kikelt az ágyából. Ilyenkor már lovagolni szokott, de most itt az ideje felkészülni az esküvőre.

Vállára terített egy gyapjúkendőt, amikor meghallotta a kopogást. A nagynénje volt az.

Catherine, Lady Dalrymple impozáns hölgy volt – magas és elegáns, finom arcát ezüst haj keretezte, ami királynői jelenséggé varázsolta.

–Történt valami? – kérdezte Raven, és a homlokát ráncolta. Már hónapok óta a nagynénjénél lakott, de az asszony most látogatta meg először a szobájában. Idős rokonai nem voltak korán kelők.

Catherine kényszeredetten elmosolyodott:

–Semmi különös. Csak nászajándékot hoztam neked –mondta, és elővett egy apró, szaténborítású dobozt. – Az édesanyádé volt. Gondolom, Elizabeth is azt szeretné, ha a tied lennének.

Raven szíve megdobbant az édesanyja említésére. Kíváncsian kinyitotta a dobozt, és a lélegzete is elállt a döbbenetesen szép gyöngysor és a hozzá tartozó fülbevaló láttára, melyek már első ránézésre is igen értékesnek látszottak.

Kérdő pillantást vetett a nagynénjére, mintha nagylelkűsége okát firtatná. Lady Dalrymple rendszerint ellenszenvvel, sőt jeges tartózkodással kezelte.

–Kétségeim voltak – jegyezte meg a nagynénje, kimondatlan kérdésére válaszolva – ezzel a nappal kapcsolatban. De azt hiszem, eljött az ideje, hogy odaadjam neked.

–Gyönyörű – suttozta Raven.

–Elizabeth nem akarta magával vinni őket, amikor elment – jegyezte meg Catherine néni helytelenítő éllel a hangjában. – Nem volt valami bölcs döntés, és meg sem fordult a fejében, hogy esetleg el is adhatta volna őket. Gondolom, szívesen felvennéd az esküvődre.

Ravent meglepte a nagynénje ajándéka, de nem akart túlságosan lelkesnek mutatkozni.

–Köszönöm szépen. Nagy örömet okoztál velem. Catherine szó nélkül az ajtó felé indult, de aztán megfordult, és azt mondta:

- Bevallom, kellemesen csalódtam benned, Raven. Sose gondoltam volna, hogy ilyen előnyös házasságot fogsz kötni.

- Miért nem? – Kérdezte Raven önkéntelenül. – Mert törvénytelen származásom miatt nem gondoltad volna, hogy ennyire magasra törnék?

- Szerencsére csak kevesen tudják az igazat a származásoddal kapcsolatban. Ami a másik dolgot illeti, valóban nem feltételeztem rólad, hogy képes leszel férjhez menni Halfordhoz. Annyi udvarlód volt... Attól félttem, szándékosan a legelőnytelenebbet választod majd, csak hogy bosszants bennünket.

Valóban számos udvarlója akadt, gondolta Raven. Tulajdonképpen az egyikük még a jegyesség kihirdetése után is folyton a nyomában volt, és kis híján botrányba keverte Ravent. A nagynénje szerencsére mit sem tudott az ügyről.

– Ezt azért nem tettem volna meg veletek, nénikém.

- Talán nem – felelte a nagynénje. – Ennek ellenére, végig aggódtam, hogy felbontod az eljegyzésedet, hiszen óriási a korkülönbség köztetek.

– Catherine ajka halvány mosolyra húzódott. – Szerintem úgy néz ki, mint egy kitömött ing. A külsejét tekintve egyáltalán nem mondhatnám, hogy összeillénétek.

- Azért nem olyan rossz – védte meg Raven a férfit. –Halford visszafogott és nagyon jól nevelt, s a rangja ellenére is nagyon kedves ember.

- Nos, örülök, hogy nem ábrándozol botor módon a szerelmi házasságról. A szerelem nem hoz boldogságot, ahogy azt az anyád is megtapasztalta.

Raven hirtelen megmerevedett.

– Igen, éppen ellenkezőleg. A szerelem csak bánatot hoz az embernek. Elég jól megtanultam, Catherine néni.

– Legalább több eszed van, mint az anyádnak.

Raven szótlanul a földre nézett, hogy elrejtse dühét. Nem óhajtotta kitárgyalni az anyját, és a régi sebeket sem akarta feltépni.

Az idős hölgy összeszorította ajkait.

– Legalább most olyan jövőd lesz, amit Elizabeth is kívánt neked. Olyan helyed lesz a társaságban, amilyen neki nem adatott meg.

Raven már nem bírta elviselni a csípős megjegyzést, és dacosan a nagynénjére meredt.

- Inkább fogalmazz úgy, hogy megtagadták tőle ezt a helyet, amikor a családja elüldözte – vágott vissza keserűen.

- Kénytelenek voltunk férjhez adni – felelte bosszúsan a nagynénje. – Tönkretette az életét. Kimondhatatlanul botrányosan viselkedett – esztelenül belehabarodott abba a nős férfiba, ráadásul még terhes is lett tőle.

Ravent bosszantotta, hogy a szemébe vágják az anyja viselt dolgait.

- Azért nagyapának sem kellett volna kitagadni, és az óceán túlsó partjára száműzni az anyámat – felelte.

- Lehet, hogy nem – mondta Catherine fagyosan. – De Jervis helyesen döntött. Senki sem várhatta el tőle, hogy elviselje a lánya szégyenét, aki ráadásul még gyereket is szült a szeretőjétől.

- így hát hozzákényszerítették egy olyan férfihez, akit nem is szeretett, és elküldték, hogy ne legyen szem előtt.

- Biztosíthatlak felőle, hogy Elizabeth is tisztában volt vele, hogy az a házasság volt az egyetlen megoldás. Kendrick megmentette a becsületét, és nevet adott a gyermekének.

Raven elpirult az ismerős szólamok hallatára. Ő is tisztában volt azzal, hogy milyen áldozatot hozott érte az anyja. Azt is tudta, hogy pusztán a létevel is mekkora terhet jelentett neki. De a nagyapja és a nagynénje talán túlságosan szívtelenek és kemények voltak velük.

- Ha az anyámat nem kényszerítették volna idegenek közé – jelentette ki dacosan –, ha a családja és a barátai között élhetett volna, talán sikerült volna leküzdenie szenvedélyét. Ehelyett csak az elérhetetlen szerelme után sóvárgott.

- Csakis önmagát okolhatta a gyengeségéért. Aztán volt min bánkódnia.

- Bocsáss meg, ha tiszteletlennek tűnnék, nénikém –mondta Raven gúnyosan –, de honnan tudod, hogy mit érzett?

– Megírta a leveleiben. Elizabeth éveken át levelezett velem.

Raven elkerekedett szemmel bámulta.

- Sose gondoltam volna, hogy a mama írt neked.

- Írt bizony. – Catherine szürke szeme továbbra is hideg volt. – A későbbi levelei alapján megjött az esze. Keserűen megbánta kegyvesztettségét, a rang és az előjogok elvesztését, amikbe beleszületett. Hiányzott az az élet, amiben része lehetett volna, és talán ezért is akarta, hogy legalább neked meglegyen mindened.

Ez biztos, gondolta Raven keserűen. Az anyja már-már megszállottan ostromozta magát. Elizabeth számtalan órát töltött azzal – valójában minden délután, teaidőben –, hogy igazi hölgyet faragjon a lányából, aki helyette is elfoglalja méltó helyét az angol társaságban. A halála előtt megeskette Ravent, hogy nemesemberhez megy férjhez...

- Megvannak még a mama levelei? – kérdezte Raven, hogy témát váltson.

- Nincsenek. Nem tartottam meg őket. De biztos vagyok benne, hogy nagyon megkönnyebbülne, ha tudná, hogy hercegné lesz belőled.

- Megkönnyebbülne – javította ki Raven –, ha tudná, hogy már nem kell amiatt aggódnom, hogy fattyúnak bélyegeznek. Tudta, milyen kegyetlenek az emberek, és azt akarta, hogy a vagyon és a rang megóvjon a múltamtól.

- Én mindenesetre megkönnyebbültem, hogy legalább te nem hoztál szégyent a családra.

Raven ökölbe szorított kézzel igyekezett uralkodni magán.

– Ha annyira aggódtál, hogy szégyent hozok rátok, vajon miért fogadtatok be, és miért támogattatok a bált?

- Mert elhatároztam, hogy fenntartom a látszatot – természetesen. És a nagyapád hallani sem akart más megoldásról. – Catherine elegánsan felsóhajtott. – Véleményem szerint Jervis meglehetősen bután viselkedett, és úgy bánt veled, mint a tékozló lánnyal. De Elizabeth halála után folyton azt hajtogatta, hogy talán túlságosan keményen bánt vele...

- Csak, mert valóban kemény volt – vágott közbe Raven. Anyja halála után a nagyapja, Jervis Frome, Luttrell vikomt másképp látta a

dolgokat, és megbánta, hogy nem békültek ki. Ravent Angliába hívta, és minden alkalmat megragadott, hogy megismerje egyetlen unokáját, és jóvátegye a lányával szembeni viselkedését.

Catherine látszólag elmondta a magáét, és megfordult. Minden mozdulatából sugárzott az előkelőség.

- Elég volt a tétlenkedésből. Munkára fel. Nem kellene megvárakoztatni a herceget az oltárnál.

- Igazad van – mondta Raven hűvösen. – Te aztán csak tudod.

Annak idején Elizabeth feldühítette a családját, amikor az amerikai hajómagnás iránti szenvedélyes szerelme alaposan megrengette a társaságban elfoglalt pozíciójukat, ráadásul még házasságon kívüli gyereket is szült. A katasztrófát csak úgy lehetett elkerülni, hogy férjhez adták az egyik elszegényedett szomszédjuk legifjabb fiához – aki egész életében megvetette őt, a fattyú lányával egyetemben.

Raven megremegett, amikor eszébe jutott Ian Kendrick, az apja. A nyilvánosság előtt már húsz éve Kendrick kisasszonyként szerepelt, de otthonában a férfi sose fogadta el gyermekének. Egyetlen alkalmat sem hagyott volna ki, hogy felemlegesse törvénytelen származását.

Szándékosan éreztetette vele, hogy ő csak egy kis senki, akit a saját nyomorúsága és a felesége bűne miatt is felelősségre lehet vonni. A házassági szerződés értelmében egy kis ültetvényt és havi járandóságot kapott annak fejében, hogy a Karib-szigeteken maradjon Elizabeth-szel. Ian Kendrick ugyanolyan száműzött volt, akár a felesége, és nyolc évvel ezelőtt bekövetkezett végzetes lovasbalesetéig sem sikerült megteremtenie magának az olyannyira áhított életszínvonalat. A felesége közben boldogtalanul tengődött mellette, és elveszett szerelmét siratta. Ami a lányukat illeti...

Raven megrázta magát, és nyugalmat erőltetett magára. A titka nem derülhet ki, de pusztán önvédelemből is a legmagasabb rangú kérésre választotta férjéül. Közben gondosan távol tartotta magától a kellemetlenkedő alakokat. Tudta, hogy ha elég magas lesz a társadalmi pozíciója, egy hatalommal bíró nemesember feleségeként biztonságban tudhatja magát kétséges múltjától.

Ennek ellenére büntudata volt amiatt, hogy eltitkolja származását a leendő férje előtt. Azonban Halford pontosan azt a menyasszonyt kapja, amit óhajtott, gondolta Raven. Érintetlen volt, elfogadható külsővel

rendelkezett, jó családból származott, és tökéletesen eleget tudott tenni a hercegnéi feladatoknak. Ráadásul örökösökkel is hajlandó megajándékozni Halfordot.

Raven is megkapja majd, amire vágyott: a társaság tagjai, akik addig nem tartották elég jónak, végre befogadják. Biztonságos férjet kap. Jobb egy hideg, szerelem nélküli szerződés, mint egy szenvedélyes szerelem, ami darabokra szaggatja a szívét.

Nem fenyegette az a veszély, hogy beleszeret a hercegbe, bár remélte, hogy idővel megkedvelik egymást, és jó barátok lesznek. Majd a fantázia birodalmában megtalálja a melegséget és szenvedélyt, és képzeletbeli szeretője kielégíti ilyen irányú igényeit. Szüksége is lesz erre, hiszen egész életében meg kell majd felelnie magas rangú férjének.

Ami azt illeti, a fantáziálása nem jelent veszélyt a házasságára, és a fogadalmát sem szegi meg vele. Teljes mértékben hűséges marad Halfordhoz... legalábbis testileg.

Raven nagyot sóhajtott, és a csengőért nyúlt, hogy behívja a szobalányát. Vőlegénye hamarosan a Szent György-templomban vár rá, a több száz fős sereggel együtt – a társadalom krémjével. Ő pedig mindent megtesz, hogy gyönyörű legyen ezen a különleges napon.

*

Két órával később lefelé lépkedett a lépcsőkön, ahol már várt rá a nagyapja és Catherine. Az idős vikomt azon ritka alkalmakkor tartózkodott itt, amikor a városba utazott.

Lord Luttrell magas volt és ezüstös hajú, akár a nővére, bár nem volt annyira jóképű. Gyenge volt a szíve, és emiatt hosszú ideje betegeskedett.

Amikor Raven közelebb ért hozzá, észrevette, hogy a nagyapja szeme könnyesen csillog.

– Tetszem, nagyapa? – kérdezte mosolyogva. Még nem bocsátotta meg neki, amit az anyjával tett, de az Angliában eltöltött közel nyolc hónap alatt sikerült megbarátkozniuk egymással.

Az öreg remegő kezével megfogta unokája kezét.

–Nagyon is, gyermekem. Elbűvölően gyönyörű vagy.

Raven is elégedett volt a külsejével. Uszályos ruhája halványsárga fényben csillogott, a szoknyáját borító elefántcsontszínű hálót aranyfonállal szőtték át. Édesanyja gyöngyörát viselte, hollófekete haját pedig divatos frizurába fésülték.

A vikomt mellett álló nagynénje sárkányként horkantott:

–Valóban gyönyörű, Jervis. De szerintem, nem kellene annyit bókolni, csak összezavarod vele a fejét. Raven már nem kisgyerek.

A nagyapja szokás szerint meg sem hallotta a megjegyzést, és megveregette Raven kezét.

–Még sose voltam ennyire büszke rád. Csodálatos hercegné lesz belőled.

Raven uralkodott magán, és nem szólt egy szót sem. A környezetéhez hasonlóan a nagyapja is úgy látta, hogy egy asszony értékét kizárólag a férj társadalmi szerepe határozza meg. A nagyapja javára szól az a tény, hogy ő csak jó életet akart biztosítani az unokája számára.

A kezdeti nehézségek ellenére Lord Luttrell megható kedvességgel fogadta, és segített neki beilleszkedni a családba. Raven pedig határtalanul örült a kapcsolatnak. Ő és Lady Dalrymple voltak az egyetlen rokonai, bár Amerikában még volt egy féltestvére, akivel természetesen sohasem találkozott. Ravennek nem adatott meg, hogy megismerje az édesapját, a pár évvel azelőtt elhunyt gazdag hajómágnást.

Azt is tudta, hogy a vikomt szívből megsiratta a lányát, és őszintén megbánta nyakasságát.

– Sajnálom, hogy az anyád nem láthat – mondta a nagyapja remegő hangon.

Ravennek összeszorult a torka. Ő is boldog lenne, ha az édesanyja tanúja lehetett volna a nagy pillanatnak.

- Most már elég az érzelgősségből, Jervis – szakította félbe Catherine élesen. – Ideje a szertartásra gondolni.

- Igen, természetesen – morogta Luttrell, és megrovó pillantást vetett a nővéreire.

A Dalrymple-ház komornyikja felsegítette rá a köpenyét, és Raven, a nagyapja karjára támaszkodva, lassan lement a nagynénje házának bejáratához, ahol a vikomt hatalmas hintója készen állt, hogy a temp-lomba szállítsa őket.

Raven megörült, amikor meglátta régi inasát, Michael O'Malley-t, aki a hintó mellett álldogált, hogy elbúcsúzhasson tőle.

– Maga aztán csodaszép látvány, Raven kisasszony – szólalt meg a férfi jellegzetes ír tájszólásával. Az arca valósággal ragyogott örömeiben. – Ammá biztos, hogy örömteli napnak nézünk elébe.

Raven őszintén elmosolyodott, és odalépett, hogy megölelje a nagydarab, ősz hajú férfit.

– Köszönöm, O'Malley úr – mondta meghatódottságtól fátyolos hangon.

Ügyet sem vetve a rokonai helytelenítő mocorgására, megcsókolta a barázdált arcot. O'Malley egész gyerekkorában mellette volt, és inkább pótapjának, semmint szolgájának tekintette. A férfi elkíserte Angliába, és bátorította, amikor Rávennek szembe kellett néznie rokonaival. Ki-mondhatatlanul hálás volt a barátságáért.

Raven megfordult, és hagyta, hogy O'Malley a könyökénél fogva a hintóba segítse. Abban a pillanatban mozgásra lett figyelmes, és kíváncsian felnézett. Egy csukott hintó haladt feléjük, a kocsis arcát eltakarta a csuklyája, amitől úgy nézett ki, akár egy kísértet.

A közelükbe érve a hintó lelassított, majd hirtelen megállt, és már csak azt látták, hogy három fegyveres, maszkos férfi ugrik ki belőle. Raven megdöbbenésére ketten egyenesen nekiszzegezték fegyvereiket, míg a harmadik egy bunkósbottal hadonászott.

– Kegyed velünk jön – jelentette ki az egyik férfi durván, és egyenesen rá mutatott.

– Ki az ördög maga? – kérdezte Lord Luttrell.

Raven a rémülettől dermedten állt, amikor a vezér hozzálépett és megragadta az egyik karját, majd a hintó felé vonszolta.

O'Malley felmordult és utána vetette magát, de a bunkós férfi gonoszul meglóbálta a husángot, hogy elvegye a kedvét a segítségnyújtástól.

Raven egy pillanatig arra gondolt, hogy mindez csak a képzelete szüleménye, de a karjába hasító fájdalom igencsak valóságos volt. A férfi közben egyre közelebb rángatta a hintó ajtajához.

– Mire véljem ezt a felháborító viselkedést? – kiáltott fel a nagynénje jegesen. – Követelem, hogy azonnal engedjék el az unokahúgomat!

Raven támadója azonban semmibe vette a tiltakozást. Vastag karjával átkarolta a derekát, és könnyed mozdulattal felemelte.

A lány alig kapott levegőt a dühtől, és küszködve szabadulni próbált, bár a sonkavastagságú karok ellen nem sok esélye volt a menekülésre. Akkor kétségbeesetten lehajtotta a fejét, és a férfi kabátján keresztül annak vállába harapott, mire olyan hatalmas ütést kapott a halántékára, hogy csillagokat látott fájdalmában.

A családja közben kétségbeesetten álldogált.

Félelme csak növekedett, amikor rájött, hogy ezek az emberek fényes nappal fogják elrabolni!

Akkor meglátta O'Malley-t, aki egy ütés következtében a földön hevert, Raven felháborodottan felkiáltott, de a férfi durván a hintóba tuskolta, és arccal a padlóra lökte. Ahogy becsapták a hintó ajtaját, érezte, hogy a ruhája válla elszakadt.

A döbbenettől dermedten alig bírta kivenni a hintó körüli kiabálást, amikor a jármű hirtelen meglódult és eliramodott. Megragadta az egyik ülést, és nyöszörögve feltápáskodott, majd zúgó fejét az egyik bőrtámlának támasztotta.

Nem volt egyedül.

–Maga! – kiáltott fel a lány, amikor felismerte a szemben ülő, fekete hajú férfit.

Az egyik megszállott, faragatlan udvarlója volt. A férfi egy alkalommal durván megtámadta, miután elutasította házassági ajánlatát, és alig bírt megszabadulni tőle. Utoljára akkor látta, amikor O'Malley-vel verekedett, aki megvédte tőle.

Sean Lasseter kegyetlenül mosolygott, és egy pisztollyal játszadozott, amitől a lány csak még jobban megrémült.

–Tehát oly sok hónap elteltével is emlékszik rám, Kendrick kisasszony. El vagyok bűvölve.

–Mit akar? – kérdezte Raven a pisztolyra sandítva.

–Egyszerű: elégtételt – jelentette ki az elrablója meglepően szelíden.

–Elégtétek? De miért?

A férfi előhúzott a zsebéből egy flaskát, és nagyot kortyolt belőle. A szűk térben Raven megérezte az erős italszagot, és látta, hogy a férfi tekintete homályos az alkoholtól.

–Biztos vagyok benne, hogy tudja, miért – mondta a férfi gúnyosan.

Hirtelen felemelte a pisztolyt, és a lány megrezsent, mert tudta, hogy meg akarja ütni. Kétségbeesetten felemelte az egyik karját, hogy

megvédje az arcát, de a férfi a pisztoly agyával nagyot ütött a koponyájára. Raven elvesztette az eszméletét.

MÁSODIK FEJEZET

Bizonyára jó okod volt arra, hogy félbeszakítsd a vívómérkőzést – mondta kedvesen Patrick Lasseter, amint felért a második emeletre. Gyönyörű házigazdája, Emma Walsh a lépcsőfordulóban várt rá.

– Az ügy nem tűrt halasztást – felelte izgatottan. – A fivéred...

Patrick megrebbent, és azonnal felébredt benne az oltalmazó testvér.

- Mi történt Seannal? Megsérült?

- Nem, nem sérült meg. De idehozott egy hölgyet Patrick, és nem hinném, hogy tisztességesek lennének a szándékai. Ostor van nála, és az ágyához kötözte.

A férfi aggodalmaskodva összeráncolta sötét szemöldökét. Elbűvölő öccse időnként vadul viselkedett, és veszélyes is lehetett, bár tudomása szerint még sohasem erőszakoskodott nővel. Csakhogy az utóbbi pár hónapban egyre gyakrabban látta sötét hangulatban...

– A hírnevünk – szörnyülködött Emma. – Ha megerősokolja...

Emma ugyanolyan hévvel védelmezte a klub jó hírét, akárcsak ő maga, gondolta Patrick komoran, de nehéz élete miatt bármelyik nő iránt együttérzést mutatna. Az erőszak említésére azonban neki is összerándult a gyomra.

– Meg kell állítanod, Patrick. Kendrick kisasszonyt jól ismerik a társaságban, és figyelemre méltó kapcsolatokkal rendelkezik.

A hírhedt név hallatára kihúzta magát. Raven Kendrick kisasszony a társaság üdvöskéje volt, és az elmúlt nyáron egy ideig pokollá tette az életét – amikor Sean a brutális brit haditengerészeti vendégszeretét élvezte.

- Hol vannak?

- A hálószobában.

Patrick megfeszítette az állát. Nem akart elhamarkodottan ítélni. Sean már évek óta küzd a démonaival, de a haditengerészeti óta megkeseredett és bosszúszomjas lett. Lehet, hogy a szolgálatban elszenvedett kínszenvedés végül az örületbe kergette?

Patrick gyorsan végigment a folyóson, a hálószoza irányába, amit csak akkor használt, amikor a klubban töltötte az éjszakát. Az Aranygyapjú elegáns játékszála volt, de a szerencsejátékok csak a földszinten zajlottak, míg az emeletet személyes használatra tartották fenn.

A hálószoza ajtaja zárva volt. Patrick megdöngötte az ajtót, és éles hangon az öccsét szólította:

– Sean.

Mivel senki sem válaszolt, sarkon fordult, és a szomszédos dolgozószobába ment, majd egy második ajtóhoz lépett, ami a hálószozába nyílt. Ez már nyitva volt, és belépett a helyiségsbe.

Az ágyon egy zilált nő feküdt az oldalán, kezeit az ágytámlához kötötték. Nem volt teljesen meztelen, de finom alsóruhája a térde fölé csúszott, és megmutatta hosszú, kecses lábát, míg ébenfekete haja vad tincsekben omlott meztelen vállára.

Patrick szíve megdobbant. Tehát ő az a bizonyos Raven Kendrick kisasszony, a szépséges első bálozó, aki térdre kényszerítette a nemesembereket. Útjaik még sose találkoztak, talán azért sem, mert öccsétől eltérően a férfi igyekezett távol maradni a lány köreitől.

A lány csukott szemmel, mozdulatlanul feküdt.

Patrick első reakciója az volt, hogy gyorsan kiszabadítsa a lányt, de leküzdötte természetes ösztöneit – a döbbenetet, elképedést és dühöt, amit az öccse viselkedése váltott ki belőle. Nem szabad elfelejtenie, hogy ez a lány egy kőszívű, halálos csábító, aki sportot űz abból, hogy tönkreteszi a fiatal nemeseket. Megérdemli, hogy ugyanúgy szenvedjen, mint az öccse, függetlenül attól, hogy ez meglehetősen kemény büntetés lenne.

Patrick az öccsére pillantott. Sean a kandalló melletti hintaszékbe süllyedt, egyik kezében egy üveg whisky, a másikban az ostor. Arcának bal felén három hosszú karmolás nyoma. Önkéntelenül az arcához kapott, és megsimogatta a heget. Csakhogy az ő sebe régi volt, és már nem fáj annyira, mint az öccse arcán éktelenkedő karmolás.

A szurokfekete hajú, izmos testű fivérek első látásra nagyon hasonlítottak egymásra, bár Sean vékonyabb és alacsonyabb volt.

Sean Patrickre emelte vérben forgó szemét, és olyan benyomást keltett, mint aki alaposan leitta magát.

Patrick elnyomta kitörni készülő érzelmeit, mivel meg akarta őrizni nyugalmát ebben a kényes helyzetben.

– Megmagyaráznád, hogy miért barikádoztad el magad a hálósobámban? – kérdezte végül, és becsukta maga mögött az ajtót.

Sean az ágyon heverő szépség felé mutatott az üveggel.

– Ez az én bosszúm – motyogta. – Elraboltam. Tönkretettem a nemesi házasságát. A hercegének már nem fog kelleni.

– És az ostor? – kérdezte Patrick.

– Majd elverem vele, ahogy velem is tették. Ez csak egy ostor, nem a kilencfarkú macska. Sajnos nem is fáj annyira. – Sean felhorkant. – Az ördögbe... józanul képtelen voltam... Bátorságot kell méritenem... – azzal felemelte az üveget.

Patrick megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy az öccse képtelen hidegvérrel véghezvinni előre kitervelt bosszúját, és előbb leissza magát. Sean elbűvölő, nyughatatlan ifjú volt, éles nyelvvel és heves természettel megáldva – ez minden bizsonnyal az ír felmenőinek tulajdonítható, de természetének sötétebb oldala sajnos angol őseinek köszönhető.

Ebben az esetben teljes mértékig jogos volt Sean keserősége. Tavaly júniusban az áruló Kendrick kisasszony az inasával kergette el, mert bátorkodott megkérni a kezét. Eszméletlenül hevert a londoni utcákon, amikor a toborzóbrigád rátalált, és négy kegyetlen hónapig a brit haditengerészet szolgálatába kényszerítették. A hátát borító sebhelyek örök életében eszébe juttatják majd azt a borzasztó élményt.

Patrick beleborzongott az emlékekbe. Amikor az öccse hirtelen eltűnt, megszállottan kereste, míg végül sikerült kimenekítenie a brit haditengerészet embertelen körülményei közül. Patrick önmagát okolta amiatt, hogy nem tett semmit, hogy elejét vegye Sean szenvedéseinek, és fogadalmához híven nem védte meg őt.

Sean zöld szeme hirtelen megtelt könnyekkel, majd lehajtotta a fejét.

– Szerettem őt, Patrick. Miért kellett ezt tennie? Felcsigázott és hitegetett, majd cserbenhagyott, hogy férjhez menjen ahhoz az átkozott hercegéhez. A szívtelen szuka.

Patrick is haragudott a gonosz csábítóra, aki ügyesen megszervezte az öccse besorozását. Még ebben az állapotában is képtelen volt sajnálni őt.

Patrick az öccséhez lépett, és az ostorért nyúlt.

–Nem hinném, hogy szükség lenne a verésre, Sean. Nem számít, milyen bűnököt követett el, te nem alacsonyodhatsz le odáig, hogy megverj egy nőt.

Sean tiltakozva engedte ki kezéből az ostort.

– De igen... Az én foglyom. Elbánok vele, ahogy ő velem.

Patrick a közelében lévő asztalra hajította az ostort, és észrevette a többi fegyvert: egy pisztolyt és egy veszélyes kést. Sean minden eshetőségre felkészült.

Abban a pillanatban az ágyon heverő lány megmoccan és halkán felnyögött. Patrick felvette a kést, és hozzá lépett. A lány nemes vonásai megduzzadtak és lázasan égtek, de a férfi leküzdötte együttérzését, és a lány árulására gondolt, miközben óvatosan elvágta kötelékeit és kiszabadította kezét.

A lány egy pillanatra kinyitotta a szemét, és üres tekintettel bámult a férfira, aki megdöbbsent a látványtól. A hihetetlenül kék szemeket hosszú, fekete szempillák árnyalták, és Patrick már cseppet sem csodálkozott azon, hogy megbabonázta az öccsét.

A hatalmas pupillákból arra következtetett, hogy a lányt elkábították. A lány elhaló nyögéssel a párnába temette arcát.

A férfi ráterítette a takarót, hogy elfedje meztelenségét, és egyben melegben tartsa a lányt. Nem állt szándékában beleesni ebbe a veszélyes csapdába.

- Mit adtál neki, Sean? – kérdezte a válla fölött.

- Bájitalt. Megitattam vele. Akkor karmolt össze.

- Csak nem azt a spanyol kotyvalékot itattad meg vele?

– kérdezte élesen a bátyja.

– Nem... nem azt. Valami keleti dolgot kapott. Gondolom, hatásos volt. Madame Fouchettól kaptam.

Patrick megkönnyebbülten sóhajtott. Madame Fouchet annak az előkelő bordélynak volt a tulajdonosa, ahol gyakran vendégeskedett az öccse. Bizonyára alapos ismeretekkel rendelkezik a bájitalokat és azok adagolását illetően. Es ami a legfontosabb: ő biztosan nem használ spanyol keveréket, ami állítólag halálos is lehet. Még így is eltart egy ideig, míg elmúlik a hatása...

Patrick türelmetlenül a hajába túrt, és azon gondolkodott, vajon mit tehetne ebben az átkozott helyzetben.

– Mire kellett a bájital? – kérdezte szórakozottan. – Miért nem adtál neki valami egyszerű altatót, ha már mindenképpen le akartad nyugtatni?

– Hogy engem akarjon – mosolygott szomorúan Sean.

– Ahogy már megtette. Akart engem, Patrick. Annyira forró volt... alig bírtam a kedvére tenni.

Azzal Sean felkecmergett, és az ágy felé indult. Eltökéltnek látszott.

– Majd úgy fogja használni a testét, ahogy az enyémet... Patrick az útjába állt. Sean rápislogott, majd elkomorult.

– Csak nem akarsz megakadályozni?

- Nem támadhatod le az ifjú hölgyet, bármit is tett veled.

- De ő nem is hölgy – vágott vissza Sean. – Ártatlannak tűnik, de a testét már nekem adta. És ne feledd, hogy angol.

Az utolsó mondat törként hasított Patrickbe. Tudomása szerint Kendrick kisasszony nem csak azért kosarazta ki Seant, mert nem volt nemesi származású, hanem azért is, mert ereiben ír vér csörgedezik. Az álla megfeszült dühében. Kétségtelen, hogy a lány ugyanúgy lenézi az alacsony származásúakat, ahogy az angol Lasseterek is megvetették ír édesanyját, ami végül az asszony halálához vezetett.

Patrick nem tudta, mit tegyen: egyrészt igazat adott az öccsének, másrészt ösztönösen meg akarta védeni az ágyban fekvő szépséget. Megrázta a fejét: mindig ösztönösen védelmezte a gyengéket és ártatlanokat. De miért szánná a végzet asszonyát, akinek egész Angliában összetört szívek jelzik útját? Különösen, hogy évekkal azelőtt megesküdt, hogy soha többé nem engedi, hogy bántsák az öccsét.

Akkor is... meg kell védenie Seant, nehogy olyat tegyen, ami bajba sodorná. Az öccse nyilvánvalóan alaposan eltervezte a gyönyörű Jezabel elrablását és elcsábítását, de lehet, hogy súlyos árat kell majd fizetnie érte.

- Ugye te sem akarsz megkínózni? – kérdezte halkán Patrick.

- Dehogynem!

- És mi lesz a klubbal? A hölgy a társaság kedvence, és ezzel a támadással az én becsületem is odalesz.

Sean elfintorodott, és az ajkához emelte az üveget.

– Nem érdekel – motyogta.

Patrick összeszűkülte szemmel nézte, és arra gondolt, vajon az öccse miért éppen hozzá hozta a lányt helyett, hogy a saját házába vitte volna. Lehet, hogy mélyen legbelül azt akarta, hogy megakadályozzák a terve megvalósításában. Vagy talán szándékosan keverte bele Patricket, aki valamilyen módon a bosszúja részét képezi... Öccse szomorúsága fájdalmat okozott neki. Megfogta Sean karját, és azt mondta:

- Haza kellene menned, Sean. Nem hinném, hogy jól éreznéd magad, ha bántanád. Kendrick kisasszony jó híre már így is tönkrement. Megbosszultad magad, nem gondolod?

- Nem! Nem eléggé! – csattant fel Sean, és elrántotta a karját.

Patrick keményen a szemébe nézett.

–Sean – mondta halkán, figyelmeztetően.

A fiatal férfi lehajtotta a fejét, és egyszeriben úgy tűnt, mintha máris elsírná magát. Az ágyon heverő tehetetlen lányra nézett, majd részegen bölintott. Patrick az ajtóhoz vezette, kinyitotta, és örömmel fedezte fel a folyósón várakozó Emmát.

- Keress valakit, aki hazaviszi – morogta. – Majd holnap beszélök a fejével, addigra kijózanodik.

- Természetesen – mondta Emma, és átölelte Sean derekát, majd elindult vele a lépcsők felé.

Patrick utánuk nézett, majd halkán becsukta az ajtót. Nagyot sóhajtott, és a lányra pillantott. Mihez kezdjen az ágyán heverő tehetetlen, szenvedő lánnyal? Az biztos, hogy ebben a szánalmas állapotban nem viheti vissza a családjához. A saját biztonsága érdekében vigyáznia kell rá. Ha a bájjital csak fele annyira hatásos, mint gondolja, a nőt elemészti a vágya. És ha magára hagyja, nekimegy az első férfinak... Nem, jobb, ha vigyáz rá, míg kialussza a szert, és csak reggel tér vissza a családjához.

Patrick elkomorult. Raven Kendrick lerúgta magáról a takarót, és lázasan széttárta lábát, a fejét pedig ide-oda ingatta a párnán. Patrick megacélozta akaratát, és közelebb lépett.

A lány hanyatt feküdt, és vékony alsóruhája felfedte a kemény kebleket, a rózsaszínű mellbimbókkal, és combjai között megvillant a

sötét színű, göndör háromszög. De tekintetét leginkább a szív alakú arcot keretező hollófekete fürtök babonázták meg.

A lány hirtelen felpillantott, és váratlan erővel megragadta a karját. Tekintete vad és réveteg volt. Patricket foglyul ejtették a sűrű szempillák keretezte mélykék szemek. Dühösen elátkozta magát, amikor megérezte merevedő férfiasságát.

A lányt mintha megnyugtatta volna a látvány, és lehunyta szemét.

– A kalózom – suttogetta. A finom ajkakon játszadozó halvány mosoly hihetetlenül érzéki volt...

Ördög és pokol. A férfi képtelen volt ellenállni ennek a gyönyörű, hívatlan fogolynak. De meg kell keményítenie szívét, ha túl akarja élni ezt az éjszakát anélkül, hogy ő maga is a lány csapdájába ne esne.

Patrick kiszabadította karját a lány meglepően erős szorításából, majd a mosdóállványhoz ment, hogy ellenőrizze, elegendő hideg víz van ahhoz, hogy lehűtse a lány lázban égő testét. Tudta, milyen hatása van a szernek. A lány olyan forró lesz, mint egy vulkán, fortyog majd benne a testi vágy, és bármelyik pillanatban kirobbanhat. Az öccse által okozott fájdalom semmi lesz a szer hatásához képest, ha nem bír megkönnyebbülni. És ha a férfi kicsit is könyörületes, megpróbálja csökkenteni szenvedését...

Patrick az ablakra pillantott, és komoran vette tudomásul, hogy még csak délután van. A kandallóhoz lépett, megpiszkálta a parazsat és vetett rá egy kis szenet, nehogy kihűljön a szoba. Emma majd később hoz valami vacsorát.

Az íróasztalnál Patrick öntött magának egy tisztességes adag whiskyt a kristályüvegből. Aztán összeszorított fogakkal az egyik székbe süppedt. Felkészült a várakozásra –tudta, hogy hosszú éjszakának néz elébe.

HARMADIK FEJEZET

Raven a szeretője karjához szorította testét, és kétségbeesetten vágyott az érintésére. Érzékei fájdalmasan kiélesedtek. A bőre megfeszült, a combja között pedig elviselhetetlen fájdalmat érzett.

- Kérlek... – könyörgött. – Nem bírom... – Lázassal hánykolódott álom és ébrenlét határán.

- Nyugalom – duruzsolta Patrick, mintha csak egy zabolátlan kancát akart volna megszelídíteni.

Kezét a lány vállfűzője alá csúsztatta, és finoman megpaskolta a finom mellet, és a mellbimbókkal játszadozott. A lány megkönnyebbülten felsóhajtott a hűvös férfikéz érintésétől.

Raven még sose élte át ennyire valóságyszerűen a fantáziáját. Még sose tapasztalta ennyire élénken kalóz szeretőjét. A férfi testéből állatias melegség áradt. A bőre férfias illatot árasztott. A szája finom volt, és szelíden kényeztette... A vágytól remegve kinyújtotta kezét, hogy vad ösztöneinek engedelmességgel közelebb húzza magához.

A lány érezte, hogy a férfi is ugyanannyira akarja őt. A férfi nem vetkőzött le teljesen, de bricsesze alatt kemény és duzzadt volt. De amikor megérintette férfiasságát, az elhúzódtól tőle, de a keze lejjebb vándorolt, becsúszott a combjai közé, mintha pontosan tudta volna, mire vágyik.

– Hadd segítsek...

A lány nehezen fogta fel a szavai értelmét, de a férfi hangja olyan volt, mint valami egzotikus muzsika: sötét és érzéki. Nyöszörgött és megemelte csípőjét, ujjjaival a lepedőt markolászta.

A férfi ujjai elkalandoztak a nedvességben, és a lány azt hitte, belepusztul az édes fájdalomba. Amikor a férfi szándékosan fokozta a nyomást, Raven vadul felkiáltott az élvezettől.

A férfi tovább simogatta, majd fölé hajolt, és ajkaival a vékony vászon alatt ágaskodó mellbimbókat cirógatta. A fehér szöveten átütött a finom verejték. A lány felnyögött, és a férfi ujjai továbbra is finoman kényeztették, amitől a lánynak lángba borult a vére. Megpróbált elszabadulni az érzéstől, de a férfi bársonyos hangja tovább kergette:

– Ez az. Gyerünk...

A fejét ide-oda dobálta, és könyörgött a férfinak, hogy tegye magáévá. Annyira akarta, hogy végre magában érezhesse. A férfi azonban nem engedelmességgel vágyának, de megkönnyebbült, amikor megérezte magában a finoman belehatoló ujjait. A szíve vadul dobogott, és a vére valósággal száguldozott az ereiben. Egész teste

lángolt, és a beteljesedésért sikoltott. Csípője önkéntelenül is ütemesen mozgott.

Minden felfokozódott, és Raven megvadult az izgalomtól. Egy pillanat múlva felsikoltott, ahogy az érzékein áthullámozott az élvezet. Úgy érezte, nyomban belehal a boldog fájdalomba.

Egy végtelennek tetsző pillanatig beleremegett a húsába hatoló határtalan élvezetbe, majd kimerülten az ágyra hanyatlott. A végtagjai súlyosak voltak, és úgy érezte, még a csontjai is elolvadtak, ahogy a testét égető tűz némiképp lecsillapodott...

Raven hálásan a férfi mellkasához szorította a fejét, és azonnal elaludt. A lány felhevült teste nyilvánvalóan hatással volt a férfitra, aki elfojtott egy káromkodást. Már majdnem négy órája vigyázott a lányra, és ágyékát elviselhetetlen fájdalom gyötörte.

Tőle telhetően enyhítette a lány szenvedését, de önmagán már nem segíthetett. A lány a foglya volt, és teljesen ki volt szolgáltatva neki. Miféle gazember használná ki az állapotát? Még akkor is, ha a lány égett a vágytól, hogy magáévá tegyék.

Nem tudta, miféle bájtalt kaphatott, de tény, hogy sokkal erősebb volt, mint azoknak a szerek, amelyekkel addig találkozott. A lány szexuális étvágya kielégíthetetlen volt, és egész teste férfi után sikoltott. Minden kezűgyessége ellenére sem sikerült teljes mértékben kielégítenie. A lány még többet akar majd, többet fog követelni...

Hátradőlt, igyekezett távol tartani magát a lány testének melegétől, de az a csekély távolság nem sokat segített rajta. El kellett volna oltania a lámpát. A lány ruhája nedves volt a fürdetéstől, és a testét borító vékony vászon teljesen áttetsző volt. Mellbimbója keményen kidomborodott.

Patrick tekintete önkéntelenül is odatévedt, ahol a ruhája felcsúszott. Azok a hosszú, csupasz lábak annyira karcsúak és gyönyörűek. Olyan átkozottul könnyű volt elképzelni őket, ahogy a testére tekerednek, miközben magáévá teszi...

A gondolattól azonnal mocorgást érzett az ágyékában. Lassan lélegzett, és megpróbálta leküzdeni a testét feszítő vágyat. A lány valószínűleg még órákig ilyen állapotban lesz, neki pedig ki kell találnia valamit, hogy ellenálljon a kísértésnek.

Most már az arcát figyelte. Az alvó lány egyáltalán nem tűnt szívtelen csábítónak. Ellenkezőleg: hihetetlenül törekenynek látszott.

Talán sosem látott még ennyire bájos nőt, de a lány nem volt szabályos szépség: friss volt, életteli, elbűvölő. És a szája... az érzéki, provokatív ajkak, ahogy kissé szétnyíltak alvás közben...

Visszafogta magát, nehogy megcsókolja a szépséges száját, de akkor a lány átkarolta, az arcát könyörgően az övéhez emelte. És a férfi egy gyenge pillanatában engedett neki, és belekóstolt a meleg ajkakba.

– Esztelen bolond – morogta Patrick vádlón. Nem akarta, hogy a lány ilyen édes és forró legyen.

A lány akkor közelebb nyomult hozzá, nekipréselődött, és Patrick megdermedt. Már levette lábbelijét és felöltőjét, de a többi ruhát magán hagyta, hogy legalább azok képezzenek némi akadályt a saját és a lány bőre között. Most már látta, hogy a ruha csekély védelmet biztosít.

– Én szépséges kalózom... – motyogta a lány, ujjaival a férfi mellkasát simogatva.

Kalóz? Már másodszor nevezte így. A férfi csodálkozva nézett rá, majd levette a kezét a mellkasáról. Mit tudhat egy kékvérű első bálózó a kalózokról? De a jelek szerint a lány sokkal tapasztaltabb volt, mint illene.

Valójában meglepte a lány tapasztaltsága. Most már megértette, milyen kínoknak vethette alá az öccsét.

A lány újra hozzádörgölözött, és Patrick már tudta, hogy vége a nyugalmanak. Rezignált sóhajjal lenyúlt, hogy megadja neki, amire vágyott. Az ujjait azonnal elborította a finom, meleg nedvesség. Amikor becsúsztatta őket a selymes puhaságba, a lány hálásan felnyögött.

A férfi egy pillanatig simogatta, majd belecsúsztatta ujjait a forró mélyedésbe. A lány nyöszörgött és hánykolódott a simogató kezek között, és még közelebb nyomult a férfihoz.

A férfi teste még jobban fájt a vágtyól, és Patrick állá megfeszült kínjában. A lány olyan volt, mint a tűz: gyönyörű, forró és vad.

Patricknek elakadt a lélegzete, amikor a lány már látszólag századszor ért el a csúcra. A lány élesen felkiáltott, önkívületében megfeszült a teste, és megremegett a férfi karjaiban.

Patrick magához ölelte, míg lecsillapodott benne a láz. Ahogy megnyugodott, a férfi elhúzódott tőle, hiszen nem tudhatta, még milyen kinszenvedést kell kiállnia. Becsukta a szemét – szüksége volt egy kis pihenésre. Mindenképpen le kellett csillapítania a saját fájdalmát...

Valószínűleg elbóbiskolt, mert hihetetlen dologra ébredt. Mellette egy sötét hajú nő hevert, aki aljas támadást indított védtelen teste ellen. Míg aludt, a lány kigombolta a nadrágja nyílását, ajkaival a hatalmas férfiasságát kényeztette...

Patrick beletúrt a lány hajába, és némán könnyöngött, hogy ne hagyja abba... Amikor rádöbbsent, mi történik, teljesen megdermedt. Elkapta a lány kezét, és az oldalához szorította. Nagy hiba volt, mert a lány még közelebb került hozzá, és Patrick egészen közről láthatta a fűzőből kibugyanó melleket. A lány felhevült testtel könnyöngött a simogatásért... az ő simogatásáért.

A férfibe belehasított a vágy. Lekapta tekintetét a lány kebléről, és elmerült a szenvedélyes kék szemekben.

– Sose fogom szeretni, esküszöm – morogta a lány rekedtesen. – A tiéd vagyok. Csak a tiéd...

– Ördög és pokol – motyogta Patrick.

Nem állt szándékában kihasználni Raven Kendrick állapotát, aki azonban nem volt ennyire visszafogott. És a férfi távolról sem volt egy szent.

Akkor a lány megcsókolta, a nyelvét a férfi szájába csúsztatta. Patrick el akarta tolni, de tenyere a lány mellének ütközött. Felmordult, és amikor Raven a csípőjéhez tapadt, cserbenhagyta az akaratereje. A lány annyira forró volt, hogy elhatározta, megadja neki, amire vágyik. Az ajkára tapadt, majd finoman hatalmas férfiasságára emelte. Felsőhajtott, majd döbbsenten érezte, hogy a lány a testébe helyezi merev szerszámát. Meglepődött és megdöbbsent, amikor megérezte a szűzies feszességet. A lány érintetlen volt...

Riadtan rántott egyet a csípőjén, és azonnal eltolta magától a lányt. Rémulten figyelte a könnyöngő tekintetét.

– Kérlek... – suttogta Raven.

Válaszra sem várva, a férfi izmos combjának feszült. Patrick együttérzően megragadta a lány fenekét, és segített neki, míg az újra a csúcsra ért, és a karjaiba omlott.

Úgy tartotta a szépséges testet, mint egy törekeny tárgyat. Szinte félt megérinteni. Nem fért a fejébe, hogy lehetett szűz a lány. Egész teste, a mozdulatai olyanok voltak, mint egy kurtizánnak, és mivel az öccse csábítóként emlegette, természetes, hogy feltételezte róla, hogy kellő

tapasztalattal rendelkezik e téren. Kétségbeesett vágya a bájitalnak köszönhető, de fondorlatos csókjai és merész simogatásai cseppet sem voltak szüziesek. Profi játékosként fele vagyonát is feltette volna arra, hogy már nem ártatlan. És veszített volna.

Az ördög vigye el, a férfiassága elleni támadása is csak azt bizonyította, hogy nem idegen számára a férfitest... Talán valóban rendelkezett ilyen irányú tapasztalatokkal, de szüzességét a férjének tartogatta. A nemesi származású férjének. Patrick elkomorodott, amikor belegondolt, hogy Kendrick kisasszonynak előző nap kellett volna hozzámennie a hercegéhez. Ami azt illeti, éppen ez az esemény váltott ki ilyen indulatokat az öccséből.

Patrick nagyon sóhajtott, amivel önkéntelenül is belélegezte a lány hajának finom illatát. Mibe keverte az a bolond? És most mi a fenét kezdjen a lánnyal?

Raven felsóhajtott, és orrát a férfi vállába temette, akár egy kiscica. Patrick beleborzongott a szokatlan gyengédségbe.

Még mindig haragudott a lányra, hogy olyan kegyetlenül elbánt a fivérével, bár most először kételkedett Sean igazmondásában. Világos volt, hogy az öccse állítása, miszerint a lány szexuális közelségét élvezte, hazugság volt. Hogy lehetséges, hogy gonosz Jezabelnek titulálta Ravent?

Tény, hogy Seanra borzasztó hatással volt a haditengerészetben eltöltött idő. Csakhogy természetének sötét oldala már azelőtt kialakult, és ami még ennél is rosszabb: a bátyját okolta amiatt, hogy több mint tizenkét évvel ezelőtt perverz nagybátyjánál hagyta.

Patrick összeszorította öklét dühében. Tizenöt éves volt, amikor meghalt az édesanyja, és azóta felelősséggel tartozott öt évvel fiatalabb öccséért – annak ellenére, hogy apai nagybátyjuk mindkettejük felett vállalta a gyámságot. Csakhogy nem vigyázott eléggé az öccsére, és a kicsapongó férfi kénye–kedvére bízta a fiút.

Azóta kétségbeesetten igyekezett jóvátenni mulasztását. Ujjával megérintette az arcán lévő sebhelyet, amit akkor szerzett, amikor felfedezte William Lasseter bűnét, és csúnyán összeakaszkodtak. Meg akarta ölni a gazembert, de aztán Dublinba menekültek, és megesküdtök, hogy mindig gondoskodik az öccse biztonságáról.

Egy ideig az utcán kóboroltak, és a puszta megélhetésért is meg kellett küzdeni. Patrick hamar rájött, hogy kivételes játéktehetsége segítségével sikerül majd életben maradniuk.

A férfi elűzte a komor emlékeket. Nem értette, miért kellett Seannak bosszút állnia a lányon, bár volt egy olyan érzése, mintha ennek ő is szenvedő alanya lett volna.

Szükség esetén az életét is feláldozta volna az öccséért. Fájt neki, hogy Sean szándékosan tönkre akarta tenni az üzleti hírnevét, amelyért olyan keményen megdolgozott. De hát akkor vajon miért hozta ide a lányt?

A gondolattól elkomorodott. A karjaiban nyugvó lány olyan volt, mint a hűvös selyem, karcsú lába akár a parázs. Hatalmas, váradan érzelmeket ébresztett benne.

– A pokolba – káromkodott, és egyaránt elátkozta az öccsét és a lányt.

A lányt a vad vágyak miatt, Seant pedig a szerencsétlen helyzet miatt.

NEGYEDIK FEJEZET

Raven kiverekedte magát az öntudatlanságból. Ahogy kinyitotta a szemét, tekintete a meleg, pattogó tűzre esett. Egy pillanatig mozdulatlanul hevert és körülnézett az hálószobában. A helyiséget ízlésesen és gazdagon rendezték be, de a fényes mahagóni bútorokból hiányzott a nőiesség. Egy férfi hálószobájában volt. Szentséges ég.

Lassan fájó halántékához emelte kezét, és zúgó agyában felrémlített kalóz emléke. Hol lehet?

– Hát felébredt végre! – hallotta a halk női hangot.

Gyorsan odafordult, és a fájdalom ködén keresztül felismerte az

elegáns, aranyhajú nőt, aki felállt és odalépett az ágyához. Eszébe jutott, hogy ez a nő próbált segíteni neki – Istenem, csak nem igaz?

– Ugye nem álmodtam? – kérdezte végül rekedten. – Attól tartok, nem.

Raven elsápadt félelmében.

– Hogyan érzi magát?

Nyomorúságosan. A feje zúgott, a szája mintha tele lett volna porral... A fejéhez nyúlt, és bal halántékán egy púpot tapintott ki. Mindkét csuklóját felhorzsolták a kötelékek, lába között valami kidörzsölte.

– Hol... vagyok? – kérdezte félénken. – Mennyi ideje...?

– Egy játéklklubban a St. James Streeten. Az Aranygyapjúban. Emma Walsh vagyok, én vagyok a házigazda. Magát pedig tegnap hozták ide.

Raven beleborzongott az emlékekbe. Az esküvője napján rabolta el egykori udvarlója. Amikor magához tért az ágyban, Sean Lasseter kényszerítette, hogy megigya azt a folyadékot. Utána már minden homályos volt, de felvillant az álma, ahogy a kalózával szerelmeskedett... Összeszorította a szemét, és szeretne volna meg nem történtté tenni az elmúlt éjszaka eseményeit. Vajon igaz volt? A szenvedély, a melegség, a gyengéd simogatások... Kinyitotta a szemét.

- Emlékszem magára – mondta végül. – Megpróbálta megakadályozni...

- Igen. De félek, hogy nem jártam nagy sikerrel –mondta komoran Emma. – Ide kellett hívnom Patricket.

- Patricket?

- Patrick Lasseter. Sean bátyját. Ővé a klub. Ő legalább tudja, mit kell tennie Seannal, amikor rájönnek a sötét hangulatai.

- Patrick... ő az, aki... Velem volt az éjszaka?

- Igen. Ha nem lett volna, Sean komolyabban is bántalmazta volna.

Raven elfordult, és elvörösödött a szerelmes éjszaka emlékeitől. Elszégyellte magát, ha belegondolt, mit művelt a férfi a testével. És a saját reakciói... Azt hitte, a kalózzal volt. Jóságos ég... Megpróbálta elfojtani az emlékeket, amikor eszébe jutott valami.

–A családom... tudják egyáltalán, hol vagyok?

–Nem hinném.

–Beleőrülnek az aggodalomba. A nagyapámnak gyenge a szíve... – Raven felsóhajtott. – Istenem, mit mondok majd neki?

–Lehet, hogy most nem kellene ezzel foglalkoznia. Hoztam magának reggelit. Egyen valamit. Tegnap nem volt olyan állapotban, hogy ehessen.

Raven nagy nehezen a tálcára nézett, és meglepődve érezte, hogy éhes.

- Igen... köszönöm.

- Hoztam egy köntöst is. Azt hiszem, magasabb vagyok, de majd csak jó lesz magára – mondta Emma, és végignézett a lányon. – Megengedi, hogy ki tisztíttassam a ruháit?

Raven megrezsent, amikor eszébe jutott, mi történt a gyönyörű esküvői ruhájával. Sean Kendnek levágta róla, miközben viaskodtak. És a nyaklánc is elszakadt. A nyakához kapott.

- Az anyám gyöngysora!

- Ne aggódjon. Biztonságban van. A csatja eltörött, de azt hiszem, meg lehet javítani.

Raven szemét elöntötték a könnyek, de uralkodott magán. Emma együttérző pillantással megszorította a kezét.

–Majd jobban érzi magát, ha felfrissül. Az állványon talál egy mosdótálat és meleg vizet. De gondolom, fürdeni szeretne. Azonnal utánanézek. És kikészítettem magának egy nappali öltözetet is.

Raven biccentett és nehézkesen felült.

- Rendszerint nem vagyok ennyire elesett.

- Persze, hogy nem. De olyan dolgokon ment keresztül, amelyek bármelyik ifjú hölgyet kimerítenék.

- Talán én is kimerült vagyok – mosolygott Raven bágyadtan.

Emma halkán felnevetett:

– Nos, biztos vagyok benne, Patrick mindent megtesz, hogy segítsen magán és elrendezze a dolgokat.

Raven felhördült magában. A történetek után képtelen a férfi szemébe nézni. A férfi látszólag megmentette, mégis kihasználta a helyzetet – a gazember.

Raven elvette Emmától a kék brokátköntöst és átöltözött. Motyogva megköszönte a figyelmességét.

–Ne nekem köszönje – felelte Emma. – Patrick utasított, hogy gondoskodjak magáról. Szeretne beszélni magával, ha elkészült.

De én nem óhajtok beszélni vele, gondolta Raven. Amikor egyedül maradt, lassan kiszállt az ágyból. Még mindig szédült a szertől, és a gyomra összeszorult, ha a jövőre gondolt.

Erőt vett magán, és a kandalló előtti székre huppant, majd nekilátott a reggelinek. Valóban jobban érezte magát, miután evett egy kis pirítóst és lágytojást, de a borzasztó fejfájás nem csillapodott. Újra eszébe jutott

a férfi, aki gyengéden ápolta. Citromos vízzel itatta. És újra meg újra lemosdatta égő testét... Az emlékek felkavarták.

Valaki halkan kopogott. A válla fölött odapillantott, de nem mert felelni. Mielőtt még megszólalt volna, az ajtó kinyílt és egy férfi lépett be a szobába.

Jóságos ég, mégsem álmodta. Magas volt és izmos, ébenfekete haja sűrű és göndör. Egy rakoncátlan tincs a homlokába hullt, és Raven megfigyelte a kemény arcvonásokat, az érzéki ajkakát. A férfi pillantása felkavaró volt. A fekete szemek, a hosszú, sötét szempillákkal – annyira ismerősek voltak. Raven döbbenet bámulta. A férfi hihetetlenül hasonlított a kalózra...

Végül felfedezett némi különbséget. A férfi bal pofacsontján végighúzódo sebhely miatt veszélyesebbnek látszott, mint álombéli szeretője. És finoman faragott arcvonásain nyoma sem volt gyengédségnek.

A férfi becsukta maga mögött az ajtót, és lazán nekitámaszkodott, majd hűvös tekintettel méregette a lányt. Raven elvörösödött, amikor észrevette, hogy a ruháját vizsgálja. Bizonyára tudja, hogy semmit sem visel a köntös alatt.

Felállt és szembenézett a férfival.

- Mit keres itt? – ripakodott rá. Úgy érezte, ebben a helyzetben többre megy a harciassággal.

- Tudomásom szerint ez az én hálószobám – jelentette ki a férfi hűvösen.

- Egy úriember nem tör rá egy hölgyre.

A férfi mindenesetre úgy beszélt, mint egy úriember. A hangja halk és kultúrált – ugyanaz a hang, amit éjszaka is hallott. Ruházata elegáns, de laza, a fehér ing felett rendkívül finom mellényt viselt, továbbá szarvasbőr lovaglónadrágot és csizmát, de nem volt rajta felöltő, sem nyakkendő.

Ellökte magát az ajtótól, és a lány felé indult. Bizonyára sokat sportol, hogy ilyen izmos a teste, gondolta Raven szórakozottan. Olyan férfias jelenség volt, hogy minden érzéke beleborzongott. Raven megrázta magát, és védekezően megszólalt:

- Maga szerint illendő itt lennie, amikor még fel sem öltöttem?

- Kissé elkésett az elmélkedéssel, ha figyelembe vesszük az éjszaka történeteket. Volt alkalmam megfigyelni a bájait, miközben a lázát csillapítottam.

- Hogyhogy „csillapította”?

- Csak segítettem magán, Kendrick kisasszony. Higgye el, sokkal rosszabb lehetett volna, ha nem avatkozom közbe.

Raven még sose látott ennyire sötét, pimasz és gyönyörű férfit... csak a képzeletében. Elszörnyedve érezte, hogy ismét elvörösödött.

- Csak nem...? Én ugye nem...? A férfi megértette, mire gondol.

- De igen. Rám támadt. Csak annyit tehettem, hogy igyekeztem távol tartani magamtól. De ami a kérdését illeti: az nem történt meg. Maga nem teljesen ártatlan, de kétségtelenül szűz.

Raven elpirult, és elfordult.

- Nem volt valami meggyőző előadás, Kendrick kisasszony.

- Ezzel meg mit akar mondani? – csattant fel a lány.

- Egyáltalán nem meggyőző azon állítása, miszerint ön lenne az áldozat. Lehet, hogy még érintetlen, de aligha nevezhetném ártatlannak. Ne mondja, hogy sohasem feküdt le egy férfival.

Raven alig bírta megállni, hogy vissza ne vágjon. Természetesen sohasem feküdt le valódi férfival. Azonban a naplóból szerzett olvasmányai segítségével a valóságosnál tapasztaltabbnak tűnt.

- A maga véleménye – felelte, és alig bírt megszólalni a megalázottságtól –, nem sokat számít. Nem tartozom magyarázattal magának.

Nehezen, de sikerült szembenéznie a férfival. Hirtelen elszédült, és a székbe huppant, a fejét a tenyerébe temette.

A férfi meglepően gyengéden megkérdezte, hogy jól érzi-e magát.

- Ó, igen, Pompásan – motyogta gúnyosan. – Hozzá vagyok szokva, hogy elraboljanak, megverjenek és elkábítsanak!

A férfi közelebb lépett. Egyik ujjával felemelte a lány állát, és keményen a szemébe nézett.

- Hogy várhatná el tőlem, hogy jól érezzem magam azok után, amit az öccse tett velem? – kérdezte Raven zaklatottan. – Először úgy fejbévágott a pisztolyával, hogy elvesztettem az eszméletem. Aztán megkötözött, és megitatott azzal a borzasztó itallal... – Felemelte a karjait, és megmutatta a horzsolásait. – Erőszakoskodott velem.

Patrick Lasseter egy pillanatra elfintorodott, de visszafogta magát.

– Sajnálom, amit az öcsém tett magával, Kendrick kisasszony. De maga sem teljesen ártatlan. Sportot űz a hiszékeny ifjak elcsábításából.

Raven összeszűkülte szemmel nézett rá.

- Ez hazugság! Senkit sem csábítottam el, különösen az öccsét nem! Legfeljebb abban lehetek bűnös, hogy felajánlottam neki a barátságomat.

- Kikosarazta az ír származása miatt, és azért, mert nincs nemesi címe – mert méltatlannak tartotta.

- Igen, valóban elutasítottam a társaságát, de amikor megkérte a kezem, én már menyasszony voltam.

Patrick Lasseter rendületlenül figyelte.

- De kidobta, mert szemet vetett magára.

- Természetesen, nem tettem ilyet! Az öccse részeg volt az egyik este, amikor a barátaimmal a Vauxhall Gardens-ben tartózkodtam. Megtámadott és elszakította a ruhámat...

- Tehát tagadja, hogy ráuszította az inasát?

- Igen, tagadom! – kiáltotta Raven dühösen. – Az inasom csak azért lépett közbe, hogy megvédjen engem, amiért hálás lehetek neki. Így is alig bírtam elkerülni a botrányt.

- De előbb megparancsolta neki, hogy verje halálra Seant.

- Mondom, hogy nem így történt. O'Malley megütötte, ez igaz, de csak azért, hogy az öccse elengedjen.

- És az inasa csak úgy sétálgatott magával, Kendrick kisasszony? – kérdezte Patrick gúnyosan.

- Nem, csak vigyázott rám, nehogy bajom essen. A maga öccse már régóta üldözött, és veszélyesnek látszott. A tűzijáték alatt elszakított a többiektől és bevonszolt a fák közé. O'Malley utánam jött. Nem tudom, mi történt az öccsével azután, mivel eléggé zaklatott voltam. Tudomásom szerint O'Malley otthagya, hogy kialudja mámorát.

Patrick állán megrándult egy izom.

- Sean másképp mesélte.

- Akkor félrevezette magát – teljesen elferdítette az igazságot.

- A hátán lévő sebhelyek valódinak látszanak, Kendrick kisasszony.

- Miféle sebhelyek?

- A brutális ostromozás hegei. A Brit Királyi Haditengerészet ajándéka. Akkor éjszaka elvitték és besorozták, és négy hónapot töltött a pokolban. Van fogalma, milyen sebeket hagy a kilencfarkú macska az emberi testen? Azok a hegek élete végéig rajta maradnak.

Raven csak bámult, fogalma sem volt, mit mondhatna.

- Csodálkozik, hogy azok után bosszút akart állni? – kérdezte Patrick.

Raven nagyot nyelt, és a történetek ellenére is büntudatot érzett.

- Ha így történt, sajnálom. De esküszöm, fogalmam sem volt a történetekről. Soha többé nem közeledett hozzám, és bevallom, hálás is voltam, hogy abba hagyta a zaklatást. Csak tegnap láttam újra...

Patrick hitetlenkedve nézte, és alaposan megfigyelte az arckifejezését. A lány arca finoman kipirult, és a düh és megaláztatás vörös rózsákat varázsolt a vonásaira.

Lehetséges, hogy a lány igazat mond? Talán mégsem ő a felelős azért, ami Seannal történt? Vagy csupán egy tehetséges színésznő? Még ha nem is ő rendezte meg a dolgokat, érdeklí-e egyáltalán egy ártatlan ember szenvedése?

- Talán nem ismeri eléggé az öccsét – törte meg Raven a csendet.

Patrick képtelen volt vitába szállni. Vajon ki az igazi áldozata ennek az átkozott viszálynak, Sean vagy a lány? Hirtelen mindkét félre dühös lett.

- Mindenesetre – jelentette ki Raven –, elégedett lehet a bosszújával, mert sikerült tönkretennie.

A férfinak megremegett az ajka, és Raven most először látta rajta az elgyengülés jelét. Amikor a lány visszanyelte könnyeit, Patricknek elszorult a szíve. A kiszolgáltatott lány ott érintette meg, ahol a legkevésbé sem várta. A lány megrázta a vállát, és méltósággal próbált védekezni. A szeme ragyogott, és büszkén nézett a férfira.

Patrick teste önkéntelenül is reagált a szépségére. Azok a gyönyörű kék szemek... akár a vad ír tenger.

Még mindig érezte a lány csípőjének a mozgását, a melle érintését. Patrick összeszorította a fogait. A vágy veszélyes lehet, de az együttérzés is az.

- Hol van az öccse? – kérdezte hirtelen a lány. Patrick elkomorult.

- Mit számít az?

- Mert felelősségre kellene vonni azért, amit tett. Hogy lehet valaki ennyire gyáva, hogy elmenekül, és a bátyjára bízva a megoldást?
- Nem menekült el. Én küldtem el.

A lány ökölbe szorította a kezét. Látszott rajta, hogy rögtön kitörnek belőle az indulatok.

- Biztosíthatom, hogy a büntetés elől nem menekülhet – mondta Raven.
- Fel is akaszthatják azért, amit tett.

Patricknek minden izma megfeszült. Számított erre. Kendrick kisasszony elégtételt akar. És ha őszinte akar lenni, joggal. Az öccse viselkedése undorító volt. Ennek ellenére már órák óta azon gondolkodott, hogy húzhatná ki Seant a csávából.

Még ha Raven Kendrick nem is látszott annyira bosszúszomjasnak, Sean hatalmas veszélyben van. Talán elkerülheti az akasztófát, de a lány családja komoly kapcsolatokkal rendelkezik, és börtönbe küldhetik. A pokolba. Sean megérdemli a büntetést, de a börtönben tönkremegy.

Patrick elhatározta magát. Nem engedheti, hogy az öcs-cse ilyen sorsra jusson. Ha Raven Kendrick fel akarja jelenteni... akkor ő majd ráveszi, hogy gondolja meg a dolgot. Ez pedig azt jelenti, hogy ki kell találni valamit, hogy kárpótolja a lányt.

A lány megtörte a hallgatást.

- Szeretnék hazamenni.

Patrick csak egy pillanatig habozott.

- Attól tartok, még nem engedhetem meg, hogy távozzon.
- Miért nem? – döbrent meg Raven. – A családom belebetegszik az aggodalomba.
- Nem vihetem haza ebben az állapotban. Olyan, mintha a kutya szájából húzták volna ki.
- A maga öccse tette ezt velem.
- Lehet, de akkor sem vagyok meggyőződve, hogy valóban áldozat ebben az ügyben.
- Nem érdekel a véleménye.
- Akkor sem engedhetem el.
- És akkor ismét zaklathat?

- Zaklatni magát, Kendrick kisasszony? – kérdezte Pat-rick, és alaposan szemügyre vette a lányt. – Ez a hála az egész éjszakai fáradozásaimért?

A lány elpirult.

– Aligha tartozom magának hálával.

– Valóban? Emlékezetem szerint valósággal könyörgött, hogy csillapítsam a szenvedését.

– Bizonyára nem voltam magamnál.

A férfi gúnyosan elmosolyodott. Ha a lányt magára haragítja, nem foglakozik majd az öccsével.

– Ne féljen. Nem áll szándékomban bántani magát. Most csalódott?

Nyilvánvalóan provokálta. Raven felállt, és szikrázó szemekkel méregette.

- Ha férfi lennék...

- Akkor mit tenné? – kérdezte a férfi.

- Párbajra hívnám.

- Vesztene.

A lány egész teste remegett dühében.

– Nem tarthat itt akaratom ellenére!

– Szerintem igen. Világos, hogy időre van szüksége, hogy lecsillapodjon.

Raven gyenge idegeit mi sem bizonyította jobban, mint az, hogy a lehető legésszerűtlenebb módon reagált: fel akarta pofozni a szemtelenségéért. A férfi elkapta a karját, még mielőtt kárt tett volna benne, és bársonyos szorítással tartotta törékeny csuklóját.

Raven hitetlenkedve pislogott, és észrevette a férfi ellágyult tekintetét. A levegő hirtelen újfajta feszültséggel telt meg. A férfi most valahogy sokkal bensőségesebben nézett rá, és a keze már-már égette a bőrét.

Felszisszent. Miért hasonlít annyira álmai kalózára? A férfi érzéki szájára nézett. Miért kívánja annyira, hogy megcsókolja?

Nagy nehezen sikerült elfordítania szemét a férfi szájáról. Gyűlöletet akart érezni iránta, nem vágyat.

A férfi mintha megérezte volna, hirtelen elengedte a kezét és elfordult. Szó nélkül az oldalajtóhoz lépett és bezárta, a kulcsot meg zsebre tette. A másik ajtó felé indult, de félúton megállt.

– Előbb fejezze be a reggelijét, és fürödjön meg. Aztán majd beszélgetünk.

Amikor kiment az ajtón, Raven hallotta, ahogy azt is bezárja. Nagyot nézett, és legszívesebben felsikoltott volna, ugyanakkor meg is rémült. Csapdába esett. Lehet, hogy a férfi megmentette az öccsétől, de most már ő is veszélyes. Már nem bízott benne, hogy sértetlenül térhet vissza a családjához. Már ha egyáltalán visszatér hozzájuk.

Megtapogatta a halántékát, és újra átélte a borzalmas eseményeket. Még ha a nagyapja túl is éli az ijedtséget, a történetek nem maradnak következmények nélkül.

Kompromitálták, és a jó híre is odalett. Halford minden bizonnyal látni sem akarja. Ami azt illeti, senkinek sem fog kelleni. Az élete romokban, ahogy az édesanyja álmai is. Elsírta magát. A teste hideg volt, a gyomra kavargott...

Most nem engedheti meg magának, hogy kétségbe essen. Először meg kel szöknie. Nem maradhat Patrick Lasseter foglya.

Az ablakhoz lépett és lenézett. A második emeletről könnyedén lemászhat, feltéve, ha sikerül összekötöznie a lepedőket. De mihez kezdjen azután? Nem volt ruhája, sem cipője és pénze sem, amivel kifizethetné a kocsist. Ilyen állapotban aligha vághat neki a Mayfairnek, hiszen még védekezni sem lenne képes.

Kétségbeesetten járkált a szobában, és a menekülésén gondolkozott, amikor meglátta magát a tükörben. Irgalmas ég. Alig ismerte meg a tükörképét. Vad volt és zilált, a haja borzas, a szája olyan duzzadt és vörös, mintha szenvedélyes éjszakát töltött volna valakivel – ahogy az valóban is megtörtént.

Felmordult. Nem csoda, ha a férfi azt hitte, elcsábította az öccsét. A tükörben lévő nőről ő is elhitte volna, hogy képes erre a szörnyűségre.

Lasseter lekezelően bánt vele, és mintha élvezte volna a dühét. Jó lenne letörölni arcáról azt a fensőbbeséges vigyort. Csakhogy pillanatnyilag nem volt ereje. Körülnézett a szobában. Szüksége van valami fegyverre...

Először átnézte a szekrényt, majd az íróasztalt és a fiókokat. Majdnem felkiáltott örömeiben, amikor talált egy pisztolyt. Nagyon hasonlított ahhoz a fegyverhez, amivel előző nap leütötték. De ez töltve volt. Raven komoran elmosolyodott. Még mindig nem tud hazamenni, de

legalább meg tudja védeni magát. Talán rákényszerítheti Lassert, hogy hazavigye.

Most már sokkal nyugodtabb volt. Mire a két szolga felhozta neki a kádat és a vízzel teli vödöröket, sikerült uralkodnia érzelmein. Bár a szolgák udvariasan félrenéztek, mégis kínos volt, hogy ilyen körülmények között láthatják. Az is zavarta, hogy távozáskor az emberek újra bezárták az ajtót.

A fürdő csillapította fájdalmait, bár a víz csípte a sérülését. Finoman megmosakodott. A következő félórát fésülködéssel töltötte, majd megszártkozott a kandalló előtt. Közben folyton Patrick Lassert és az öccsét átkozta. Így legalább sikerült elterelnie gondolatait a saját nyomorúságáról.

Nem talált hajtűket, így csak laza kontyba tekerte a haját. Amikor végzett, még mindig nyoma sem volt Lasseter úrnak, vagy a ruháinak. Raven dühösen fortyogott. Amikor a férfi végül megjelent, a lányt a kandalló előtti székben találta. A pisztolyt a köntöse alá rejtette.

- Végre méltóztatott felbukkanni – mondta Raven gúnyosan. – Talán elmulasztottam tájékoztatni, uram, de nem szeretem, ha foglyul ejtenek.

- Kegyed nem fogoly, Kendrick kisasszony. Csupán a vendégszeretetemet élvezi.

- Valóban – kérdezte Raven hitetlenkedve. – A maga vendégszeretete igencsak hiányos. Először bezár ide, majd órákig várnom kell magára.

- Még egy óra sem volt.

- Egy órával több a szükségesnél. És nincs mit felvennem. Walsh kisasszony megígérte, hogy keres nekem valami tisztességes öltözetet, de annak is jó ideje már.

-Én mondtam neki, hogy várjon még. Nem akartam, hogy megszökjön, mielőtt megbeszelnénk a helyzetét.

- Nincs mit megbeszélni. Haza akarok menni azonnal. A férfi éjszötét szeme vizslatva figyelte.

- Reméltem, hogy a jobbik énjére apellálok.

- Uram, ebben a pillanatban nincs jobbik énem. A férfi elbűvölően mosolygott.

- Van nevem is, Kendrick kisasszony.

- Ebben nem is kételkedem. Foglár, csaló... A férfi most már határozottan vigyorgott.

- Megértem az érzéseit...
- Az érzéseimet! Mégis mit kellene éreznem azok után, ahogy maga meg az öccse elbántak velem?
- De kegyed értelmesnek látszik – folytatta a férfi, mintha a nő meg sem szólalt volna. – Meg kell értenie a helyzetét.
- Ó, tökéletesen megértem – mondta Raven, és elkapta a tekintetét. – Teljesen tönkretettek.
- Mindketten jól járnánk, ha egyezsége jutnánk. Nem tudná valahogy elfelejteni a történeteket?

A lány elámult.

- Csak nem akarja megvásárolni a hallgatásomat? – kérdezte. – Elment az esze, ha azt várja tőlem, hagyjam, hogy az öccse megússza, amit tett. Még ha hajlandó is lennék megbocsátani, a nagyapám eléggé dühös ahhoz, hogy elégtételt követeljen. A gazember öccse szerencsés lesz, ha nem kell majd az egész életét börtönben töltenie.

A férfi szeme összeszűkül.

- Természetes, hogy elégtételt követel. De én játékos vagyok. Megpróbálok valamilyen megoldást találni.
- így van. De ebben az esetben sajnos nem úszom meg a botrányt.
- Elmehetne külföldre, míg lenyugszanak a kedélyek. Vagyonos ember vagyok. Fizetem a költségeit, és egy hosszabb időszak sem okozna gondot.
- Nincs az a vagyon, ami helyreállíthatná a becsületemet – mosolygott Raven szomorúan.

A férfi habozott.

- Még férjhez is mehet. Raven megdöbbsent.
- Maga megőrült?
- Dehogysis. A jelen körülmények fényében ez az egyetlen lehetősége.
- És mégis kit javasol férjemül? Melyik úriember lenne hajlandó feleségül venni a történetek után? – kérdezte a lány, és dühösen nyeldeste kitörni készülő könnyeit. –Most már sérült áru vagyok.

A férfi továbbra is titokzatos tekintettel figyelte.

- Gondolom, találnánk valami elfogadható jelöltet egy ilyen... hölgy számára, mint kegyed. Lehet, hogy nincs rangja és akkora vagyona, mint a hercegének, de...

- Nem, a rang most már teljes mértékben lehetetlen számomra – kesergett Raven, de amikor észrevette magát, megacélozta akaratát. Felállt és a pisztolyt a férfira szegezte. – Most pedig haza szeretnék menni, uram – mondta határozottan.

Patrick Lasseter arca megkeményedett, és rezzenéstelen szemekkel figyelte.

– Nem szeretem, ha fenyegetnek, Kendnek kisasszony.

– Őszintén szólva fikarcnyit sem érdekel, mit szeret és mit nem. Azt teszi, amit mondok, és utamra enged.

A férfi ördögien felnevetett:

– És ha nem? Talán lelő?

– Pontosan. Szóljon Emmának, hogy hozzon nekem egy ruhát, majd hívjon egy csukott kocsit, amivel hazamehetek.

– Nem hinném, hogy megtehetem.

– Nem tréfálok, Lasseter úr. És kifejezetten jó céllovó hírében állok.

A férfi összefonta karjait, és gúnyosan kérdezte:

– Csak nem akar hidegvérrel lepuffantani? Engedje meg, hogy kételkedjem.

A férfi arroganciája annyira feldühítette, hogy már a haragja valódi okát is elfelejtette.

– Csak tessék – folytatta a férfi. – Tegye meg.

A férfi mosolya túlfeszítette amúgy is megtépázott idegeit, és Raven gondosan célzott, majd meghúzta a ravaszt.

ÖTÖDIK FEJEZET

A fegyverdörrenés fülsiketítő volt. Lasseter meglepetten kapott a bal combjához. Az ujjai közül vörös sugárban spriccelt a vére. Raven ijedten a szájára tapasztotta a kezét – képtelen volt elhinni, hogy meglőtte a férfit, aki a szénfekete szemével és hajával most különösen veszélyesnek látszott.

Amikor a férfi feléje indult, védekezően hátralépett. Patrick arcán fehéren izzott a sebhely, és a szeme egy pillanatra bosszúszomjasan villant. De ahelyett, hogy hozzálépett volna, a férfi az ágyra rogyott, a fejét a támlának támasztotta. Arca eltorzult a fájdalomtól.

Raven elszörnyedve látta, hogy a vér máris eláztatta a keményített lepedőket.

– Nagyon fáj? – suttogta rémülten.

Lasseter megsemmisítő pillantást vetett rá. Rávennék igencsak össze kellett szednie magát, hogy ne futamodjon meg előle. Segíteni akart a férfinak, de az figyelmeztetően a kezében lévő pisztolyra nézett.

– Az isten szerelmére, tegye már le, mielőtt még nagyobb kárt okozna.

Az ajtóban megjelent Emma Walsh, gyönyörű arca csupa ijedtség.

– Mi történt? – kérdezte, közben hol Ravenre, hol az ágyon heverő sebesült férfira nézett. – Lövést hallottam.

– Kendrick kisasszony nem jelent veszélyt – mondta Lasseter –, ha ez aggaszt. Bár sikerült halálosan megsebesítenie.

– Szentséges ég – suttogta Emma, és az ágy felé indult. A férfi azonnal megállította:

– Rendbe jövök. Csak hozz valami kötszert – mondta. Amikor Emma elsietett, Raven reménykedve felkiáltott:

– Komolyan mondta? Valóban jól van?

– Nem vagyok, az ördög vigye el magát! Egész életemre nyomorék maradok!

Raven büntudatosan letette a pisztolyt az asztalra, és az ágy felé indult.

– Hadd lássam.

Amikor a férfi tiltakozva felhördült, és fel akart ülni, Raven a tenyerével visszalökte. A keményített ing alatt megérezte az izmokat. Fölé hajolt, és eltolta a sebre tapasztott kezét, hogy megnézhesse a sérülést. Önkéntelenül is felsóhajtott, amikor észrevette az egy inch hosszú sebet.

– Nem látszik túl mélynek... Legalábbis nem tűnik olyan halálosnak, mint mondta.

– Borzasztóan sajnálom, hogy csalódást okoztam – felelte nyersen. Hangjában érezni lehetett a fájdalmat.

– Ne legyen ennyire goromba, Lasseter úr. Sajnálom, hogy meglöttem...

– Vajon miért nem hiszek magának? Raven arca kipirult dühében.

– Azt hiszem, teljes mértékben jogosan lőttem magára.

– Ez csak nézőpont kérdése. Búcsút inthettem volna a férfiasságomnak, de akár meg is ölhetett volna.

- Csak a hús sérült meg – védekezett Raven. – Ha akarom, sokkal csúnyábban is meglőhettem volna.
- Nem érné be azzal, hogy itt helyben elvérzek? A lány szigorúan nézte.
- Csak nem azt akarja, hogy büntudatom legyen?
- Erre már én is gondoltam.

A férfi gúnyosan mosolygott, mire a lány még nyomorultabban érezte magát. Amikor megérintette a férfi combját, az odakapott és megragadta a kezét. Raven elhallgatott. Most valami újfajta veszélyt érzett. Patrick is megérezte, és magában káromkodott. A sebe távolról sem volt halálos, de eléggé fájdalmas ahhoz, hogy felébressze benne az alvó ördögöt. Akkor miképp lehet, hogy a pusztá érintése ilyen hatással van rá? Ágaskodó férfiasságát csak a kielégítetlen éjszakával magyarázhatta, amit ezzel a kékszemű vulkánal töltött...

A fogait csikorgatva átkozta a lányt a fájdalom miatt, ugyanakkor magát sem kímélte azért, mert annyira vágyik rá. Elhatározta, hogy eltávolítja a közeléből, és letépte bricsesze derék alá lógó részét. Elégedetten vette tudomásul, hogy Raven Kendrick döbbenet hátraugrott.

– Mit művel?

– Levetkőzöm, hogy megnézzem a sebet – mondta, és szemtelenül figyelte a lányt. – Ne aggódjon, Kendrick kisasszony. Nem áll szándékomban megtámadni kegyedet. Jobban szeretem, ha hajlandóságot érzek az asszonyaimban.

A lány harciasan nézte.

- Abbahagyná kérem?

- Mégis minek nevezem magát? Nőstényördögnek? Vagy esetleg boszorkának? – kérdezte, majd így folytad

– Ha nem akarja, hogy az érzékenysége csorbát szenvedjen, forduljon el. De előbb hozzon egy lavórt és egy vödör vizet.

Raven engedelmesen odavitt mindent. Amikor Lasseter figyelmeztetően rámeredt, a kandallóhoz sietett, és hátat fordított neki. Hallotta a ruhasuhogást, majd a káromkodást, ahogy lerángatta magáról a nadrágját. Raven összeharapta ajkait. Nem akarta ilyen súlyosan megsebesíteni, csupán annyit szeretett volna, hogy leszálljon a magas lóról. De lövés közben valószínűleg megremegett a keze, vagy a férfi mozdult el az utolsó pillanatban.

- Őszintén sajnálom – mondta újra Raven.
- Bízom benne, hogy így van – sóhajtotta a férfi. – De gondolom, erről én is ugyanannyira tehetek. Tudhattam volna, hogy rossz vége lesz, ha egy fegyveres nőt provokálok. – Raven meglepődött a hangjában bujkáló sötét humortól, de a következő kérdése végképp megdöbbenetete.
- Hol tanult meg így löni? – kérdezte Patrick.
- Nos... O'Malley megtanított pár dologra – különösen lovagolni és löni.
- O'Malley? – A férfi hangja megkeményedett. – Ugyanaz az O'Malley, aki leütötte az öcsémet, és a sorozóbanda kezére juttatta?
- Akkor szerencsére belépett Emma Walsh, kezében kötszerekkel, így Raven megmenekült a választól. A válla fölött látta, ahogy a házigazdája lepakolja a kötszereket, majd lehajol, hogy megvizsgálja a vérző sebet. A férfi levette a lovaglónadrágját, de eltakarta vele ágyékát. Raven féltékenyen figyelte a szép szőke nőt. Patrick és Emma olyan bensőségesen viselkedtek, mint a szeretők.
- A seb nem tűnik komolynak – mondta Emma halkán. – Segítsek bekötözni, Patrick?
- Majd én – mondta a férfi határozottan. – Ha van kedved, takarítsd fel ezt a véres szemetet. – Elhallgatott, és Raven magán érezte a tekintetét. – És könyörgöm, csinálj valamit Kendrick kisasszonnyal. Kísérd a szobádba és öltöztess fel. Hazaviszem, még mielőtt mást is tönkretesz.

Félóra múlva Raven egy túl hosszú, fenékben pedig túl bő ruhában találta magát. De a magas nyakú ruha legalább szerényen elfedte, és már nem emlékeztette a történetekre. A saját ruhája zsebébe gyömöszölte az édesanyja gyöngysorát, amit Emma megmentett előző éjszaka.

Kopogtak az ajtón, és Emma beengedte a munkaadóját. A férfi enyhén sántított. Raven a lábára sandított, és látta, hogy másik nadrág van rajta, és alig lehetett észrevenni alatta a kötést.

- Nem látszik súlyosnak – mondta a lány enyhe célzással a hangjában –, ha bot nélkül is tud járni.

- Túl fogom élni, édes kis támadóm – mosolygott a férfi. – De nehogy elkövesse azt a hibát, hogy azt higgye, megbocsátottam magának.

Bármit is érzett a férfi iránt, azonnal elmúlt, amikor az szemtelenül méregette bő ruháját. Úgy vizslatta a mellét, mintha átlátszó kelmét viselne.

Raven védekezően felszegte az állát. Ennek ellenére nehezen bírta elnyomni büntudatát, hiszen sejtette, hogy a férfinak nagy fájdalmai lehetnek. Ahogy végigmentek a hosszú folyosón, gondolatait lefoglalta a hosszú szoknya, de a férfit elárulták bizonytalan lépteit. A folyosó vég megállt, és a lány fejére húzta a köpeny csuklyáját.

– Nem számítok vendégekre ilyen korán, de nem szeretném nagydobra verni a jelenlétét.

Ravent rosszul érintette a helyzetére tett utalás, de meg próbálta elfelejteni. Amikor lementek a hatalmas lépcsősoron, egy pillanatra szemügyre vette a bejáratot és a mögötte lévő helyiségeket. Egy bünbarlanghoz képest meglepően gazdag és választékos ízléssel rendezték be. Ragyogott az ezüst és a kristály. A hallban vagyont érő csillár ragyogott. Az Aranygyapjú bizonyára sikeres vállalkozás.

A férfire sandított, és azon gondolkodott, vajon hogyan keveredhetett egy úriember ilyen kétes hírű vállalkozásba. Lasseter egyáltalán nem volt olyan ördögi, mint amilyenre az öccse után számított. Amikor meglátta, csak a szellemességével csipkedte, pedig akár meg is fojthatta volna. És az elmúlt éjszaka egy szerető gyengédségével bánt vele.

Raven elnyomta rokonszenvét, és meggyőzte magát, hogy a férfi csak azért segített rajta, hogy megmentse fivérét a börtöntől. Különbösen is, akarata ellenére tartotta fogva, amiért megvetést érdemel.

Az utcán egy csukott kocsit várta őket. A kocsisnak megadta a nagynénje címét, Lasseter pedig besegítette.

A férfi szó nélkül beült melléje, majd egész úton hallgatott. Raven azt kívánta, bárcsak megszólalna. Azt sem bánta volna, ha átkozódik. A gyomra összeszorult, amikor eszébe jutott, milyen nyomorúságos jövő vár rá. Az élete romokban, az álmai darabokra törtek. A nagypapa bizonyára ugyanúgy kitagadja, mint a saját lányát. És az édesanyja... mennyire elkeseredne, ha látná, hová jutott.

Raven becsukta a szemét, és felidézte az egykor szép arcot, melyen a halálos betegség lázrözsái virítottak. Az anyja keményen megszorította a kezét, és a betegségtől rekedtes hangon kérte:

– Ígérd meg, Raven. Esküdj meg, hogy nemesember lesz a férjed, aki megvéd az én vétkeimtől.

– Ígérem, anya. Persze, hogy megígérem. A sápadt ajkak halvány mosolyra húzódtak.

– Akkor hát békében meghalhatok.

Ó, mama.

Ravent elborították az érzelmek, és újra a könnyeivel küszködött. Elizabeth Kendrick egész életében azért élt, hogy a lánya visszatérhessen Angliába, ahol elfoglalhatja majd az őt megillető helyet anélkül, hogy fattyúnak bélyegeznék. És most köddé váltak álmai.

Raven fájdalmasan döbönt rá, hogy most már nem válhatja valóra az ígérését. Kétségbeejtően magányosnak és elveszettnek érezte magát.

– Tessék – hallotta maga mellett a halk férfihangot. Elvette a zsebkendőt Lassetertől, és visszanyelte a sírást, miközben átkozta magát gyengeségéért. Amikor megérezte a férfi tekintetét, elfordult és úgy megfeszítette állkapcsát, hogy az már fájt.

Amikor a kocsi megállt, már sokkal jobban uralkodott magán. Egy pillanatig még kinézett az ablakon, és nem igazán tudta, miként fogja elkerülni a vihart, ami a rokonainál várja.

– Szüksége van még egy kis időre? – kérdezte Lasseter. Raven elcsodálkozott a tekintetében tükröződő együttérzéstől.

– Igen, de azt hiszem, semmi értelme – mondta, és kihúzta magát. – Semmi reményem. Egy sárkánnyal kell megküzdenem.

– Sárkánnyal?

– A nagynénémmel, Lady Dalrymple–lel. Azóta várja, hogy botrányba keveredjek, amióta Angliába érkeztem Bizonyára elégedett, hogy végre igazoltam a rólam alkotott rossz véleményét.

– Csak nem akarja magát hibáztatni a törtétekért?

– De igen. Biztos vagyok benne, hogy az ő ismeretségi körében egyetlen ifjú hölgynek sem sikerült volna az esküvője napján elrabolatnia magát.

A férfi érzéki szája mosolyra húzódtott.

– Kegyed igazán kivételes személy, Kendrick kisasszony – dicsérte meg Lasseter.

A férfi kinyitotta a kocsiját, majd óvatosan kiszállt és megfordult, hogy lesegítse a lányt. Aztán becsukta az ajtót, és elindult mellette, mire Raven meglepetten ránézett.

– Csak látni akarom, hogy biztonságban megérkezett – mondta a férfi, és Raven nem is vitatkozott vele. Különös módon örült a társaságának.

Elindultak a lépcsőkön, amikor Raven észrevette, hogy a férfi arca fájdalmasan megrándul, és felajánlotta a karját. Lasseter hosszú pillantást vetett rá, de elfogadta a segítséget, és karjával a lány vállára támaszkodott.

– Tényleg szüksége lenne egy sétapálcára – motyogta lány. – A nagyapám elég sokat tart a nagynéném házában. Majd keresek egyet magának.

Az ajtó előtt a férfi hálásan elengedte a lányt, akinek összerándult a gyomra. Benyomta az ajtót, és beléptek házba.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy a gyávábbik megoldást választja, és egyszerűen felsurran a szobájába. Csakhogy a két szolgál már észrevette őket, és a nagynénje inasa is megjelent.

- Raven kisasszony! – kiáltotta a férfi, és arcát elöntötte az öröm és a megkönnyebbülés. – Hát visszatért! Bántották? – Az idős férfi alig bírta visszafogni magát. – Bocsásson meg, kisasszony. Belebetegedtünk az aggodalomba, és már nagyon vártuk a híreket.

- Köszönöm, Broady – mondta Raven, és valahogy sikerült mosolyognia. – Nem sérültem meg komolyan. Tájékoztatná a nagynénémet, hogy hazajöttem?

- Természetesen, kisasszony. Szólok ölordtságának is. A nagyapját annyira kétségbe ejtette a kisasszony elrablása, hogy ágyának esett.

Raven meghallotta a nagynénje hangját a társalgóból.

– Raven, te vagy az? – kérdezte az ezüsthajú hölgy. – Az isten szerelmére, jól vagy?

- Elég jól, nénikém.

- Mi történt? Már a legrosszabbra gondoltunk.

–Nem beszélhetnénk meg odabenn? – kérdezte Raven, mivel nem szerette volna a szolgák előtt megtárgyalni az ügyet.

Lady Dalrymple elengedte füle mellett a kérését.

– Csak arra tudtunk gondolni, hogy talán Jervis egy haragosa lehetett... vagy Halfordé... Kik voltak azok a vademberek, akik elraboltak?

Raven Lasseterre pillantott, és látta rajta, hogy minden izma megfeszül. Tudta, hogy a férfi arra számít, hogy feladja az öccsét. Ennek ellenére még mindig habozott.

Mi értelme lenne megnevezni Sean Lassetert? Valóban börtönben akarja látni? És milyen következményei lennének Patrickre nézve? Az öccse őt is magába rántaná a sötét ügybe.

Raven rájött, hogy hálával tartozik a férfinak, aki végül is megmentette őt a fivéréától. És a maga módján tisztességesen is viselkedett. Segített rajta, és nem használta ki kiszolgáltatott helyzetét. Hány férfi tanúsított volna ekkora nagylelkűséget egy ilyen helyzetben? Ő meg egy lövéssel; hálálta meg erőfeszítéseit...

Raven nagyot lélegzett, és elhatározásra jutott.

– Nem tudom, kik lehettek, nénikém. Maszkot viseltek, és nem fedték fel az arcukat, utána meg annyira megütöttek, hogy elvesztettem az eszméletem.

A hátában érezte Lasseter perzselő tekintetét.

– Szerencsére, ez az úr megmentett. Nénikém, bemutatom Lasseter urat. Lasseter úr, ő a nagynéném, Catherine, Lady Dalrymple.

A férfi kurtán biccentett, az idős hölgy pedig megdermedt.

- Lasseter? A derbyshire-i Lasseterék rokona?

- Így igaz, hölgyem – felelte a férfi.

- Maga Adam Lasseter idősebb fia. – Amikor a férfi nem tagadta, Catherine döbbsen és undorral nézett rá. – Tudomásom szerint maga meglehetősen kétes hírnévre tett szert, uram. Megrögzött szerencsejátékos, az anyja meg valami senkiházi ír perszóna volt. Ráadásul mindenki tudja, hogy megölte a nagybátyját!

Raven megdöbbsen a kijelentésen, és akaratlanul is nagy szemeket meresztett Lasseterre. A férfi vészjóslóan mosolygott.

– Mégis, melyik bűnomet tartja nagyobbak, Lady Dalrymple? Azt, hogy szerencsejátékos vagyok, az ír anyámat, vagy a pletykákat, miszerint gyilkos vagyok? A nő megrándult, és az arcához kapott.

– Édes istenem. Reméltem, hogy... Teljesen tönkrementünk! – kiáltotta, majd az unokahúgához fordult: –Hogy tehetted, Raven? Hogy hozhattad a házunkba ezt a gyilkost?

– Gyilkost?

Raven megdermedt a nagyapja hangjára. Az öregúr a lépcsősor felénél járt, köntöst viselt, és arca kipirult dühében. Egyik kezével a korlátba kapaszkodott, a másik kezében egy sétatálcával Lasseter felé hadonászott.

– Fogják meg azt az embert! – kiáltotta Lord Luttrell.

Egy pillanatig senki sem mozdult. Aztán a szolgák felfogták a parancs értelmét, és engedelmeskedtek. Lasseterre támadtak. Ahogy megpróbálták megragadni a karját, a férfi hirtelen támadásba lendült: bőszen osztogatta az ütésekkel a szolgák arcába és gyomrába, és könnyedén a padlóra küldte őket.

Raven meglepődött, amikor meglátta a földön jajgató szolgákat. Lasseter még sebesülten is komoly ellenfél volt.

– A pokolba! Azt mondtam, kapják el! – üvöltötte Raven nagyapja.

Amikor az idős komornyik megmozdult, Raven előrelépett, és széttárta a karjait, hogy megvédje Lasseter.

– Álljon meg, Broady! – kiáltotta vadul, aztán a nagyapjához fordult: – Nagyapa, nem tudod, mit teszel!

– Már hogyan tudnám! Letartóztatatom ezt a gazembert, és börtönbe vettem!

– Nagyon tévedsz! Ő nem gazember!

– Ha elrabolta az unokámat...

– De hát nem ő volt! Tulajdonképpen ő védett meg azoktól a férfiktől, akik foglyul ejtettek. – Egy pillanatig habozott, majd folytatta a történetét: – Még meg is sebesült a védelmemben. Hidd el, én tartozom neki köszönettel!

– Végre beismeri – morogta gúnyosan Lasseter. Raven élesen rápillantott, mintha jelezné neki, hogy ne merészeljen közbeavatkozni. A férfi szemében jókedv és csodálat tükröződött, ahogy fájó ujjait dörzsölgette. A nagynénje szóhoz sem jutott a történetektől.

– Broady – szólalt meg Raven nyugodtan. – Szíveskedne segíteni nekik? – kérdezte, a földön heverő szolgát mutatva.

A komornyik előbb öladysége felé pillantott, majd a társai segítségére sietett. Felsegítette és a ház végébe kísért őket. Akkor Lady Dalrymple dühösen megszólalt:

– Az ég szerelmére, mégis mit tettél, Raven Kendric kisasszony? – kérdezte, majd Lasseterre mutatott: – Nem tűröm ezt a... vadembert a házamban!

A férfi hidegen méregette, és a hangja is jéghidegen csengett:

– Rendkívül fáj, hogy csalódást kell okoznom, hölgyem de nem áll szándékomban távozni, míg nem győződtem meg róla, hogy az unokahúga helyzete megoldódott!

Raven sietve közbeavatkozott:

- Azt hiszem, Lasseter úrnak le kellene ülnie. Nagyon fájhat a sebe. És nagyapának sem ártana, ha lepihenne Nem lett volna szabad kiszállnia az ágyából.

- Ami azt illeti, pontosan miattad került az ágyba! – figyelmeztette a nagynénje.

- Nem mehetnénk inkább a társalgóba, ahol civilizál módon beszélgethetnénk? – kérdezte Raven összeszorító fogakkal.

Azzal el is indult a társalgó irányába, a többiek pedig követték. Odabenn csak a nagyapja foglalt helyet. Látszott rajta, hogy igyekszik fékezni magát, és nem nézett ki valami jól.

Raven is állva maradt, mert így kevésbé érezte magát sebezhetőnek. A heves fogadtatás sokkal jobban megviselte, mint várta, és a vihar a megmentőjét sem kerülte el. Fáj neki, hogy a többiek elítélik Lassetert. A gyilkosság súlyos vád, de a történetek ellenére sem feltételezte róla, hogy megölt volna valakit. Mindenesetre, nem állt szándékában elhamarkodott véleményt alkotni.

Nagyon aggódott a nagyapja – sőt még a nagynénje miatt is, és nem akarta, hogy bármilyen hátrányuk származzon ebből a botrányból. De hogyan óvhatná meg őket? Külföldre utazhatna, ahogy Lasseter is javasolta, de hová mehetne? És a távozásával még nem mossa tisztára a családja nevét. Ha nem tesz valamit azonnal, őket is magával fogja rántani.

Raven meg sem hallotta a nagynénje szavait.

– Catherine, nem adnál Ravennek egy lehetőséget, hogy elmagyarázza a történeteket? – szakította félbe Lord Luttrell.

Raven megragadta a lehetőséget:

- Sajnálom nagyapa, de nincs valami jó magyarázatom arra, ami tegnapi történt. Hidd el nekem, szívesen megkíméltelek volna tőle.

- Ezt kétkem! – vágott közbe Catherine. – Azóta meg akartál alázni bennünket, hogy megérkeztél!

Raven meglepődött, ahogy maga mellett érezte Lassetert, aki mintha meg akarta védeni ebben a helyzetben.

- Ez teljes mértékben hazugság – torkolta le Raven a nagynénjét. – Úgy állítod be, mintha én akartam volna, hogy elraboljanak.

- Mindegy, mi az igazság, most már teljesen tönkretettél bennünket. Több százan tanúsították, ahogy Halford hiába várt rád az oltárnál. Mindent megtettünk, hogy elkerüljük a botrányt, és azt mondtuk, hogy hirtelen megbetegedtél. De már nem sokáig fogják elhinni ezt a mesét. Az emberek már így is mindenfélét mesélnek. Halford már háromszor járt itt, és követelte, hogy láthasson, és nagyon dühös volt, amikor nem találkozhatott veled. Amikor utoljára jött, kijelentette, hogy mossa kezeit, és minden kapcsolatot megszakít velünk. És Lord és Lady Wycliff is hazugságot szimatoltak...

Raven elkeseredetten az ajkába harapott. Brynn Tremayne, Lady Wycliff egyik legjobb barátnője volt. És Brynn férje, Lucian valóságos őrangyalként vigyázott rá, amikor egy másik jó barátja Amerikába utazott az elmúlt nyáron. Bizonyára mindketten rettenetesen aggódnak miatta. Biztos volt benne, hogy ha Lucián tudta volna az igazat, minden követ megmozgatott volna, és a külügyminisztériumi munkatársai fenekestül felforgatták volna Londont, hogy előkerítsék.

– Arról már ne is beszéljünk, hogy milyen titokzatos körülmények között tűntél el – folytatta a nagynénje. –Eltűnsz egy egész éjszakára, majd felbukkansz ezzel a... bűnözővel. – A nő magasra emelte az orrát, és megvetően nézett Lasseterre. – Nem, semmi remény... Azonnal keresnünk kell neked egy férjet.

Raven összerendezte a nagynénje szavaira.

- Nem engedem, hogy férjet keress számomra, Catherine néni!

- Mit jelentsen az, hogy nem engeded? A házasság az egyetlen mód, hogy megmeneküljünk a szégyentől!

- Lehet, hogy igazad van, de nem engedem, hogy ti válasszátok ki a férjemet.

- Van fogalmad, milyen helyzetbe hoztál bennünket?

- Tökéletesen tisztában vagyok veled, nénikém, de nem hagyom, hogy férjhez adjál, mint az anyámat!

Lady Dalrymple kihúzta magát.

- Nem tűröm ezt a szemtelenséget! Ez a hála, hogy befogadtalak? Nos, idefigyelj, ifjú hölgy: nem tűrlek el többé a házamban!

- Elég legyen, Catherine! – kiáltott Lord Luttrell.

- Nem, nagypapa – vágott közbe Raven. – Igaza van. Mindannyian jól járunk, ha elmegyek. Nem maradok, ha nem látnak jó szívvel.

Patrick csodálva figyelte a lány harciasságát. Raven heves vérmérsékletű ír édesanyjára emlékeztette, és jobban feltűzelte férfias ösztöneit, mint addig bármely más nő az életében. Önkéntelenül is csodálta a lány bátorságát, szépségéről és éles eszéről nem is beszélve. Kifejezetten veszélyes kombináció.

Megcsóválta a fejét, amikor rájött, mennyire megváltozott a lányról kialakított véleménye röpke pár óra alatt. Reggel még meg volt győződve, hogy az öccse joggal akart bosszút állni a lányon, aki minden útjába kerülő férfinak elcsavarta a fejét. Most már igencsak megkérdőjelezte a történetet, és egyre gyakrabban gondolt oltalmazóan a lányra.

A lány még mindig veszélyes csábító, de a gyönyörű szemekben felcsillant a sebezhetőség szikrája. Azok után, amit az öccse tett vele, soha többé nem akarta, hogy bántódása essen. Ahogy a lánnyal a rokonai bántak, az édesanyja megpróbáltatásaira emlékeztették.

Vadul eltökélte, hogy megvédi Kendrick kisasszonyt, bár a lány látszólag egyedül is megbirkózott a sárkánytermészetű nagynénjével. Raven remegett dühében. Lasseter megrázta magát, és így szólt:

– Beszélhetnék kegyeddél, Kendrick kisasszony? Négyszemközt?

A heves szóváltás félbeszakadt, és Raven csodálkozva nézett rá, míg Lady Dalrymple felcsattant:

- Mit mondhatna ebben az ügyben? Már eddig is éppen elég kárt okozott!

- Hagyja, Catherine néném! – szólt közbe az unokahúga. – Nincs joga Lasseter úrra vetítenie a dühét. És örömmel beszélek vele.

Azzal megragadta a férfi kezét, és kivonszolta a szalonból. Patrick döbbenetén érezte, hogy a lány pusztá érintése is milyen érzéki hatással van rá. A másik szobába érve Raven elengedte a kezét, majd becsukta az ajtót, és fel-alá járkált. Patrick kíváncsian figyelte, de a lány látszólag meg is feledkezett róla.

Végül lecsillapodott, és feddő pillantást vetett a férfira.

- Le kellene ülnie. Bizonyára fáj a sebe.
- Nem lenne udvarias dolog, miközben maga áll.
- Most meg udvariasságról beszél? – csattant fel Raven. A férfi alig bírta elnyomni a mosolyát.
- Tudom, hogy a sárkány miatt harcias kedvében van, de nem adtam rá okot, hogy így beszéljen velem.

Raven sóhajtott, hogy lecsillapodjon.

- Igen, igaza van – mondta végül. – Bocsásson meg. Nem kellett volna hagynom, hogy a nagynéném így elbánjon velem.

A férfi örömmel vette tudomásul a lány bocsánatkérését.

- Kérdeznék valamit, kis boszorkány – mondta a férfi. – Miért hazudott az elrablásával kapcsolatban? Miért nem árulta be az öcsémet?

A lány egy pillanatig habozott, majd felsóhajtott.

- Mert rájöttem, hogy tartozom magának – mondta végül. – Megmentett az öccse bosszújától, sőt talán még az erőszaktól is. Mellesleg fogalmam sincs, mit tenne magával a nagyapám, ha kiderülne, milyen szerepet játszott ebben a történetben. Még attól is féltem, hogy kihívja magát párbajra. A beteg szívével túlságosan gyenge a párbajhoz, és megsérülhet, vagy akár meg is halhat. És ne feledjük az igazságosságot se. Maga is mondta, hogy az öccse már így is sokat szenvedett. – Raven megvonta a vállát. – Akkor hát egyenlők vagyunk.

- Ezt aligha mondanám – mosolygott a férfi. – A lövést elfelejtette.
- Maga pedig fogságban tartott – védekezett a lány. Patrick nem akart vitába bocsátkozni, és visszavonulót fűjt. Témát változtatott:
- Feltételezem, a hercege már nem óhajtja nőül venni – mondta.
- Én is így gondolom – mondta Raven, és elkapta tekintetét. – Hallotta a nagynénémet. Halford mossa kezeit, és nem is hibáztathatom miatta. Több száz ember láthatta az oltár előtt.

- Nem gondolja, hogy rá lehet venni, hogy meggondolja magát?
- Biztos, hogy nem. Halford grófja ragaszkodik a tulajdonához, és mérhetetlenül büszke. Volt alkalmam megismerni a jegyességünk ideje alatt. Bizonyára feldühítette ez a nyilvános megaláztatás. Nem is fogadna el egy olyan menyasszonyt, aki egy másik férfi ágyában töltötte az éjszakát. Még ha meg is békíthetném valahogy... az éjszaka

történetekkel kapcsolatban... – az arca elpirult. – Nem hazudhatok neki egy ilyen fontos ügyben.

- Értem – mondta Patrick vigasztaló hangon.

- Tehát mit akart megbeszélni velem? – kérdezte Raven.

A férfi vett egy mély levegőt, és összeszedte magát.

– Szeretném megkérni a kezét, Kendrick kisasszony.

A lánynak elakadt a lélegzete a döbbenettől. Rábámult a férfira, majd így szólt:

– Biztos vagyok benne, hogy nem óhajt feleségül venni. Akkor meg miért kérte meg a kezemet?

Patrick a hajába túrt a kezével. Abban a pillanatban, hogy a lányt az ágyában találta, tudta, hogy a találkozásnak végzetes következményei lehetnek. Csak nem volt hajlandó komolyan venni a megérzéseit. Csakhogy feleségül sem akarta venni a szívtiprót, aki tönkretette az öccse életét.

A lelkiismerete azonban mást mondott. Úgy érezte, a becsület megköveteli, hogy jóvátegye mindazt, amit Sean tett a lánnyal. Legalább lehetőséget kell adnia Kendrick kisasszonynak, hogy igent mondjon az ajánlatára, még akkor is, ha ő maga minden idegszálával tiltakozik a házasság gondolatára.

– Azért, mert a házasság bizonyos mértékig megmentené a jó híret. És érdekemben áll, hogy távont tartsam az öcsémet a börtöntől. Hajlandó vagyok feleségül venni kegyedet, ha megígéri, hogy nem jelenti fel Seant.

A lány megdörzsölte a halántékát, mint aki szédül. Az ebédlőasztalhoz lépett, kihúzott egy széket, és leült.

– Feltételezem, érdekházasságot javasol.

– Igen. Utána mindketten a saját útjainkat járjuk. Elintézzük, hogy csak annyit találkozzunk, amennyit feltétlenül szükséges – Raven hallgatott, és a kezét nézte. – Mielőtt még válaszolna, Kendrick kisasszony – folytatta Patrick –, tisztában kell lennie a hírnevemmel. Rossz modorú foglárnak gondol, és ezt nem is vitatom. A társaság pedig sose tartott nagyra. Játéklarangom van. Ír származásom miatt pedig nem sok ajtó tárul ki előttem. Ráadásul semmi címem.

A lány elfintorodott, mintha a szavai fájdalmat okoztak volna neki.

– Tudom – mondta halkán. – A férfi meglepődött, amikor meglátta könnyes szemeit, de Raven dühösen lesöpörte őket. Végül úgy nézett a férfira, mintha akkor fogta volna fel a szavai értelmét. – Mit akart mondani a nénikém, amikor azt mondta, hogy mindenki tudja, hogy megölte a nagybátyját? – kérdezte.

A férfi minden izma megdermedt, majd azt mondta:

– Már régóta beszélük, hogy a nagybátyámat egy dühroham során öltem meg.

A lány hosszan nézte.

- És valóban megtette? – kérdezte végül.

- Elhinné, ha azt mondanám, nem tettem?

– Igen – felelte lassan a lány. – Azt hiszem, elhinném. Nem tulajdonítok nagy jelentőséget a szóbeszédnek. Tavaly egy nagyon kedves barátomat gyilkossággal vádolták, és akasztófára ítélték, de végül teljes mértékben tisztázta magát.

Patricket újra meglepte viselkedésével. Meg kell tanulnia, hogy nem szabad alábecsülnie Kendrick kisasszonyt. A lány kérdéséről nem állt szándékában elmondani neki az igazat. Valóban gyilkossággal gyanúsították. A pletykák idáig követték Írországból, ahol meghalt a nagybátyja, és Patrick meg sem kísérelte tisztázni a helyzetét.

– Azt hiszem, biztos állíthatom, hogy a nagybátyám halála tisztázódott – mondta Patrick titokzatosan.

Raven bólintott, majd felállt, és újra kezdte a járkálást. Aztán megállt, és összekulcsolta a kezeit, hogy lecsillapodjon.

- Lehet, hogy igaza van – mondta, és a férfira nézett. – A házasság az egyetlen lehetőségem, különben tönkremegyek. A társadalom kiteszítotja leszek, ha nem találok azonnal egy férjet magamnak.

- Ne feledje, hogy a családja ellenezné a házasságunkat – mondta Patrick. – A nagynénje szerint gyilkos vagyok.

A lány elhúzta a száját.

- Ami az illeti, a nagynéném ellenkezése csak a maga javát szolgálja.

- És képes lenne férjhez menni egy arra érdemtelen férfihoz, csak hogy bosszantsa a nagynénjét?

– Dehogy. De azt sem hagyom, hogy dirigáljon nekem.

A lány szemében megvillanó lázadó fény újabb húrt pendített meg a férfiban. Megértette a lázadást; ő maga is lázadó volt. De nem akarta

mindenáron rábeszélni a lányt, hogy elfogadja a javaslatát. Olyan tekintettel méregette, mintha el akarta volna tántorítani Ravent. A lány erre kihúzta magát, és azt mondta:

– Nem érdekel a maga rossz hírneve, Lasseter úr, hiszen még mindig jobb, mintha egyáltalán nem lenne férjem. Ha nem megyek férjhez, semmi esélyem a társaságban mutatkozni. Szerintem ez nem igazságos, de hozzátartozik az élethez. És aligha vagyok abban a helyzetben, hogy maga felett ítélkezsem.

- A nagynénjének azt mondta, nem akar férjhez menni.

- Nem. Azt mondtam, nem fogadom el a választását.

- És van valami különbség a kettő között?

- A különbség hatalmas. Hosszú történet, de... az édesanyámat arra kényszerítette a családja, hogy olyan férfihez menjen feleségül, akit... nem kedvelt. Nem áll szándékomban az ő példáját követni.

Patrick észrevette, hogy a lány kék szeme megtelt fájdalommal.

- Mégis, lehet, hogy vannak jobb jelöltek is, mint én –mondta.

- Senki sem jut eszembe. Ha keresnem kell valaki mást, azt kockáztatom, hogy kiteszem magam a pletykáknak. Ha nem fogadnak el... nem titkolhatom tovább a helyzetem.

- Elutazhatna külföldre, ahogy már javasoltam.

- És éljek számkivetettként? Annál még a kényszerházasság is jobb. – A lány hangja elhalkult, de remegett dühében. – Az édesanyám élete java részét azzal töltötte, hogy felkészítsen arra az életre, amely neki nem adatott meg, és elkeseredne, ha tudná, hogy elbuktam. És biztos vagyok benne, hogy a nagyapám is sokkal nyugodtabb lenne, ha elkerülnék a botrányt. Ahogy a nagynéném is.

Patrick hitetlenkedve nézte.

– A nagynénje megnyilvánulása után nem igazán értem, miért akarja megnyugtadni.

– Azért, mert nem akarom, hogy a családom miattam szenvedjen. De ha meg akarom kímélni őket, akkor azonnal férjhez kell mennem. A szolgák már látták, hogy visszatértem, és nem fognak sokáig hallgatni.

– Patrick ösztönösen tiltakozott volna, de aztán rájött, hogy bizonyos szempontból a lánynak igaza van. – Mintha megbánta volna a javaslatát – mondta Raven, amikor a férfi továbbra sem szólt.

Patrick kényelmetlenül fészkelődött, és nem tudta, mi rosszabb: a sérült combja vagy az ágyékában érzett csomó,

– Agglegény vagyok, Kendrick kisasszony – mondta végül. – Érthető, hogy nem vagyok túl lelkes, ha el akarják rabolni a nyugalmamat.

A lány elkomorodott, és egy pillanatig habozott, majd így szólt:

- Van valaki, akit szívesen feleségül venne?

- Nem, maga kis boszorka – mondta Patrick szárazon.

– Egyáltalán nem állt szándékomban megnősülni. Legalábbis a közeljövőben nem.

– Feltételezem, van szeretője. A legtöbb férfinak van

- A férfi rácsodálkozott, de a lány kipirult arca elárulta, hogy a téma nem volt túl könnyű számára. – De tényleg - folytatta Raven –, egyáltalán nem bánám, ha a saját útját járná.

– A nagylelkűsége elkápráztat – mondta a férfi.

- Nos, a házasságunk valószínűleg előnyös lesz magának. Saját jövedelemmel rendelkezem, amit az... apámtól kapok. A nagyapám is jelentős hozományt ígért nekem.

- Nem tartok igényt a vagyonára – jelentette ki Patrick akit kifejezetten bosszantott a feltételezés, hogy a lány pénzére pályázik. A lány az ajkát harapdálta, majd folytatta a témát:

–Nos, amennyiben nem vonja vissza az ajánlatát, azt hiszem, elfogadom.

Patrick még mindig megpróbált küzdeni az elkerülhetetlennel:

– Azért csak gondolja meg, kis boszorka. Megígérhetem, hogy rettenetes férj lesz belőlem – mondta, és éjkék szemével a székhez szögezte a lányt, és elindult feléje.

Raven hátralépett, és kényelmetlenül érintette a férfi tekintete. Még mindig képtelen volt felfogni a férfi ajánlatát. Tény, hogy Patrick borzasztó férj lesz, ráadásul megrögzött szerencsejátékos, egy idegen, aki még csak nem is kedveli őt. Ő pedig szánt szándékkal meg is lőtte... A házasságuk eleve kudarcra ítéltetett, de nincs más választása. Szüksége van rá, mert férj nélkül nincs esélye.

– Biztos benne, hogy a feleségem akar lenni? – kérdezte a férfi halkán. Amikor megragadta a lány könyökét, érezte, hogy annak elakad a lélegzete. – Nos?

A lány megborzongott a bársonyos hangtól és a férfi közelségétől. A férfi sebhelyes arcára nézett, amitől hirtelen fenyegetővé vált az arckifejezése, majd lejjebb siklott, a döbbenetesen érzéki szájra, ami még veszélyesebb volt. Vajon meg akarja csókolni? A lánynak egyszeriben vadul dörömbölt a szíve. De a férfi nem csókolta meg, hanem olyan szorosan ölelte, hogy meg sem bírt mozdulni. A teste olyan forró volt, hogy Raven mozdulni sem mert, és a sötét szemek hihetetlenül élénken idézték fel az éjszaka történeteket...

– Csak nem fél tőlem, Kendrick kisasszony? Igaz is: csak nem fél tőle? A férfi nagyon intenzív, veszélyes ember, olyan életerővel, hogy még a levegőt is fel emésztette. Ennek ellenére, a férfi megmagyarázhatatlan módon cseppet sem tűnt ijesztőnek. Talán túl sokszor látta őt álmában. A ragyogó sötét szemek a megtévesztési hasonlítottak a kalózára.

–Nem... nem félek magától – suttogta Raven elakadó hangon. – Különösen, hogy nyilvánvalóan el akar bátortalanítani.

A férfi hosszan, kifürkészhetetlen tekintettel figyelte.

- Akkor hát nem ijesztem el kegyedet?

- Nem, uram.

- Van nevem is – mondta Patrick gúnyosan.

- Akkor hát Lasseter úr.

- A nevem Patrick. Mondja ki.

– Rendben van. Nem félek magától, Patrick.

Raven érezte a szíve zakatolását, míg a férfi válaszára várt. Aki hirtelen elengedte a lányt, és elfordult. Egy ideig még ott álldogált, és az állizmai olyan hevesen mozogtak, mintha kemény küzdelmet vívott volna. Végül a lányhoz fordult.

– Rendben van, maga kis boszorka – mondta megadóan. – Amint lehet, összeházasszuk.

HATODIK FEJEZET

Nem kellett volna megérintenie, gondolta Patrick komoran, miközben figyelte, ahogy Raven Kendrick megpróbálta megmagyarázni hitetlenkedő rokonainak a hirtelen eljegyzést. Remélte, hogy a fizikai közelség majd elveszi a lány kedvét a házasságtól, de sajnálatos módon, ahogy a

karjaiba zárta, még élénkebben emlékezett az együtt töltött lázas éjszakára: a lány vágtyól forró testére, a szenvedélyességére és a saját kielégítetlen fájdmára...

Ördög és pokol, az ölelés nagy hibának bizonyult, ami elemi erővel hatott a testére és az érzékeire. A teste és az agya még mindig lüktetett, és képtelen volt a beszélgetésre figyelni.

Visszatértek a társalgóba, hogy bejelentsek házassági szándékukat, amit a nagynénje és a nagyapja egyaránt döbbsent csendben fogadott. Aztán Lord Luttrell kirobbant: talpra ugrott, és a botjával a levegőben hadonászva adott nyomatékot a tiltakozásának. Raven megpróbálta lecsillapítani, nehogy szívrohamot kapjon.

Patrick gondolataiba merülve ült a székében, és a jövődöbelijét figyelte. Azon gondolkodott, vajon mi vitte rá, hogy megmentse. Egyáltalán nem akart megnősülni. Egy kékvérű nőt pedig különösen nem akart feleségül venni. Az öccsét meg úgy is megmenthetné a börtöntől, hogy külföldre küldi, nehogy összefusson Kendrick kisasszonnyal vagy a lány dühös családjával.

És ott volt a becsület is. Bármelyik tisztességes férfi ezt tette volna a helyében, de neki sikerült kompromittálnia a lányt, aki az ő ágyában töltötte az éjszakát. De Patricknek más oka is volt arra, hogy feleségül vegye Ravent. Ha ne teszi meg, a lányt kiközösítik, ő pedig nem akarta, hogy magányos és üldözött nő képe kísértse. Éppen eleget gondolt az édesanyjára.

Az anyja egy ír orvos lánya volt, aki beleszeretett a édesapja páciensébe – egy angol férfiba, aki vadászat közben sebesült meg Írországban. A férfi kétségtelenül rangján alul házasodott, amikor feleségül vette Fionát, és gazdag és fennhézó Lasseterek sohasem fogadták be, bá a férje és két fia rajongott érte. A férje meghalt, és William nevű fivére Írországba üzte, majd a fiúk sírása és tiltakozása ellenére ő lett a gyámjuk. Az édesanyjuk egy éven belül nagy szegénységben halt meg.

Patrick teljes mértékben a nagybátyját hibáztatta az édesanya haláláért. A férfi aztán perverz módon erőszakoskodott az öccsével. Patrick elhessegette az emléket. Képtelen volt megvédeni az édesanyját és az öccsét, de nem volt hajlandó tétlenül nézni Raven Kendrick szenvedéseit. Bármilyen legyen is az oka, úgy érzi, meg kell védenie őt.

Nem hagyja cserben még akkor sem, ha a házasság ellentétes az ő személyes elképzeléseivel.

Patrick hangtalanul felnevetett. Egyszer megesküdtött, hogy nem vesz feleségül arisztokrata lányt. Ha már mindenképpen megnősül, feltétlenül szerelemből tenné, mert olyan házasságot szeretett volna, mint a szüleié.

Raven Kendrick legalább nem egy bugyuta lány. Bizonyára sokszor összecsapnak majd, de inkább vállalja a kockázatot, hogy lelövik, semhogy egy életre anyámasszony katonája legyen. És Kendrick kisasszony minden szüziessége ellenére szenvedélyes, erős és tüzes nő, aki folyamatosan éberem tartja majd az érdeklődését...

Talán túlságosan is. Patrick halkán káromkodott. Nem akart a kérértlen menyasszonya rabja lenni, hiszen pontosan tudta, milyen veszélyes lehet. Szerencsére csak érdekházasságban állapodtak meg, ahhoz pedig nem szükséges a fizikai és érzelmi elkötelezettség. A nászéjszakát követően nem kötelező a házaseset.

Patrick észrevette, hogy a lány nagyapja úgy viselkedik, mint aki egyáltalán nem akarja a házasságot. Fura mód éppen Lady Dalrymple volt az, aki az egybekelést szorgalmazta.

- Képtelen vagy világosan gondolkodni, Jervis – jelentette ki a nő a szokásos hűvös modorában. – Ravennek nincs más lehetősége...

- A gondolkodásomnak semmi baja, Catherine! – csattant fel az öregúr.

- Neked ment el az eszed. Nem te mondtad, hogy ez az ember egy gyilkos?

- Nos, nem tudom, mi az igazság. Lehet, hogy csak pletyka az egész.

- De akkor is szerencsejátékos.

- Az igaz. Lasseter az úri társaság botránya. Am rossz hírnév ide vagy oda, Raven férjeként legalább visszaszerzi a lány tisztességét. Továbbá

- azzal megvetően az unokahúgára nézett –, merem állítani, hogy megérdemlik egymást.

A szobában tapintható volt a feszültség, és Lord Luttrell következő vádjá még jobban felkavarta a kedélyeket.

-Ez a férfi csak az unokám pénzére pályázik.

Patrick felháborodottan kihúzta magát. A nagybátyja halála után jogosan örökölte a Lasseter vagyont, de nem volt hajlandó hozzájárulni a pénzhez. A birtokból és a londoni házból származó bevételt az öccsére

fordította, mintegy kárpótlásul a szenvedéseiért. Patrick a játékosai képességei segítségével kisebb vagyont halmozott fel, és saját játékklubot nyitott. A klub és a többi befektetése tízszeresére növelték vagyonát, és annyi pénze volt, mint bármelyik nemesembernek.

Mielőtt még válaszolni tudott volna, Lord Luttrell folytatta kirohanását:

– És le sem tagadhatod, hogy egy átkozott ír! Akkor Raven közbeszólt:
– Elfelejtetted, hogy Ian Kendrick is félig ír volt. Ha elég jó volt ahhoz, hogy az apám legyen, Lasseter úr is jó lesz férjemül.

Patrick aligha hallotta meg szavait, mivel saját sérelmével volt elfoglalva. Bosszantotta, hogy nem tartják méltónak egy brit vikomt unokájához. Sose felejtette el, hogy az édesanyját sem tartották méltónak, hogy az apja felesége legyen, és még az ír nemesség is rangján alulinak tartotta őt.

Lord Luttrell érvei az ellenkező hatást váltották ki Lasseterből, aki most már akarata ellenére is hajlandó volt feleségül venni a lányt.

– Csakhogy a származása most teljes mértékben lényegtelen – vágott közbe Lady Dalrymple. – Hatalmas botrány lesz, ha nem megy hozzá azonnal.

– Nem érdekel a botrány. – Az idős nemesember egyenesen az unokájára nézett; a tekintete ellágyult. – Nem vagyok hajlandó az akaratod ellenére férjhez adni. Nem akarok ugyanúgy hibázni, mint az anyád esetében.

– Nem lesz az akaratom ellenére, nagypapa – mondta Raven makacsul.

Patrick végre úrrá lett dühén, és megszólalt:

– Nem tagadom a foglalkozásommal kapcsolatos vádjait, Lord Luttrell. De cseppet sem szégyellem az ír származásomat. Ami az állítólagos szerencsevadász mivoltomat illeti, ki kell ábrándítanom: képes vagyok eltartani az unokáját, és megfelelő életmódot biztosítok számára. Valójában igencsak nagylelkű ajánlatom van a számára. Saját házat és jövedelmet biztosítok Rávennek. És ha még mindig aggódik a jóléte miatt, szóljon az ügyvédeknek, és írasson egy házassági szerződést, amelyben eltiltanak az értékeitől.

Lord Luttrell villámló tekintetet vetett Lasseterre, de Lady Dalrymple azonnal lecsapott az ajánlatra.

- Akkor minden rendben. Ezt megbeszéltük – mondta. Ólordsága hosszan hallgatott, majd végül hatalmasat sóhajtott.
- Gondolom, nincs más választásunk – mondta végül.
- Nincs, nagyapa – értett egyet Raven.
- Akkor hát – szólalt meg a nagynénje, akin látszott, hogy már eldöntötte a sorsát –, találjunk ki valami hihető magyarázatot Raven tegnapi eltűnésére. Ha ilyen hirtelen megjelenik, ráadásul egy férj oldalán, senki sem hiszi el, hogy beteg volt, mint állítottuk. És ne feledjük Halford herceg nyilvános megaláztatását sem. – Gondterhelten ráncolta a homlokát. – De mi lehet hihető ebben az esetben?
- Amennyire lehet, az igazat fogjuk mondani – jelente te ki Patrick. – Túl sokan látták Kendrick kisasszony elrablását ahhoz, hogy letagadjuk, de a magunk módján magyarázhatjuk az eseményeket.
- Ezt hogyan érti? – kérdezte Raven. A férfi hűvös tekintettel nézett rá.
- Ki kell találni egy új történetet: már régóta ismerjük egymást, és egymásba szerettünk, de a családja miatt nem akart hozzám jönni. Az esküvője napján aztán rájöttem, hogy nem élhetek maga nélkül, így elraboltam és rávettem a házasságra.
- Csak nem valami szerelmi történettel akar előállni? –kérdezte Raven nagynénje.
- És úgy teszünk, mintha szerelmesek lennénk? – visszhangozta Raven, akit megdöbbsentett az a lehetőség, hogy Patrick szerelmes lenne belé. – De hát mikor lett volna időm arra, hogy magába szeressem? Tavaly tavaszig a Karib-szigeteken éltem.
- Akkor majd azt mondjuk, hogy ott szerettünk egymásba, amikor több évvel ezelőtt ott tartózkodtam.
- Nem is olyan rossz – mondta Lady Dalrymple. – Egy régi szerelem eléggé örült dolog ahhoz, hogy faképnél hagyd a herceget. És a további katasztrofális következményeket is elkerülhetjük vele. Lehet, hogy Halford párbajra hívná Raven elrablóját, de ha azt mondjuk, hogy valaki másba szerelmes, nem haragszik majd annyira.
- Azt mondhatjuk, hogy már tegnap este összeházasodtunk – tette hozzá Patrick –, és ezzel még valószínűsőbbá tehetjük a történetet.
- Akkor már menjenek Skóciába, és házasodjanak meg ott! – mondta Lord Luttrell.

– A megfutamodás nem segítene Kendrick kisasszony hírnevén – felelte Patrick. – A sérülésem miatt én sem szívesen zötykölődnék napokig egy hintóban. – Vetett egy pillantást a kandallópárkányon álló órára. – Még mindig van időnk különleges engedélyt kérni, és akkor már ma este összeházasodhatnánk.

- A szertartáshoz szükség lesz egy lelkészre is – mondta ölordsa határozottan.

- Azt majd megoldom. De nem házasodhatunk össze itt. Túl sok a tanú, akik a későbbiekben megcáfolják a történetünket. A szertartást egy másik helyszínen kell megtartani.

– Mit javasol?

– Van egy házam Richmondban, ami alkalmas lenne erre a célra. A szolgálaim diszkréték.

Raven kíváncsi pillantást vetett jövőbelijére. A nőtlen úriemberek gyakran tartottak fenn külön házat a szeretőik számára. Vajon Patrick is közéjük tartozik?

A nagyapja félbeszakította álmodozását:

- És mi lesz a házassági szerződéssel? – kérdezte. – Nem akarom, hogy az unokám bármiben is hiányt szenvedjen.

- Jervis, most nincs időnk szerződésekre – szólt közbe a nővére. – Az még várhat az esküvő utánig.

Lasseter hűvös pillantást vetett rájuk.

- Nem áll szándékomban becsapni az unokáját – mondta –, ha erre gondolt.

- Természetesen, várhat – mondta Raven. – Megbízom Lasseter úr szavában.

És ő maga is elcsodálkozott azon, hogy megbízik a férfiban. A házassággal kapcsolatban csak amiatt aggódott, hogy elveszíti függetlenségét, mivel feleségként kevés joga lesz. Nem fogja úgy irányítani a férfit, mint Halfordot, sőt.

Összeszorult a gyomra a férfi fürkésző tekintetétől. Arra gondolt, hogy ez az idegen lesz a férje, aki miatt teljesen feladja dédelgetett álmait. Valójában nincs is más választása, és szerencsésnek mondhatja magát, hogy Lasseter egyáltalán hajlandó feleségül venni.

- Nos – szólalt meg a nagynénje gyakorlatias hangon –, elég sok elintézni valónk van. – Raven, míg Lasseter úr elintézi az engedélyt, írj

egy levelet Halfordnak, amiben elmagyarázod a helyzetet, és kérj tőle bocsánatot.

- Igen – felelte Raven hálásan, hogy kizökkentették álmodozásából. – Tartozom neki ezzel. És Brynnek meg Luciannak is írok...

- Én pedig tájékoztatom a fontosabb ismeőseimet – tette hozzá a nagynénje –, és Jervis ír egy rövid üzenetet a lapoknak.

- Jobb lenne, ha Richmondból írna – szakította félbe Lasseter, és Ravenhez fordult. – Minél tovább marad itt, az emberek annál nehezebben hiszik majd el, hogy tegnap este házasodtunk össze. Így majd azt mondjuk, hogy csak beugrottunk a rokonaihoz, hogy tájékoztassuk őket az eseményekről.

- Igen – értett egyet Raven, és hálás volt a bölcs tanácsért. – Már úton kellene lennünk.

- Valóban szükség van erre a nagy sietségre? – kérdez a nagynénje sértődötten, hogy kivették a kezéből az irányítást. – Rávénnek át kellene öltöznie.

- Nem, Catherine néni. Lasseter úrnak igaza van. De később hozzá kell jutnom a holmimhoz. A bőröndjeimet becsomagolták a költözéshez. Elküldték már őket?

– Még nem. A tegnapi felfordulásban...

- A bőröndöket majd utánunk küldik, ha már megegyeztünk, hol fogunk lakni – mondta Patrick türelmetlenül.

- De egy bőröndöt azért csak becsomagolhatunk a nászútra – makacskodott öladysége. – Annyit csak magával vihet. Nem utazhat ezekben a rongyokban – mondta megvető tekintettel.

–Rendben van – egyezett bele Patrick.

Lady Dalrymple felállt, és csengetett Broadynak, a komor tekintetű inasnak, és utasította, hogy pakolja be Lasseter úr kocsijába a kisasszony bőröndjét.

Már csak a búcsúzkodás volt hátra. A rokonai ugyanolyan zaklatottak voltak, mint ő. A nagynénje mindvégig udvarias maradt, a nagyapja alig bírt odafigyelni. Lord Luttrell remegő tenyerébe fogta az unokája kezét, és megszorította.

– Ha úgy adódik, hogy szükséged lenne valamire, drágám... Remélem, tudod, hogy rám mindig számíthatsz.

Ravennek hirtelen elszorult a toroka a meglepetéstől, hálától és szeretettől. Megkönnyebbült, hogy a nagyapja nem akar vele is úgy elbánni, mint az édesanyjával. Elcsukló hangon megköszönte a nagyapja kedvességét.

Aztán a nagyapja Lasseterhez fordult, és komoran any–nyit mondott:

– Figyelmeztetem, uram, hogy ha bármi módon árt neki, velem gyúlik meg a baja.

– Nagyapa... – mondta Raven, de Lasseter komolyan mosolygott az öregúrra.

– Meg akarom menteni, Lord Luttrell – mondta a férfi –, nem pedig bántani. Érje be ennyivel.

Raven eldöntötte, hogy odakint elnézést kér a nagyapja gorombaságáért, de Michael O'Malley a társalgó előtt várakozott rájuk. A férfi kétségbeesett és aggodalmas arccal járt–kelt az előszobában.

– Ó, Raven kisasszony! – kiáltotta. – Annyira aggódtam. A saját szememmel akartam látni, hogy jól van.

– Minden rendben, O'Malley. Igazán. A lány mögött álló Lasseter megtorpant a férfi neve hallatára, és éles pillantást vetett az inasra, de nem szólt.

- Ki volt az a gazember, aki ezt tette a kisasszonnyal? –kérdezte az inas.

– Az a nyomorult Lasseter volt, igaz?

- Igen – suttogta Raven. – De könyörgöm, ne kiabáljon. Nem akarom, hogy meghallják. Tulajdonképpen e akarom felejteni az egészet. – Kis szünet után így folytat ta: – Ez az úr a bátyja, Patrick Lasseter úr. Felajánlotta, hogy feleségül vesz.

- Feleségül veszi? – visszhangozta az inas döbbenten. –A szentek legyenek velünk.

A két férfi csúnyán méregette egymást, míg Raven sebtében elmagyarázta, miért kell titokban tartani a házasságukat.

– Bizonyára nincs más választása, Raven kisasszony –mondta végül O'Malley –, de el akarom kísérni kegyedet. Soha többé nem hagyom magára.

A lány Lasseterre nézett, aki komoran álldogált.

– Kérem – mondta a férfinak. – Megengedi, hogy velünk jöjjön?

Nagy meglepetésére a férfi bólintott:

– Majd ő lesz a tanúnk. És biztos vagyok benne, hogy szeretne maga mellé valakit, ha felülkerekedik rajtam az erőszakos természetem.

A szavai gúnyosak voltak, de Raven nem akart kötekedni. Szólt az egyik szolgának, hogy hozzon Patricknek egy sétapálcát, majd kiment a ház elé, ahol a bőrdíjút a kocsis tetejére pakolták. Aztán O'Malley felmászott a kocsis mellé a bakra, Lasseter pedig beült Raven mellé.

Már úton voltak, amikor Lasseter megszólalt:

– Az inasa ír származású.

– Igen. Már akkor a Kendrick család szolgálatában állt, amikor a szüleim összeházasodtak, és elkísérte őket a Karib-szigetekre. Olyan, mintha az apám volna. Gyakorlatilag ő nevelt fel...

– Ő tanította meg lőni?

– Igen... többek között.

Lasseter elmosolyodott a beismeréstől.

– Csodálom, hogy ilyen bensőséges szolgálatra alkalmazza. A rokonai bizonyára elleneznek mindent, ami ír.

– Én más vagyok – vágta rá Raven komoran.

Lasseter arckifejezéséből nem tudott olvasni, de feltételezte, hogy kizárólag az ír származása miatt engedte meg, hogy magával vigye az inasát. Láttá, milyen dühös volt a férfi, amikor a nagyapja a származását ócsárolta. Ez kétségkívül érzékenyen érinti.

– A Patrick ír név? – kérdezte kíváncsian.

– Igen. Szent Patrick Írország védőszentje. A lány igyekezett komoly arcot vágni.

– Szerintem találó név.

A férfinak vidáman villant a szeme.

– A Patrick valójában a középső nevem, az édesanyám adta. Sean is az ír nevet használja.

Raven jókedve azonnal elpárolgott Patrick öccse említésére. Pedig Sean Lasseter rövidesen a sógora lesz. Összeráncolta a homlokát, és megpróbálta megfogalmazni aggodalmait.

– A tegnap este történtek után az öccse és én rokonok leszünk. De én... aligha leszek képes kedvesen bánni vele. Jobban szeretném, ha nem lenne közöttünk kapcsolat.

– Nem látok okot arra, hogy bármilyen dolguk legyen egymással – felelte Patrick higgadtan.

- De lehet, hogy úgy érzi majd, hogy nem sikerült bosszú állnia rajtam. Lehet, hogy védelemre lenne szükségem.

Patrick állta egy pillanatra megfeszült.

- Gondoskodom róla, hogy ne zaklassa többé. Raven megnyugodott, és az út további részét már csendben tették meg. A kocsí végül lefordult a főútról, é finom kavicsoson gurult. A földeket szépen megművelték, é időnként a Temzét is látni lehetett. Amikor megállta Raven el volt ragadtatva. A ház inkább kúria volt, mint vidéki lak: nagy volt és elegáns, vörös téglából épült.

- Ez a maga háza? - kérdezte. - Vagy a kiruccanásaihoz használja?

- Miféle kiruccanásokhoz?

- Tudom, hogy a férfiak gyakran tartanak fenn kéjlokot a szeretőik számára.

A férfi hosszan fürkészte, majd válaszolt, de Raven ne sok örömét lelta a feleletben.

- Valóban kéjlok, de pillanatnyilag üresen áll.

- Emma Walsh miatt? A szeretője? A férfi gúnyosan figyelte.

- Felajánlottam kegyednek a házasságot, Kendrick kisasszony. De a titkaimat szeretném megtartani magamnak

Raven elvörösödött zavarában.

- Csak tudni akartam, milyen kapcsolatban állunk, hogy ne érjen meglepetés.

- Azt hittem, megállapodtunk, hogy külön élünk. Vagy máris úgy akar viselkedni, mintha házasok lennénk?

- Nem, dehogy! - felelte Raven, akit bántott a megjegyzés.

Szerencsére felbukkant O'Malley, hogy kisegítse a kocsiból. Aztán Patrick felkísérte a lépcsőkön, be a házba. Az érzéki érintéstől elkezdett bizseregni a lány gerince. Raven tudta, túlságosan sok lenne, ha minden nap el kellene viselnie Patrick Lasseter közelségét.

A ház belülről is ugyanolyan elegáns volt, mint a birtok, és egyáltalán nem látszott rajta, hogy szerencsejátékos a gazdája... vagy annak a szeretője.

Egy komornyik és egy házvezetőnő üdvözölte őket, akiken látszott, hogy házasok. Ha Goodhopékat meg is lepte a gazdájuk házassági terve, túlságosan fegyelmezettek voltak ahhoz, hogy kimutassák az érzelmeiket. Patrick utasította őket, hogy csomagolják ki Kendrick

kisasszony bőröndjét, és készítsék elő a hálósobáját, de megvárta, míg távoznak, és csak azután szólalt meg.

– Lehet, hogy beletelik egy napba, míg beszerzem az engedélyt és szerzek egy lelkészt – mondta. – Addig nézzen körül a társalgóban, vagy pihenjen.

Raven megrázta a fejét. Előző éjjel alig aludt, de túl sok minden kavargott a fejében ahhoz, hogy elaludjon.

- Meg kell írnom a levelet Halfordnak. A férfi bólintott:

- Majd megkérem az egyik inasomat, hogy kézbesítse.

– Ha nem bánja, inkább O'Malleyra bízám. Nem szívesen küldenék el egy ilyen fontos levelet egy idegennel. A herceg nem fog örülni a rossz híreknek, és szeretném, ha O'Malley lenne mellette abban a pillanatban.

– Azt meghiszem – morogta Patrick. – Az a Halfor olyan nyakas, hogy el sem bírom képzelni, mi bírta rá kegyedet, hogy eljegyezze magát vele. Nem is illik magához, de ne zavartassa magát – szólt közbe udvariasan –, el tudom képzelni. Beleszeretett a rangjába.

Raven megrezzent. A férfi úgysem értené meg a csodás parti meghiúsulása felett érzett csalódottságát.

– Nem tagadom – mondta –, hogy a rangja nagy vonzerőt jelentett számomra.

Látta, hogy Patrick szája idegesen megrándul, de végül vállat vont.

- Tegyen, amit akar – mondta a férfi. – De a személyzet bármikor a rendelkezésére áll. Nincsenek sokan, Goodhope asszony keres kegyednek egy szobalányt.

- Szobalány nélkül is boldogulok – mondta Raven. – A férfin látszott, hogy nem hisz neki. – Egész életemben nagy luxusnak számítottak a cselédek. Csak itt, Angliában gondoskodott rólam személyzet.

Patrick meglepetten vonta össze sötét szemöldökét, d hallgatott.

– Akkor jó – mondta végül. – Majd este találkozunk. Megfordult, de Raven megállította.

– Lasseter úr... Patrick... hálás vagyok az értem hozott áldozatáért. Tudom, hogy nem éppen ilyen jövőről álmodó

A férfi gúnyosan elmosolyodott.

– Valószínűleg a velem született lovagiasság felülkerekedett a józan eszemen.

– Akkor is köszönöm.

– Majd akkor köszönje, ha sikerül megmenteni a jó hírét. – A férfi egy pillanatig habozott, majd a lány szemébe nézett. – Kegyed is tudja, hogy a frigyünk csak akkor lesz törvényes, ha együtt töltjük a nászéjszakát.

Ravennek elakadt a lélegzete. Egy ideje nem is gondolt erre.

– Igen... azt hiszem... igaza van – nyögte ki végül. A férfi komoran mosolygott.

– Nem gondolta meg magát, Kendrick kisasszony? Nem vette el a bátorságát, hogy meg kell osztania velem az ágyát?

A lány az erőteljes szép arcra nézett. Ami azt illeti, minden bátorsága odalett. Az arcán lévő sebhely még jobban kiemelte férfias szépségét, de látszott rajta, hogy szükség esetén az erőszaktól sem riadna vissza, másfelől a sötét szempár ijesztően megdobogtatta a szívét. Már a pusztá látványtól is elöntötte a vágy, hát még a szeretkezés említésétől.

– Ugye elég, ha egyszer megtesszük? – kérdezte végül.

– Igen, egyszer elég lesz – mondta Patrick körülbelül akkora lelkesedéssel, mintha a birtok ügyeiről lett volna szó. – Akkor este találkozunk.

Kurtán biccentett, és otthagyta a lányt. Raven az ajkába harapott, és azon morfondírozott, hogy nem követ-e el valami ostobaságot azzal, hogy ilyen közel engedi magához ezt az idegent. Ráadásul pont egy ilyen alakot, mint ez a Lasseter. A férfi sötét, veszélyes, jóképű, és rettenetesen vonzó, de távolról sem az a férfi, akit férjül képzelt magának. Akarata ellenére megdobbant láttára a szíve, és minden idegszálával érezni akarta a férfit. És amikor eszébe jutott az éjszaka... Ha csak a tapasztalataira hagyatkozott, meg volt győződve, hogy Patrick Lasseter fantasztikus szerető. Raven becsukta a szemét, és felnyögött. NEM akarja, hogy fantasztikus szerető legyen. Nincs szükség rá, hiszen megvan neki a kalóz. Csakhogy ma este nincs más választása, ha valóban Lasseter felesége akar lenni Raven összeszedte magát, és a társalgóba ment, hogy megírja a levelet régi vőlegényének.

Eltelt egy óra, és legalább fél tucat lapot is elhasznált mire sikerült megírni a levelet Halfordnak, akinek elmagyarázta, hogyan rabolta el egy férfi, akibe már régóta beleszeretett.

Nem akart hazudni, de úgy gondolta, ezzel a mesévé nemcsak saját hírnevét, hanem a herceg sebzett hiúságát is orvosolja némiképp. Átolvasta, és örült, hogy a szavai őszintén hatottak.

Szorongatott helyzetben volt, de kissé meg is könnyebbült, hogy végül nem kellett férjhez mennie Halfordhoz Ha igazán szerette volna, bizonyára jobban megrázta volna a herceg elvesztése.

Végül összehajtogatta, beporozta, majd lepecsételte levelet. Hívatta O'Malleyt, és rábízta azt. Rájött, hogy hibát követett el azzal, hogy maga mellé vette az inasát, elárasztja majd szemrehányásaival amiatt, hogy feleségi ment ahhoz az emberhez, akinek az öccse pokollá tette életét.

– Hallottam ezt–azt Lasseter úrról, Raven kisasszony mondta az inas. – Ez az ember kétségkívül kétes hírnévnek örvend.

– Mindent tudok a hírnevéről – felelte Raven csendesen. – De szerintem az emberek túloznak.

– De az öccse...

- Patrick nem olyan, mint az öccse, O'Malley. Ha rajtam múlna, nem mennék hozzá. Csakhogy nem volt választásom, és Lasseter úr az egyetlen lehetőségem, hogy elkerüljem a botrányt.

- Lehetséges – motyogta O'Malley –, de nem örülök, hogy ilyen boldogtalannak látom.

- Tudom. De már túl vagyunk a nehezén. – Mosolygott, és addig gyözködte a férfit, míg az végre megnyugodott, és elindult a levéllel.

Amikor magára maradt, a lány felsóhajtott. Nem ripakodhatott rá O'Malleyra a bizalmas hangnem miatt, hiszen a férfi inkább egy idősebb barát volt számára, és tudta, hogy aggódik miatta.

A gyomra összeszorult, ahogy eszébe jutott, hogyan vigasztalta gyerekkorában a férfit. Tízéves volt, és boldogan készülődött Jane Hewitt kisasszony születésnapjára. A tizenegy éves Jane a sziget legrangosabb nemesemberének lánya volt, és mindenkit meghívtak, aki számít.

Raven elkövette azt a hibát, hogy új ruhát kért a mostohaapjától, aki rosszindulatúan elutasította a kérését.

– Nem lesz szükséged új ruhára, Raven, mert nem fogsz elmenni – mondta. – Egy fattyúnak nincs helye egy ilyen előkelő társaságban. Ha tudnák a titkodat, meg sem hívtak volna.

Fattyú. Raven alig bírta visszatartani a könnyeit a szótól. Nem az fájt, hogy nem kapta meg a ruhát, hiszen ideje java részét otthon töltötte, és viseltes ruhákban járt, de a mostohaapja kegyetlen szavai törként hasítottak a lelkébe.

Bemenekült az istállóba, és a széna közé rejtőzött. Ott sírdogált, amikor O'Malley rátalált, és végül elmesélte neki, mi bántja.

– Egy fattyú vagyok, O'Malley úr. Egy senki.

– Ez nem igaz, Raven kisasszony. Én mondom, hogy kegyed egy gyönyörű ifjú hölgy. És csak az számít igazán, hogy odabenn milyen – mondta, és a mellkasára mutatott.

– De nincs apám.

– Ha apára van szüksége, akkor itt vagyok én magának – mondta O'Malley és megveregette a vállát. – Most pedig törölje meg az arcát, és nézzük meg az új csikót. Olyan fekete a szőre, mint a kisasszony haja.

Ian Kendrick két év múlva meghalt, de Raven még mindig attól félt, hogy kiderül a titka. Az édesanyja folyton arról a napról álmodott, amikor végre Angliába utazhat és elfoglalja helyét a nemesség soraiban. Raven biztos volt benne, hogy egy jól csengő névvel örökre eltitkolhatja szégyenét. Senki sem merne ujjal mutogatni egy hercegnőre, és végre tartozna valahova.

Csakhogy ezek az álmok örökre köddé váltak.

Raven összeszedte magát, és becsengette a házvezetőnőt. Egész életében egyedül volt, majd csak kibírja a magányt.

Nagy nehezen megivott egy kis gyenge teát, de mire felment a hálószobájába, újra elárasztották a reménytelen gondolatok, és teljesen elkeseredett.

Képtelen volt felöltözni az esküvőre. Arra gondolt, hogy lepihen egy kicsit. Levetette a ruháját, majd bebújta a takaró alá és lehunyta a szemét. Egy pillanat múlva már el is aludt, de nyugtalanul hánykolódott, és a szeretőjéről álmodott.

A férfi szokatlanul dühös volt. A szeme sötéten szikrázott. Durván a hajába markolt és felemelte a fejét. Raven felszisszent fájdalomában. A férfi még sose volt ennyire erőszakos.

– Nem szeretheted őt – suttozta a kalóz. – Nem adhatod neki a szíved.

– Nem – ígérte a lány. – Soha. Csak téged szeretlek.

A férfi hátrahajította a fejét és végignézett a lányon. De hiszen ez nem is a kalóz! A tekintete ugyanolyan sötét és mély volt, mint az álombéli férfinak, és arcvonásai is ugyanazt a dühöt tükrözték. De Patrick Lasseter volt.

Az arca befészkelte magát az álomba, és sokkal veszélyesebbnek látszott, mint a kalóz. Raven ijedten a mellkasához kapott, hogy csillapítsa a vad szívdobogást. Rémulten a férfit nézett, aki egyre dühösebbnek látszott – részben az öccse miatt, részben azért, mert kénytelen volt feleségül venni.

Ugyanakkor Raven is haragudott rá, amiért tönkretette a házassági terveit. Makacsul állta a férfi tekintetét.

A férfi közelebb hajolt, majd erőszakosan megcsókolta. A lány megpróbált ellenállni a testén áthullámzó borzongásnak. Legszívesebben a férfit vetette volna magát, hogy birtokba vegye a testét. Olyan volt, mintha párbajoztak volna, csak hogy ebben az esetben egyikük sem nyerhet...

Ahogy a férfi keményen magához húzta, Raven megérezte a benne dúló dühös szenvedélyt. Hallotta a saját nyögését, ahogy Patrick a nyelvvel durván a szájába hatolt – a csókja vad és forró volt.

A sima és izmos karoknak feszítette a hátát, mire a férfi magához szorította, és keményen lüktető férfiasságát az öléhez nyomta. A lány mellbimbói fájdalmasan megduzzadtak, és ugyanazt a lüktetést érezte az altestében is.

A combjait összeszorította, de a férfinak sikerült becsúsztatnia az egyik ujját, és egyből rátalált a forró nedvességre. A lány megborzongott, mire a férfi elégedetten felnyögött, és mélyebbre hatolt a síkos mélyedésbe.

A lány megadta magát, és teljesen széttárta a lábait. Nem tagadhatta meg testétől ezt az örömet. Erre vágott, oda akarta adni magát ennek a vad férfinak, szájuk egybeolvadt, és Raven megadta magát a vad, sürgető vágnak...

Álmodozásából egy halk hang riasztotta fel. Raven döbbenet láttá, hogy a szeretője, vagyis a leendő férje az ágya szélén ül, és megpróbálja felébreszteni.

A lámpafényben az arcvonásai kifejezetten érzékiek voltak, amitől Ravennek eszébe jutott az álmában tapasztalt szenvedély. Ahogy a férfi

szemébe nézett, az egész testébe belenyilallt a vágy. Vajon tudta, miről álmodott az imént?

Akkor a férfi tekintete lejjebb siklott, és Raven elvörösödött. Almában lerúgta magáról a takarót, az alsóruhája és az ingválla szégyentelenül kitért a testét. Szégyenlősen eltakarta a mellét, de Patrick úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre.

– Ideje készülődni – mondta a férfi komoran, mintha kivégzésre készülődne, nem a nászéjszakára.

HETEDIK FEJEZET

Raven nem ilyen esküvőről álmodott. Az elegáns egyházi szertartás és a több száz fős vendégsereg helyett egy vidéki kéjlak társalgójában gyűltek össze, a tanúk pedig O'Malley és a Goodhope házaspár voltak. A menyasszony egyszerű, hosszú ujjú ruhát viselt, a haját pedig kontyba tűzte.

Jövendőbeli férje is igencsak távol állt attól a nemesembertől, akivel elképzelte az életét. A nemesi cím és a birtokok helyett a jóképű vőlegény egy játékbarlang tulajdonosa volt, a hírneve pedig enyhén szólva is kétes. Raven nem jósolt magának valami biztonságos jövőt.

A szertartás közben Patrick észrevette rajta elkeseredését, és félbeszakította az esküt, a füléhez hajolt és azt súgta:

– Mosolyogjon, kis boszorka. Esküvőn vagyunk, nem temetésen.

Raven kihúzta magát, és elhadarta az eskü szövegét. Ha előző nap hozzáment volna a herceghez, a szertartást pazar lakoma követte volna. Itt viszont csak egy egyszerű teríték várta őket az ebédlőben. Ennek ellenére, ahogy a délceg férje mellett haladt, az újdonsült feleség egy időre megfedkezett a pompáról. A férfira sandított, és észrevette, hogy sántít. Patrick mintha megértette volna, mi jár a fejében.

- Megfájdult a lábam a sok utazástól – mondta. Raven újra büntudatot érzett miatta.

- Segíthetek valamit?

- Nem, de ma este kénytelen leszek megkérni, hogy segítsen. Sajnos, egyedül képtelen leszek arra a teljesítményre, amit egy ilyen alkalommal elvárna tőlem.

Raven gyomra azonnal összeszorult az este említésére. Egyetlen falat sem ment le a torkán, és szórakozottan piszkálta a vacsorát. Patrick megpróbált beszélgetni vele, de a kérdésekre csak egyszavas válaszokat kapott.

Patricket először meglepte a lány tartózkodó viselkedése, mivel előző éjszaka annyira tüzes és szenvedélyes volt, hogy kis híján a ruhát is letépte róla. De aztán eszébe jutott, hogy akkor a lány egy erős bájjal hatása alatt cselekedett, róla meg kiderült, hogy gyilkossággal gyanúsított közönséges szerencsejátékos. A férfi nehezen palástolta csalódottságát. Raven Kendrick inasa ír származású volt ugyan, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy elfogadja az íreket. Bizonyára ebben a pillanatban is a hercegéhez hasonlítja, és mi tagadás, ez cseppet sem válik előnyére.

Patrick dühösen szorongatta a poharát, de aztán úgy döntött, hogy fikarcnyit sem érdeklí a felesége véleménye, hiszen a nászéjszaka után már nem sokat látják egymást.

Csakhogy ez a gondolat is felbosszantotta. Raven elfogadta, ha a becsülete megmentéséről volt szó, de férjnek már nem kellett. Márpedig Patrick minden rossz érzése ellenére igenis vágyott a feleségére.

- Visszavonulhatunk? – kérdezte végül komoran.

Raven összerezett. Amikor a férfi hátralökte a székét és hozzálépett, a lány habozott, és némán bámult rá azz a hatalmas kék szemével.

– Ha jól emlékszem, azt mondta, nem fél tőlem - mondta Patrick.

Raven az ajkát harapdálta.

– Ez így is van – felelte.

– Akkor meg ne nézzen úgy, mint egy riadt kisegér. Nem áll szándékomban letámadni. A szeretkezés sokkal élvezetesebb, ha mindkét fél akarja.

- A férfi szándékosan sértegette, mert szívesebben látta harciasnak, mint elveszettnek. Akkor legalább nem érezte úgy, mintha kihasználná a kiszolgáltatott helyzetét.

- Patrick felkísérte a lányt a nagy hálószobába. A helyiségben hangulatos félhomály uralkodott, és a kandallóban pattogó tűz finom meleget árasztott.

- Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, látta, hogy Raven a brokátfüggönyökkel ellátott hatalmas, baldachinos ágyhoz lép, de amint észrevette, hogy figyelik, azonnal lesütötte a szemét.

- –Gondolom, itt tartja az orgiáit – mondta.

- Mit tudhat egy jól nevelt ifjú hölgy az orgiákról? –kérdezte a férfi bosszúsan.

- Több olyan urat is ismerek, akik tagjai a Pokoli Ligának, és hallottam ezt–azt... Magamtól is rájöttem, milyen perverz dolgok történhetnek ezeken az összejöveteleken.

- Patricknek is fülébe jutottak ezek a pletykák, de neki nem voltak ilyen irányú tapasztalatai.

- Nem vettem részt orgiákon, ha erre kíváncsi – felelte szárazon.

- Erről aligha fog meggyőzni.

- Akkor meg sem próbálok – vágott vissza a férfi. – De jobb, ha tudja, hogy egyszerre csak egy partnerrel szeretek lenni. Mellesleg nem rajongok a perverz dolgokért. – A lány a kezét tördelte idegességében. – Ígérem, megpróbálok fékezni állati ösztöneimet. Ha nem sikerül, majd újból lelőhet.

Raven arca megrándult a szavakra.

- Már mondtam, hogy sajnálom – jelentette ki dacosan.

- Így van – sóhajtott fel Patrick. – Felejtsük el. – Azzal levette a sálját, mire Raven riadt arccal nézte. – Tudja hölgyem, az emberek le szoktak vetkőzni, mielőtt ágyba bújnak – mondta.

– De hát... muszáj? Nem várhatnánk vele? Hiszen alig ismerem...

- Tegnap éjjel nem így viselkedett.

- Jól tudja, hogy nem voltam magamnál. Alig emlékszem a történteke.

Patrick a felesége arcát tanulmányozta, és azon gondolkodott, vajon igazat mond-e. Lehet, hogy az ital miatt nem volt tudatában a cselekedeteinek, és bosszantotta, hogy csak ő emlékszik arra a felejthetetlen éjszakára. Csakhogy még mindig képtelen volt elhinni, hogy a lány valóban annyira ártatlan.

- Akkor engedje meg, hogy felfrissítsem az emlékezetét. Kis híján

megerőszkolt, és egyáltalán nem tűnt szégyenlősnek.

- Az azért volt, mert... összetévesztettem valakivel.
- Összetévesztett? – förmedt rá Patrick egy árnyalatnyi féltékenységgel a hangjában. Tapasztalatból tudta, hogy Raven még szűz. – Tehát beismeri, hogy más szeretője is volt?
- Nem, nem igazán. Nem volt... igazi szeretőm.
- Nem magyarázná meg?
- Nem hiszem, hogy megértené.
- Próbálja meg.
- Raven a kandalló elé állt, és a kezét tördelte.
- Nem vagyok annyira tapasztalt, mint gondolja. Ezt még senkinek sem meséltem el, de... kitaláltam magamnak egy... szeretőt. – Az arca kipirult zavarában, és kíváncsian leste a hatást.
- Folytassa – bízta Patrick. – Csak azt nem értem, mi szüksége volt egy kitalált szeretőre, amikor bizonyára több tucat férfi is szívesen kielégíthette volna az igényeit.
- Mert... de hiszen maga is tudja, hogy... egy jól nevelt hölgy nem kockáztathatja, hogy szeretője legyen. – Raven egyre kínosabban érezte magát. – És bizonyos értelemben ez sokkal biztonságosabb, mivel nem szerethetek bele egy álmoképbe.
- Attól fél, hogy szerelmes lesz?
- Igen...
- És akkor kitalált magának egy szeretőt?
- Igen... – felelte Raven zavartan. – Egy kalózt – suttozta.
- A férfi most már végképp nem tudta, mire gondoljon. Aztán eszébe jutott, hogy az éjszaka Raven kétszer is a kalózt emlegette, és rájött, hogy összetévesztette vele.
- Bizonyára élénk a képzelőereje – mondta végül. – De még mindig nem értem, hol tanulta mindazt, amit velem tett az éjszaka. Pontosan tudta, hogyan keltse fel a vágyamat.
- Nos, ha mindenképpen tudni akarja... – mondta a lány akadozva, és még jobban elvörösödött. – Van egy könyvem – egy erotikus naplóm –, amit egy francia nőt írt, aki török kalózok fogságába esett. Tele van

szenvédélyes történetekkel, és... nagyon nyíltan ír a testi örömről. Az anyámtól kaptam, hogy olvassam el, ha már elég idős vagyok hozzá.

- Az anyjától? – hitetlenkedett Patrick.

- Tudtam, hogy nem fogja megérteni.

- A férfi csak bámult. Raven meséje túlságosa hihetetlen volt ahhoz, hogy csak úgy kitalálja.

- Akkor tanítson meg engem is – mondta végül. – Nehogy kárba vesszen az édesanya tanítása.

- Anyám figyelmeztetésnek szánta azt a könyvet - mondta a lány kelleetlenül. – Mielőtt megszülettem, beleszeretett egy nős férfiába, aztán egész életében bánkódott miatta. Azért hagyta rám a könyvet, hogy ne felejtsem el, milyen rettenetes lehet a szerelem. Olyan, akár a kábítószer. Az ember elveszíti a józan eszt, és képtelen gondolkodni. Egy szerelmes nő már nem ura az életének.

Raven önkéntelenül ökölbe szorította a kezét. – Megesküdtem, hogy sohasem követem a példáját.

Patrick kerülte a tekintetét.

- És most amiatt aggódsz, hogy belém szeretsz? – kérdezte halkán.

- Én... – motyogta Raven, és zavarban volt, hogy a férfi kimondta, mi bántja –, nem akarok... beléd... szeretni, sem másba...

- Ne aggódj, ez a veszély nem fenyeget. Érdekházasságot kötöttünk, és ez így is marad. Nem áll szándékomban követni azokat a férfiakat, akiket rabul ejtettél a bájaiddal.

- Ezt én sem akartam – védekezett a lány.

- Mi a baj, kis boszorka? Csak nem sértettem meg a büszkeséged?

Ravennek láthatóan rosszulesett a gúnyolódás.

- Azt se bánám, ha teljesen elfelejtenél – mondta végül.

- Ahogy óhajtod. De előtte még lesz egy kis dolgunk.

Azzal az újdonsült férj levette az ingét, és Raven elkerekedett szemmel figyelte az izmos felsőtestet, a finom szőrrel borított mellkasát.

- Ugye nem kell teljesen levetközni? – kérdezte idegesen.

- Nem, de szerintem nem árt. Talán elfelejtetted, hogy alig aludtam valamit. Aztán golyót eresztettél a lábamba, és az utazás is kifárasztott, ami végképp csökkenteni majd a teljesítményemet.

A férfin látszott, hogy a fáradtsága ellenére sem hajlandó lemondani a nászéjszakáról. Már a nadrágját és a csizmáját is levette, és most teljesen meztelenül üldögélt az ágya szélén. Raven észrevette a combján fehérlő kötést. A teste csupa izom volt, ahogy táncoltak rajta a kandalló fényei. Döbbenetesen szép látványt nyújtott, és a lány akaratlanul is felsóhajtott tőle. Tulajdonképpen még annál is férfiasabb volt, mint képzelte. Egy dolog képzeletben szeretkezni, és teljesen más ezzel a hús-vér férfival... ezzel a nagyon is valóságos, igazi szeretővel...

Raven elkapta a tekintetét Patrickről. Csakhogy a férfi felállt és elindult feléje. Pontosan úgy nézett ki, mint a képzeletbeli szeretője, azzal a különbséggel, hogy az arcán játszadozó fények még sötétebbé, még veszélyesebbé tették a tekintetét. Akárcsak a legutóbbi álmában.

Amikor a férfi már csak egy lépésre állt tőle, Raven nem tehetett mást, mint mozdulatlan maradt. Aztán önkéntelenül is felemelte a kezét, és megsimogatta a férfi arcán a heget.

- Nagyon csúnyának találod? – kérdezte halkán a férfi. Ravent megdöbbenetette a kérdés. Patrick olyan ördögien jóképű volt, hogy a sebhely mit sem vont le az érzékiségéből. Sőt, ez talán még vonzóbbá, veszélyesebbé és izgalmasabbá tette.

- Nem, cseppet sem – felelte lágyan. – Csak arra gondoltam, vajon hol szerezted.

- Nem valami szép történet – mondta a férfi, majd levette a lány kezét az arcáról. Látszott rajta, hogy nem áll szándékában magyarázattal szolgálni. – Komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, hogy aktív szerepet szántam neked ma éjjel – mondta végül.

- Azt hiszem, nem értem...

- Azt szeretném, ha alattad lennék, mert nagyon fáj a lábam, így hát rád bízom a kezdeményezést.

- Ó... – Az egyenes szavaktól Raven a haja tövéig elpirult. – Azt sem tudom, hol kezdjem...

- De hiszen most mondtad, hogy a naplóból kimerítő ismereteket szereztél a szeretkezéssel kapcsolatban.

- Igen, de az olvasás nem ugyanaz, mintha gyakorlatban is...

- Akkor használd a képzelőerődöt – mondta Patrick, majd amikor észrevette, hogy a lány csodálkozó tekintettel méregeti, így folytatta:
– Kezdetnek egy csók is megteszi.

Raven behunyta a szemét, és engedelmesen a férfi ajkára nyomta a száját – de az nem reagált. Arra számított, hogy a férfi ugyanolyan szenvedélyes lesz, mint az álmában, ezzel szemben most hideg volt, mint egy szobor. Amikor erősebben megcsókolta, a férfi ajkai megremegtek, majd átkarolta a lány derekát, de a csókja még mindig erőltetett volt, mintha nem is lenne kedve hozzá. Ekkor Raven beletúrt a férfi sűrű fekete hajába, és közelebb húzta a fejét. Még mindig érezte a közöttük lévő feszültséget. Aztán észrevette, hogy sikerült felkeltenie a férfi vágyát. Patrick hirtelen magához húzta a lányt, aki meglepetten felsóhajtott, amikor megérezte a férfi erekcióját.

A férfi ekkor felemelte a lány fejét, aki vágyakozva és rémülten nézett vissza rá. Pontosan tudta, mi zajlik benne: a szíve vadul dobogott, a teste felforrósodott. Aztán nem türtőztette magát, és olyan szenvedélyesen csókolta, mint aki eltökélte magát, hogy elveszi, ami jár. A nyelve mélyen a lány szájába hatolt, aki felnyögött a gyönyörtől. Örök életében ilyen csókról ábrándozott. A testét előntötte a forróság, és a lába is beleremegett a vágyakozásba.

A férfi szótlánul elhúzódott tőle, és az arcát figyelte. Sötét szemét valószerűtlenül hosszú szempillák árnyékolták. Csendesen kigombolta a már–már öntudatlan lány ruháját, majd finoman lecsúsztatta róla. Az arca megkeményedett, amikor észrevette a sérült csuklóját, de nem szólt. Lehúzta a cipőit, majd lehámozta róla a harisnyát. Lassan meglazította a fűzöt, és attól is megszabadította, míg végül a lány is teljesen meztelenül és védtelenül állt előtte.

Raven megremegett, ahogy a fekete szemek tetőtől talpig végigcirógatták... a mellét, a derekát, a csípőjét, a lábát. Minden pillantástól egyre forróbb lett, a perzselő tekintet a zsigereibe hatolt. Nagyot sóhajtott, és arra gondolt, hogy ha majd túl lesznek ezen az

éjszakán, egész életében szabad lesz. Csakhogy a férfi közelében ez nem volt túl könnyű. Ahogy Patrick kibontotta a kontyát, Raven alig bírt ellenállni a testéből áradó forróságnak. Akkor a férfi megfordult, és szó nélkül az ágyhoz lépett. Raven tekintete önkéntelenül is rátapadt a gyönyörű testre – a széles vállakra, a keskeny csípőre, a formás és feszes fenekére. Az erős combok és vádlik kemény sportemberre utaltak. Aztán ahogy Patrick leheveredett és a párnáknak támaszkodott, Raven kénytelen volt tudomásul venni a hatalmas erekcióját.

- Gyere ide, Raven – mondta a férfi.

A lány engedelmesen odament, felmászott az ágyra, és a férfi mellé térdelt. Patrick arca továbbra is kifürkészhetetlen maradt. Akkor eszébe jutott, hogy neki kell kezdeményezni, amitől különös módon meg is könnyebbült, mert úgy érezte, így nem lesz annyira kiszolgáltatott helyzetben.

- Most mit tegyek? – suttogta Raven.

- Amit csak akarsz. Az eredmény mindenképpen kiderül.

Raven lenézett a férfi hatalmas méretű, lüktető hímtagjára, majd lehajolt, és megsimogatta a finom szőrrel borított mellkasát. A férfi arckifejezése változatlanul komoly volt, de amikor a lapos és izmos hasára tévedt, megérezte, a feszültséget.

Most már merészebben lefelé kalandozott, és megérintette a férfiasságát – az ujjperceivel finoman megsimogatta a lüktető, selymes bőrt, mire az szinte önálló életre kelt, és megmoccan, amitől a lánynak még a lélegzete is elállt. Raven beharapta az alsó ajkát, és elképzelte, ahogy teljes hosszában betölti a belsejét, akár az álmaiban.

A teste tőle függetlenül is reagált a gondolatra, és érezte, ahogy a melle megkeményedik, és a mellbimbói fájdalmasan megmerevednek. Összeszedte magát, és a kezébe vette a hímvesszőt. Amikor meghallotta, hogy a férfi lassan szedi a levegőt, felnézett, és teljesen a hatalmas szemek bűvöletébe esett.

Már nem akart ellenállni neki. A kandallóból áradó fény finoman cirógatta az arcát... megsimogatta a sebhelyét. Ösztönösen megérintette a heget, és dühösen arra a személyre gondolt, aki ezt tette vele.

Aztán eszébe jutott, mit olvasott a naplóban. Vett egy mély levegőt, és lehajolt, hogy a nyelvével izgassa a férfit, akinek a borzongása újfajta erővel töltötte el a lányt. Különös érzés volt ez a hatalom.

Akkor Patrick is megmozdult. Kinyújtotta a kezét, és forró tenyerébe vette a lány melleit. A bőre valósággal perzselték a mellbimbóit. A simogatástól különös hullámok járták át a testét. Amikor vissza akart húzódni, a férfi küssé megszorította a mellbimbókat, és ez az újfajta fájdalom különös izgalommal töltötte el. Minden akaratereje cserbenhagyta, és rábízta magát a férfira.

Patrick továbbra is a melleit simogatta, tapasztalt kezekkel körözött a mellbimbókon, és művészi pontossággal fokozta a vágyát. Aztán magához húzta a lányt, és a foga közé kapta a mellbimbóját, ami egyszerre töltötte el fájdalommal és boldogsággal.

Raven felnyögött és a férfi szájára tapadt, és valósággal felkínálkozott neki. Az mintha tudta volna, mire van szüksége, a nyelvével körözött a megduzzadt melleken, majd a combjai között rejülő nedvességbe nyúlt. Raven síkos volt a vágytól, és felnyögött az érintéstől.

Kis híján leszédült az ágyról, amikor a férfi két ujjával behatolt a szűk forróságba. Raven reflexszerűen összezárta a combjait, és mocorgott, ahogy eszébe jutott, milyen örömben részesítette a férfi előző éjszaka. De ez alkalommal már tudatosan cselekedett. A síkos ujjak lassú ritmusban újra és újra belehatoltak, a lány pedig lélegzetvisszafojtva figyelte a testében fokozódó feszültséget, ami már-már robbanással fenyegetett. A férfi ujjá továbbra is simogatták, izgatták, és egyre közelebb vitték a kielégülés felé.

- Az érzéki nyomás szüntelenül folytatódott, és a lány ajkai megremegetek. Már nem bírta tovább.

- Most, kislány – szólalt meg a férfi csillogó szemekkel.

A lánynak nem kellett több biztatás. Az eszeveszett vágytól megragadta a férfi csípőjét, de közben vigyázott | sérülésére.

Patrick megragadta a combját és felemelte, majd pontosan oda helyezte, ahová kellett: ahol a türelmetlenül ágaskodó férfiassága utat talált magának a lány ölébe.

Ravent eltöltötte a sürgető, vad vágyakozás. A férfira bízta magát,

aki finoman megigazította a hímvessző tetejét, majd lassan, óvatosan ráengedte a lányt.

A lánynak elakadt a lélegzete a belsejét feszítő teljességtől, és felszisszent az éles fájdalomtól. A férfi azonnal mozdulatlaná vált, és megvárta, míg hozzászokik behatoláshoz.

- Csak lassan – suttogta, és közben a lány fenekét simogatta, az arcát apró csókokkal árasztva el. – Nyugalom.

- Raven finoman zilált, de a férfi erősen tartotta, míg sikerült teljesen magába fogadnia. Rövidesen megszűnt fájdalom.

- Most már jobb? – kérdezte halkán, mintha olvasót volna a gondolataiban.

A lány bólintott, és a férfi perzselő szemébe nézet Pont olyan volt, mint a kalóz, de vele még sohasem érezte ezt a csodálatos, különleges dolgot, amitől minden pillanatban úgy érezte, hogy lángra kap a teste.

- A férfi lenyúlt oda, ahol összeért a testük, kitapintotta a finom háromszöget, és ujjával gyengéden masszírozta az érzékeny pontot, amivel tovább fokozta az élvezetet. Raven képtelen volt ellenállni a gyönyörnek – zilálva belekapaszkodott a férfiba, és teljesen átengedte magát neki.

- Patrick a lány combját tartotta, izmos lábait kissé megemelte, hogy szélesebbre tárja a lány combjait, hogy mélyebbre hatoljon. Aztán szenvedélyesen megcsókolta.

- Ez hiányzott nekem, gondolta a lány kábultan. Ez a hihetetlen közelség, egy hús-vér férfival való egyesülés. Egy csodálatos szerető, akinek minden porcikáját érezheti. Már a teste melegétől is úgy érezte, lángra kapnak az érzékei. Soha életében nem érzett még ilyen elemi örömet, amitől úgy érezte, megoldvadnak a csontjai. Valahogy teljesen eggyé váltak.

Patrick összeszorította a fogait, mintha így akarna erőt venni magán, és még egyszer, utoljára, erősen lökött egyet. Ravent olyan érzéki düh járta át, hogy megrándult. Nagyot kiáltott, és remegett az ekstázis hullámaitól.

- Teljesen magába szorította a férfit, aki a gyönyör egy utolsó

rándulásával mozdult egyet, majd az utolsó pillanatban gyorsan felemelte a lányt. A magva azonnal Raven hasára spriccelt, míg altestén áthullámozott a kielégülés.

A lány teste is hosszan lüktetett, miután elért a csúcsra. Alig volt tudatában a férfi jelenlétének, bár az arcát a vállába fúrta. Eltelt pár perc, mire ráébredt, miért is vált szét a testük: Patrick nem akarta, hogy gyereke legyen tőle. A gondolatra különös szomorúság fogta el, hiszen ő maga sem akart volna gyereket egy olyan apától, akinek esze ágában sincs gondoskodni róluk. Ami azt illeti, rövid ismeretségük ideje alatt nem is volt alkalmuk megbeszélni ezt a kérdést, mivel túl sok minden szakadt a nyakukba. Nem tudta elképzelni a férfit a gyereke apjaként, hiszen már a házasságot is nehezen fogadta el.

Patrick még mindig mellette feküdt, olyan közel, hogy Raven érezte a szívdobogását. Aztán a férfi megmoccant, és kisöpört a homlokából egy hajtincset.

- Mondd, olyan volt, mint a képzeletben? – kérdezte a lánytól.
- Ravent meglepte a kérdés, de még túlságosan feldúlt volt ahhoz, hogy válaszoljon. Patrick olyan területre vezette, ahol az érzékei teljesen megvadultak, és a legerotikusabb szexuális fantáziájában sem tudta volna elképzelni, hogy létezik ekkora gyönyör.
- A lába között nyers fájdalmat érzett, amitől megrándult az arca, majd összeszedte a gondolatait.
- Én inkább maradnék a fantáziálásnál – jelentette ki végül, de nem nézett a férfi szemébe. – Az illúzió nem annyira fájdalmas.
- Fájdalmat okoztam? – aggodalmaskodott a férfi.
- Nem... nem igazán. Erre számítottam.
- Legközelebb nem fáj majd ennyire.
- Nem lesz legközelebb.
- Azzal megfogta a takarót, hogy elfedje meztelenségét, de a férfi megragadta a kezét.
- Várj egy percet – mondta.

Felállt és a mosdóhoz ment. Hozott egy lavórt, és megnedvesítette a lepedő csücskét, majd gyengéden lemosta a lányról a szeretkezés és a szüzessége nyomait. Rávennek eszébe jutott az elmúlt éjszaka,

amikor ugyanilyen mozdulatokkal törölgette lábban égő testét, amikor újra és újra kielégítette a vágyát. Az emlékektől fájdalmas lüktetést érzett a lába között.

Megkönnyebbült, amikor érezte, hogy a férfi befejezte a műveletet, és betakarózhatott végre. Amikor Patrick is végzett a tisztálkodással, a helyére tette a lavórt, eloltotta a lámpát, és visszabújt az ágyba.

Raven lopva rápillantott. Semmiképpen sem ő az a bizonyos kalóz, hiába volt ugyanolyan a szeme, érzéki a szája. Csakhogy az emésztő vágyakozás sokkal veszélyesebb, mint a botrány, amivel még szembe kell néznie. Remélte, hogy a házassággal némiképp megóvja a becsületét, de ha beleesik a szerelem csapdájába, minden hiába.

A férfi nem nézett rá. Csak feküdt, a karjait a feje alá tette, és a mennyezetet bámulta.

- Őszintén mondd, hogy önmegtartóztató életet akarsz élni? – kérdezte végül.

- Igen. Mi olyan furcsa ebben?

- Mert nem számít, mennyire élénk fantáziával volt megáldva az erotikus könyved szerzője, a valóság merőben más. Később nagyon megbánod, hogy lemondtál a házaséletről.

- Nem hinném. Beérem a képzeletemmel. A férfi feléje fordult, és úgy méregette.

- Gondolom, te is tudod, hogy szerelem nélkül is lehet szeretkezni.

- Lehet, de nem vállalom a kockázatot. Nem akarok igazi szeretőt.

A férfi elfintorodott.

- Erre csak azt tudom mondani, hogy férjedként még hálás is vagyok érte. Nem szeretem, ha felszarvaznak.

- Emiatt ne aggódj.

- A szeretőkre vonatkozó tilalom ugye nem vonatkozik rám is?

- Nem. Ebben már megállapodtunk.

Patricket kissé bántotta az őszintesége, különösen így, hogy képtelen volt visszavágni. Természetes, hogy bizonyos értelemben a tulajdonaként tekintett a lányra, és az szüzessége elvesztése különös kapcsolatot hozott létre kettejük között. De hát ki vetné a szemére, hogy így érez a gyönyörű felesége iránt?

- Nem ártana felállítani egy-két szabályt az új életünkkel kapcsolatban – jelentette ki. – Van egy házam Londonban, amit akkor használsz, amikor csak óhajtod, de akár külön is élhetünk.

- Nem zavar, ha veled lakok? – kérdezte Raven, és kék szemével lopva rápillantott.

- Zavar, vagy sem, egy ideig együtt kell laknunk, ha el akarjuk hitetni az emberekkel, hogy szerelemből házasodtunk. Később majd szétválhatnak útjaink. Holnap odaviszlek.

- Köszönöm – motyogta a lány.

- Akkor aludjunk.

Raven hátat fordított neki, és a haja szétterült a párnán. Patrick megvárta, míg elalszik, és csak akkor lazított. A fáradtsága ellenére az álom elkerülte, és a gondolatai folyton a szeretkezésükön jártak. Ahhoz képest, hogy érdekházasságot kötöttek, igencsak szenvedélyes együttlétben volt részük, és teljesen kimerítette. Raven annyira készséges volt, annyira odaadó, hogy legszívesebben örökre vele maradt volna. A gondolattól azonnal megmerevedett a férfiassága, amitől elkáromkodta magát.

Kinyújtotta a kezét, és megfogta az egyik selymes hajtincset. Raven Kendrick... nem, most már az ő felesége, egy titok. Aki retteg attól, hogy beleszeret valakibe. Ezzel ő is így volt. A szeretkezésük hatalmas élmény volt, és megdöbbenette, mennyire kívánja a lányt.

Raven igencsak veszélyes kísértés volt, és teljes mértékben megértette azokat a férfiakat, akik beleestek a csapdájába. Nagy baj lenne, ha ő is beállna a sorba!

Éppen elég baja lesz a házasságuk körüli vihar lecsillapításával, az öccséről már nem is beszélve. Sean bizonyára nem veszi majd jó néven, hogy épp az ő feleségeként látja viszont a lányt.

Most már bánta, hogy olyan könnyelműen felajánlotta neki a londoni házat. Cseppet sem volt ínyére, hogy folyton a lány közelében kell lennie, hiszen eddig is éppen eléggé megzavarodott tőle.

Szerencsére nem lesz alkalmuk többé egymással aludni, és a ház is elég nagy ahhoz, hogy elkerülhessék egymást. Végső esetben meg ott van a játéklklub.

Patrick lehunyta a szemét. Holnap Londonba viszi Raven, és részéről elintézetnek tekinti az ügyet. Utána már a gondolataiból is számúzi, és csak az öccsével foglalkozik. Az ő biztonsága a legfontosabb.

Most már csak annyit kell tennie, hogy csírájában elfojtsa a Raven iránti érzelmeit, mielőtt még nagyobb baj lenne belőle.

NYOLCADIK FEJEZET

Másnap reggel Raven nagyon megkönnyebbült, amikor egyedül találta magát az ágyban. Örült, hogy nincs mellette a férje, mert nem akarta, hogy eszébe juttassa a szeretkezésüket.

Fájt az alteste, a mellbimbói érzékenyek voltak, így nehezen bírta elúzni emlékezetéből a férfi perzselő ajkait, varázslatos kezeit és kemény, izmos testét. A tapasztalt és szenvedélyes éjszaka messze túlszárnyalta az álmait, és most valahogy jobban szerette volna visszaidézni álombéli szeretőjét.

Amikor lement az ebédlőbe, megtudta, hogy Patrick már megreggelizett, és kérte, hogy fogjanak be a kocsiba, így gyorsan evett valamit, és utánament.

A férfi kurta üdvözlése mindent elárult a kapcsolatukról, és Ravennek eszébe juttatta, hogy az ő házasságuk nem alapulhat szerelmen. Lehet, hogy férj és feleségként élnek majd együtt, de sohasem lesznek barátok, a szenvedélyes éjszakákról már nem is beszélve. Patrick távolságtartóan bánt vele, de Raven nem bánta.

Útközben nem sokat beszélgettek, és a lány érdeklődését csak az új otthona látványa keltette fel.

A városi ház csendes, elegáns téren volt – nem volt olyan hatalmas, mint a nagynénje háza, de ugyanolyan pompás, és a berendezés talán ízlésesebb is volt. A tág előtérben különféle szobrok és olajfestmények sorakoztak.

A személyzet tagjai megdöbbenek, és alig bírták palástolni meglepetésüket a hírek hallatán. A ház ura nem zavartatta magát, és

utasította őket, hogy nyissák meg a felesége részére a hálószobájával szomszédos szobát, és egy szobalány csomagolja ki a holmijait.

Miután elbocsátotta a szolgálkat, Ravenhez fordult.

- Ha óhajtod, szerezz saját szobalányt. Ez férfiotthon, és nem készültünk fel az úrnő szolgálatára.

- Majd megkérem a nagynénémet, hogy adja kölcsön egyik szobalányát – felelte Raven.

- Rendben. Akkor megkérheted O'Malley urat, hogy hozza el a csomagjaidat.

Raven hálás volt, hogy nem felejtette el. Ám meg sem bírta köszönni, mert a férfi sarkon fordult, és elindult.

- Már elmész? – kérdezte kissé birtokló hangszílyal.

- A szolgálk körbevezetnek, és mindenben a segítség re lesznek.

- Természetesen – motyogta a lány. Kissé zavarta, hogy házassága első reggelén magára hagyják.

- Valakinek az üzlettel is foglalkozni kell – emlékeztette a férfi. – És el akarom mondani az öcsémnek is, mielőtt még valaki mástól tudja meg.

Raven érezte, hogy nincs ínyére a dolog, és beleborzongott, ahogy elképzelte Sean reakcióját.

- Nem lesz boldog, ha megtudja, hogy összeházasodtunk – mondta végül.

- Nem, de szerintem tiszteletben tartja a döntésünket mondta a férfi, de az arcán megrándult egy izom. – Ne aggódj miatta.

Raven tudomásul vette a közlést, mire a férfi biccentett, majd sarkon fordult, és elment. Az újdonsült feleség arra gondolt, hogy mindennek ellenére mégis biztonságban érzi magát Patrick oldalán. Bízott benne, hogy betartja az ígétét, és megvédi az öccsétől.

Nem panaszkodhatott a férjére, hiszen Patrick többször is a segítségére sietett. Először a testi épségét, majd a becsületét is megmentette. Ennél többet nem kívánhat. Kihúzta magát, és a lépcsők felé indult. Úgy tűnik, egyedül kell megoldania a problémáit.

- Mondd, hogy tréfáltál! – kiáltotta Sean, és a bátyjára bámult.

Sean impozáns városi házának a könyvtárában voltak – ez a ház már közel egy évszázada a Lasseter család birtokát képezte. A férfi általában délben kelt fel, és nem vette jó néven a korai ébresztőt. Gyorsan a hálóingére kapott egy köntöst, és duzzadt, véreres szemmel figyelte a bátyját.

- Sajnos, nem tréfálok – felelte Patrick őszintén. – Különleges engedéllyel házasodtunk össze tegnap este.

Sean elsápadt, de nem szólt. Aztán az italos asztalkához lépett, öntött magának egy jókora adag whiskyt, és hosszú kortyokban megitta. Amikor végre megszólalt, a hangja remegett dühében.

- Bocsáss meg, ha képtelen vagyok felfogni, hogy a saját bátyám elárult, és feleségül vette azt a szajhát, aki tönkretette az életemet.

Patrick a hajába túrt. Tudta, hogy nem lesz könnyű dolga, és igyekezett fékezni magát.

- Nem hinném, hogy elárultalak, Sean. Sőt megmentettelek a börtöntől. Átkozottul szerencsés vagy, hogy közbeléphettem. Talán elkerülte a figyelmedet, de közlöm veled, hogy Kendrick kisasszony családja annyira dühös volt a támadóra, hogy elégtételt követeltek. Megfenyegettek, hogy feljelentenek. Jobban szeretted volna, ha hagyom hogy lecsukjanak?

- Kitalálhattál volna valamit – mondta keserűen Sean. Ezt azért elvárhattam volna tőled, hogy a fene essen beléd Patrick! Bízom benned, erre te hátba döfsz!

Azzal a kandallóba vágta a kristály poharat, ami hangos csattanással ezer darabra tört. Aztán dühösen leült egy fotelbe, és a kezét a szemére nyomta, mintha így akarná csillapítani a fájdalmát. Patrick büntudatot érzett az öccse miatt, ugyanakkor haragudott is rá.

- Nem hagytál nekem választási lehetőséget. Ha ne bosszúból cselekszel, eszembe sem jutott volna, hogy feleségül vegyem.

- De hiszen megérdemelte, amit kapott!

- Ebben nem vagyok olyan biztos. Nem vonhatod felelősségre a börtön miatt – arról az inasa tehetett, még ő sem igazán, mert az úrnőjét akarta megvédeni. Mégis, mit vártál tőle, amikor

meztámadtad?

- Teljesen elvette az eszedet, ugye?

- Nem igaz.

- Nem? Mégis neki hiszel. Mellé álltál, a tulajdon testvéred ellen. Te is beállsz a sorba a többi bolond közé. Megbabonázott, akárcsak engem.

- Tévedsz – mondta Patrick komoran.

- Valóban? Akkor mivel magyarázod az árulásodat? - kérdezte Sean, és a szeme megtelt könnyekkel.

- Elloptad tőlem, Patrick. Szerettem őt, te pedig loptad.

Patrick csak a fejét ingatta.

- Ha igazán szeretted volna, nem gyötörted volna. Nem akartad volna tönkretenni, hogy kirekesszék a társaságból, és olyan kegyetlenségeket kelljen elviselnie, mint az anyádnak. – Patrick ökölbe szorította a kezét. – Nem hagytam, hogy ő is úgy szenvedjen, mint az anyánk, Sean.

Az öccse szégyenkezve félrenézett.

- De én igazán szerettem Kendrick kisasszonyt – mondta. – Komolyan. Esküszöm. Akár feleségül is vettem volna.

- Ez nem történt volna meg – mondta a bátyja. – A történetek után sohasem egyezett volna bele, hogy összeházassodjatok.

Sean arca fájdalmasan megrándult. Patrick megsajnálta, és kedvesebb hangra váltott:

- Elégedj meg ennyi bosszúval. Gondolkodj. Elérted, amit akartál. Nem megy férjhez a hercegéhez, nem lesz belőle társasági hölgy. Ezt elintézted. – Keserűen felnevetett. – Most meg a nevem említésére is elkerülik az emberek. Az eltűnését azzal magyaráztuk, hogy kitaláltunk egy történetet, miszerint már évek óta szerelmesek vagyunk egymásba, és én elraboltam, mert rájöttem, hogy nem tudok élni nélküle. A félig ír származású játékbarlang-tulajdonos iránti szerelme majdnem olyan botrányos, mint az, hogy faképnél hagyta a herceget. A társaság sose bocsátja meg neki a választását.

Sean lebiggyesztette a száját, és Patrick biztos volt benne, hogy Raven egykori nemesi vőlegénye sokkal jobban zavarta, mint a lány

elutasító viselkedése. De az öccse mégsem volt hajlandó megbocsátani.

- Rohadjatok meg a pokolban. Mind a ketten – mondta keserűen.

- De Sean...

- Tűnj el. Hagyj békén...

- Máris megyek, de előbb befejezem a mondanivalómat.

- Mit akarsz?

- Azt akarom, hogy egy időre tűnj el Londonból.

- Mi az ördögnek kellene eltűnnöm? – csattant fel Sean

- Mert addig lecsillapodnak a kedélyek, és a családja is megnyugszik. Ne feledd, hogy még mindig feljelenhetnek. Ha itt maradsz, folyton szem előtt leszel, és nem biztos, hogy megúszod szárazon.

- Mégis, hova kellene mennem?

- Írországba. A farmra. Tavaly télen voltál ott utoljára – Három évvel ezelőtt Patrick vásárolt Dublin mellett egy lovas farmot, hogy az öccsének legyen hol kipihennie duhajkodásait. A birtok most kapóra jött. – Mindent elintézek – folytatta. – Ott majd magadhoz térsz, és elgondolkodhatsz azon, amit tettél.

- Mégis mi olyan rettenetes abban, amit tettem?

- Tisztességes férfi nem emel kezét egy nőre – sóhajtó fel Patrick. – Túllőttél a célon. Ráadásul hazudtál kettőtökkel kapcsolatban. Raven Kendrick soha életében ne adta neked magát, ahogy állítottad. – Sean lesütötte a szemét, és hallgatott. – Mindig találtam neked valami mentséget, mert tudom, mennyit szenvedtél. Azt is tudom hogy a börtönben elszenvedett sérelmek miatt bosszút akartál állni. De amit Raven Kendrickel tettél, megbocsáthatatlan.

- Menj a pokolba.

- Majd ha elmész Írországba.

Sean kihúzta magát.

- Nem akarok úgy ugrálni, ahogy fütyülsz. Többé nem vagy a testvérem. Menj, és légy a feleséged bolondja, de aztán ne panaszkodj, ha megégetted magad.

- Elutazol Londonból, Sean, akkor is, ha nekem kell elkísérni téged.

- Lesz mit cipelned.
- Tudod, hogy megteszem.

Azzal Patrick sarkon fordult, és kiment a házból, amit sohasem szeretett. Az öccsének időre van szüksége, míg megemészti a híreket, de Sean gyanúsítgatásai sokkal jobban fájtak.

Hogy jutottak idáig? A legvadabb rémálmában sem gondolta volna, hogy egy nő fogja szétválasztani őket. Esze ágában sem volt elvenni Seantól azt, akit szeret, de újra megtenné, ha meg kell védenie az öccsét.

Patricket aggasztotta Sean évek óta tartó önromboló életmódja, de mindig hajlott az engedményekre. Ártatlan kisgyerek volt, amikor a nagybátyja zaklatta, és túlságosan érzékeny volt ahhoz, hogy el bírja viselni. A bajok akkor kezdődtek, amikor az édesapjuk megbetegedett, és rövidesen meghalt. Sean kilenc-, ő pedig tizennégy éves volt. Alig temették el Adam Lassetert, amikor megjelent náluk a nagybátyja, átvette felettük a gyámságot, az anyjukat meg kitette az utcára. Akkoriban sem Fiona, sem Patrick nem volt elég erős vagy befolyásos, hogy küzdjön ellene. Amikor az a szörnyűség történt az öccsével, megesküdt, hogy egész életében vigyázni fog rá. Most pedig...

Fáradtan beszállt a kocsiba, majd hátradőlt az ülésen. Fájdalmas volt emlékezni a nagybátyjával töltött évekre. A nagybátyja magával vitte őket, az édesanyját pedig egy évvel később elvitte a dublini nyomornegyedekben végigsöprő influenzajárvány, mert még gyógyszerre sem volt pénze.

William Lasserer gyűlöletes ember volt, és sokat vitatkozott lázadózó unokaöccsével, akit számtalan alkalommal meg is vert. Egy vita után Patrick fogta az öccsét és elszöktek. A nagybátyja azonban megtalálta és visszavitte őket a házba. Szigorúan megbüntette őket, és Patricket megfenyegette, hogy ha továbbra is lázadozik, azzal csak az öccse sorsán fog rontani.

Az öccse kedvéért engedelmeskedett, de elhatározta, hogy ha elég idős és erős lesz, visszavág a nagybátyjának.

Tizenhét évesen elment egyetemre, míg Sean a nagybátyjánál maradt, és nevelők oktatták. Amikor hazament szünetben, az öccse

nagyon lehangoltak és elgyötörtnek látszott, de szégyellte elárulni, mi történt vele.

A karácsonyi szünetben aztán kiderült a borzasztó titok hogy William Lasseternek perverz vágyai vannak a tizenhárom éves unokaöccse iránt.

Patrick éppen templomba akart menni az öccsével, Sean a kandalló előtt kuporgott. Legalább egy tucat takaró volt rajta, de még így is remegett.

- Nnn... nem mehetek a templomba, Patrick – mondta vacogva. – Nem vagyok elég tiszta.

- Mi van, öcskös? – kérdezte Patrick. – Ugye nem hagytad ki a fürdést? Vagy elfelejtetted megmosni a füled?

Sean teljesen kétségbeesett:

- Nem, fürödtem. De akkor sem leszek tiszta. Jaj, is' nem... Kényszerített, Patrick. Nem tudtam ellenállni.

Azzal Sean elsírta magát, és mindent elmesélt. A nagybátyja már hónapok óta erre a szörnyűségre kényszerítette.

Sean zokogórohamot kapott, és Patrick apránként ki tudta húzni belőle a történetet. William bácsi hónapok óta molesztálta a kis Seant.

Patrick még most is beleremegett, ahogy eszébe jutott az undorral vegyes borzadály, amit akkor érzett. Dührohamot kapott és megfenyegette William bácsit, hogy megöli, ha még egyszer hozzányúl Seanhoz...

- Mr. Lasseter, uram? – szakította félbe egy lakáj tapintatos hangja Patrick sötét gondolatait.

Körbenézve látta, hogy a kocsija a saját klubja előtt áll.

Timmons túl jól képzett volt ahhoz, hogy bármit is kérdezzen ura távollétével kapcsolatban, de Patrick kurtán válaszolt a férfi tekintetében megvillanó kimondatlan kérdésre.

- Magánjellelű ügyekkel voltam elfoglalva.

- Természetesen, uram. Miss Walsh elboldogult uram nélkül. A kisasszony még nem ébredt fel, mivel már hajnal volt, amikor ágyba került. Egy úri társaság foglalta el a kártyaasztalt az éjjel, és rendkívül nagy tétekben játszottak.

Patrick tudta, ez azt jelenti, hogy több százezer font cserélt gazdát, ami a háznak is szép bevételt hozott. Legalább valami jól megy az életében.

Egy biccentéssel fogadta a hírt. Örült, hogy egyelőre még nem kell szembenéznie Emma Walshsal. Úgy érezte, nincs elég energiája arra, hogy elmagyarázza hirtelen és akaratlan esküvőjét.

Sérült lábát kímélve felment a lépcsőn dolgozószobájába. Emma gondosan kupacokba rendezte az ígervényeket és a számlákat az asztalán, ahogy a tegnapi elszámolást is, de Patrick sem kedvet, sem szükségét nem érezte, hogy átnézze a nő könyvelését. Emma ugyanolyan tökéletesen képes volt elvezetni a klubot, ahogy ő maga.

Ehelyett Patrick átment a szomszédos hálószobába és óvatosan az ágyra ereszkedett, ahol két éjszakával ezelőtt annyi órán át ápolta a szenvedély lázában lángoló páciensét...

Az izzó emléket megpróbálva elfojtani, a karjával eltakarta a szemét és hagyta, hogy gondolatai visszatérjenek a sötét napokra, amelyek nagybátyja beteges vágyainak lelepleződését követték.

A testvérpár megszökött William Lasseter gyámságából és Írországra menekült, ahol Patrick minden erejével megpróbálta nevelni öccsét és átsegíteni a szörnyű lelki sérülésen. Kivételes szerencsejátékosai képességeinek köszönhetően Patrick kimenekítette magukat a szegénységből sőt komoly vagyont halmozott fel, aminek köszönhetően, mire elérte a nagykorúságot, apjuk rájuk hagyott örökségére sem volt szükségük. Viszont az öccse nevelésében komoly hibát vétett.

Magát hibáztatta, amiért hagyta megtörténni a szörnyűségeket öccsével, így szüntelenül gyötörte a bűntudat és az önvád, és mindent megengedett Seannak, sőt mindent meg is adott neki, ami pénzen megvásárolható. Soha nem kényszerítette öccsét, hogy vállaljon felelősséget bármiért is, hagyta mértéktelenül inni, játszani és a szajhák hajszolni. Edinburgh legjobb orvosaihoz cipelte öccse hogy kirángassa időnként rátörő fekete szomorúságából, de nem erőltette öccsére az orvosok javaslatát, hogy csendes, nyugodt életmódot éljen.

Talán ha szigorúbb lett volna...

Évek teltek el, mire Patrick rájött, mekkorát hibázott. Még több idő

telt el, mire elismerte, hogy öccse neheztelése, amiért perverz nagybátyjukra hagyta, semmit se enyhült az évek során.

Aztán tavaly nyáron Sean szenvedését csak tetézte, hogy szerelmes lett egy szívtelen szépségbe, majd akarata ellenére a Brit Királyi Haditengerészetben találta magát.

Persze Patrick most már tudta, hogy nem Raven Kendrick volt közvetlenül felelős a tragédiáért, de nem volt kétséges, hogy a lány ellenállhatatlan bája sodorta az újabb bajba Seant. Ennek brutális nyomait örökre a hátán fogja viselni, még akkor is, ha nagybátyjuk sokkal mélyebb sebeket hagyott Seanon, mint amit bármilyen korbács valaha hagyhat.

Patrick most már látta, hogy a hajó fedélzetén elszenvedett állatias bánásmód taszította át minden határon. Sean egyértelműen nem volt magánál, amikor elrabolta Ravent. És vitán felül megtorlást érdemelt azért, ahogy bánt a lánnyal, de Patrickban még mindig nagyon erősen munkált az ösztön, hogy védelmezze öccsét.

Patrick elfintorodott, ahogy felidézte Sean keserű vádjait, hogy bátyja elárulta, mert egy gyakorlott cselszövő nőszemély hálójába került.

Természetesen nem került a nő hálójába. Ugyanakkor tudta, hogy óvakodnia kell, ha nem akarja, hogy az orránál fogva vezessék. Még mindig élénken érezte Raven hollófekete hajának selymét, bőrének melegét, a csábító elegyét a szenvedélynek és az ártatlanságnak. Még mindig sajgott éhes ágyékában a kielégületlenség...

Ördög és pokol, káromkodta el magát halkán Patrick. Mindent megtesz majd, hogy ne engedjen a nő csábításának. Az öccsének is tartozik annyival, hogy távol tartja magát a nőszemélytől. Nem tetézheti hibáit azzal, hogy Sean orra alá dörgöli, milyen boldogan él öccse rajongásának tárgyával. Nem fogja beteljesíteni az árulás vádját.

Mindez pedig azt jelentette, hogy mindent meg kell tennie, hogy távol maradjon a feleségétől.

Raven délelőttje ugyanolyan embert próbáló volt, mint Patrické. Összeszedte bátorságát és kényszerítette magát, hogy szemtől

szemben kérjen bocsánatot elhagyott vőlegényétől. Tartozott ennyivel Halfordnak.

- Mivel egy hölgy nem tehet látogatást egy agglégény lakóhelyén, és mivel Raven úgy gondolta, hogy jobb lesz, ha most inkább elkerüli, hogy az utcán lássák, ezért megfogalmazott a hercegnek egy rövid levelet, amelyben megkérte, hogy tegyen nála látogatást. Több órát várt nyugtalanul, mielőtt a herceg méltóztatott volna megjelenni.

A lány szíve eszeveszetten zakatolt mellkasában, ahogy a herceget a nappaliba vezették. Elég volt egy pillantást vetnie ő excellenciájára, hogy tudja, nem fogja elfogadni bocsánatkérését.

Charles Shawcross, Halford hercege minden ízében arisztokrata volt, magas termetű, és a maga feszes módján vonzó is. A halántékánál őszülő barna hajával inkább tűnt apának, mint vőlegénynek, azonban életkora és gondosan ápolt fennsőbbiségessége ellenére Raven meglepően jó összhangba került vele. Megtanulta csodálni a férfi széleskörű műveltségét és intelligenciáját, a herceget pedig – Raven gyanúja szerint akarata ellenére – vonzotta a lány életrevalósága, sőt még nem konvencionális viselkedése is.

Raven elmotyogott kérésére Halford helyet foglalt egy damaszt borítású fotelben és keresztbe tette a lábát, majd beszéd nélkül nézni kezdte a lányt. A herceg magánakvaló, szűkszavú ember volt, de mostani hallgatása többet mondott minden szónál. Raven még sose látott Halford arcán ilyen kemény és merev elutasítást.

A herceg kék szemében harag és valami mélyebb, sötétebb érzelm kavargott... Lehetett gyász? Raven szomorúan figyelte. Nem hitte volna, hogy igazi fájdalmat fog okozni neki, azt hitte, elmenekülése csak a férfi arisztokratikus büszkeségét fogja bántani.

- Nos? – szólalt meg a férfi végül bántó, fagyos hideg hangon.
- Elolvasta a levelemet, amit tegnap küldtem? – kérdezte Raven.
- Elolvastam, asszonyom. Ennek folytán nem is értem, mi célja jelen találkozásunknak. Levelében elég egyértelműen kifejezte érzéseit.

A lány összefűzte ölében tartott ujjait, kétségbeesetten kapaszkodva megmaradt türelmébe.

- Szerettem volna személyesen is megmagyarázni és a bocsánatát kérni, uram.

- Igazán. Még bocsánatot is várna aljas kis húzása után?

- Igen, Charles... Igazán és őszintén sajnálom. Nem érdemelt volna ilyen nyomorult bánásmódot.

Még ha a herceget meg is lepte a Raventől szokatlan bűnbánó hang, nem adta jelét.

- Sajnálja, hogy az egész világ előtt ostoba szamarat csinált belőlem? Hogy elhagyott egy gyilkos szerencsevadászért? Aki még ráadásul egy jöttment ír?

Raven vett egy mély lélegzetet. Nehezebbre esett megvédeni férje rossz reputációját így, hogy ő maga is ilyen keveset tudott róla.

- Nem gyilkos – szólt halkán. – És nem szerencsevadász.

- Ez az ember egy notórius szerencsejátékos, aki az egész ország nevetségének tárgyává tett azzal, hogy esküvőm napján elrabolta tőlem a menyasszonyomat.

Raven megrázta a fejét. Erezte, hogy nem lenne helyes, ha hagyná, hogy Halford Lasseterre irányítsa a haragját.

- Nem őt kell okolni. Az egész az én hibám.

Halford alaposan, hideg és gúnyos tekintettel végigmérte Ravent.

- Azt akarja mondani, hogy megrendezte a saját elrablását?

- Nem, nem erre gondoltam. Az emberrablás teljesen valóságos volt, de... Én semmit sem tettem ellene. Nem is akartam megakadályozni.

- Raven előrehajolt, tekintetében könnyörgés honolt. N akarta ellenségévé tenni a herceget, de azt sem akarta, hogy Patrick ellensége legyen. Ugyanakkor tudta, ha meg akarja lágyítani Halford szívét, meg kell győznie arról, hogy tényleg és igazán szereti a férjét.

- Nem akartam, hogy ez történjen, Charles. Nem akar tam beleszeretni. De néha... nem lehet parancsolni a szív vágyainak. – Vett még egy mély lélegzetet, és megfogalmazott egy nyílt hazugságot. – Olyan érzés, mintha mindig is ismertem volna Patrickot. De évekkal ezelőtt egyszer visszautasítottam az ajánlatát, mert a családom rossz partinak minősítette.

- Ezt meg is értem – válaszolt Halford megvetéstől csöpögő hangon.

- Azonban ahogy közeledett az önnel kötendő házasságom napja, egyre nyugtalanítóbb érzéseim támadtak. Először azt hittem, hogy

csak a szokásos esküvő előtti nyugtalanságról van szó, de a végső pillanatban rájöttem... Rájöttem, hogy egyszerűen nem tudnék feleségül menni magához, Charles. Így nem, hogy egy másik férfit szeretek. Nem lett volna tisztességes önnel szemben.

A férfi ajkai megvetően lebiggyedtek.

- Most hirtelen tisztességesnek állítja be magát?

- Igen. Kérem, gondolkozzon el rajta. Igazán nem érintettem meg a maga szívét. Igazából egyetlen pillanatig sem szeretett. Egy trófea voltam, amit meg akart szerezni. Élvezte, hogy legyőzte a többi kérőmet. Én pedig... Én csak a rangjáért akartam hozzámenni magához.

A férfi ennek hallatán úgy rándult össze, mintha egy nagy ütés érte volna. Raven hirtelen nagyon sajnálni kezdte.

- Charles, meg kell értenie! A családomnak olyan nagy tervei voltak velem. Nagypám azt remélte, hogy sikerül jó helyet találnia nekem a társasági életben, én pedig a kedvére akartam tenni. De rájöttem, hogy nem tudom megtagadni a szívemet. Szeretem Patrickot, Charles. Nagyon–nagyon régóta.

- Hol van most? – kérdezte Halford hirtelen, körbepillantva a szobában.

Raven aggódalmasan pillantott rá.

- Miért akarja tudni?

- Mert szándékomban áll, hogy kihívjam párbajra.

Raven érezte, ahogy az arcából kifut a vér.

- Charles! Ezt nem teheti!

- Nem? – szólalt meg a férfi hirtelen selyemsima hangon. – Fél, hogy megölöm?

A Patrickról terjedő mendemondákat ismerve Raven sokkal inkább Halfordot féltette. Ha a herceg kihívja férjét, valószínűleg az életével fizet érte. De persze Raven tudta, hogy ezt nem vághatja egykori jegyese arcába, ezért nem mondta ki, amit gondolt.

- Charles... Kérem! Ön rám haragszik. És én meg is érdemlem a haragját.

- Meg is kapja amit érdemel, asszonyom. Nem hiszem, hogy bárhogy

elégtételt tudna nekem szolgáltatni.

Raven az ajkába harapott.

- Soha nem talál megbocsátásra szívében?

Halford felállt és lesöpört egy képzeletbeli szöszt tökéletesen szabott zakójáról.

- –Nem, kedvesem. Nem hinném, hogy valaha tudnék ilyen nagylelkű lenni. De a maga kedvéért nem ölöm meg a férjét. Csupán tönkreteszem. – A herceg kék szeme, mint két jégdarab villámlott. – A maga feslett erkölcsű férje átkozni fogja a napot, amikor ellopta tőlem a menyasszonyomat.

Raven még mindig a rettenettől bénán ült a nappaliba amikor bejelentették legjobb barátnőjét.

Brynn Tremayne, Wycliff grófnője, ez a lángoló vörös hajú szépség Anglia legjobb partijának számító lordjának felesége lett, akarata ellenére, tavaly nyáron. De minden kezdeti nehézség ellenére az érdekházasságból végül is mély és igaz szerelem lett, olyan szenvedélytől fűtött kapcsolat, ami anyja reménytelen lángolását juttatta eszébe Rávennék.

A grófnő a legújabb divat szerint volt öltözve: zöld merinószövet sétálóruhája és krémszínű blúza alig tudta elrejteni várandós hasa domborulatát, rakoncátlan vörös tincsei pedig asszonyos kontyba voltak rendezve. Az asszony egy szót sem szólt, de smaragdzöld szemében annyi aggodalom és szeretet csillogott, hogy Rávennék összeszorult a torka.

Önkéntelenül is felállt. Úgy tervezte, bátran fog viselkedni, de amikor barátnője kitérte felé karját, Raven egyenesen Brynn ölelésébe lépett és magához szorította. Az elmúlt napok feszültsége és kétségbeesései után egyszerűen képtelen volt visszatartani könnyeit.

Brynn magához ölelte és a haját simogatva megnyugtató, vigasztaló szavakat mormolt neki.

Raven nagynehezen úrrá lett hüppögésén, és szipogva hátralépett.

- Bocsánat – mondta mérgesen törölgetve a szemét. –Utálom locsolni a virágokat.

- Úgy vélem, minden jogod és okod megvan egy kiadós sírásra – válaszolt Brynn, miközben elővett egy zsebkendőt retiküljéből és átadta Rávennek. Fürkész tekintettel vizslatta a hollófekete hajú lányt.

- Ugye nem esett bajod?

- Semmi baj, jól vagyok.

- Kis híján beleőrültünk az aggodalomba miattad. Lucian egész Londont felforgatta érted, mielőtt tegnap megérkezett volna az üzeneted.

Raven tudta, hogy Brynn szavait akár szó szerint is veheti. Lucian Tremayne, Wycliff grófja a külügyminiszter hírszerzésének egyik vezetője volt, így jó néhány ügynök állt szolgálatára.

- Sajnálom, hogy ennyi gondot okoztam neki.

Brynn mosolyogva legyintett.

- Az igazat megvallva szerintem élvezte a dolgot. Kezdte egyre unalmasabbnak találni a várost. De annyira meg könnyebbültünk, amikor hallottuk, hogy biztonságban vagy. Ráadásul férjnél... Mindent el kell mesélned!

Brynn lehúzta Ravent maga mellé a díványra, és ne nyugodott addig, amíg az egész történetet ki nem szedte barátnőjéből.

Raven majdnem a teljes igazságot elmondta neki. Sean Lasseter általi elrablását, hogy miként találta magát Lasseter bátyjának az ágyában, a családja haragját, és azt hogy hogyan érzett késztetést arra, hogy hozzámenje megmentőjéhez. Végül leírta a hálát, amit Patrick Lasseter vonakodó önfeláldozása miatt érzett.

Elhallgatta viszont saját saját veszélyesen szenvedélyes vágyát. Nem volt sok titka Brynn barátnője előtt – csupán az olyan érzelmek, amik túl intimek voltak ahhoz, hogy meg lehessen osztani őket bárkivel.

Amikor Raven végzett a történettel, Brynn összeráncolta sima homlokát.

- Nagyon keveset tudok erről a te Mr. Lasseteredről azon kívül, hogy ritka rossz a híre. Lucián is csupán szegről–végről ismeri. Dare azonban jól ismeri, gyakran eljár a játékbarlangjába. Talán Dare–rel kéne beszélned.

A Dare, Jeremy Adair North, Wolverton márkija, Clune egykori grófjának beceneve volt. Széles baráti köre azonban egyszerűen csupán Dare-nek nevezte, a háta mögött azonban csodálói és riválisai is az Örömök Hercege néven emlegették. Dare az egyik legromlottabb és legelbűvölőbb gazfickó volt, akit London valaha látott, és természetesen mindenkit ismert, aki számított.

Raven elgondolkodva bólintott. Igen, ha van ember, aki tudhat valamit férje sötét múltjáról, akkor Dare az.

- És milyen ember ez a te Mr. Lassetered? – kérdezte Brynn. – Hasonlít az öccsére?

- Nem! – felelt Raven erélyesen. – Hála istennek olyanok Seannel, mint ég és föld. Patrick... – Elhallgatott, nem nagyon tudva, hogyan írja le a férfit, akihez feleségül ment.

Figyelemreméltó, megkapó, érdekes – ráadásul rendkívül vonzó sebhelyes arca és a nehezen féken tartott forrongó indulatok ellenére. Vagy pont azok miatt. A férfi éles szarkazmusa pedig nem, hogy nem sértette Ravent, hanem inkább jólesően felkavarta. Meglepő módon Raven úgy érezte, igazán tetszik neki Patrick, amikor nem éppen az öccsét védelmezi. Valójában úgy érezte, hogy az egyszerű vigasz helyett sokkal mélyebben vonzódik Patrickhez.

- Azt hiszem, talán neked magadnak kéne megítélned – szólalt meg végül.

- Na és hol van most? Mindenképpen szeretnék személyesen megismerkedni veled.

- Azt hiszem, a kaszinójába ment.

Raven elkapta Brynn pillantását. – Megegyeztünk, hogy nem fogjuk zavarni egymás életét. Érdekházasság a miénk.

- De itt fogsz veled élni?

- Egy ideig mindenképpen, de csak, hogy őrizzük a látszatot. Végző soron azonban azt hiszem, saját házba költözöm. Hogy az hol lesz... Ennyire még nem gondolkodtam előre.

Brynn elismerő tekintettel nézett körbe, felmérve az elegáns burgundivörös és arany berendezést.

- Ez elég vonzó lakhelynek tűnik. Ahhoz képest, hogy milyen

megrögzött szerencsejátékos hírében áll, ez a te Mr. Lassetered kitűnő ízléssel bír. Jobb az ízlése mint legtöbb úriembernek, akit ismerek.

A megjegyzés akaratlan mosolyt csalt Raven ajkára.

- Amióta ismerem, Patrick folyamatosan és na erőssel próbálja tagadni úriember kilétét, de azért én látom...

- Hmmm – hümmögött Brynn semlegesén. – Azért egy igazi úriember nem menekülne el a klubjába és hagyná magára újdonsült hitvesét egy ilyen fontos pillanatban.

Raven megrázta a fejét.

- Szerintem egyáltalán nem hagyott magamra. Patrick megtette, ami elvárható volt tőle. Segített elhárítani a katasztrófát és megmentette jóhíremet a teljes tönkremeneteltől. Követelőző volnék, ha ennél is többet kérnék.

- Hát... – Brynn egy pillanatig lebiggyesztett ajakkal nézett barátnöjére, majd végül előmlött arcán egy bátorít mosoly. – Tudod, hogy melletted állunk. Csak össze kell dugni a fejünket és ki kell találnunk, hogy miként tudnád a legjobban átvészelni a vihart. Itt nem maradhatsz, hogy csak főj a levedben. Amint lehetséges, folytatnod kell megszokott életedet. Főleg a reggeli lovaglásokot a parkban. És jársz velem vizitelni. Luciant pedig ráveszem, hogy kísérjen el minket esti eseményekre. Senki nem gondolhatja, hogy bujkálsz.

Raven elfintorodott.

- Nem áll szándékomban bujkálni, bár beismerem, n repesek a gondolattól, hogy a nyilvánosság előtt mutatkozom. A hideg futkosik rajtam a gondolatra, hogy a boszorkány ott kuncog a hátam mögött azon, hogy milyen mélyre süllyedtem, most, hogy már nem számíthatok hercegnői címre.

Brynn arcán újra együttérző kifejezés jelent meg.

- Raven, tényleg úgy sajnálom. Tudom, hogy édesanyádnak mennyit jelentett volna ez a rang és a cím.

Raven, olyan bátran, hogy maga is meglepődött rajta, megvonta a vállát.

- Most már nem segíthetünk a dolgon. Nincs értelme sajnálni magam. Akár még előnyömre is válhat, hogy bukott nő lettem. –

Elmosolyodott. – így legalább nem kell részt vennem azonokon az elviselhetetlenül unalmas és végeérhetetlen programokon, amelyekre Halford szüntelenül cipelt volna. Ráadásul férjes nőként sokkal nagyobb szabadságot élvezhetek, mint lányként. A saját háztartásom úrnőjének lenni biztosan sokkal jobb lesz, mint Catherine néném szárnya alatt. – Raven tétovázva elhallgatott. – Ami inkább aggaszt, az a veszély, amibe Patricket kevertem. Halford ugyanolyan dühös rá, mint rám is.

- El tudom képzelni – mondta Brynn szárazon. – Idővel biztosan megbékél majd.

- Nem vagyok benne olyan biztos. Halford azt mondta, hogy tönkre fogja tenni a férjemet.

- Igazán? Ez talán nehezebb lesz, mint gondolná, ha mi mellettetek állunk. Lucian befolyása van akkora, hogy versenyre kelhessen Halforddal, mégha az enyém nem is számít.

- Brynn... Nem hagyhatom, hogy az én nehézségeimbe keveredj. Enélkül is bőven van mi miatt agódnod.

Lucian kémfőnöki hivatása nemrégiben mindkettőjüket olyan veszélyekbe sodorta, amelyek könnyen válhattak akár halálossá is. És Nagy-Britannia egyik legádázabb ellensége, egy Caliban nevű aljas áruló még mindig szabadon járt, így a házaspár élete még mindig veszélyben forgott. Raven tudta, hogy Lucian még mindig nem engedí sehova Brynnt legalább két testőr nélkül.

Barátnője azonban csupán a szemöldöke felhúzása válaszolt.

- Eszedbe se jusson, hogy valaha is magadra hagyunk.

- Nem, természetesen nem. Egyszerűen csak nem szeretnék terhelni titeket a bajaimmal. Ráadásul valószínűleg még a ti támogatásotok sem jelentene túl nagy segítséget ebben a helyzetben.

Brynn megrázta a fejét.

- A megpróbáltatások valószínűleg megzavarták az elmédet. Egyáltalán nem úgy beszélsz, mint az a Raven, akit ismerek és szeretek. Tényleg fel akarod adni és engedni, hogy a nyers erő kivetett életre kényszerítsen?

Raven egy pillanatig csak bámult Brynnre. Majd az elmúlt két

napban először, elnevette magát.

- Igazad van, Brynn. Bocsáss meg. – Megrázta a fejét. - Tényleg hagytam, hogy a vereségben dagonyázzak, igaz. – Friss eltökéltséggel emelte fel a fejét. – De a háború még el sem kezdődött igazán, így nem is veszíthettem.

Brynn elégedetten elmosolyodott.

- Az biztos, hogy nem.

- Biztosíthatlak – tette hozzá Raven eltökélt mosollal –, nem fogom engedni, hogy számkivetetti létre kárhoztassanak. Már nagyon régen megfogadtam, hogy elfogadtatom magam a társasággal, és túl régóta harcolok azért hogy most csak úgy abba hagyjam a harcot.

KILENCEDIK FEJEZET

Az egész város a botrányról beszélt, és a vihar nem akart elnyugodni. Brynn azonban állta a szavát, és mindent megtett, hogy jelentős erőforrásait Raven javára fordítsa, bizonyítva a régi igazságot, mely szerint bajban mutatkozik meg az igazi barát.

Raven újrakezdte reggeli lovaglásait, napközben pedig mindenhova elkísérte Brynnt, együtt vizitelt, vásárolt, járt előadásokra és múzeumokba barátnőjével, csupán azért, hogy lássák az emberek. Ugyanakkor egyelőre tartózkodott minden becsvágyóbb expedíciótól, várva a kellő pillanatot.

Bölcsebb volt például elkerülni a Hyde Parkot délután öt körül, amikor a társaság krémje ott keringett, hogy láttassa magát és lásson. Csillogó estélyekre sem merészkedett egyelőre a fiatalasszony, ahol a sakálok csak azért gyűltek össze, hogy ráugorjanak és felfalják. Raven tudta, hogy megsértette a társasági élet szigorú szabályait, és tisztában volt vele, hogy alaposan elkészített haditerv nélkül nem szállhat harcba a bosszúszomjas hordákkal.

Brynn nem lankadó optimizmussal egy bált tervezett adni Raven házassága tiszteletére. Lady Wycliff eltökélte, hogy tiszta akaratereivel fogja jobb belátásra bírni a társasági köröket, hogy

mindenki elnézze Raven bukását. Sajnos azonban csupán a legbátrabb és legrebellisebb lelkek álltak mellé. A többség egyszerűen túlságosan félt a nagyhatalmú Halford hercegtől, hogysem egy egyszerű Lasseter mellé álljon.

Nem meglepő módon Raven legnagyobb ellensége magány lett az elkövetkező pár napban. A szobalánya Nan csatlakozott új otthona személyzetéhez, ahogy O'Malley is. Ezenkívül vizitált nála nagyapja és nénikéje bár Lady Dalrymple látogatásának fő célja az volt, hogy leszidja unokahúgát.

Patricknek azonban nem sok nyoma volt. Minden este nagyon későn tért haza a klubból, és minden reggel akkor indult el, amikor Raven kilovagolt. És bár közös öltözőszobából nyíltak, de külön hálószobájuk volt.

Az ilyen típusú elrendezés természetesen egyáltalán nem volt szokatlan. A nagyvilági hölgyek és férjeik nem ritkán alig pár udvarias szót váltottak hetente. Raven semmi mást nem akart egyelőre, mint összeszedni élete cserepeit anélkül, hogy egy kiállhatatlan férj még nagyobb bajt okozna.

Ugyanakkor az ő esetükben ennek megvoltak a hátulütői. Állítólag szerelmi házasság volt az övék, viszont ha férje láthatóan elkerüli őt, nemsokára újabb alapot szolgáltatnak a városban keringő pletykákhoz, amivel tovább romlik a helyzet.

Patrick azonban láthatóan nem felejtette el teljesen feleségét. Utasítása nyomán ügyvédjei tárgyalásokba kezdtek Raven nagyapjának jogtanácsosaival, és létrehoztak egy olyan szerződést, ami biztosítja Raven függetlenségét, szerény vagyonát pedig az esetleg megszülető gyerekei számára biztonságba helyezi.

Nem mintha nagyon számítottak volna gyerekekre...

Raven erről a témáról nem beszélgetett nagyapjával, de az öregúr elejtett megjegyzéseiből kiderült, hogy Lord Luttrellt sokkal jobban izgatja Raven gyermekeinek kérdése, mint a botrány.

- Azt szeretném, ha nem halna ki a családunk, kedvesem – mondta elkalandozva az idős arisztokrata. – Még ha én már nem is érem meg utódaim születését. Bár nem örülök neki, hogy dédunokáim ereiben egy gyilkos vére fog csörgedezni.

Raven nem sokat tehetett nagyapja megnyugtatóására.

Csupán Lord Wolverton, a rossz hírű főnemes barát elégitette ki férjével kapcsolatos érdeklődését. Raven egy délután elfogadta a márki meghívását, és kikocsizott vele a márki nyitott bricskáján, amellyel a márki megmutatta a városnak, hogy az ifjú hölgy mellett áll. Ez a kocsikázás még éppen az elfogadható viselkedés határain belül esett, feltéve, hogy egyetlen percre sem tűntek el kocsijukkal a nyilvánosság vizsla tekintete elől.

Dare ízig vérig nemesember volt: nyurga, sovány és szőke, de ennek ellenére velejéig csintalan csirkefogó, olyan mágnesként vonzó, bűnös mosollyal, ami a leghidegebb női szívet is képes volt megolvasztani. Szokásos vidámsága is elhagyta azonban, ahogy azt a keveset, amit Patrick Lasseteről tudott, megosztotta Rávénnel.

- Időről időre összefutok vele. A klubja London legjobb szerencsebarlangjának számít, ahol nagy tétekkel játszanak, de garantáltan becsületesen. Rendszeresen szoktam vívni vele Angelo vívótermében. Kitűnő kardforgató a férje, asszonyom, kevés nála jobbat láttam életemben. Ezeken túl azonban nem mondhatnám, hogy lói ismerem. Az általános vélemény szerint Patrick Lasseter egy rebellis. Olyan, akit egyáltalán nem érdekel, hogy mit mondanak róla az emberek. Úgy tűnik, mintha szándékosan kerülné a társasági életet, bár szerintem ha csak egy kevés erőfeszítést tenne érte, befogadnák. Az apja oldaláról a származása és a neveltetése is megvan hozzá, de ő kínosan ügyel arra, hogy senki se feledkezzen meg ír származásáról.

- Úgy tudom, az édesanyja ír volt.

- Igen. Ő pedig mintha még élvezné is, hogy a mi angol orrunk alá dörgöli ezt a ténytet. Kiállhatatlan egy alak. –Dare elmosolydott. – Pár évvel ezelőtt, amikor megnyitotta a klubját, meggondolatlannak és ostobának gondoltam Lasseteret. Volt mersze Aranygyapjúnak elnevezni. Most viszont már látom, milyen ügyes húzás is volt ez. Ez a név olyan volt, mint a vörös posztó a legvadabb fiatal bikák számára, akik magukat nagy játékosnak tartják. Egytől egyig vagyont vesztek, miközben megpróbálták bankot robbantani. Nem lennék meglepve, ha kiderülne, hogy Lasseter hatalmas vagyont szerzett a klubjából. Mindenesetre az Aranygyapjúnak van ma

Londonban a legválogatottabb vendégköre.

Dare egy csendesebb utcába irányította lovait és ügetésre lassított.

- Ami pedig a pletykákat illeti, amelyek szerint megölte a nagybátyját? Talán igazak is lehetnek. Lasseter elég veszélyes alaknak látszik ahhoz, hogy igazak legyenek. Ráadásul elég vad történetek keringenek kicsapongásairól. Az igazat megvallva nem örülök túlzottan, hogy ez a férfi lett a maga férje, kiscicám.

Raven kis híján elmosolyodott a helyzet iróniáján. A rossz hírű Örömök Hercege egy másik férfi kicsapongásától próbál óvni egy hölgyet.

- Nick sem fog örülni a dolognak – folytatta egy fintorral arcán Dare. – Fejemet veszi majd, ha megtudja, hogy hagytam magát elrabolni, és az akarata ellenére házasságba kényszeríteni.

Nicholas Sabine volt az az amerikai tengerszállítási mágán és magánzó, akit Raven soha életében nem volt képes féltestvérének elfogadni. Egy ideig Nicholas Sabine volt Raven gyámja, még mielőtt a Brit Haditengerészet kalózkodással nem vádolta meg, és ítélte akasztás általi halálra távollétében. Miután elmenekült a halálbüntetés elől, Nicholas áruhában visszajött Angliába gyönyörű feleségéért, Auroráért, akit hazacsempészett Virginiába, barátaira, Dare-re és Lucienre bízva Ravent. A két barát, Dare és Lucien halálosan komolyan vették feladatukat, de sajnos nem láthatták előre és így nem is akadályozhatták meg azt, ami Rávennél történt.

- Ha tudtam volna, hogy mit tervez ez a... – Dare csinos vonásai megkeményedtek. Raven tudta, hogy a márki Sean Lasseterrel beszél. – A kényszersorozás nem volt elég nagy büntetés neki.

Raven megborzongott, ahogy eszébe jutott az említett eset. Csupán az imént mesélte el Dare-nek, hogy mi történt tavaly nyáron a Vauxhall Gardensben, amikor Sean megtámadta. Addig ő maga pusztán kellemetlenségnek tekintette a fiatalabb Lasseter fiút, aki mint egy hűséges kiskutya követte lépéseit, és finoman zaklatta sokszor visszautasított udvarlásával. Mindenesetre elég drága árat fizetett az akkori viselkedéséért.

- Elég sokat szenvedett a haditengerészetnél, Dare. Talán az elég büntetés volt.

- Távolról sem. – Dare a nő felé fordult és meglepően szigorú tekintettel rámeredt. – Remélem, nem azt akarja mondani, hogy megbocsátja annak a fattyúnak, amit tett?

- Nem, egyáltalán nem. De már nem látom értelmét, hogy sírjak miatta vagy bosszúért kiáltsak. Most már a bátyja felesége vagyok és folytatnom kell az életemet.

- Szándékomban áll komolyan elbeszélgetni a maga férjével, hogy meggyőződjek róla, tisztában van a konzekvenciáival annak, ha rosszul bánik magával.

- Kérem, Dare, ne tegye! Nincs rá semmi szükség. N hinném, hogy rosszul bána velem. Ráadásul jobban szeretném magam intézni ezt az ügyet.

A márki tétovázott.

- Ahogy gondolja, kedvesem. De az első vészjelre...

- Maga lesz az első, akitől segítséget fogok kérni, ez megígérem.

Dare gyorsan odahajolt és egy gyors csókot nyomott Raven arcára.

- Remélem is – mondta fenyegető hangon. – így sem lesz könnyű elmagyarázni Nicknek, hogy miért vallottam kudarcot abban, amit rám bízott. Ha engedném, hogy magának bármi további bántódása essék, Nick nem csak a fejemet venné, de testem olyan finomabb és fontosabb részeit is, amit mindenáron szeretnék távol tartani kardjától.

Raven aznap éjjel Patrickkel álmodott. Nem akarattal, ahogy a kalózával szokott, de ugyanolyan élénken. A férfi nemi vágya betöltötte Raven testét, tudatát, minden érzékét, mint valami sötét szerető, aki mellett csak levegőért lehet kapkodni... Raven pontosan így, levegőért kapkodva ébredt ágyában, küzdve az érzés ellen, ami szinte legyőzte.

Raven férjének még létezéséről sem szeretett volna tudomást venni, de sajnos fenn kellett tartani a látszatot. Legalább az ő tiszteletükre adott bálon együtt kellett megjelennie Patrickkel, de ezt a kérését is csak öt nappal hirtelen egybekelésük után sikerült közölnie férjével, a reggeli lovaglása után.

Miután a személyzettől megtudta, hogy Patrick még mindig itthon tartózkodik, Raven felsietett a saját hálósobájába azzal a szándékkal, hogy közös öltözőszobájukon át belép a férfihoz. Ahogy benyitott, látta, hogy Patrick épp a fürdőkádból száll ki.

Patrick a nő váratlan megjelenésekor egyszerűen megállt és nem mozdult, ahogy Raven is ösztönösen megtorpant, és nem tudta levenni szemét a meztelen férfitest lélegzetelállító látványáról. Álmai szeretőjének hús-vér megtestesülése állt előtte.

Ez a férfitest volt Raven összes erotikus álmának főszereplője. A karját és vállát borító duzzadó izmok erőteljes játéka. A fekete mellszőrzet között csillogó kristályos vízcseppek, amelyek kis patakokban siklottak végig az izmos hason át a férfi ágyéka felé...

Raven elakadó lélegzettel pillantotta meg ezt a férfi testrészt, amellyel oly fékezhetetlen örömet lehet szerezni egy asszonynak. Patrick viruló férfiasságának láttán Raven szíve gyorsabban kezdett dobogni, a torka pedig kiszáradt. Sőt ami még rosszabb, felidézte benne a nászéjszakát és közös eksztázisukat.

Egy pillanatra Patrick sötét szemében is meglátta az emlékek villanását. De aztán a férfi könnyedén lehajolt, felemelt egy törölközőt és keskeny csípőjére tekerte.

- Nem szokott kopogni?

Raven arca azonnal égővörös lett.

- –Inézését kérem... – mondta dadogva. – Nem gondoltam... Azt hittem...

A férfi még nem borotválkozott, és az állát borító erős, kékesfekete borosta csak hangsúlyozta az arcán virító sebhelyet, ahogy az ajka mosolyra húzódott.

- Mit szeretne közölni velem, kedves feleségem?

- Nem olyan fontos, ráér – nyögte ki rekedten Raven.

Az asszony gyorsan kihátrált a hálósobából és becsukta az ajtót, de Patrick csodálatos meztelen testének képe ott maradt beégetve az agyába. Raven csak órákkal később jött rá, hogy annyira felkavarta a kis jelenet, hogy elfelejtette elmondani Patricknek amit akart.

Eltelt még két nap, és Raven még mindig nem tudott váltani pár

szót négy szemközt a férjével, így rájött, hogy el kell mennie hozzá.

Összeszedte magát és elindult a St. James Streeten található kaszinó felé. Kalapján fátylat viselt, és egy, a tekintetek elöl védő, zárt kocsi ment, ráadásul O'Malley-t is magával vitte, ha esetleg védelemre szorulna. Mindezek ellenére furcsa feszültséget érzett, ahogy a klub lépcsői fellépdelt és felemelte a fém kopogtatót.

Voltak hölgyek, akik divatos időtöltésnek gondolták a szerencsebarlangok látogatását, de Raven, a reputációját és vele együtt rangos házasságát féltve eddig kerülte az ilyen helyeket.

Most már ennél sokkal kevesebb veszítenivalója volt Mégis, miért érezte úgy, mintha tiltott bűnt követne el miért vert úgy a szíve, mintha nagy távolságot tett volna meg futva, hogy ideérjen? Nem akart arra gondolni, hogy a férjével való új találkozás lehetősége hozta ilyen állapotba. Szíve zakatolását sokkal inkább okozhatta a Patrickkel töltött szenvedélyes éjszaka élénk emléke.

Egy hatalmas ajtónálló nyitott ajtót. A férfi Raven fölé tornyosuló termete O'Malley-re emlékeztette az asszonyt, de ennek a férfinak ökölvívói tapasztalatai is lehettek törött orrából és egy hiányzó metszőfogából ítélve.

Ravennek azonban szót sem kellett váltania vele, mivel azonnal feltűnt a háta mögött egy szigorú külsejű komornyik.

- Segíthetek, asszonyom? – kérdezte királyi hangon a szolgál.
- Mrs. Lasseter vagyok. A férjemmel szeretnék beszélni.

A férfi arcán a meglepődés és a helytelenítés hulláma futott végig, mielőtt sikerült volna a szokásos kifejezéstelen ábrázatot felvennie.

- Megkérdezem, hogy Mr. Lasseter fogadja-e.

Raven nem volt hajlandó túrni, hogy átlépjenek rajta.

- Jobb szeretnék odabent várakozni.
- Ahogy óhajtja, asszonyom. Kérem, kövessen!

Raven követte a komornyikot nem az egyik felső emeletre, ahogy várta, hanem a nagy kaszinó hátsó traktusa felé ezen a szinten. Menet közben számos elegánsan berendezett szobába látott be, amelyek sokban hasonlítottak a nagyhírű úri klubokra, amelyekről már meséltek neki: könyvtárszoba tele bőrkötéses kötetekkel mahagóni

polcokon. Egy nagy étkező, kristálypoharakkal és porcelán étkészletekkel gyönyörűen megterített asztalokkal. Három kisebb szoba, valószínűleg privát kártyacsatákhoz. És végül a nagy, nyilvános játékszoba, ahol hatalmas vagyonok cserélnek gazdát.

Raven szerette volna felfedezni a kaszinót, de kordában kellett tartania kíváncsiságát, a meglepetését azonban alig sikerült elrejtene, amikor végül a konyhában találta magát.

A hideg téli nap ellenére a helyiségben a tűzhelyeknek és a nagy nyílt tűznek köszönhetően forróság uralkodott. Patrick az egyik konyhaasztalnál ült nadrágban és ragyogó fehér ingben. Felhajtott ingujja láttatni engedte izmos alkarját, míg az ing nyitott nyakában pár göndör, fekete szőrszál villant meg.

Raven meglepetten érzekelte az összetéveszthetetlenül kellemes megdöbbenést, ami végigfutott a gerince mellett. Újra meg újra elfeledkezett róla, milyen jóképű a férje, szögletes vonásai és az orcáján rikító forradás ellenére.

Aztán Patrick felnézett és sötét szeme összekapcsolódott Raven tekintetével. Az asszony gerincében hullámozó kellemes érzés mintha egyetlen villámcsapásszerű villanásba összpontosult volna. Raven hirtelen alig kapott levegőt. Ahhoz hasonlóan érezte magát, mint amikor véletlenül meztelenül pillantotta meg a férfit.

- Mrs. Lasseter, uram – szólt a komornyik.

- Köszönöm, Timmons. Elmehet.

A komornyik távozása után a házaspár egyedül maradt, a konyhai személyzetnek ugyanis nyoma sem volt.

Az asszony ekkor vette észre a halálos pengét Patrick kezében, amelyet egy konyharuhával tisztogatott. Az asztalon jó néhány fegyver, pisztoly és vívótőr hevert.

- Mit művel? – buggyant ki a döbönt kérdés Ravenből. A szíve a torkába ugrott, ahogy eszébe jutott a legvalószínűbb lehetőség.

- Magam szeretem karban tartani a fegyvereimet – válaszolt Patrick kifejezéstelen arccal.

- Ugye nem párbajra készül? Ugye nem hívta ki Halford?

A férfi szemöldöke felszaladt a Raven hangjából egyértelműen

jelenlevő kétségbeesés hallatán.

- Egyelőre nem. Várta, hogy megteszi?

Raven keze a mellkasához emelkedett megkönnyebbülésében.

- Nem voltam benne biztos. Amikor múlt héten beszéltem veled, először azzal fenyegetőzött, hogy kihívja magát...

- Tényleg?

- Igen. – Raven nagyot nyelt, ahogy eszébe jutott az emlék. – Hihetetlenül dühös volt. Magát hibáztatta, bár megesküdtem rá, hogy önként mentem magával. – A nőbe újra belehasított a büntudat, amiért ekkora bajba sodorta Patricket. – Tényleg sajnálom.

A férfi azonban nem kívánta Raven bocsánatkérését.

- Megható, mennyire aggódik a testi épségemért –mormolta válaszul, nem kevés iróniával a hangjában.

Raven efüttörődött.

- Az igazat megvallva jobban aggódtam Halfordért. Végül is maga áll a veszélyesebb hírben.

Patrick vonásai fagyossá változtak. Raven azonnal megbánta, amiért ilyen meggondolatlanul nyelvelt.

- Nem akartam viccelni ezzel. Bevallom, Halford megrémít. Azt mondta, tönkre fogja tenni magát.

- Megpróbálhatja. – A szó könnyedén gördült ki Patrick száján, de olyan acélos éle volt, ami nem sok jót jószolt ellenfeleinek.

- Miért jött? – szólalt meg némi hallgatás után Patrick hirtelen témaváltással. – Nem kellene itt lennie. Nem tesz jót a jóhírének, ha egy játékbarlangban látják.

Bár a férfi nem kínálta széssel, Raven azért leült az asztal túloldalánál levő padra.

- A reputációmon jelenleg tovább rontani nem nagyon lehet, a klubjától meg már csak azért sem tarthatom távol magam, mert az ön felesége vagyok. Ráadásul jövetelem nem cél nélkül való. Beszélni szerettem volna magával, de olyan keveset láttam az esküvőnk óta, hogy egyszerűen nem nyílt rá alkalom.

- Azt hittem megegyeztünk, hogy nem ártjuk bele magunkat egymás

ügyeibe.

- Igen, de abban is megegyeztünk, hogy egyelőre fenntartjuk a látszatot. Ha elfelejtette volna, nászunk szerelmi egyesülés.

A férfi lehajtott fejjel a dolgára koncentrált, tisztította pengét.

- Mindketten tudjuk, mennyire kétes történet is ez.

- De a világ ezt nem tudhatja. Nekem pedig szükségem van a maga jelenlétére, hogy fenntarthatassam a látszatot. A barátaim, Lord és Lady Wycliff egy bált terveznek adni a tiszteletünkre, megünneplendő egybekelésünket.

- Patrick egy pillanattal sem tévovázott a válasszal.

- Attól tartok, vissza kell utasítanom a megtiszteltetést.

- Miért?

- Mert nem óhajtok bekerülni az ön elit társasági körébe.

- Lord Wolverton elmondása szerint ön akarattal ma távol ezektől a köröktől.

Patrick látható meglepődéssel pillantott fel.

- –Maga ismeri Wolvertont? Anglia legnagyobb korszak gazemberét?

- Családi jóbarát – bólintott Raven a zavar legkisebb le nélkül. – Dare azt mondja, hogy ez a kedvenc kaszinója.

- Megtisztel – felelte Patrick szárazon, bár a szokásos ironikus mellékszöveg nélkül.

- Érdeklődtem nála magáról. Azt mondta, hogy maga könnyen bekerülhetne a társaság krémjébe, ha nem akarna minden erejével távol maradni.

Patrick lehajtotta a fejét, a szemét eltakarták hosszú, seprős szempillái, amelyek bármelyik nőnek is díszére válhattak volna, s közben kemény, mégis gyönyörű szája keserűen legörbült. De nem szólalt meg. Inkább alaposan megvizsgálta a kezében tartott pengét, hogy talál-e rajta bármilyen tökéletlenséget.

- Dare azt mondja, hogy maga kitűnő kardforgató –törte meg Raven a csendet. – A sebhelyét is úgy szerezte?

A férfi sötét pillantást vetett Ravenre.

- Ahhoz képest, hogy egy szükségházasságban élő feleség,

meglehetősen sokat kíváncsiskodik.

- Gondolom – felelte a nő anélkül, hogy zavartatta volna magát a megjegyzéstől –, Catherine néni szerint ez a legnagyobb hibám.

Patrick elgondolkodva az arcához nyúlt és megérintette sebé, végighúzva ujját a seb recés szélén.

- Sebemet nagybátyám gyűrűjének köszönhetem, ha mindenáron tudni akarja.

Ez az a nagybátya, akit állítólag ő gyilkolt meg? A kérdés valószínűleg megvillant Raven tekintetében, mivel Patrick bólintott.

- Szívesen megöltem volna. A sírba kergette anyámat, de előtte még elvett tőle bennünket. Nem fűztek gyengéd érzelmek hozzá.

- És megütötte magát? Az arcán? – Raven felháborodása egyértelműen kicsengett hangjából.

- Nem csak ott. Nem titok, hogy gyakran verekedtünk.

Raven a férfit figyelve azon gondolkodott, hogy vajon mennyire bízhat meg benne. Vajon azért mondta el ezt a történetet, hogy megelőzze a további kérdéseket? Vagy, hogy együttérzést keltsen benne? Lehet, hogy a forradása segítségével csupán csak rejtett titkait leplezte tovább. A titkokat, amelyekre – ahogy beismerte magának – Raven nagyon kíváncsi volt. Kutató tekintettel nézte Patrick arcát. A férfi szeme olyan volt, mint két csiszolt obszidián kő. Sötétén tükröző és semmit fel nem fedő.

Vajon milyen titkok rejtőzhetnek a feneketlen szempár mélyén?

- És ezért veti meg annyira a társaságot? – szólalt meg végül Raven.
– Az édesanyja miatt?

Veszélyes fény villant a férfi tekintetének sötét mélységeiben. Eltelt egy hosszú pillanat, mielőtt válaszolt volna.

- Főleg igen. Mivel ír volt, ezért anyám soha nem volt elég jó apám rokonságának, és ha már itt tartunk, a legtöbb angolnak sem. A fajtájukat is kerülöm, ha tehetem.

- Végre van bennünk valami közös – mormolta Raven teljesen komolyan. – Jómagam sem becsülöm a társaság krémjének legtöbb tagját, mint maga. Minden összevéve gonosz és hihetetlenül felszínes emberek. Semmiképp sem vágyom elszenvedni megvetésüket és

lenezésüket. A magam részéről egytől egyig elküldeném őket a pokolba.

A férfinak felszaladt a homlokára a szemöldöke.

- London üdvöskéje gyűlöli a nagyvilági társaságot? Miért olyan nehéz ezt elhinni?

- Mi benne a nehéz? – kérdezett vissza Raven. – Az embernek csodálnia is kell azokat az embereket, akiknek a rangjára pályázik?

- Akkor miért akart olyan nagyon feleségül menni az egyik díszpéldányhoz?

Raven tétovázott, nem tudva, mennyit fedjen fel.

- Nagyrészt azért, mert ígéretet tettem anyámnak. Fiatal korában édesanyám... összekülönbözött az apjával és a család Nyugat–Indiába száműzte élete végéig. Anyám egész életében bánta, hogy elvesztette társadalmi státuszát, és ezzel az én esélyem is elveszett erre az életre. Mindig arról álmodott, hogy rangos házasságot fogok kötni és elfogad a társaság. Szinte a megszállottságig. Még meg is esketett erre a halálos ágyán...

Raven érezte, ahogy a torkát összeszorítja az ismerős fájdalom.

- Az ígéretem hallatán tudott csak békében elnyugodni – tette hozzá érzelmetől reszkető hangon.

Patrick arcán megjelent az ismerős, rejtélyes kifejezés.

- Ismerem az ilyen esküket – mormolta. – Én arra esküdtem meg anyámnak, hogy gondoskodni fogok Seanról.

Raven hirtelen elvörösödött, ahogy rájött, milyen sokat felfedett magából.

- Kérem – tért vissza gyorsan eredeti témájukhoz –, nem gondolná meg magát ez egyszer a kedvemért? A megváltás reményében néha szembe kell néznie a farkasokkal. És Brynn, Lady Wycliff, úgy véli, hogy erre a legjobb alkalom ez a bál lenne. De semmi esélyem a sikerre, hacsak maga nem áll mellettem.

- Állni? Már itt megbukik a terve. A lábam megsérült. Még az állás is komoly fájdalmakat okoz, nemhogy a tánc.

- Tudja egyáltalán, hogyan kell táncolni? Hiszen csak úriemberek tudnak, nemde?

Raven provokálni akarta a férjét, és a Patrick szemében megvillanó ingerültségből látta, hogy sikerrel járt.

Patrick egy hosszú pillanatig csak nézte őt.

Raven visszatartott lélegzettel várta a harag kitörését, de hiába várt. Harag helyett tétova vidámság jelent meg Patrick szemében, aminek melegsége lágyította Patrícia vonásainak intenzitását.

- Maga borotvaélen táncol, boszorkány. Hát egyáltalán nem tart attól, hogy ez a veszélyes férj esetleg megfojtja?

Raven elmosolyodott.

- Csak most az egyszer jöjjön el, és soha többet nem igénylem majd a jelenlétét. Ha alábbhagy a botrány, nyugodtan lemondhatunk a szerelem látszatának őrizéséről.

Patrick elfintorodott.

- Rendben van, elmegyek arra az átkozott bálra, azután magára marad! Most pedig szedje innen gyorsan a sátorfáját, és mentse a reputációjából, ami még mentheti! És hagyjon nekem békét!

Az asszony távozása után azonban Patrick csak ült ott jó ideig nem folytatta a fegyvertisztítást. Nem vágyott részt venni Raven átkozott bálján, de még mindig akaratlanul is együttértett a nővel. Nagyon is értette, Raven milyen ígéretet tett az édesanyjának, annak idején ő is esküt tett anyjának.

Szinte öntudatlanul felnyúlt és megérintette az arcát végigsimítva a forradást, amiről Raven kérdezett. Még mindig érezte a vak dühöt, ami megszállta, amikor megtudta, milyen bűnöket követett el nagybátyja az öccse ellen, még mindig érezte az aznap szerzett sebesülés éles fájalmát.

- Te undorító féreg! Ha még egyszer hozzá mersz érni, megöllek!

Vakon támadta meg a nagybátyját, ütések záporozva, állva a kemény viszonzást. Végül megnyerte az ökölharcot, de William gyűrűje hosszan felhasította az arcát.

Patrick aznap éjjel megszökött az öccsével, és titokban Dublinba utaztak, remélve, hogy ott eltűnhetnek nagybátyjuk elől. Kétségbeesett napokat töltöttek az utcákon, és az is csoda, hogy életben maradtak. Mivel így orvoshoz nem fordulhattak, Patrick sebe

durván, örök nyomot hagyva gyógyult be. Az ő sebe azonban a közelébe sem ért azoknak, amelyeket William nagybátyjuk a kis Seanon ejtett. Sean szégyene mint egy hatalmas, fertőző seb ült öccse lelkén.

Hat hónappal később pedig William megtalálta őket...

Patrick kényszerítette magát, hogy ne gondoljon a komor emlékre, és folytatta a fegyvertisztogatást. William nagybátyjuk nagyszerű vívó volt, bármilyen párbajt képes lett volna megnyerni, de ehelyett a saját pengéje okozta halálát.

Megérdemelte sorsát, gondolta Patrick megfeszítve állkapcsát. Még akkor is, ha nem ő ölte meg.

TIZEDIK FEJEZET

A bál estéje rémisztő gyorsasággal érkezett meg. Miután felvette harci öltözékét, Raven kiküldte szobalányát, és a hatalmas tükörben a tükörképét figyelte. Egy fiatal gazdag feleséget látott drága, barackarany ruhakölteményben. A haja magasan a feje tetejére volt tornyozva, és egy arany csattal volt összefogva.

Megnyugtató látvány, gondolta felbátorodva. Ebben a csatában minden kis előnyét maximálisan ki kell használnia. A kandallópárkányon álló órára nézett. Nemsokára megkezdődik a felvonulás az ellenségek előtt...

Raven eltökélten kihúzta magát és járkálni kezdett a hálószobájában, mialatt a férjére várt. Tudta, hogy Patrick már hazatért, hogy átöltözzön, mert hallotta, ahogy a szomszédos öltözőszobában a komornyikjához beszél.

Az asszonynak csupán pár percet kellett várnia, és kopogtak az ajtaján. Amikor kinyitotta, egy férfiasan gyönyörű idegent talált a küszöbön. A lélegzetét visszatartva nézett Patrickre.

- Nos, megfelelek az elvárásainak?

Patrick sötétnek és ördögien jóképűnek látszott kék mellényében, ragyogó fehér ingmellében, ezüst frakkban, szaténfehér

térdradrágjában és fekete, ezüstcsatos cipőjében.

- I-i-igen... – motyogta Raven. – Természetesen. A férfi pillantása is gyorsan végigvándorolt Raven öltözetén, de csupán egy apró villanás árulkodott elismerésről, mielőtt a karját nyújtotta volna a feleségének.

- Akkor indulhatunk?

Lementek a földszintre, ahol Patrick kesztyűt és kalapot vett a hideg téli estéhez, mielőtt kiléptek volna a házból, hogy a várakozó kocsiba üljenek.

Ők érkeztek meg elsőként a Wycliff házba. Ahogy végigpillantott az üres utcán, Raven érezte, ahogy nyugtalanság kél benne. Lehet, hogy súlyos hibát követett el, amikor azt hitte, hogy valaki is eljön a báljára?

A ház nyugodt pompáját melegebb rózsa és más virágok, valamint a rengeteg ragyogó kristálycsillár adta.

Vendéglátóik a nappaliban fogadták őket. Ravent elégedettség töltötte el, amikor meglátta Brynn tekintetét, amivel felmérte Patricket. Férje perzselő férfiassága minden nőnek feltűnt, még a gyönyörű és szintén ritka jóképű férjébe fülíg szerelmes Brynnnek is.

Persze Brynn ügyesen palástolta kellemes meglepődés és kedves mosollyal kezét nyújtott Patricknek.

A férje egy kicsit visszafogottabban, de ugyanolyan őszinte vendégszeretettel üdvözölte Patricket. A magas, vékony, sötét hajú Lucian egykor az ország egyik legkapósabb fiatal férjjelöltje volt. Most, ahogy kezét rázott Patrickkel, kék szemében az öröm mellett az óvatos kíváncsiság is látszott.

- Raven elmondta, milyen nagylelkűen sietett megmentésére, Mr. Lasseter, és szeretnék köszönetet monda ezért. Hatalmas hálával tartozunk magának.

- Nem tartoznak semmivel, uram – válaszolt Patrick hangsúlytalanul.

- Ellenkezőleg. Raven rendkívül fontos a számunkra, mintha a testvérünk lenne. – Lucian olyan mosollyal nézett Ravenre, ami a követ is meg tudná olvasztani. – És biztosíthatom, hogy szándékomban áll meghálálni.

Ahogy meglátta Patrick állának megfeszülését, Ravennek eszébe jutott, hogy talán közbeavatkozik, de nagynénikéje és nagyapja

érkezése megmentette a helyzetet.

Lord Luttrell meleg öleléssel üdvözölte unokáját, majd engedte, hogy leültessek az egyik kanapéra és a kezébe nyomjanak egy pohár sherryt. Lady Dalrymple jéghideg udvariassággal üdvözölte Ravent, és egyetlen szót sem szólt Raven férjéhez, tökéletesen kimutatva, hogy nem jószántából van itt.

Ugyanakkor a többiek, pár kezdeti kellemetlen pillanat után a társalgás ügyes irányításával könnyedén felolvasztották a fagyos léggömböt.

Brynn csendes vacsorával indította az estélyt, amelyen csak a család tagjai vettek részt, és az étkezés meglepően barátságos légkörben folyt. Raven különösen meglepődött, hogy Patrick nem csupán részt vett a társalgásban, de könnyedén, ügyesen tette.

Vacsora után a társaság visszament a bálterembe, hogy fogadják az újabb vendégeket. A rengeteg gyertya pislákoló fénybe vonta a hatalmas termet és elvette a téli hideget, azonban nem volt annyi gyertya, ami felmelegíthette volna a jeget Raven gyomrában.

Az asszony feszültsége csak nőtt, ahogy fogadósort alkottak. Gyáva belső hangjai menekülésre ösztökélték, míg saját lázadó ösztöne azt súgta neki, hogy egyszerűen mondjon le társasági ambícióiról.

Patrickre pillantott, aki komoran állt mellette. Ha Patrick képes elviselni ezt a számára bizonyára kínos élményt akkor ő is elviselheti.

Wolverton márkija érkezett elsőnek. Az illemszabályokat felrúgva Dare egyenesen Brynnhez sietett és arcon csókolta, majd Ravenhez lépett, akit szintén ily módon üdvözölt. Kedvesen köszöntötte Luciant, Patricket és Lord Luttrellt, és mélyen meghajolva kezét csókolt Lady Dalrymple-nek olyan átéléssel, hogy az idős hölgy egészen belepirult.

Végül a Lady elhúzta a kezét és motyogott valami gazfickókról és a fiatalok szabadosságáról, és úgy tűnt, mint aki mindjárt arcon csapja Dare-t a legyezőjével.

Dare meghökkenve nézett körül az üres bálterembe az éppen játékhoz készülődő zenekaron.

- Micsoda? Én vagyok az első? Pedig általában az u sónál is jóval később szoktam megérkezni az ilyen eseményekre.

- Igen, egyelőre maga az első vendég, kedves Dare - mondta Raven szomorúan.

Dare az asszonyra kacsintott.

- Annál jobb nekem. Vetélytársak nélkül enyém lehet minden második tánc, asszonyom.

- Lehet, hogy meg is kérem rá, ha tényleg nem jön senki.

- Ugyan már, egyetlenem, nyugodt lehet! Mindenki el fog jönni, már csak azért, hogy báméskodjon. Nincs olyan férfi a felső tízezerben, aki nem örül meg a kíváncsiságtól, hogy ki lehet az a kalóz, akinek sikerült elhalásznia magát a herceg orra elől.

Wolverton ügyes jósnak bizonyult. Nem sokkal kilenc óra után, elkezdtek sorjázni a vendégek, még hozzá egyre sűrűbben.

Raven nem kis megkönnyebbüléssel látta, hogy bálja jókora sikert fog aratni. Nagyon kevesen utasítják vissza Wycliff grófjának és grófnéjának a meghívását, és a nagy hatalmú, jónevű páros támogatásának oroszlánrésze van abban, hogy elüljenek a botrány okozta hullámok.

És persze Dare-nek is igaza volt, gondolta Raven. Még a legmagasztosabb, az eseményeket leginkább elítélő társasági tagok is kíváncsiak voltak a férfira, aki ellopta Halford hercegének menyasszonyát. Furcsa módon a magasrangú emberek rajongtak a botrányokért, és morbid módon lenyűgözte őket minden olyan lázadó, mint Patrick, aki hajlandó és képes megszegni szigorú szabályaikat.

- Ahogy üdvözölt minden egyes érkező vendéget, majd bemutatta a férjének, Raven titokban alaposan megfigyelte Patricket. A férfi rejtélyes, komor szépsége, sötét szeme nagyon hasonlított az asszony álmai kalózához. Patrick nyers férfiassága mellett a vendégsereg férfitagjai egytől egyig gyengének és kényeskedőnek hatottak.

Raven nagy meglepetésére Patrick tökéletes könnyedséggel mozgott az elit társaságban. Szokásos ellenséges, éles szarkazmusának, amellyel néha vele beszélt, most nyoma sem volt. Lenyűgözve figyelte, ahogy férje úgy búvól el egy idősebb arisztokrata özvegyet, ahogy azt csak Dare-től látta azelőtt. Számos érkező vendég jeges távolságtartással kezelte, ahogy például a nagynénikéje is, de Raven csupán egy maroknyi vendégen érzett igazi

ellenségeskedést. A rejtett sértések főleg Patrick kaszinótulajdonosi mivoltát és ír származását érintették.

Raven hidegen viszonzta a célozgatók pillantásait, olykor éles nyelvvel, gyorsan vágott vissza:

- Igen, Lady Pointdexter, a férjemé London első játék klubja. Tudtommal Lord Pointdexter is gyakran élvezi nála a játékot, ahogy Lord Wycliff vagy Wolverton márki is.

Vagy:

- Nem mondja komolyan, hogy ön nem játszik, Mr Smythe–Jones?! Pedig én azt hittem, minden magára valamit is adó úriember ki szokta próbálni a szerencséjét! Akkor rosszul hallottam, hogy a múltkor fogadott Sir Randall Dewhursttel arról, hogy a White's melyik ablak párkányára esik esőcsepp?

Patrick kénytelen volt elismerni, hogy Raven bátran áll ta a sarat.

Persze azért az is egyértelmű volt, hogy Raven nem élvezi túlzottan a helyzetet. Patricknek úgy kellett elfojtania mosolyát felesége egy–egy félhangosan elmorgott meg jegyzése után, amelyeket két vendég üdvözlése között eresztett el.

- Ezt a pofátlan perszónát! – morogta Raven halkán. Hogy egyeseknek milyen vastag a bőre!

Patrickből kis híján kitört a nevetés, amikor Raven ugyanezen a hangon ezt mondta neki:

- Úgy érzem magam, mint valami kitömött állat egy múzeumban. Mindenki jön, és csodálkozva néz rám.

Amikor az egyik vendég Patrick ír gyököreire tett meg jegyzést, Raven közelebb lépett férjéhez, s gesztusa inkább védelmező volt, mint védekező. Patrick azon kapta magát, hogy titokban figyeli az arcát, patríciusi profilja finom vonalait. Raven még mindig rejtély volt számára, de egyre inkább lenyűgöző rejtély. A tekintete egyik pillanatban lágy és sebezhető, a másokban eltökélt keménység villog benne...

Patrick pillantása lejjebb vándorolt, Raven karcsú, elegáns alakjára, amit kiemelt empire stílusú ruhája, majd tekintete megállapodott felesége lágyan kerekedő keblén. Ahogy eszébe jutott, milyen íze volt

az édes, kemény bimbójú melleknek, ágyéka lüktetni kezdett.

Raven erőfeszítései, hogy megvédje őt, akaratlan gyengédséget keltettek benne, valamint vágyat, hogy viszonzza a védelmet. Elhatározta, hogy tökéletesen fogja játszani a szerető férj szerepét.

Miután feloszlott a fogadósor, Patrick kivezette asszonyát a táncparketre, az első táncra, ami egy menüett volt.

Raven kérdő tekintettel pillantott rá.

- Nem muszáj táncolnia. Tudom, fáj a lába.

- Nem akadály – felelte Patrick és lassú, kimért mosolyra húzódott a szája. – A társaság elvárja, hogy megtáncoltassam hihetetlenül vonzó, szép feleségemet.

Ez volt az első alkalom, hogy Raven gúny és lenézés nélküli mosolyt látott Patrick arcán, és ez szédítő hatással volt rá. Tekintete a férfi félelmetesen érzéki ajkára tapadt. Bár Patrick csupán a közönség kedvéért volt vele ilyen kedves, Raven mégis érezte, ahogy a szexuális vágy végigborzong a gerince mentén szaténruhája alatt. És az a sötét szempár...

Elkapta pillantását a férfiről, nem akarta, hogy elcsábuljon a tűztől, amit névleges férje szemében látott. Bármennyire is csodás érzés volt ez a perzselés, Raven úgy érezte, túl veszélyes, hogy túl védtelen ekkora tűzzel szemben. Patrick Lasseter olyan férfi, akitől egyszerre forrt fel a vére és vert félre a szíve ijedtében. Eltökélte, hogy mindent megtesz, hogy távol tartsa magát tőle.

Kicsit könnyebben tudott lélegezni, amikor a következő táncra egy másik férfi kérte fel, és magára hagyhatta Patricket. Ettől fogva egymásnak adták a férfiak a táncparketten, és ha akarta volna sem maradhatott volna kettesben Patrickkel még egyetlen szóra sem.

Hajnali három volt, mire az utolsó vendég is távozott. Brynn mérsékelt sikernek minősítette az estét, és megjósolta, hogy holnap reggel egy tucat meghívás fogja fogadni az ébredő Ravent.

Raven fáradtan, ám megkönnyebbülten ölelte meg barátait, és hagyta Patricknek, hogy a várakozó kocsihoz vezesse. A bálterem forrósága után a kinti hideg csodásan jólesett.

Ahogy hátradőlt a kocsi ülésén, Raven érezte, ahogy kezd kimenni

belőle a feszültség. Bár jövője még távolról sem volt biztosnak mondható, most egyszerűen nem talált több energiát, hogy a lehetőségein aggódjon. Hatalmas hálát érzett Patrick iránt.

A szótlanul mellette ülő, a kocs ablakából a csendes utcákat figyelő veszélyes férfit nézte.

- Köszönöm, hogy velem tartott – mormolta. – Sokkal jobban ment, mint reméltem.

- Igen – szölt a férfi hangjában cinikus éllel. – Magam is meglepődtem, hogyan hízelegtek nekem. Ezek a nagyképű bolondok többnyire még a sárnál is kevesebbre tartják az íreket, nem beszélve a szerencsejátékosokról.

A fattyak még ennél is alacsonyabb sorban vannak, gondolta Raven önkéntelenül.

- Anyámat soha nem fogadta volna be ez a horda – morogta Patrick. – Legyenek átkozottak.

Raven kihallotta Patrick hangjából a dühöt, és hirtelen arra gondolt, vajon mit gondolna róla a férfi, ha felfedné előtte a saját valódi származását. Vajon megértené, mennyire magányos a számkivetett élete? Hogy mennyire kétségbeejtő sehova sem tartozni, soha nem megfelelni? De győzött a sok–sok év, ami alatt csak rejtegette titkát, és csendben maradt.

- Sajnálom az édesanyját – mondta inkább.

Patrick vállat vont.

- Én már nem engedem, hogy zavarjon az ilyesmi.

De Raven biztos volt benne, hogy anyja megpróbáltatásai formálták azzá az emberré, aki. Ugyanakkor nem érezte, hogy Patrick beszélni akarna erről. Egy újabb perc után Raven elfordította a fejét, érezve, ahogy eluralkodik rajta a fáradtság.

Patrick azonban egyre feszültebb lett, ahogy azon töprengett, mit kezdjen az éjszaka hátralevő részében. Amint a kocs megérkezett a háza elé, kiségitette Ravent a kocsiból, majd felvezette a lépcsőn a bejárati ajtóhoz. Egy égő lámpás várta őket, az ajtó pedig nem volt bezárva.

Patrick kinyitotta az ajtót feleségének, majd oldalra lépett, hogy

engedje elsőként belépni Ravent.

- És a személyzet? – kérdezte Patrick az ajtóból.

- Megmondtam nekik, hogy ne maradjanak ébren, mert későn jövök.

Egy újabb szokatlan jellemvonás, gondolta Patrick. Nem ismert túl sok hölgyet, aki ennyire odafigyelne szolgálóra.

Raven elkezdte levenni köpenyét, majd megállt és hátrafordult Patrickhoz.

- Nem jön be?

Patrick nem mozdult az ajtóból. Tudta, hogy az lenne a legbölcsebb, ha azonnal távozna. Egész este figyelte Ravent, ahogy végigtáncolja és kedveskedi magát szigorú bírái csoportjain. Az asszony csupa nevetés volt és ragyogó szépség. Megmutatta, mivel vonta varázsa alá fél London férfit az elmúlt szezonban. Nem csoda, hogy az öccse azzal vádolta meg, hogy elcsábította.

Maga is önkéntelen féltékenységet érzett, ahogy figyelte, Raven miként hódítja meg csábereje segítségével a bálon jelen levő férfiakat.

Raven igazi csábító volt, tele lüktető étellel és érzékiséggel. Az ő felesége.

Minden joga megvan rá, hogy vele maradjon.

A gondolat hirtelen az egekbe lökte Patrick pulzusát. Akár itt is tölthetné az éjszakát, élvezve felesége meleg, csodás testét, és ezért senki sem ítélné el, kivéve talán magát Ravent.

- Mi célból? – kérdezte tapogatózva. – Maga azt mondta, nincs szüksége szeretőre.

- Nem. Én, én... Nem az ágyamba invitálok, csak a saját házába. Nem akarom azt érezni, hogy kitúrtam a saját otthonából.

Patrick Raven szemébe mélyesztette a tekintetét, képtelen volt nem rá nézni.

- Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha most elmennék. Talán még játszanak a klubban.

- Talán igen – mormolta Raven halkán. Mégis közelebb lépett Patrickhez, mintha valami láthatatlan erő tolná felé.

Patrick érezte, ahogy minden izma megfeszül Raven felkavaró

közelségétől. Veszélyérzete küzdött a vággal hogy magához ölelje az asszonyt. Tudta, hogy nem lenne szabad megérintenie, mégis... leküzdhetetlen volt a vágy. Finoman megfogta Raven vállát és magához húzta.

A vágy, mint egy villámcsapás hasított végig rajta. Raven tekintetének elsötétüléséből tudta, hogy az asszonyt is megérintette a láng.

Egy kicsit erősebben vonta magához és érezte, ahogy azonnal pulzáló erekciója támad.

Halkan felmordult, érezve az ősi vágyat, ami végighullámozott testén. Vigyáznia kell. Ez az éhség veszélyes, halálos. Ez a nő a vesztét jelentheti, ha nem vigyáz.

Mégsem tudott megmozdulni. Belenézett Raven kristálykéek szemébe, amelynek mélyén úgy váltották egymást a színárnyalatok, mint a csiszolt gyémánt mélyén a megcsillanó nap. Úgy érezte, mindjárt belefulladás a nő tekintetébe, elsüllyed a tűz és a törékenység vonzó elegyében, a nő vibrálásában.

Hihetetlen vágyat érzett, hogy megcsókolja az asszonyt, hogy a szájába szívja száját. A kínálkozó testbe akarta temetni ágaskodó vágyát.

Raven láthatóan ugyanígy elvarázsolta közelségük. Patrick érezte, hogy valami megváltozik benne... Gyengédség, szenvedély és vágy, kétségbeesett vágy öntötte el...

- Hogy vagyunk, hogy vagyunk, kedves bátyám? – szólalt meg egy mézesmázoskodó, ám gyűlölettől csöpögő hang mögöttük.

Patrick megrezdült, Raven pedig megmerevedett. A fejét elfordítva Patrick Sean látta meg, ahogy a lépcsőn feléjük lépked.

Patrick halkan elkáromkodta magát a rosszul időzített közbelépés miatt. Rajtakapták, hogy Ravent öleli, pedig ő elhatározta, hogy megtartja a távolságot az asszonnyal. Hirtelen ideges lett, amiért ilyen gyenge, hogy ellenállása erejét már az első próbatétel ilyen könnyen megtörte.

El akarta tolni magától az asszonyt, de Raven magától is hátralépett a hallba, tisztán védekező mozdulattal, miközben rémülten nézte Seant.

- Milyen figyelmeden vagy, Patrick – mondta szinte viczorogva Sean, ahogy felért az ajtó elé. – Elfelejtetted meghívni saját testvéredet az esküvői bálodra.

Lenyelve az azonnal szájára toluló megjegyzést, Patrick megfordulva végigmérte öccsét. Sean az elmúlt héten került a vele való találkozást, valószínűleg azért, mert nem akart távozni Londonból. Most láthatóan nem volt színjőzan.

- A bál – szólalt meg Patrick végül összegyűjtve minden türelmét – csupán egy kísérlet volt, hogy az általad okozott botrányt orvosoljuk. Egy esemény, amelyen megmutattuk a világnak, hogy tényleg szerelemből házasodtunk össze, és nem azért, mert te embert raboltál.

- És ez az iménti romantikus jelenet is csak színlelés volt? Ismerd be, testvér! Téged is elcsábított.

- Csupán csak hazakísértem a feleségemet – szólt Patrick éles hangon. – Mindez nélküled soha nem fordult volna elő.

Sean úgy hőkölt hátra, mint akit arcul csaptak.

- –De igazság szerint – tette hozzá Patrick komoran –éppen a klubba indultam. Velem tartasz?

Ravent hirtelen elöntötte a hideg, ahogy Patrick ellépett tőle, készakarva eltávolodva, lezárva az érzelmek csatornáját. Patrick ellentmondást nem tűrő arckifejezéssel fordult öccséhez.

- – Gyere! – És anélkül, hogy megvárta volna testvére tiltakozását, leterelte Seant a lépcsőről.

- Raven figyelte, ahogy a testvérpár elindul, és a hirtelen megkönnyebbülés sajnálattal párosulva ömlött el rajta. Rosszul érezte magát a Seannal való újabb találkozás miatt, és bár ezt nem esett jól bevallani, még mindig rettegett a férfitől. Örült, hogy Patrick elvitte.

Furcsa módon mégis örült neki, hogy Sean váratlanul megjelent. Ha ő nincs, talán megadta volna magát az ösztöneinek. Egy örült pillanatig, ahogy Patrick karjában tartotta, Raven kis híján elfeledkezett róla, hogy házasságuk csupán látszat. Meg akarta csókolni, azt akarta, hogy Patrick tegye a magáévá.

Ostoba, mormolta maga elé.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Ahogy Brynn barátnője megjósolta, a társaság a megbocsátás jeleit mutatta. A délutáni postával vagy egy tucatnyi meghívás érkezett Mrs. Lasseter és férje házához.

A levélkupac vastagságát látva Raven ajka cinikus, tudatosan keserű mosolyra görbült. Mennyire ostoba ez a társaság, mint a birkák követik vezetőiket. És milyen vak volt ő maga.

Önszántából bolondította magát, éhezve rá, hogy elfogadják őt, meggyőződve arról, hogy az elit soraiba tartozás sokat jelent számára. Most érezte, hogy ezen emberek elfogadása ugyanolyan látszat, amilyen az ő házassága. Kártyavár, ami egyetlen szellőtől összedőlhet.

Persze most már sima útja volt, és még mindig eltökélten vissza akarta nyerni az uralkodóosztály kegyeit. Nem állt szándékában meghátrálni.

Raven épp a meghívókat olvasgatta a társalgóban, amikor az ajtóban megszólalt Sean Lasseter.

- Milyen elragadó. Az álhitves eljátssza a ház úrnőjének szerepét.

Raven rémulten ugrott talpra, öléből szerteszét záporoztak a meghívók.

- Elnézését, asszonyom – szólalt meg a Lasseter ház, komornyikja Sean válla mögött. – Mr. Lasseter ragaszkodott hozzá, hogy bejön magához.

- Eljöttem meglátogatni újdonsült sógornőmet mondta elnyújtott hangon Sean, besétálva a szobába.

Raven érezte pulzusa lüktetését.

- Mit keres itt?

- Amint mondtam, tiszteletemet teszem. Van kulcsom a bátyám házához, magának pedig nincs hatalma ahhoz, hogy kitegye a szűrőmet.

Lehet, hogy Ravennek nem volt joga ahhoz, hogy elküldje, de ahhoz sem volt kedve, hogy egyedül maradjon azzal a férfival, aki

annyi rosszat tett vele.

- Knowles – nyögte ki a komornyiknak. – Ideküldené hozzám O'Malleyt?

- Már megint a lovásza mögé bújik? – szólalt meg Sean amikor a komornyik távozott.

- Mi akar tőlem, Mr. Lasseter? – kérdezte Raven szégyenkezve hangja remegése miatt. A fájdalom és megalázottság érzése, amit elrablása okozott, azonban még mindig élénken élt az emlékezetében. Minden oka megvolt i hogy féljen a férfitől.

- Amint már mondtam, egyszerű udvariassági látogatás ra jöttem. Gondolom, az alapvető udvariassághoz tartozik, hogy köszöntsem a családban.

Raven kételkedve nézte, ahogy Sean elhelyezkedett egyik fotelben és keresztbe tette a lábát. A férfi makulátlanul volt öltözve palackzöld kabátjában, ami kiemelte szeme színét. Raven ritka jóképű férfinak ítélte volna, ha ne sugárzott volna a tekintetéből olyan gyűlölet felé.

- Valahogy kétlem, hogy örülne nekem – válaszolt. – És kétlem azt is, hogy képes lenne pusztá udvariasságra.

- Akkor nevezze kíváncsiságnak. Mondja, milyen ügyes trükkel vette rá Patricket, hogy elvegye magát?

Raven, uralkodva magán, megpróbált nyugodt hangon válaszolni.

- Nem vettem rá. Patrick megértette, mekkora bajba kerültem, és úgy reagált, ahogy az egy úriembertől elvárható. Megkérte a kezem.

A látogató ajka lebiggyedt.

- Patrick aligha úriember.

- De legalább nem rabolt el, kábított el és tett tönkre az egész világ előtt.

- Viszont semmit sem tud a bűnökről, amiket ő elkövetett. – Sean tekintete ravasz volt. – Azt tudja, hogy gyilkossággal gyanúsítják?

Az asszony eltökélten felszegte az állát. Nem volt hajlandó egy szót sem elhinni abból, amit Sean mondott.

- Meg sem hallgatok ilyen aljas rágalmakat.

- Biztos benne, hogy ez rágalom?

Raven Seanra nézett.

- Patrick azt mondta ... arra célzott, hogy nem ő ölte meg a nagybátyjukat.

- Mit képzelt? Aligha ismerné el, hogy embert ölt, nem? – Sean felhorkantott. – A bátyám nem felel meg pontosan a képnek, amit alkotott róla. Jobb lesz, ha ezt figyelmeztetésnek veszi.

- Raven megrázta a fejét. Tudta, hogy Sean mindenképpen bajt akar szítani közte és Patrick között. Biztos volt benne, hogy a férfi vádjai nélkülöznek minden alapot.

Vett egy mély levegőt.

- Mivel bírhatom rá, hogy hagyjon magamra, Mr. Lasseter? Pénzzel? Ha igen, adhatok. Van egy szerény vagyonom. Az öné lehet, ha cserébe abbahagyja a zaklatásomat.

- Engem nem tud megvesztegetni – felelte Sean megvetően. – Nincs az a pénz, amivel kárpótolni lehetne engem a pokolért, amin keresztül mentem maga miatt.

- Sajnálom a történeteket. De már megbosszulta, gondolom, kvittek vagyunk.

- Nem vagyunk. Soha nem is leszünk. – A férfi han ja fagyos suttogássá halkult. – Nem, amíg a vérével ne fizet.

Sean Lasseter felemelkedett és Raven felé indult. Már mozgása is csupa fenyegetés volt. Ha meg akarta rémíteni hát sikerült. Raven tett egy védekező lépést hátrafelé odanézett a csengőszinórra, félve, hogy vajon lesz-e ide" hívni a szolgáját. Ha nem, még mindig sikíthat...

Amikor a férfi kinyúlt és megfogta a csuklóját, Raven feljajdult fájdalomában.

O'Malley ebben a pillanatban jelent meg. Raven megkönnyebülten felsóhajtott, ahogy erős szolgája megragadta támadója gallérját és elrántotta tőle.

Sean megpróbált ellenállni, de O'Malley felemelte e hatalmas öklét és fenyegetően elé tartotta.

- Úgy tűnik, nem tanult a leckéből, uram.

- Eressz el, te tapló! – szólt Sean a haragtól sötétvörös arccal.

Amikor a szolgáló végre elengedte, Sean Lasseter hátratántorodott

és az ujjával meglazította gallérját, mintha hirtelen túl szoros lett volna.

- Ezt még megbánja, O'Malley.

- Nem annyira, mint maga, ha még egyszer hozzáér. Esküszöm, hogy kitekerem a nyakát. Oszt nem látja meg a következő hajnalt.

Sean előrelépett. Visszatért a haragja. Aztán megtorpant. Láthatóan felfogta, nem ajánlatos kikezdeni valakivel, aki ennyivel erősebb nála.

- A maga helyében mostantól alaposan körülnéznék, ha sötét utcában járok. – Sean még mindig dühösen megkerülte a szolgát, és távozott.

Raven reszketve a legközelebbi fotelbe hanyatlott.

- Jól van, asszonyom? – kérdezte aggódó hangon O'Malley.

- Igen... azt hiszem.

- Sajnálom, asszonyom, hogy legutóbb futni hagytam. Megölni. Azt kellett volna.

Raven vett egy mély lélegzetet.

- Ami történt, megtörtént. Együtt kell élnem vele.

- Nem örülök neki, hogy ez az ember bármikor idejöhöz.

- Én meg annak, ahogy magát megfenyegette, O'Malley.

- Én tudok vigyázni magamra. Szerintem magának több félnivalója van, asszonyom. Nem ártana, ha pisztolyt hordana magával.

Raven elfintorodott. A férjét már meglötte egyszer.

- Hát, amúgy meg mindig itt vagyok, ha szüksége lenne rám.

- Köszönöm, O'Malley.

Miután a lovásza elment, Raven karba font kézzel ült. Egy hosszú percnél kellett eltelnie, mire úrrá lett reszketésén.

A pillantása a szőnyegre esett meghívókra vándorolt.

Bár a botrány kárainak elhárításával jól halad, a fenyegetést még nem hárította el.

Sean Lasseter veszélyes ellensége maradt neki és O'Malleynek is.

Amikor Raven lovászát bevezették, Patrick a dolgozószobája

asztalánál ült és az elszámolásokat nézte át. Meglepetten pillantott fel, ahogy O'Malley odasétált hozzá a szőnyegen át.

- Egy szóra, Mr. Lasseter – szólt a lovász komoran az asztal elé lépve. Kezében a kalapjával állt ott, ahogy egy jóra való szolgálhoz illik, de a viselkedésében nem volt semmi megalázkodó. Inkább harag tükröződött durva vonásain.

Patrick lerakta a tollát.

- A feleségemről van szó?

- Igen, uram. És a maga öccséről.

Patrick érezte, ahogy egy jeges kéz megszorítja a gyomrát.

- Nem szoktam árulkodni – folytatta O'Malley. – De az ön öccse ma délután eljött a házába, és megfenyegette Miss Ravent. Kis híján megütötte.

- Bántotta? – kérdezte Patrick éles hangon.

- Nem, de megtette volna, ha nem vagyok ott. Az öklömet is meg kellett mutatnom neki.

A lovásztól kapott értesüléseket csendben emészelve Patrick érezte, ahogy belehasít a harag. Viszont mielőtt válaszolhatott volna, O'Malley félig mérges, félig kérő hangon így folytatta:

- Azt gondolom, hogy nem ez lesz a vége. A maga öccse azt mondta, hogy bosszút kíván a pokolért, amit elszenvedett. De nem Miss Raven az oka annak, ami a tengerészetenél történt vele. Ha bárki okolható ezért, akkor az én vagyok. Amikor Mr. Lasseter megtámadta az asszonyomat a parkban, leütöttem és otthagytam, hogy térjen észére egyedül. De esküszöm, eszembe nem jutott, hogy elviszik a sorozók.

- Nem – mondta Patrick halkán. – Ha bárki okolható, akkor az maga Sean, amiért megtámadta a maga úrnőjét.

- Egen – bólintott O'Malley. – Már így is elég fájdalmat okozott neki. De van egy olyan érzésem, hogy Mr. Lasseter nem fogja annyiban hagyni a dolgot. És nem tudom, hogy legközelebb képes leszek-e megvédeni.

Patrick érezte, megfeszül az álla, ahogy megszületik benne az elhatározás.

- Majd én elintézem ezt az ügyet, O'Malley – mondta feszesen. – Megígérhetem, hogy Sean öcsém többet nem bántja az úrnőjét.

Miután nem találta otthon Seant, Patrick sorra járt pár helyet, ahol öccse gyakran megfordult. Végül madame Fouchet házában talált rá. Ez London lelegegásabb bordélyja volt, fiatal arisztokraták és gazdag közemberek kedvelt terepe a szexuális fantáziáik kiélésére.

A ház gazdája egy ravasz, tapasztalt francia asszonyság volt, ő szolgáltatta a Ravennél használt afrodisziákumot is. Madame Fouchet személyesen sietett Patrick elé. Örömmel üdvözölte.

- Milyen jó újra látni magát, mon cher. Jó ideje nem tisztelt meg minket jelenlétével. Hiányzott nekünk.

Patrick egy semleges félmosollyal válaszolt. –Az öcsémet keresem, madame. Itt tartózkodik?

- –gen itt. Azonban... jelenleg elfoglalt.

- Annak ellenére beszélnem kellene veled.

- Akkor a hetes szobában találja.

Patrick elindult a lépcső felé, de madame Fouchet megállította.

- Aggódom az öccséért, mon cher. Úgy tűnik, kínozza valami szegény fiatalembert. Nagyon jóképű fiatalember, párszor megtörtént, hogy nem volt túl kedves a hölgyeimhez.

- Igen? – szölt Patrick komoran. – Ebben az esetben ne tétovázzon elutasítani a látogatását. És nyugodtan hívhat ha Sean újra gondot okozna.

- Ezt fogom tenni, monsieur. Köszönöm. – A madame elmosolyodott.

- Persze tudnia kell, hogy ön mindig szívesen látott vendég nálunk. Bár, amint hallom, friss házaspár. Vagy volna kedve elhagyni a nászújságot valamelyik lányom kedvéért?

Patrick mosolyt erőltetett az arcára, és kikerülte a kérdést.

- Észben fogom tartani a meghívását, madame.

A ház furcsán csendes volt, ahogy Patrick felfelé ment a lépcsőn. De még csupán késő délután volt, túl korán még a szokásos zajongáshoz.

Patrick azonban biztos volt benne, hogy meg fogja találni az öccsét. A saját vad ifjúságát ismerve aligha volt képes elítélni az időtöltés

eme formáját. Eszébe jutottak első Londonban töltött évei. Akkoriban másra sem tud gondolni, csak hogy az egész napját egy gyönyörű ciprusi nővel töltsse és a dekadens örömeiket kergesse.

Sajnos rossz példát mutatott Seannak. Azóta jóval nyugodtabban, a bordélyokat hosszabb távú kapcsolatokra cserélve élt. Utolsó viszonya egy gazdag kereskedő özvegyével azonban rossz véget ért, könnyek és vádaskodások közepette a nő részéről, és Patrick azóta nem tartott szeretőt.

Talán szerencsére, gondolta Patrick, figyelembe véve, hogy most megházasodott. Egy feleség és egy szerető egyszerre sokkal több gondot okozott volna annál, mint amennyivel a jelen körülmények közt meg akart volna birkózni.

Viszont talán bölcs lenne elfogadni madame Fouchet meghívását. Akkor talán ki tudná verni fejéből a kék szempár és a pazar mellek, valamint az asszony csodálatos illatának álmait megzavaró emlékét.

Patrick finoman kopogtatott a hetes számú ajtón, mire éles hangú igenlő válasz érkezett.

Egy pamlagon ülve találta Seant, ölében egy hiányos öltözetű szépséggel.

- Ha beszélhetnénk egy szót négyszemközt – szólta Patrick, miközben invitálásra sem várva helyet foglalt öccsével szemben egy széken.

Sean rosszálló arckifejezéssel veregette meg a kurtizán hátsó felét, jelezve, hogy menjen ki a szobából.

- Minek köszönhetem látogatásodat, bátyám? – kérdezte. – Gondolom, nem szórakozni jöttél. Neked nincs szükséged fizetett szajhákra, hogy megszabadulj bánatodtól. Te most már nős vagy. Vagy téged is elutasít, ahogy velem tette?

Patrick kényszerítette magát, hogy ne reagáljon testvére szavaira.

- Ma délután megint átlépted a határt – szólalt meg szigorú hangon. – Raven most már az én feleségem, akár tetszik, akár nem. Nem fogom megengedni, hogy bármi baja essék.

Sean büntudatosan elfordította a fejét.

- Nem bántottam.

- De megfenyegetted.

- Honnan tudod? Hozzád szaladt árulkodni?

Patrick egy utasítással válaszolt.

- Talán nem voltam elég egyértelmű. A jövőben tartsd magad távol tőle!

- És ha nem?

Patrick összeszűkült szemmel nézett öccsére.

- Azt akarom, hogy holnap reggel hagyd el Londont!

- Sean veszélyesen elvékonyuló ajakkal, szemében dühvel nézett vissza a bátyjára.

- Mert ha nem? Mit csinálsz, ha nemet mondok, testvér? – Sean felpattant a pamlagról és járkálni kezdett a sz. bábán. – Aligha vagy olyan helyzetben, hogy diktálj nekem, mikor a saját helyzeted sem túl rózsás. Biztosíth. lak, sokkal hasznosabban is tölthetnéd az idődet, min hogy feleslegesen védelmezed ezt a szukat, akit elvettél.

- Patrick fogai megcsikordultak a szó hallatán.

- –Mit akarsz mondani?

- Sean megállt és győztes tekintettel, villogó zöld szemmel nézett le rá.

- Csupán azt, hogy elég elmennem a békebíróhoz és ejtenem pár szót arról, hogy szegény William bácsi miként lelte halálát. Ha azt vallom, hogy láttam, ahogy megölted, akkor olyan bajba kerülsz, amiből aligha tudod kihúzni magad. Valószínűleg a börtönt sem tudnád elkerülni.

Patrick gyomra összeszorult. Testvére minden szava, mint egy–egy tördöfés érte testét.

Egy percig csak nézte az előtte álló férfit. Mintha nem ismerné már az öccsét. Sean fokozatosan egyre furcsább lett az elmúlt év során, és a besorozása óta egyre erőszakosabban viselkedett, de nyílt árulással még nem fenyegetőzött.

Még ha a köztük levő kapocs örökre szét is pattant, Patrick tisztában volt vele, hogy többé nem nézheti el Sean erőszakosságát, és nem engedhet teret kicsapongásainak.

- Azt válaszd, amit akarsz – válaszolt Patrick végül komoran. – Attól még Írországba küldelek.

Sean arca vörös lett a haragtól és ökölbe szorította a kezét.

- Ez a te hibád, ugye tudod? Megígérted mamának, hogy meg fogsz védeni. És aztán nem tetted meg, igaz, Patrick?! Hagytad, hogy William bácsi azt csináljon velem, amit csak akar.

Patrick vett egy mély lélegzetet. Tudta, hogy egész életében ezt a hibáját kell jóvátennie, de azt is tudta, hogy most nem engedhet. Sean egyszerűen túl veszélyessé vált.

- Igen, én vagyok a hibás, nem védtelek meg – mondta csendes haraggal. – És soha nem fogom megbocsátani magamnak. De a múltat nem lehet megváltoztatni. Ha lenne rá mód... – Neki is önkéntelenül ökölbe szorult a keze. – Örömmel álltam volna a helyedre, te is nagyon jól tudod.

Az öccse elfintorodott.

- Ott kezdődik, hogy veled ez soha nem történhetett volna meg. Soha nem hagytad volna, hogy az az állat hozzád érjen. Megverekedtél volna vele. – Az arcán honoló düh hirtelen elpárolgott és a gyengeségnek adta át a helyét. – Mindig annyival gyengébb voltam nálad. – Elfordult és a pamlagra omlott, a tenyerébe temetve arcát.

Patrick érezte, ahogy dühe Sean kétségbeesésének láttán villámgyorsan elpárolog. Előrehajolt a székén és a szavakat keresve megszólalt.

- Sean... Hát nem látod, mi történik veled? Engeded, hogy a múlt tönkretegyen.

Sean a hajába túrt.

- Tudom – mondta rekedt hangon. – Néha egyszerűen nem tudok uralkodni rajta. Mintha egy ördög üvöltözne a fejemben, és arra kényszerítene, hogy bántsam az embereket, téged.

Patricken úrrá lett a kétségbeesés és a vágy, hogy segítsen testvérén.

- Szerzünk neked segítséget. Vannak orvosok...

- Ne! Nem fog több kuruzsló vizsgálgatni, szurkálni és mondogatni, hogy milyen beteg vagyok. – Egy perc szünet után Sean felnézett. Zöld szemében könnyek csillogtak. – Sajnálom, Patrick – mondta halkán. – Nem úgy értettem. Hálátlan nyomorult vagyok. Istenem, kérlek, bocsáss meg... Csak annyi, hogy... Én szerettem Ravent.

Összeomlottam, amikor őt választottad és nem engem. És most ellenem fordított.

Patrick is a hajába túrt öccse könnyörgő hangja hallatán.

- Nem akarattal választottam, Sean. És az utolsó dolog, amit akartam, az az volt, hogy ő közénk álljon. De nem állhatok félre és nézhetem, ahogy bántod. Meg tudod ezt érteni?

- Igen. – A szó alig hallható suttogásként jött ki Sean száján.

- Esküdj meg, hogy békén fogod hagyni!

- Én... Esküszöm.

Patrick érezte, mennyire kiürült az öccse, mennyire nyomorult. Sean jobbik énje a belső démonaival küzdött. Patrick felállt és megfogta öccse vállát.

- El kell menned. Ha maradsz, csak kínozni fog a múlt.

- Talán igazad van – mondta fahangon Sean. – De hova mehetnék?

- Ahova mondtam. Írországba. A farmra. Úgy volt, hogy a lótenyésztés a te felelősséged lesz, emlékszel?

A lovászat, amit Patrick Dublin közelében vásárolt, tele volt kitűnő tenyészállatokkal. Már most több kitűnő versenyló született ott. Nem mintha Patrick túlzottan kedvelte volna a lóversenyt, de Sean nagyon szerette a lovakat, ezért Patrick azt gondolta, létrehoz a számára egy, az érdeklődésének megfelelő menedéket.

- Velem jössz? – kérdezte Sean reménykedve.

Patricknak ismét összeszorult a gyomra. Sean hangja ismét a védtelen kisfiúé volt, az ő kis öccse hangja, akit egykor úgy szeretett.

- Sajnos nem tudok. Kötelezettségeim vannak itt. A klub...

- És Raven Kendrick – mondta Sean egy pillanatra megkeményedő szájjal.

- Igen. Raven is. De ez nem jelenti azt, hogy te kevésbé vagy fontos. El kell menned, Sean, még hozzá saját magad miatt!

- Rendben. Ha ezzel boldoggá teszek, hát elmegyek – mondta Sean halkán, boldogtalan arckifejezéssel.

Már majdnem éjfél volt, mikor Patrick vonakodva felment a

lépcsőn a felesége hálósobájához. Raven meg fog lepődni, hogy a szokásosnál ennyivel korábban hazatért a klubból, azon pedig még jobban, hogy meg is látogatja a hálósobájában. De újra bocsánattal tartozik az asszonynak a testvére viselkedése miatt.

Patrick lassan lépkedett végig a félhomályos folyosón. A gondolatai még mindig a délutáni, Seannal való összeütközés körül forogtak, testvére dühös vádjaira gondolt. A délutáni élmény felidézte benne a sötét éjszakát, amikor nagybátyja meghalt.

Hat hónappal azután, hogy megszöktek Angliából, William bácsi a nyomukra bukkant. Patrick tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni azt az éjszakát. Egész éjszaka játszott, egy nyerőszériát meglovagolva próbálta gyarapítani kis megtakarított pénzüket. Már kis híján megpirkadt, amikor hazatért kopár, egyszerű bérelt szobájukba. Ahogy belépett, Seant látta meg, aki épp a lelkét zokogta ki nagybátyjuk véres holtteste fölött.

- Véletlen volt, Patrick, esküszöm! Nem akartam bántani. Csak nem akartam, hogy hozzám érjen!

Patrick apránként kiszedte a történetet reszkető öccséből. William a nyomukra bukkant és követte őket Írországba, mert egyrészt aggódott, hogy mit szólnak az emberek ahhoz, hogy két kiskorú unokaöccse elszökött tőle, másrészt pedig félt, hogy a fiúk elterjesztik homoszexuális hajlamait, amiért akasztás jár. Amikor William követelni kezdte, hogy a testvérpár azonnal térjen haza vele és rázni kezdte Seant, a fiú, mivel egyszerűen nem bírta elviselni, hogy a férfi hozzáér, felkapta Patrick törét és mellbe szúrta vele Williamet.

Patrick egyetlen pillanatig nem hibáztatta tizennégy éves öccsét, mert tudta, hogy jómaga is valószínűleg ezt tette volna vele. A fiú cselekedete önvédelemből történt, ebben biztos volt.

Eltökélte, hogy megvédi testvérét a további szenvedéstől, ezért megszabadult a hullától egy elhagyott úton Dublin határán kívül, azt a látszatot keltve, mintha nagybátyjuk országúti rablótámadás áldozata lett volna. A hulla megtalálását követő nyomozás fő gyanúsítottja Patrick volt, főleg, miután kiderült, hogy már került sor erőszakos összetűzésre közte és nagybátyja közt, de a hatóságok nem tudtak bizonyítékot találni. Patrick azonban nem tagadta a pletykákat,

amelyek szerint ő volt az igazi gyilkos, ezzel is Seant védve.

Mindezek ellenére Sean soha nem jött teljesen rendbe. Most, hogy borzalmas szégyene mellé még nagybátyja halála fölött érzett bűntudata is társult, kis híján összeomlott. Lelkét olyan sérülés érte, amit semmilyen testvéri vigasztalás nem tudott meggyógyítani.

Még két évet maradtak Írorszában mielőtt a játékban jobban jövedelmező vizekre eveztek volna. Angliába érkezve Londonban telepedtek le. Patrick gondosan félrerakta nyereségeit, és végül további hat év alatt összegyűlt annyi pénz, hogy megnyithatta saját kaszinóját, ahol a társaság kalandvágóbb tagjai szórakoztak szerencsejátékokkal.

Ugyanakkor a sötét pletykák követték a múltból. Még mindig nem tagadhatott, félve, hogy azzal öccsét keverné bajba, és Sean szörnyű titkát sem fedhette fel. Ravennel azonban talán megértetheti és megnyerheti együttérzését.

Az asszony ajtaja alól fény szűrődött ki, így Patrick finoman bekopogott. Raven az ágyban fekvé olvasott. Felesége megrökönyödött arckifejezése egyértelműen elárulta, mennyire váratlanul éri Patrick látogatása. Sietve dugta el a könyvet és húzta fel az álláig a takarót, eltakarva hálóingét.

Patrick tétovázott, eszébe jutott, hogy talán hibát követ el azzal, hogy Raven hálószobájában kezdeményezi ezt a beszélgetést. De ez volt a legjobb esélye, hogy négy szemközt válthasson pár szót vele.

- Valami baj van? – kérdezte Raven aggódó hangon.

- Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek Sean ma délutáni viselkedéséért – szólta Patrick, miután halkán becsukta maga mögött az ajtót.

Raven megmerevedett, megérezve a férfi közelségét, és ez némi elégedettséggel töltötte el Patricket. Úgy érezte, jó lesz, ha védekező pozícióban tartja Ravent.

- Tudom, hogy nincs mentség – kezdte –, de szeretném, ha megértene valamit Seannal kapcsolatban. Hogy hogyan lett olyan, amilyen.

- Hogy érte?

- Pár éve úrrá lett rajta a lehangoltság, a melankólia. Ha rátör a sötét hangulat, egyszerűen nem képes enni, aludni és sokkal többet iszik a

kelleténél. De egészen a besorozásáig azt gondoltam, hogy képes uralkodni a démonjain.

Patrick elhallgatott, hagyta, hogy az asszony megeméssze szavait.

- Amikor tavaly júniusban eltűnt, kis híján megőrültem, Raven. Hónapokon át kutattam, amíg végre felfedeztem a nevét egy behajózó listán. Kibéreltem egy jachtot és utánamentem. Amikor rátaláltam, a hajófenéken feküdt leláncolva, a saját ürülékében fetrengve. A háta egy nagy darab élő húscafat volt. Addig korbácsolták, amíg már nem jött ki hang a torkán.

Patricknek összeszorult a torka, ahogy felidézte a borzalmas emléket.

- Ő a testvérem, Raven. – Az ujjai önkéntelenül is ökölbe szorultak. – Talán megérti, mennyire fáj, hogy így összetörve kell látnom.

- Igen... – mormolta Raven.

- És el tudja képzelni, milyen fájdalmakat kellett kiállnia?

Az asszony lenézett, hogy elkerülje a férfi perzselő tekintetét.

- Igen... El tudom képzelni.

- Ez az élmény valamit végleg eltört Seanban, Raven.

- És azt várja, hogy ezért megbocsássak neki? – kérdezte a nő alig hallható hangon.

- Nem. Nem megbocsátást várok. Csak azt szeretném, ha lenne némi fogalma arról, hogy mi jutatta ide Seant. Hogy az igazán mély elkeseredés elképzelhetetlen dolgokra képes rávenni egy férfit. Sean beteg, Raven. Írországba küldtem, így nem fogja többet zavarni magát.

- Köszönöm. – Raven megborzongott. – Boldog lennék, ha nem kéne többet találkoznom vele.

- Nem kell.

Raven kék szeme egészen elsötétült és elkomorodott, ahogy visszanézett rá. Patrick hirtelen ráébredt, milyen intim helyzetben vannak. A felesége az ágyban, hálóingben, éjszakára kiengedett haja szétterült a párnán, a lámpa arany fényt sugárzott finom vonásaira. Bár a magasnyakú hálóing nem fedett fel semmit, ráadásul még azt is eltakarta a takaró, Patrick mégis nagyon jól tudta, mi rejtőzik a takaró

alatt. A nászéjszakájukról élénken élt emlékezetében a nő meztelen teste. Emlékezett Raven mellére, ahogy nyalta, szívta, csókolta, izgatta őket. Emlékezett a hosszú karcsú lábakra, ahogy Raven ráült...

Mivel szüksége volt valamire, amivel elterelheti figyelmét az asszony testéről, ezért lepillantott Raven könyvére, aminek borítója kikandikált a takaró alól. Az ékkövekkel kirakott borító csillogott a lámpafényben. Patrick átnyúlt Raven fölé és felvette a könyvet, hogy megnézzze. Azonnal látta, hogy csodálatos és ritka műtárgyat tart a kezében.

- Ez az a könyv, amiről beszélt? – kérdezte. – Az erotikus napló? Édesanyja hagyatéka?

Ravennek az arcába szaladt a vér.

- Igen...

Patrick pillantása önkéntelenül is a nő rózsás arcáról az ajkára vándorolt. Emlékezett rá, hogy milyen volt csókolni azt a száját, milyen volt nyelvvel érezni Raven nyelve ízét, milyen volt beszívni lélegzetét. Emlékezett arra is, hogy Raven miként reagált, a zokogásszerű hangra, ami feltört ajkai közül, ahogy a csúcsra ért...

Patrick vett egy mély levegőt. Tudta, hogy mennie kell.

- Egy nap talán kölcsönadhatná. Talán én is tanulhatnék pár dolgot a szerelmeskedésről.

- Gondolom... Ha szeretné – suttogta Raven. Patrick látta, hogy most védtelenül találta Ravent, érezte, hogy egyfajta győzelmet aratott.

Ágyékáról tudomást sem véve Patrick lehajolt, és egy szándékosan provokatív csókot nyomott a lány homloka

- Aludjon jól, boszorka.

Raven sokáig nézett utána még azután is, hogy becsapta maga mögött az öltözőszoba ajtaját.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

-Köszönöm, O'Malley – szólt Raven, amikor a lovász besegítette a

női nyeregbe. Miután elrendezte a szoknyáját, Raven szorosra húzta köpenyét, s a reggeli hidegben indulásra nógatta a lovát. Ahogy O'Malley felszállt a saját lovára, Raven azonnal elindult gyors ügetésben, nyomában a lovással.

Nem számított rá, hogy találkozik Brynnel, mivel barátnőjének ma reggel más elfoglaltsága volt, de remélte, hogy összefut Dare-rel, akivel egy riasztó hírt kellett megvitatnia: szárnyra kapott egy rosszindulatú pletyka a férjéről.

Az elmúlt hét során, a Seanról való beszélgetés óta nem beszélt túl sokat Patrickkel, csupán a lépcsőn találkoztak párszor. Raven barátaira hárult a feladat, hogy kísérőjéül szegődjenek a különböző társasági eseményeken.

Bár magának sem tudta megmagyarázni miért, de Ravent zavarta Patrick távolmaradása. Megpróbálta megmagyarázni magának az érzéseit, és meggyőzni magát, hogy rossz hangulatának semmi köze ahhoz, hogy férje hanyagolja. Végül is Patrick csupán tartja magát megállapodásukhoz.

Számtalan más lehetséges oka lehetett még Raven szomorúságának. Rögtön a legnyilvánvalóbb a botrány, ami érte, és az, hogy a felsőbb körök, amelyeknek ő is tagja volt, kis híján kivetették maguk közül.

Lehetett oka Sean Lasseter is. Raven gyakran kapta magát azon, hogy idegesen hátratekintget a válla fölött, mindenfélét lát az árnyékokban, annak ellenére, hogy Patrick biztosította róla, hogy soha többet nem kell találkoznia az öccsével.

A magány is okozhatta rossz hangulatát. Magányosabbnak érezte magát mint valaha, Angliába érkezése óta. Nagyapja Kelet-Sussexbe utazott a birtokaira, de Raven társasági megjelenések kedvéért a városban maradt. Úgy tervezte, hogy karácsonykor meglátogatja a nagyapját, addig még heteknek kellett eltelnie.

Legalább O'Malley itt volt vele. Megnyugtató volt a lovász közelsége, ahogy Brynn, Lucian és Dare barátság támogatása is nagyon sokat segített. Raven azonban ennek ellenére sem tudott mit kezdeni a magány és az elszigeteltség érzésével. Az éjszakák voltak a legrosszabbak, amik csak feküdt, és tágra nyílt szemmel bámulta a baldachint az ágya felett. Most már képzeletbeli kalóz szerelme se

tudta megvigasztalni, mert furcsa módon nehezen volt képes felidézni magában. Ha becsukta a szemét, hogy elképzelje a férfit, csak Patricket látta maga előtt.

Bizonytalan, üres, céltalan, feladatok nélküli jövője gondolva egyedül és eltévedve érezte magát, függetlenül attól, hogy mennyire dühösen szidta magát az ő sajnálatért.

Raven tudta, hogy inkább áldania kéne a szerencsését. Bár álmai, hogy rangos házasságot kössön, elszálltak, botrány jónéhány ajtót becsukott előtte, mégis túlélte valahogy a vihart. Ráadásul, számos hasonszórú sorstársa ellentétben, meglehetősen jómódba került. Csupán névházasságot kötött, vagyis nem állt fenn annak a veszelye hogy megszállott szenvedély, vagy a mindent legyűró szerelem rabságába kerüljön. Egy gazdag és közömbös férfi feleségeként tökéletes szabadságot élvezett.

Mégis azon kapta magát, hogy hiányolja Patricket. A férfi végtelenül meglepte aznap éjjel, amikor bejött a hálószobájába, főleg a homlokára nyomott ártatlan búcsúcsókkal.

„Aludjon jól, boszorka” – így búcsúzott.

De Raven nem aludt. Órákon át csak forgolódott, és arra gondolt, ahogy a férfi szeme elsötétült, ahogy a hálóingét nézte; ahogy észrevette a sietve eldugott naplót, és a saját zavarára gondolt, amit azért érzett, hogy Patrick rajtakapta a napló olvasásán.

Miután a férfi távozott, Raven elrakta a naplót, mert az erotikus részletek csak felizgatták, és a házasságából hiányzó fizikai kapcsolatot juttatták eszébe. De párszor, amikor késő éjszaka hallotta, hogy Patrick megérkezik, az ágyában fekvé másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy a szomszéd szobában ott a férje, és az egész teste szégyentelenül lüktetett Patrick után... Felidézte a férfi csodás meztelenségét, amit akkor látott, mikor véletlenül fürdés közben rányitott... Elgondolkozott rajta, hogy vajon mit tenne, ha Patrick megjelenne a házastársi jogait követelve.

De nem jött be a szobájába többet.

Természetesen Patricknek sok dolga volt a klubjával, de Raven ebben sem lehetett biztos. Ő megosztott a férjével néhányat a legbelső titkai közül – a naplójáról és a képzeletbeli szerelmeséről – de

Patrickről még mindig nagyon keveset tudott.

Ráadásul tegnap a fülébe jutott egy aggasztó hír, ami emlékeztette, milyen sokkal tartozik Patricknek.

Brynn a minap elmondta, hogy valaki nem túl hízelgő pletykákat terjeszt Patrick kaszinójáról. Raven csak gyanította, hogy a szóbeszéd forrása Halford hercege, aki elkezdte tönkretenni a férfit, aki ellopta a menyasszonyát.

Ugyanakkor, amikor elért a Hyde Parkba, nyomát sem látta Darenek, így aztán könnyű galoppozásba kezdett, amikor észrevette a felé lovagoló márkit. Raven alig várta, hogy hallja a márki kedves üdvözlését, és végre hitvese ügyére terelhesse a szót.

Raven kétségszerűen Dare megerősítette félelmeit.

- Igen. Attól tartok, Halford elkezdte rossz hírét kelteni a férje klubjának.– Számos ismerőst meggyőzte róla, hogy az Aranygyapjúban csalással szerzik meg a vendégek pénzét.

- Van rá bármilyen bizonyítéka?

Dare szúrós tekintettel nézett az asszonyra.

- Ahhoz, hogy valakinek rossz hírét keltsék, semmi szükség bizonyítékra. Elég egy befolyásos ember gyanúsítása. Valószínűnek tartom, hogy Halford még életében nem látta az Aranygyapjút belülről.

Raven rosszállóan összeráncolta a homlokát.

- Valamit biztos lehet tenni ellene.

- Hát megpróbálhatok segíteni Lasseternek úgy, hogy gyakrabban járok hozzá játszani. És a barátaimat is megkérhetem rá.

- Megtenné, Dare? Kérem!

- Persze. De az én támogatásom nem elég, hogy helyrejöjjön a klub megrongált reputációja. Ez egy nagyon törekeny dolog. Ha valakinek egyszer a rossz híre keltik, azt szinte lehetetlen helyreállítani. – A márki elgondolkodva lebiggyesztette az ajkát. – Az is biztosan segítene, ha Lasseter is tenne erőfeszítéseket hogy jobban megismerjék a híresebb vendégei.

- De ezt hogy lehet elérni?

- Kezdhethetné azzal, hogy egy kicsit barátságosabb lesz. Én nagyon

szívesen támogatnám, és biztos vagyok benne, hogy Lucian is, de ahhoz a maga férjének az együttműködésére is szükség lenne.

- Hát ezt kétlem – felelte Raven szomorúan. – Gyűlöli a társasági életet.

- Még akkor is, ha a klubja létéről van szó?

- Nem tudom. Meg kell kérdeznem.

Raven aznap délután elment a klubba, de a nagydarab ajtónálló azzal fogadta, hogy Mr. Lasseter házon kívül van. Emma Walsh azonban pont abban a pillanatban jött le a lépcsőn, és olyan kedvességgel üdvözölte Raven, ami egyáltalán nem tűnt színleltnek.

Raven érezte, ahogy elvörösödik zavarában. Azóta nem látta a kaszinó gyönyörű háziasszonyát, hogy elrabolták, és nem volt egészen biztos benne, hogyan viselkedjen.

Emma azonban láthatóan elhatározta, hogy megköny–nyíti a dolgát.

- Patrick vívómérgőzésen van, de egy órán belül vissza fog jönni. Van kedve megvárni?

Természetesen zavarta Ravent, hogy kevesebbet tud a férje hollétéről, mint ez a nő. Bármennyire is meglepte a meghívás, azonnal elfogadta. Amikor Emma utasította az ajtónállót, hogy küldessen teát a könyvtárszobába, Raven átadta az ajtónállónak a köpenyét, és titokban kíváncsian körbetekintve követte a kaszinó háziasszonyát. Bármerre nézett, a gazdagság és az ízlés találkozásának példáit látta: a viasszal kezelt bútorok fájának gazdag fénye, a kristálycsillárok ragyogása, a bársony és brokátkárpitok meleg színei mind erről tanúskodtak.

Emma észrevette az asszony érdeklődő pillantásait.

- Látott már kaszinót belülről?

- Nem. Pedig, bevallom, nagyon kíváncsi lennék.

- Tea után, ha kívánja, körbevezethetem.

- Nagyon szeretném.

- Ez a ház legkényelmesebb helyisége – mondta Emma ahogy bevezette Ravent a könyvtárszobába. – Azért van a klubban, hogy az otthoni könyvtárukat jutassa az eszükbe. Itt szivarozhatnak és

pihenhetnek a játék után.

- Miután helyet foglaltak a teaasztal mellett, Emma kritikus, de kedves tekintettel végigmérte az asszonyt.

- Talán nem árt, ha tudja, hogy Sean hosszú időre Írországba utazott. Raven reménytelenül felsóhajtott.

- Tényleg? Már elutazott?

- Igen. Patrick rávette.

- Vajon hogyan tudta meggyőzni?

- Nem tudom pontosan, de az biztos, hogy Patrick az egyetlen, aki irányítani tudja Seant, ha megvadul. Nagyon közel vannak egymáshoz. Gondolom, örül a hírnek.

Raven a kezét a homlokához szorítva felelt.

- El sem tudja képzelni, mennyire. Emma együttérzően mosolygott.

- Igazán sajnálom, hogy ilyen megpróbáltatásokat lett kiállnia.

Raven megborzongott, ahogy felidézte az emléket.

- Ha bármiben segíthetek – szólta Emma –, csak szóljon. –Köszönöm – válaszolta Raven. – Ami azt illeti...

Előrehajolt. – Valamiben segíthetne. Furcsa... helyzetben vagyok, egy idegen feleségeként. Biztos vagyok benne, hogy maga sokkal jobban ismeri őt nálam. Nagyon nagy segítség lenne, ha beszélne róla. Én csupán pletykákat hallottam a múltjáról.

Emma pillanatnyi tétovázás után válaszolt.

- Gondolom, arra a pletykára gondol, miszerint Patrick megölte a nagybátyját.

- Igen. Sean arra célzott, hogy a pletyka igaz.

Emma szemében harag látszott, a szája vékony vonallá feszült.

- Nem tudom pontosan, hogy a nagybátyjuk hogyan halt meg, de az életemet tenném rá: Patrick Lasseter nem gyilkos. Sean pedig hálátlan és aljas, ha ennek az ellenkezőjét állítja.

A nő vehemenciája, amivel Patrick védelmére kelt, nem csupán elégedettséggel töltötte el Ravent, de megerősítette meggyőződését, hogy Emma igazat állít.

- Én sem gondoltam, hogy Patrick bűnös – szólta. – De ő nem

hajlandó sem tagadni, sem elismerni a pletykákat. Csak annyit hajlandó mondani, hogy a nagybátyja okozta édesanyja korai halálát azzal, hogy elvette tőle a fiait. És hogy a forradását a nagybátyja gyűrűje okozta.

Emma bólintott.

- Azt hiszem, azzal nem árurom el Patricket, ha elmondom, amit mindenki tud. Azt, gondolom, tudja, hogy Patrick és Sean édesanyja ír.

- Igen.

- Az édesanyja nem volt nemesi származású, csupán egy egyszerű orvos lánya, a Lasseter család pedig mélyen megvetette ezért. Amikor az asszony megözvegyült, William Lasseter lett a fiúk gyámja, aki megfenyegette az édesanyjukat, hogy visszatartja a fiúk örökségét, ha Fiona nem mond le róluk.

- És lemondott?

- Igen. Az alapján, amit Sean elmondott nekem, az anyjuk nem akarta volna megfosztani őket attól, ami születésüktől fogva megillette volna őket. Ő pedig visszatért Írországba, és nagy szegénységben halt meg egyedül. William még a sírjához sem engedte el a fiúkat.

- Akkor már értem, Patrick miért gyűlölte úgy a nagy bátyját.

- Igen, de nem ez az egyetlen oka. Sean szerint William nagybátyjuk igazi diktátor volt. Patrick lázadó természete pedig nem tűri, ha megpróbálnak uralkodni rajta. Pár évvel később aztán verekedésbe keveredett a nagybátyjával akkor szerezte a forradást. Ezután Seannal Írországba menekült. Dublin utcáin kószáltak, alig maradtak életben Sean azt mondta, hogy néha patkányokat ettek, bár lehet, hogy ezt csak kitalálta.

Raven érezte, ahogy megborzong.

- És ezután mi történt?

- Nem tiszta. William Dublinba is követte őket, ahol lakást bérelt és heteken át kereste az unokaöcseit. Egy napon egyszerűen eltűnt. A holttestét Dublinon kívül találták meg. Útonállókat gyilkolták meg a pénzéért.

- Akkor miért Patricket kezdték gyanúsítani a gyilkossággal?

- Mert Williamet karddal ölték meg, amit az útonálló ritkán használnak arrafelé, jobban kedvelik a pisztolyt. Patrick pedig már akkor is híresen jó vívó volt. Sean mondta, Patrick azért edzette magát kardvívásban, hogy esetleg fel tudja venni a harcot a nagybátyjával, aki szintén kitűnő vívó volt. A gyanú szerint Patrick párbajban megölte a nagybátyját, aztán megszabadult a holttesttől.

- Ez nem túl erős bizonyítéknak egy gyilkossághoz.

- A vádaskodást William családja kezdte később. Biztosak voltak benne, hogy Patrick a bűnös, de soha nem tudták bebizonyítani. Az sem segített túl sokat, hogy Patrick soha nem gyászolta meg a nagybátyját, és nem volt hajlandó visszajönni Angliába sem. Azt akarta, hogy semmi köze ne legyen a Lasseter–vagyonhoz, annak ellenére sem, hogy szerencsejátékkal kellett eltartania magát. Elhatározta, hogy egyedül fogja felnevelni Seant, és még azt az örökséget sem volt hajlandó elfogadni, ami jogszerűen járt volna neki. Minden, amit itt lát, Patrick munkájának az eredménye.

Raven némi büntudattal nézett körül a gazdagon és szépen berendezett szobában. Gyerekkori megpróbáltatásai ellenére végtelenül könnyű élete volt Patrickéhez képest. Önkéntelenül is csodálattal töltötte el, hogy Patrick ilyen áldozatokra volt képes az öccséért. Bár a férfi múltját titkok árnyékolják, Raven úgy érezte, tud annyit Patrick múltjáról, hogy biztos legyen benne: nem lenne képes hidegvérű gyilkosságra.

Emma újra beszélni kezdett, de félbeszakította egy körülbelül tízéves forma kisfiú érkezése, aki egy teástálcát egyensúlyozva az asztalukhoz lépett. A komornyik követte, akivel Raven már találkozott.

Timmons figyelmes tekintete előtt a fiú óvatosan az asztalra rakta a tálcát, majd némi félelemmel a szemében felnézett a komornyikra, hogy jól csinálta-e.

Raven alig tudta elrejtetni döbbenetét a fiú láttán. Bár a fiú tiszta volt és ápolt, olyan sovány volt, hogy az már betegesnek hatott. Ráadásul arcát és kezét egy sor olyan seb csúfította, amelyek gyaníthatóan égési sebnek látszottak.

- Köszönjük, Nate – mondta Emma kedvesen. – Ügyesen csináltad.

- Egen, 'szonyom. – A fiú tájszólása elárulta, hogy az alsó osztályokból származik.

Amikor a komornyik és a fiú is távozott, Emma felemelte a teáskannát, hogy töltsön, de észrevette Raven arckifejezését, és sietve magyarázni kezdett.

- Nate kéményseprő fiú volt egészen a múlt hétig. Patrick talált rá egy keskeny sikátorban, ahol épp ütötte –verte a gazdája, és azonnal megvásárolta.

Raven megborzongott a gondolatra. A kéményseprő fiúk olyanok voltak, mint a rabszolgák, általában rendkívül rosszul bántak velük. Egész nap kéményekben kúsztak–másztak egyik kezükben kefével, a másikban fáklyával.

- Tudom – szólt Emma megérezve Raven ki nem mondott gondolatát. – Pokoli sors. De most már legalább biztosítva van a jövője. Ha a begyógyulnak a sebei, egy árvaházba kerül, aminek a fenntartásában Patrick is segít.

- Árvaház?

- Árva fiúknak – válaszolt mosolyogva Emma. – Nate a tizenharmadik utcagyerek, akit Patrick megmentett. Patrick felszedi őket, megeteti, ruhát ad nekik, pénzeli az iskoláikat és szakmát ad a kezükbe.

- Csodálatra méltó – mormolta Raven, miközben arra gondolt, ő maga milyen kevés hasonló jótettet tud felmutatni.

- Igen – szólt Emma. – Magam is nagyon sokkal tartozom Patricknak. Engem is egy nagyon nehéz helyzetből mentett meg a... korábbi védelmezőm mellől.

Ahogy engem is, gondolta Raven. Patricknek köszönheti, hogy nem kell számkivetettként élnie.

- Úgy látom, Patrick előszeretettel ment meg az embereket.

- Bizony – mondta Emma halkán. – Úgy csinál, mintha nem érdekelné, de minden alkalmat kihasznál, hogy a gyengéken és ártatlanokon segíthessen.

Ahogy meghallotta a gyengédséget Emma hangjában, Raven önkéntelenül is arra gondolt, hogy talán többről van szó, mint pusztá

csodálatról. Nem először jutott eszébe Emmáról, hogy talán Patrick szeretője. Még azt sem tartotta kizártnak, hogy a nő szerelmes a férjébe.

A gondolatától éles fájdalom hasított Raven gyomrába. Ez a nő közelebről ismeri a férjét, mint ahogy ő valaha fogja. És azt is megértette, hogy Patrick miért viszonzza az aranyhajú nő vonzalmát. A ház asszonya idősebb Patricknél, talán negyven év körül járhatott, de még mindig gyönyörű volt.

Ugyanakor minden féltékenysége ellenére Raven úgy érezte, egyre jobban kedveli Emmát, és szégyellte magát hálátlan gondolataiért. Eddig Emma megbízható szövetségese volt. Udvariassága és kedvessége meglepte Ravent. Úgy gondolta, hogy egy szerető nem örülne túlzottan társa váratlan névházasságának. De persze az is lehet, hogy Emma nem is gondolja őt riválisának, mivel tudja, hogy a férfi nem osztja meg vele az ágyát.

Mindennek ellenére Raven nagyon örült, hogy a beszélgetés kevésbé komoly vizekre terelődött. Végre arról kezdtek beszélni, hogy hogyan is működik egy ilyen kaszinó. Hihetetlenül kíváncsi volt a férfiak világára, amit meg tagadtak tőle, és csak úgy záporoztak szájából a kérdések amelyekre Emma türelmesen, egyenként válaszolt.

Ravent teljesen lenyűgözte ez az új, most megismert villág, és ez az érzés csak fokozódott, amikor tea után Emma körbevezette a klubban és megismertette vele a nagy gazdagon dekorált játéktermet, ahol a különböző játék asztalok álltak. O'Malley egyszer már megmutatta neki, hogy hogyan kell kockát dobni, de Raven tudta, hogy kockajáték sokkal több két elefántcsontdarab egyszerű dobálálásánál. Ez egy összetett fogadjáték, ahol a játékosok valószínű kombinációkat próbálják megjósolni.

Az ovális mahagóni asztal lapjának két végén bemélyedés volt, ahol – gondolta Raven – a krupié áll. Az asztal lapját finom zöld posztó borította szimpla és dupla sárga vonalakkal tarkítva. Az asztal körül székek álltak a játékosok számára, a székek előtt kis dobozok, tálak és kis gereblyék álltak.

- Ezek mire valók? – kérdezte Raven az eszközökre mutatva.

- A dobozok a kocka dobására valók – magyarázta Emma. – A tálakban a zsetonokat tartják, a kis gereblyével pedig magukhoz húzzák a nyereményüket.

- És egy játékos dob a kockával.

- Igen. A kezdeti dobásai teremtik meg a későbbi nyerő vagy veszítő dobások alapját. A legjobb játékosok képesek kiszámolni, hogy milyen eséllyel jön a következő dobás. Megmutassam?

Raven kinyitotta a száját, hogy igen mondjon, amikor egy mély férfihang szólalt meg mögötte.

- Elmondaná, hogy mit keres a játéktermemben? – szólalt meg a férje, némileg rosszálló hangon.

Raven zakatoló szívvel fordult hátra a közeledő Patrick felé. Ijedtség hullámozott végig a gerince mentén, ahogy Patrick a szemébe nézett. A fizikai hatás, amit a férfi gyakorolt rá, újra meg újra meglepte. Már Patrick hangja is felkavarta érzékeit, miközben a vére mintha összesűrűsödött volna a férje közelségétől.

Úrrá lett azonban a gondolatain, és az erszényébe nyúlt a dobókockákért, amelyeket magával hozott. Kivette a két kockát, de a kezébe rejtette őket.

- Körbevezettem Ravent – válaszolt Emma helyette.

- Köszönöm, de innentől átveszem.

Emma egy pillanatig úgy tűnt, mintha vitatkozni szeretne, de aztán csak Ravenre mosolygott és távozott.

- Mit keres itt? – ismételte meg Patrick, amikor Emma kilépett a helyiségből.

- Kíváncsi voltam – válaszolt Raven. – Még soha nem láttam hazardírozást.

- Ez nem hölgyeknek való hely. Raven felhúzta a szemöldökét.

- Uram, ön pontosan úgy beszél, mint a nagynéném. Azt akarja mondani, hogy jelenlétem sérti a tulajdonát?

Sérti?, kérdezte Patrick magától. Azt képmutatás lenne állítani, hogy azért zavarja Raven jelenléte, mert a rendes hölgyek nem járnak kaszinóba. Vannak férfiak, még a legszabadosabbak között is, akik hihetetlen konzervatívan viszonyulnak a feleségükhöz, de neki

teljesen abszurd lenne ilyen érzéseket táplálni Raven iránt. Végül is a szó igazi értelmében Raven nem is a felesége.

Patrick mégsem akarta, hogy itt legyen. A klub az egyetlen menedéke Raven elől. Amióta az asszony a házában élt, Patrick egyszerűen nem volt képes megszabadulni a nő jelenlétének tudatától. Nem akarta, hogy Raven ide, az egyetlen megmaradt szentélyébe is betörjön. Nem mintha szándékában állt volna elmondani Rávennek, hogy mennyire nagy hatást gyakorol rá.

- Mellesleg – szólt Raven – Emmától úgy tudom, hogy hölgyek is szoktak járni a klubba.

- Igen, de nekik nem lóg egy súlyos botrány a fejük fölött. Vagy tesznek a jó hírükre. Maga viszont nem válaszolt a kérdésekre. Mit keres itt?

- Igazság szerint beszélni szerettem volna magával. Nagyon hálás vagyok, hogy elküldte Seant.

Patrick bólintott.

- Értem. Úgy veszem, megköszönte. Es most mehet.

Raven elfintorodott.

- Nem dobhat ki anélkül, hogy ne veszélyeztetné boldog házasságunk látszatát.

Patrick szeme összeszűkült.

- Úgy tudom, megegyeztünk. Amikor belementem, hogy elkísérem a Wycliff-bálba, maga megígérte, hogy nem kér tőlem több szívességet.

- Most nem szívességről van szó. Hanem a maga klubja jövőjéről. – Raven tétován elhallgatott. – Hallotta, hogy Halford miket terjeszt magáról?

Patrick ajka éles vonallá változott.

- Hallottam – felelte komoran.

- Valamit tennünk kell. El kell fojtanunk ezeket az aljas híreszteléseket.

- Kétlem, hogy bármit tehetnék.

- Lord Wolverton felajánlotta, hogy támogatja a társasági

előremenetelét. Dare úgy véli, hogy sokat segítene, ha maga egy kicsit gyakrabban járna össze a társasági élet vezető személyiségeivel. Akár el is háríthatná a veszélyt.

Patrick megrázta a fejét. Merőben természete ellenére volt, hogy segítséget fogadjon el bárkitől, hát még, hogy Raven szeme láttára fogadjon el segítséget az ő barátaitól.

- Nem áll szándékomban elfogadni Wolverton márki könyöradományát.

- Egyáltalán nem könyöradományról lenne szó. A márki az én kedvemért tenné. Ráadásul tudtommal ön is mindig segít másoknak. Emmától tudok a megmentett utcagyerekekről. Az csak természetes, hogy valahogy ön is kapjon valamit a Mindenhatótól.

Patrick grimaszolt. Annak, hogy a titkaira fény derült, ugyanannyira nem örült, mint annak, hogy már megint gyönyörű felesége közelségének megpróbáltatásait kénytelen kiállni.

- Ön túlságosan is érdeklődik az én ügyeim iránt – jegyezte meg.

Raven nem válaszolt erre a vádra, inkább témát váltott.

- Patrick, én megértem, hogy miért veti meg a társaságot, de most egy teljesen más dologról van szó. A klubja jövőjéről van szó.

- Ez akkor sem az ön dolga.

- De igen – felelte Raven könyörgő pillantással. – Ha én nem vagyok, akkor az ön hírnevét sem kezdik mocskolni. Egyszerűen nem vagyok képes megfutamodni és otthon ülve nézni, ahogy önt tönkreteszik.

- Én viszont nem adok más lehetőséget. Nincs szükségem segítségre.

Raven kék szemében kétségbeesés villant.

- Nem értem, hogy miért kell ilyen makacsnak lennie.

Patrick megacélozta magát a saját kétségbeesése ellen, remélve, hogy Raven egyszerűen elmegy és békén hagyja. A nő pusztá közelsége is csábító volt. Mégis, ha azt akarta, hogy elmenjen, akkor el kellett küldenie. De vajon mit tehet a fizikai fenyegetésen kívül...?

Felmérte az asszonyt, és engedelmeskedett a benne bujkáló kisördög sugallatának.

- Talán van dolog, amit akarok tőled, boszorkám.

Raven meglepettnek tűnt a hirtelen tegeződés hallatán.

- Ó! Es mi lenne az?

- Talán ki tudod találni. – Kinyúlt és finoman megsimogatta a mellénél Raven ruháját, amitől a nő szinte felugrott ijedtében. – Kielégíthetné az állati ösztöneimet.

Raven döbbenete meglepte Patricket.

- Látom, sikerült meglepetést okoznom – mormolta Patrick.

Raven azonban összeszedte magát és komoly, aggódó tekintettel nézett Patrickra.

- Tényleg azt akarod, hogy kapcsolat legyen köztünk?

Patrick érezte, ahogy az ágyéka pulzálni kezd a gondolatra. Túl tisztán emlékezett, milyen tökéletesen illett húsa a nő forró, nedves és szűk kelyhébe.

- Nem – mondta ki villámgyorsan. – Tökéletesen elégedett vagyok ezzel a névházassággal. Ne is kérjünk vagy várjunk bármit a másiktól.

- De legalább meggondolod, hogy elfogadod Da ajánlatát? Tudom, hogy sérti a büszkeséged, hogy segítséget fogadj el...

- Az én büszkeségemhez semmi közöd.

Az asszony ajkai eltökélten összeszorultak egy pillanatra, de aztán összehúzta a szemöldökét.

- Nagyszerű. Akkor volna egy javaslatom. Patrick kíváncsian mérte végig a feleségét.

- Miért érdekelne engem bármilyen javaslat?

- Mert szerencsejátékos vagy, és egyszerűen nem tudsz ellenállni a fogadásoknak. Fogadást ajánlok, Patrick. Párszor dobok kockával. Ha háromszor egymás után hetet vagy tizenegyet dobok, akkor elfogadod Wolverton segítségét.

- És ha nem sikerül megdobni a hetest vagy a tizenegyet?

- Akkor soha többet nem zavarlak ezzel. Hátralepek, és áldását adom rá, hogy engedd tönkremenni a klubod jó hírnevét.

Patrick kételkedve nézte Ravent, és arra gondolt, hogy vajon mire készül.

- Félsz, hogy talán nyerek? – cukkolta Raven, szemében csillogó

kihívással.

Patrick legszívesebben azt felelte volna, hogy Raven menjen a pokolba, de győzött benne a kíváncsiság. Az asszony felé tolt a kockadobozt, majd érdeklődve az asztalnak támaszkodott és kereszté tette a karját.

- Lássuk. Guríts.

Raven megrázta a fejét és kinyitotta a tenyerét, amiben két kocka volt. Arcán játékos pillantással párszor megrázta a két kockát, majd dobott. A két kocka párszor megperdült a zöld posztón, és amikor megállt, a fekete pontok összege tizenegy volt.

Az eredmény láttán Patrick felhúzta a szemöldökét.

Raven szerényen elmosolyodott.

A második dobás is sikerült. Hetes. Raven felvette kockákat és újabb dobáshoz készült.

A férfi keze hirtelen Ravenén volt. Szétfeszítette az asszony ujjait és Patrick elvette a két kockát. Párszor feldobta őket, méregette súlyukat.

Ahogy megértette a trükköt, arcán megjelent a harag is.

- Ezek meg vannak súlyozva – szólt mérgesen.

- Soha nem állítottam, hogy nincsenek – válaszolt Raven barátságos hangon. – Azt hitted, hogy a te kockáidat fogom használni.

Patrick tett egy lépést Raven felé, és az egyik kezét finoman az asszony torkára kulcsolta.

- Nem tűröm a csalást a házamban. Raven ajkán mosoly jelent meg.

- Ebben én egyetlen percig sem kételkedtem. De ez másokkal is meg kell értetnünk.

Türelemért imádkozva Patrick becsukta a szemét.

- Úgy átvértél, mint egy kezdőt, igaz?

- Attól tartok, igen – felelte Raven, miközben felnyúlt és finoman lefejtette a férfi ujjait a torkáról. – De nemes céllal tettem.

- És honnan a fenéből szereztél súlyozott kockát? Ja igen! Ne is mondd! O'Malley.

- Igen. Tőle tanultam meg kártyázni és kockázni.

- És löni is – szólt Patrick az emlékektől elsötétülő tekintettel.
- Igen, azt is. Sokat tanultam tőle.
- Hölgy létedre meglehetősen furcsa neveltetésben szesültél.
- Ebben egyetértünk. Anyám kétségbe esne, ha tudná. Raven kivette Patrick kezéből a két kockát és dobott még egyet. Hét.
- Attól tartok, nyertem – mondta leplezetlen diadallal a hangjában.

De Patrick nem akarta ilyen könnyen elengedni. Megragadta Raven karját és maga felé perdítette, majd testével a játékasztalhoz szorította, miközben a két karját leszorítva meggátolta, hogy védekezhessen.

- Tudod, hogy én mit szoktam csinálni a csalókkal? –kérdezte selymesen fenyegető hangon.
- Nem, mit? – kérdezett vissza a nő levegőért kapkodva.

A férfi pillantása a nő ajkára esett. Meg szeretne volna csókolni, és ki szeretne volna törölni ezt a mindent tudó csillogást a kék szeméből.

- A fülüknél fogva dobom ki őket az utcára.
- És velem is ilyen kegyetlen lennél?

A kérdés mélyén bujkáló nevetés hallatán egy tucatnyi gondolat suhant végig Patrick agyán. Először is, hogy mennyire kívánta Ravent. Hogy milyen egyszerű lenne felrakni az asztalra és a magáévá tenni itt és most...

Felnyúlt és a kézfejevel finoman végigsimította Raven állának vonalát. Azonnal hallotta, ahogy a nőnek elakad a lélegzete, látta, ahogy az ajka elnyílik, megérezve a kettejük közt izzó feszültséget.

Raven zakatoló szívvel nézett vissza rá. Patrick váratlan gyengédségétől megfeszültek a hasizmai és megkeményedtek a mellbimbói. Az érzés, ahogy a férfi kemény, erős teste az övéhez feszült, éles vágyakozást keltett a combjai között...

Patrick közelebb hajolt, szeme sötét, mint a csiszolt ónix, az ajka egyre közelebb lebegett Ravené fölött. Raven reszketett, ahogy Patrick forró lehelete elkábította, attó félve, hogy vajon miként fog reagálni, ha Patrick úgy dönt, megcsókolja. Arra gondolt, hogy vajon képes lesz-e vissza utasítani.

De nem kellett döntenie, mert Patrick hirtelen úgy összeszorította a

fogát, hogy az megcsikordult, és hátralépett, biztonságos távolba Raventől.

- Most menjen – szólta. – Menjen, mielőtt bármi kegyetlenséget kieszelek ön ellen.

Raven bölcsen úgy döntött, hogy engedelmeskedik férjének. Remegő kézzel összeszedte a kockáit és kiment szobából.

Emma az előtérben volt, láthatóan azért, hogy elbúcsúzzon tőle. Raven megpróbált a tőle telhető legnagyobb nyugalommal válaszolni, miközben hagyta, hogy az ajtónálló rásegítse a köpenyét.

Már kifelé ment az ajtón, amikor megérezte Patrick jelenlétét. Amikor hátrafordult, látta, hogy a férfi Emma mellé lépett és az egyik kezét finoman a nő vállára teszi

Raven gyomra összerándult. Ilyen bensőséges mozdul csak egy férfi és a szeretője között lehetséges.

Fájdalmasan felsóhajtott. Fájt neki a tudat, hogy ez gyönyörű nő részeseül Patrick gondoskodásából éjszaka míg ő magányosan fekszik az ágyában.

Mindennek ellenére azonban fagyos mosolyt varázsolt ajkára, és a fejét magasra emelve távozott.

Nyugtalanul forgolódott az ébrenlét és az álom határán keresve a menekvést a benne gyűlő vadság elől. A kalóz hódolatteli ajka durva gyengédséggel meztelen mellére feszült, szája feszes, szinte fájdalmasan érzékeny mellbimbóját szívogatta. A nő felgyorsuló lélegzettel reszketett, ahogy a férfi érdes nyelve egyre gyorsuló körökben, tüzesen izgatta őt.

A nő érezte, ahogy odalent a férfi ujja birtoklóan simogatja elnyíló nedvességét, körbe-körbe testének síkos, rugalmas bejárata körül. Fájdalmas vágódást érzett a férfi iránt. A férfi simogató szája lassan elhagyta csupasz mellét és lejjebb, egyre lejjebb vándorolt, keresve a nőiségét, miközben forró lehelete szinte égette az asszony védtelen, csupasz bőrét. A nő torkából elfojtott nyögés tört fel, ahogy a férfi nyelve finoman duzzadó, vágyakozástól szinte fájó redői közé hatolt.

A nő teste elviselhetetlenül rángott, az ujjai a férfi hajába túrtak.

A férfi azonban nem volt hajlandó kielégíteni. Egy utolsó hosszú csókot hagyott a nő testének középpontján, majd fölé emelkedett. Az arca árnyékban maradt, de a nő érezte tekintete intenzitását, az égető érzékiséget, amivel bársonyos végű merev hímtagját hozzádörzsölte.

Aztán a férfi lassan leereszkedett, teste súlyával feszítve szét a nő reszkető combját.

- Te vagy a fájdalom és a szenvedélyem – suttogta a férfi rekedtes hangon.

A nő nyugtalansága egyre forróbb lett.

Amikor a férfi kőkemény húsa belemélyedt, az asszonynak elakadt a lélegzete, és hirtelen minden erejével közelebb, mélyebbre akarta vonni magához, magába a férfit, szorosan hozzásimult. Amikor a férfi mozogni kezdett, a nő a törzse köré fonta a lábait és felemelt csípővel fogadta a férfi lökéseit.

Rövid, szinte erőszakos párosodás volt. A nő halk nyögései diadalmas kiáltásokká hangosodtak, ahogy mint valami vulkán tört ki benne az orgazmus. Reszketve hagyta, hogy a hullámok végigsimogassák belülről.

Mégis, amikor a testében áradó dagály végül alábbhagyott, a pulzálás elhalkult, a nő érezte, hogy szomját nem sikerült oltani.

Raven riadtan ébredt fel a csalódás éles csapására. Hagyta, hogy tudata a képzelgés álmovilágába csússzon, ahol többnyire kielégülést és beteljesülést talált, de ezúttal hiányzott a szokásos öröm. Az éhes vágyakozás ugyanúgy megmaradt, ahogy eddig, továbbra is ott lüktetett benne. A vadság valami furcsa ürességgel társulva továbbra is ott tombolt benne...

Raven elfordult és meztelen mellére húzta a takarót. Vajon mi történt? Mi romlott el? Álomszeretője még soha ezelőtt nem hagyta így cserben.

Azért teremtette ezt a képzeletbeli férfit, hogy legyen egy tökéletes szeretője. Ez a férfi volt minden vágyának megtestesítője – gyengéd, ugyanakkor uralkodó, szenvedélyes és éles eszű. Névtelen, arctalan lélektárs, aki felkavarta vérét és megnyugtatta szellemét. Ritkán beszélt, mindig egyenrangú társként kezelve őt, nem ellenfélként, aki fölött dominálni, vagy akit elnyomni kell.

- Ezzel az álomférfival Raven megtalálta a gyengédséget amire vágyott, a szerelmet, amit nem mert igazi férfiben keresni. A képzeletbeli kalóz óvta meg Ravent minden szívfájdalomtól. Neki átadhatta magát anélkül, hogy attól kelljen félnie, hogy elveszíti magát.

De álombeli kalóza még soha nem volt ennyire anyagtalan, mint most.

Raven lehunyta a szemét, és maga elé képzelte kalóz szeretőjét. A kemény, életteli arc. A sűrű, vastag szempillák. A forró, intenzív, szenvedélyes tekintet...

Istenem... ez Patrick.

Életében először megismerte az igazi szenvedélyt. Végre megismerte egy igazi férfi húsának érintését, az ízét, az illatát, tüzét... Megismerte Patricket.

Raven újra felnyögött, ahogy eszébe jutott, hogy a férje hogyan gyűjtötte fel szenvedélyét a nászéjszakájukon.

Raven halkán, Isten nevét mormolva a párnába temette arcát, eltökélten, hogy kitörli agyából annak az éjszakának az emlékét. A férfi emlékét.

Ugyanakkor nem tagadhatta a legújabb kétségbeejtő fejleményt. Fantáziájának szeretője immár nem volt olyan kielégítő, mint az igazi férje.

A férje, aki viszont kerülte.

TIZENHARMADIK

FEJEZET

Raven nem tudta sajnálni azt a módot, ahogyan belekényszerítette Patricket abba, hogy közreműködjön saját megmentésében, de aggódott egy kicsit, hogy a férfi vajon komolyan veszi-e az egyezségüket. Annyira eltökélte, hogy átviszi az akaratát, hogy még a másnap reggeli lovaglásáról is lemondott és inkább csatlakozott férjéhez a reggelizőasztalnál.

Patrick felpillantott a Morning Chronicle-ből. Láthatóan nem örült annak, hogy Raven betör a területére. Feszült hangú üdvözlés után visszatért a hírek tanulmányozásához.

Raven nem hagyta, hogy a férfi barátságatlansága elkeserítse. Megrakta a tányérját a tálalón, és aztán helyet foglalt a férfi jobbján, és ahogy kenni kezdte az eperlekvárt a piritósán, társalogni kezdett vele.

- Tegnap beszéltem Dare-rel és Luciannel a tervünkről, hogy megmentjük a maga reputációját. Hajlandóak minden tőlük telhető megtenni most, hogy ön beleegyezett az együttműködésbe.

A hang, amit Patrick kiadott, a nyögés és a sóhaj keveréke volt.

- Tudom. Tegnap este ott voltak a klubban.

- Igen? - Raven örömeiben elmosolyodott. - Biztos voltam benne, hogy számíthatok rájuk.

Vett egy kevés rántottát, és közben Patricket nézte. A férfi egyszerűen volt öltözve, nyakkendő nélkül, de rozsdaszínű zakója úgy illett széles vállára, mintha ráöntötték volna, miközben fehér inge makulátlansága csak kiemelte sötét színeit. Raven kezdte megszokni az arcán ékeetlenkedő forradást, s a férfi leplezetlen érzékisége még mindig leküzdhetetlen hatást gyakorolt rá.

Raven magát átkozva próbálta elterelni a gondolatait férje veszélyes férfiasságáról.

- Eszembe jutott a kéményseprő fiú, akivel tegnap megismerkedtem. Hogy van Nate?

Patrick nem nézett fel az újságjából.

- Elég jól.

- Arra gondoltam...

- Veszélyesen hangzik - szólt Patrick ironikusan. Raven igyekezett nem mosolyogni.

- Úgy látom, egy játékterem nem a legjobb hely a nevelkedésre.

Ezúttal Patrick felnézett az újságjából.

- Úgy gondolja, hogy mindent tud arról, hogy egy fiút hogyan kell felnevelni?

- Nem. És nem akartam kritizálni. Csak arra gondoltam, hogy Nate talán jobb helyen lenne itt. Az ön házában. Úgy értem, itt jobb lenne neki, mint a klubban.

Patrick Ravenen tartotta tekintetét.

- Komolyan gondolja, hogy befogadna egy utcagyereket? Nem fél, hogy ellopná az ezüstöt és meggyilkolná magát álmában?

- Eszembe sem jutott - válaszolt Raven meglepődve, hogy Patrick egyáltalán felveti a kérdést.

- A legtöbb hölgy ettől félne.

- Hát én nem. És szeretnék segíteni.

Amikor Patrick hosszú hallgatás után végre válaszolt, a hangjából hiányzott a szokásos mogorvaság.

- Nagyon nagylelkű, hogy felajánlja, de Nate elég jól összebarátkozott a klub személyzetével, és jobban érzi magát ott, mint itt érezné. Amúgy is csak pár napot marad már ott. Amint begyógyulnak a sebei, árvaházba kerül.

Raven összeráncolta a homlokát.

- Elég kellemetlen történeteket hallottam az árvaházakról. Állítólag elég sok kegyedenség történik a lakókkal.

- Nem mindegyik árvaház olyan. Nate-nek pedig az a legjobb, ha vele egykorú fiúkkal lehet együtt és szakmát tanulhat. A fiú meglepően éles eszű.

- De bizonyára nagyon ijesztő lehet a számára az újabb környezetváltozás.

- Ez az otthon egyáltalán nem rémisztő - válaszolta Patrick. - A vezetőnő egy kedves asszony, gyömbéres süteményt ad minden újonnan érkezőnek, amivel azonnal eloszlatja ijedtségüket.

- Kíváncsi volnék a helyre - mondta Raven elgondolkodva. - Megengedné, hogy elkísérjem magát és Nate-et oda?

Patrick tekintetében gyanakvás villant.

- Miért szeretné?

- Mert nem nagyon tudom mivel elfoglalni magam. És szeretnék valami értelmeset csinálni ahelyett, hogy itt unatkozom egész nap, miközben magányos vagyok és sajnálom magam. Ígérem, nem okozok semmilyen problémát.

Patrick szemében tétova vidámság villant.

- Maga csak bajt jelent, boszorka. De ha tényleg komolyan gondolja...

Raven ragyogó mosolyt vetett férjére.

- Igen.

- Helyes. Most pedig megengedné, hogy nyugodtan befejezzem a reggelimet?

- Természetesen - bólintott Raven. - Ideadna nekem pár lapot az újságjából? Mindig ilyen medve reggelenként?

Patrick arca kétségbeesett kifejezést öltött.

Raven megerőltette magát, és elfojtva vidámságát a társasági rovatba temetkezett, némi örömmel apró győzel felett.

Négy nappal később pedig Patrick és Nate társaságában találta magát egy kocsiiban, ami Londonból Hampstead és az árvaház felé tartott.

Nate-et eleinte láthatóan lenyűgözte a kocsi belső díszítése és az ismeretlen környék látványa. Mereven ült, szólni sem mert, és csak bámult ki az ablakon, bár láthatóan Patrick minden egyes szavára nagyon figyelt.

Raven hallgatta, ahogy Patrick megnyugtatja a fiút.

- Ha nem tetszik a hely, nem kell maradnod. De lesznek veled egykorú fiúk. És szakmát tanulhatsz, amivel egy napon a magad ura lehetsz.

- És nem kell kéményseprőnek lenni? - kérdezte Nate vékony hangon.

- Nem. Soha többet. De meg kell tanulnod olvasni és számolni.

Nate felhúzta az orrát.

- És számolni miért kell megtanulni, uram?

- Mert ha tudsz számolni, akkor nem kell fizikai munkát végezned. Lehetsz szabósegéd, vagy akár boltossegé is. Vagy egy napon, akár rendes eladó is. És a kemény munkával megkeresett pénzből sem fog tudni olyan könnyen kiforgatni akármelyik kereskedő. Hidd el, a pályád elején egyetlen penny sem veszhet kárba.

Ezzel Patrick sima és gyors mozdulattal elővarázsolt a fiú füle mögül egy egypennyst, és átnyújtotta Nate-nek.

Nate szélesre nyílt szemmel bámulta az ajándékot.

- Vedd el, fiú! - tette hozzá, és egy kicsi erszényt húzott elő a zsebéből.

- Szükséged lesz némi költőpénzre az első időkben.

A fiú szóhoz sem jutott, Raven pedig érezte, ahogy könnyek jelennek meg a szemében. Nate rövid kis élete alatt még biztosan nem találkozott ilyen kedvességgel.

Kisvártatva megérkeztek Hampsteadbe, ebbe a kedves kis faluba, és kiszálltak a kocsiból. A fiú el nem engedte Patrick kezét. Úticéljuk, a nagy, sárgatéglás, borostyánnal befutott ház úgy nézett ki, mint egy vidéki úriember rezidenciája, de a főépületen túli melléképületek és

mezők, valamint a zárt területeken látható csirkék és disznók inkább parasztgazdaságra emlékeztettek.

Raven nagy megkönnyebbülésére az árvaház vezetője kedvesnek és intelligensnek tűnt. A felesége pedig igazi nagydarab, kedves vidéki asszony volt, aki azonnal megnyerte Nate szívét némi gyömbéres süteménnyel és kedves kérdéseivel, amelyeket azalatt tett fel neki, hogy a kisleány a süteményt majszolta.

Nate az apjáról semmit sem tudott. Az anyja pedig rosszlány volt a Covent Gardenben, aki ötéves korában adta el kéményseprőnek. Nate egyértelműen rettegett a férfitől, aki a gazdája volt.

Mrs. Fenton megnyugtatta, hogy itt senki sem fogja megverni, sem arra kényszeríteni, hogy bárhova felmásson, legfeljebb a szénapadlásra, de azt sem muszáj, ha nem akarja. Végül az asszony bemutatta Nate-et vagy fél tucat vele egykorú fiúnak, akik elvitték, hogy megmutassák neki a melléképületeket, mialatt Mr. Fenton elmagyarázta a hely működését Ravennek.

Az otthonban mintegy negyven árva élt, egykori koldusok, zsebtolvajok, vagy kéményseprők. Életkor szerint voltak hálótermekbe osztva, és napi munkát kellett végezniük a gazdaságban, de minden nap több órát töltöttek az osztályteremben, és különböző szakmák képviselőinek műhelyében, segédként.

Amikor Mr. Fenton megkérdezte, hogy Nate vajon milyen szakmára lenne alkalmas, Patrick elgondolkozva így felelt:

- Nem tud olvasni, de jó feje van a számokhoz. Pontosan össze tudta számolni a bevételt az egyik játékasztalomnál. - mosolyodott el szárazon Patrick. - Ezenkívül olyan szókinccse van, amivel bármelyik matrózt leköröz. És azt is el kell mondanom, hogy a fürdés nem tartozik a kedvenc időtöltései közé. Rendes étkezéssel hamar ki fog kerekedni, de kétlem, hogy túl kemény fizikai munkát lehetne vele végeztetni.

- Megteszünk mindent, ami tőlünk telik, uram, az isten áldja - válaszolt Mrs. Fenton.

- Ezért hoztam ide - felelte Patrick. - A többi szerencsétlen kisleánnyal, akiket idehoztam, mind csodát műveltek.

Raven látta, hogy a gyógyító csoda már most elkezdődött Nate számára. Amikor futva visszaérkezett hozzájuk, a szemében már ott

csillogott élete első igazi otthonának öröme. Ami csak akkor múlt el egy kicsit, amikor Patrick és Raven induláshoz készülődtek.

Patrick csak akkor szólalt meg, amikor elindult velük a kocsira vissza London felé.

- Nos, mit gondolsz, jó helyre került a fiú?

- Igen - felelte Raven teljesen ellágyulva. - El sem tudok képzelni jobb helyet a számára.

Raven arra gondolt, milyen szörnyű életet élhetett szegény gyerek az utcán, s ahhoz képest most milyen jó helyre került. Ahogy eszébe jutott, hogy Nate árva, elszégyellte magát, amiért annyi éven át szidta saját keserű balsorsát. Mennyivel jobb dolga volt, mint szegény Nate-nek. Neki legalább volt egy szerető, odaadó édesanyja, de Nate teljesen egyedül állt a világban, amíg Patrick meg nem találta.

Patrick hihetetlen nagy jót tett a fiúval, ez egyértelmű volt.

-Csodás jótétemény volt, hogy megmentetted a fiút -tette hozzá Raven.

Patrick megrázta a fejét.

- Távolról sem vagyok szent, ha arra gondolsz.

- Nem, szentnek nem neveznék. De az őrangyal elnevezés már rád illik. Mondd... - Raven komolyan végigmérte Patricket. - Miért teszel ekkora erőfeszítéseket egy fiúért, akit alig ismersz?

Patrick egy hosszú percig csak hallgatott.

-Gondolom, azért, mert olyan, mintha magamon segítenék. Én tudom, milyen elesettnek lenni. Az utcán élni. Egyedül lenni anélkül, hogy bárkihez fordulhatnál.

Raven kihallotta a fájdalmat a férfi hangjából, meglátta a magányt, amire most Patrick egy apró pillantást engedett, a férfit a maszk mögött. Hirtelen megbánta, hogy felszakított egy ilyen mély sebet.

- De te azért ennyire soha nem voltál rossz helyzetben mint Nate.

- Nem, de volt idő, amikor ugyanennyire nem volt talmam. Nagyon meggyűlöltem azt a tehetetlenség érzést. Nate az öcsémre emlékeztet. Sean nagyjából vele volt egykorú, amikor a nagybátyánk gondjaira bízta minket. Az az igazság, hogy szinte megszállottja lettem az elesett teremtmények megmentésének.

- Ezért mentetted meg engem is? Patrick a homlokát ráncolva Ravenre nézett, aki úgy érezte, hogy a férfi szánt szándékkal akarja nyugtalanabb tenni.

-Maga egy rendkívül kíváncsi feleség - szólt a férfi tréfás magázásra váltva.

- Azt hiszem, ez igaz.

- Ha jól emlékszem, megígérte, hogy nem fog agyamra menni.

- Időnként nem tudok uralkodni magamon, uram. Megverhet, kenyéren és vízen tarthat, ha attól jobban érzi magát.

- Ne csábítson - szólt figyelmeztetően Patrick, bár ironikus mosolya elvette szavai életét. Ezután hátradőlt, és szemét behunyva tulajdonképpen befejezte a beszélgetést.

Raven csodálta az együttérzést, amit ma megtapasztal a férjében. Patrick kemény, kurta modorú, szigorú férfi volt, főleg az ő irányában, de Raven kezdte sejteni, hogy mélyen belül inkább olvadt viaszra, semmint gránitra hasonlít a férje. Az biztos, hogy nem megy el szó nélkül elesettek és a segítségre szorulókkal mellett.

Nate élete legnagyobb szerencséje az volt, hogy Patrick rátalált és megmentette. Vajon ő is szerencsés volt vele?

Raven nyugtalanul elhessegette a gondolatot, nem volt hajlandó beismerni magának, hogy a házassága Patrickkel minden, csak nem balszerencse.

Nagynehezen elszakította tekintetét alvó férjéről, és az ablakon túl lassan haladó tájat kezdte nézni. Úgy gondolta, jobb lesz, ha hallgat a figyelmeztető hangokra. Ha nem vigyáz, a kelleténél jobban megkedveli Patricket, márpedig butaság volna meleg és csodálatteli érzéseket táplálni egy névleges férj iránt.

Raven azt remélte, hogy Wolverton márkí és Wycliff gróf támogatásával Patrick legalább némi esélyt kap arra, hogy megcáfolja a rossz híreről a társaságban terjengő pletykákat. Raven fülébe jutott, hogy Patrick számos eseményen részt vett, és a társaság legfontosabb tagjaival megismerkedett, köztük a régensherceggel is. Dare azt is elmondta, hogy ő és barátai rendszeresen látogatják Lasseter klubját.

Raven azonban ennek ellenére félt, hogy barátja erőfeszítései hiábavalónak bizonyulnak majd. Emmától tudta, hogy a klub látogatottsága soha nem látott mélységekbe zuhant. A kaszinóról szóló gonosz pletykák pedig egyre durvábbak lettek.

Raven a következő héten odáig jutott, hogy csupán egy járható út maradt számára - hogy négy szemközt beszéljen a rágalmak forrásával.

Kellett hozzá némi manőverezés, de a szolgák pletykahálózata segítségével Raven megtudta, hogy Halford herceg aznap este a Drury Lane Színházban lesz. Raven célzott rá, hogy szívesen meglátogatná az előadást, amire Brynn és Lucián is lemondták az esti programjukat, és kísérték a színházba.

Raven gondosan öltözködött az alkalomra egy királykékbársony empire ruhába, amelynek mély kivágása előnyöse emelte ki keblét, a színe pedig - Halford kedvenc árnyalata - nagyszerűen illett szeme színéhez.

Halford már a színházban volt, és Wycliffék páholyával pontosan szemben ült, amikor megérkeztek. A herceg azonban még csak feljűk pillantani sem volt hajlandó, Raven tudta, hogy miatta. A látcsövek fele rá irányult, ő azonban tudomást sem vett a nézőseregről.

Az első szünetben, amikor látta, hogy Halford kilép a páholyából, gyorsan megkérte Brynnt, hogy sétáljon egyet vele a folyosón. Ahogy remélte, sikerült összefutnia a herceggel, de a főrendet körbevették a barátai.

Raven diszkrét távolságot tartva megvárta, amíg a herceg kilép társasága köréből, aztán egy nagy levegőt véve a főrend elé lépett. Halford megtorpant, és a monokliját a szeme elé emelve végigmérte a nőt.

Raven higgadtan állta a megalázó procedúrát anélkül, hogy bármivel elárulta volna érzelmeit.

- Jó estét, Charles.

- Asszonyom - a herceg kísérletet sem tett a meghajlásra. - Bevallom, megdöbönt, hogy még képes így elém állni, ráadásul nyilvánosan.

- Tudtam, hogy ez az egyetlen esélyem, hogy beszéljek önnel. Bizonyára elutasítana, ha más úton próbálnék.

Halford gúnyosan felhúzta a szemöldökét és körbepillantott.

- Csodálkozom, hogy a férje nem kísérte el ide.

A férfi hangja telve volt gúnyal, de Raven megpróbálta megőrizni a nyugalmát, nem akart ellenséges hangon beszélni vele.

- Tudja, a férjem elfoglalt. Van egy klubja, amint bizonyára tudja.

- Á, igen - szólt a herceg megvetően lebiggyesztett szájjal. - Most már emlékszem, hogy egy szerencsejátékosról van szó. Bár ezt magán is meg kellett volna éreznem, hisz azoknak általában elég erős az illatuk.

Raven az ajkába harapott.

- Charles, csak egy szót szerettem volna váltani önnel.
- Kímélje magát, asszonyom. Nem hiszem, hogy tudna olyasmit mondani, ami érdekelne.

Ezzel Halford sarkon fordult és otthagya Ravent.

Az asszony eltökéltsége azonban csak nőtt.

A darab vége felé Raven fejfájásra hivatkozva azt mondta barátainak, hogy egyedül haza megy haza. Lucian lekísérte a színház elé, és leintett neki egy kocsit, de Raven pár sarok után visszafordította a lovakat.

A kocsis a színház vendégeire váró hosszú kocsisor végén tette ki Ravent. Az asszony szerencséjére a legtöbb kocsis és lakáj egy csoportba verődve nevetgélt, kockázott és toporgott a téli hidegben.

Raven az árnyékban lopakodva kereste meg Halford városi hintóját az ajtót díszítő hercegi címerrel, majd gyorsan beszállt a kocsiba, remélve, hogy egyik kocsis sem látta meg. Tudta, vakmerő tervével újabb hatalmas botrányt kockáztat, hiszen nincs az az úrihölgy, aki képes volna egy rá dühös úr kocsijába titokban beszállni. Raven azonban úgy érezte, nincs más választása.

A kocsi sarkába húzódott, a menetiránynak háttal levő székbe, az egyik pokrócot magára húzta, remélve, hogy nem fedezik fel, amíg el nem indulnak. Reszketve feküdt a hideg sötétben.

Elég sok idő telt el, mire a kocsisor lassan araszolni kezdett előre, és még több, mire Halford beszállt a hintóba. Raven várt, amíg nem érezte, hogy a kocsi gyorsan mozog, és lelökte magáról a takarót és felült. Alig tudta venni a herceg alakját a sötétben.

- Charles? - szólalt meg halkán. A férfi rémülten maga elé emelte a sétatálcáját, megvédje magát.

- Charles, én vagyok az, Raven - szólt az asszony gyorsan.

A herceg felnyúlt, hogy kopogjon a kocsi tetején, Raven előrehajolt, gyorsan megfogta a karját és így szólt:

- Kérem! Könyörgök, hallgasson meg!

- Ön nem ért a szóból? Már mondtam, hogy nem érdekel, bármi legyen is a mondanivalója. Most pedig kérem, távozzon. Nem akarom elvinni sehova.

- Charles, én hazudtam önnek - mondta Raven mielőtt a herceg kidobhatta volna. - A házasságom Lasseterrel volról sem szerelmi nász. Csupán a kétségbeesés szülte szükségmegoldás.

Ez a vallomás tévovázásra készítette Halfordot.

- Miről beszél?

Raven vett egy mély lélegzetet. Nem látta más módját férfi együttérzésének kivívására, mint hogy elmondja a teljes igazságot.

- Nem Patrick Lasseter rabolt el, hanem az öccse, Sean.

- Az öccse?

- Igen. Sean bosszút akart rajtam állni, mert egyszer visszautasítottam. Patricknak azonban semmi köze nem volt az elrablásomhoz, csak utána keveredett bele az ügybe.

Halford hátradőlt, láthatóan egy pillanatra feltámadt benne az érdeklődés.

- Azt hiszem, ezt mégis csak el kell magyaráznia.

- Hosszú történet...

- Figyelek - felelt kurtán a főrend.

Raven elmondta neki, hogy Sean régen megpróbált udvarolni neki, majd megtámadta, és ennek eredményeképp elvitte a haditengerészet, ami után az ifjú Lasseter bosszút esküdött. Elmondta, hogy Sean felbérelt emberei állították meg a templom felé menet.

- Sean elkábított, begyógyszerezett és egy ágyhoz kötözt. Biztos vagyok benne, hogy meg akart kínozni, sőt még rosszabb dolgokra is képes lett volna, de Patrick Lasseter közbelépett. Ő mentette meg a becsületemet, ebben biztos vagyok. De egészen addig egyszer sem találkoztam vele.

- Soha?

- Soha. Aznap ismertem meg, amikor elraboltak. Csak azért vett el, hogy megóvjon a botránytól.

- Szóval nem szerette őt? - kérdezte Halford lassan, most először kicsit elbizonytalanodva.

- Nem, egyáltalán nem.

- Akkor mi az ördögért hazudta azt, hogy szerelmi nász a maguké?

- Mert attól féltem, hogy ön máskülönben kihívja őt Párbajra.

A herceg lassan megrázta a fejét.

- Még mindig nem biztos, hogy értem. Inkább osto színben tüntetett fel engem, ahelyett, hogy beismerné az igazságot?

- Vajon az igazság jobb lett volna? Az, hogy önt cserbenhagyta szíve választottja, természetesen megalázó, de ha elrabolták volna a szíve választottját, az ugyanolyan szégyenletes lett volna és sokkal veszélyesebb. Ha úgy érzi, a becsületes védelmében párbajoznia kell, akkor meg is ölheték volna, amit semmiképp sem akartam.

Halford nem szólt, nem adta semmilyen jelét, hogy hinne Ravennek.

- Azzal, hogy szerelmi házasságnak állítottam be egybekelésemet Patrick Lasseterrel - folytatta Raven -, a jó híremnek legalább néhány morzsáját megmenthettem. Esküszöm, Charles, hogy senki máshoz nem akartam feleségül menni, csak magához, de csak Patrick Lasseter segítségével és ezzel a hazugsággal menthettem meg a becsületeset. Férjes asszonyként valahogy kikeveredhettem ebből a botrányból, egyedül azonban... Elrablásom után ön szinte bizonyosan eltaszított volna magától. Ön nem vehetett volna el, nem fogadhattam volna el ekkora áldozatot öntől. Egy hercegnő jó hírneve minden kételyen felül kell hogy álljon. Én pedig az elrablásommal selejtes áru lettem.

Halford elfordította a fejét. Továbbra sem szólt.

- Tényleg - mondta könnyörögve Raven. - Csak azt tettem, ami mindenkinek a legkevesebb rosszal jár. Számomra túl késő volt. Az én jövőm már romokban hevert, nem akartam az öné is tönkretenni.

- Az biztos, hogy azon a napon az én jövőm is árnyékba borult, kedvesem - mondta Halford csendesen. - Elvesztettem magát.

Raven érezte, ahogy valami összeszorítja a torkát.

- Charles, a maga szíve soha nem volt igazán az enyém. Soha nem szeretett igazán.

- Ah, téved! Igazán komolyan közel éreztem magamhoz. - A férfi visszafordult Ravenhez. - Bárcsak megbízott volna bennem.

Raven kihallotta a szomorúságot a herceg hangjából, és megérezte az őszinte fájdalmat. A szeme hirtelen égni kezdett a könnycseppektől.

- Nagyon sajnálom, hogy megbántottam, Charles. Tényleg nem akarattal tettem.

A herceg levette a kesztyűjét, és megsimította Raven könnyektől neves arcát.

- Gondolom, most őszinte.

- Persze, hogy őszinte vagyok - felelte remegő hangon Raven.
Halford hátradőtt az ülésén és a sűrű félhomályban az asszonyra nézett.
- És most egy notórius szerencsejátékos mellett kötött ki.
- Igen - szólt Raven, miközben önkéntelen mozdulattal letörölte a könnyeit. - Viszont hatalmas hálával tartozom Lasseternek. Nem érdemli meg az ön haragját, Charles. Ő csupán megmentett engem attól, hogy számkivetett legyek a társaságban. Ha feltétlenül dühös akar lenni, kérem, legyen dühös énrám.

A herceg felsóhajtott.

- Képtelen volnék dühös lenni magára, kedvesem. Nem az ön hibája, ami történt. De azt kívánom, bárcsak hozzám fordult volna segítségért.

- Nagyon sajnálom, Charles, de úgy éreztem, nincs választásom. Képes ezt megérteni?

- Azt hiszem, igen. Nos hát... Azt hiszem, haza kellene vinnem önt.

- Charles... - Raven tétovázott, azon töprengve, hogy kérhet-e a hercegtől szívességet. - Inkább arra kérném, hogy kísérszen el valahova máshova.

- Hova?

-Az Aranygyapjú kaszinóba. - Raven sietve elmagyarázta, mit kíván. - Amint mondtam, sokkal tartozom Lasseternek, aki most miattam van bajban. Az ön vádjai kis híján tönkretették őt, Charles. Ha csak egy rövid időre is megjelenne a klubjában, talán pár percet eltöltene valamilyen játékasztalánál, azzal rendkívül sokat segítene a káros mendemondák hatásának ellensúlyozásában. Kérem, a kedvemért, nem segítene neki egy kicsit?

- Elfelejtí, hogy én soha nem játszom.

- Ez egyszer igazán tehetne kivételt. Örömmel finanszírozom a játékot. Pár ezer font, több, mint elegendő lenne. Ha megtenné, hogy kegyesen elveszít ennyit...

- Ne legyen abszurd! - A herceg szigorába némi vidámság is vegyült. - Pár ezer fontot bármikor megengedhetek magamnak.

- Akkor, eljönne velem?

Halford újra sóhajtott, ezúttal megadóan.

- Nem is tudom, hogy vagyok képes hagyni magam rábeszélni olyasmire, amit ki nem állhatok.

Raven széles, megkönnyebbült mosollyal ragadta meg a férfi kesztyű nélküli kezét, és hálásan az ajkához szorította.

- Úgy, hogy ön egy csodálatos, nagylelkű ember, aki azt teszi, ami helyes.

Az éjfélelő óra ellenére a St. James Street meglepően népes volt, teli korhelyekkel, szerencsejátékosokkal és a szokásos éjszakai népséggel. Az Aranygyapjú aajtáján azonban alig néhányan jártak ki-be.

Amikor Ravent és vendégét beengedte és a játéktérbe kísérte a komornyik, az asszony tétován állt meg az aajtóban, felmérve az alig lézengő vendégeket. Láthatóan kevesebb játékos volt, mint bármikor azelőtt, leglábbis Emma elmondása alapján Raven úgy gondolta. Az asszony csak remélte, hogy a mai este után minden visszatér a rendes kerékvágásba.

Raven szíve a torkában dobogott, ahogy karon fogta a herceget, előrelépett és megállt, hogy mindenki lássa. A terem lassan csendbe borult, pontosan, ahogy Raven remélte. Az ő kettősük volt minden figyelem tárgya.

Amikor észrevette Patrickot, Raven szíve még az addiginál is gyorsabban kezdett verni. A férje arckifejezése változatlan maradt, ahogy lassan, nem sietve feléjük indult, de Raven tudta, hogy nem nagyon örül sem neki, sem Halford hercegének. Patrick eléjük ért és megállt, nem hajolt meg, nem is üdvözölte őket.

A levegőben szinte érzékelhető volt a feszültség, ahogy a két férfi felmérte egymást.

Raven vett egy mély lélegzetet, és sietve bemutatta egymásnak a két férfit.

- Ökegyelmessége, bemutatam a férjemet, Mr. Patrick Lasseter. Patrick, ismerje meg Charles Shawcrosst, Halford herceget.

- Ökegyelmessége - szölt Patrick szigorúan. - Minek köszönhetjük a megtisztelést? - Abból, ahogy a megtisztelést szölt kimondta, egyértelműen kihallatszott, hogy Patrick egyáltalán nem tartja annak a herceg jelenlétét.

Halford feszes mosollyal válaszolt.

- Úgy tünik, bocsánatkéréssel tartozom önnek, Mr. Lasseter. Sajnálatos módon alaptalan híreszteléseket terjesztettem az ön klubja ellen, az ön

rossz híret keltve. Szégyellem, de szándékaim távolról sem voltak tiszták. Bevallom, rendkívül féltékeny lettem, miután ön elnyerte tőlem menyasszonyom kezét. Őszintén remélem, hogy képes lesz megbocsátani nekem.

Ahogy Patrick összeszűkülő, hitetlen tekintettel ránézett, Halford Ravenre pillantott és így szólt:

- Remélem, ez így megfelel, kedvesem.

A herceg nagylelkű bocsánatkérése több volt, mint amit Raven legmerészebb álmaiban remélt volna. Ha nem nézte volna őket ennyi kíváncsi tekintet, biztosan újra kezét csókolta volna az arisztokratának.

Ehelyett ragyogó mosoly jelent meg az arcán.

- Köszönöm szépen, Charles - mondta halkán. - Azt hiszem, ön a legkedvesebb ember, akivel valaha találkoztam.

Halford orcája halványan elpirult és visszafordult Patrickhoz.

- Ön egy rendkívül szerencsés ember, Lasseter. Remélem, jól gondoskodik majd a feleségéről.

Raven érezte, ahogy férje perzselő tekintete végigfut rajta, mielőtt válaszolt volna.

- Szándékomban áll.

A herceg körbenézett és tekintete kíváncsian megállapodott a játékasztalon.

- Nem vagyok valami nagy játékos, de kivételesen próbára teszem a szerencsémet, némi segítséggel.

Patrick egyetlen szemvillanással a herceg mellé rendelte csinos háziasszonyát, aki pár lépés távolságból figyelte az eseményeket, a terem összes több jelenlevőjével együtt.

- A hölgy Emma Walsh. Mindenben a szolgálatára áll, és természetesen bármit játszon is ma este, ön a ház vendége. Ha megbocsát, váltaná pár szót a feleségemmel.

Ha Halford úgy is érezte, hogy mellőzik, nem mutatta. Kifogástalan udvarias meghajlással köszöntötte a gyönyörű háziasszonyt.

- Nagyon örvendek, Miss Walsh.

Emma kedves mosollyal viszonzta az üdvözlést.

- Örömmel vezetem be a szerencse birodalmába kegyelmességét. Kérem, kövessen...

Raven egyedül maradt Patrickkel és a férfi mélyen forrongó haragjával. Kis híján összerándult, ahogy a férfi tekintete rászegeződött. - És mit ígért a hercegnek cserébe a bocsánatkérésért, kedves feleségem? - kérdezte a férfi selymes hangon.

Raven megmerevedett a feltételezés hallatán.

- Semmit nem ígértem. Egyszerűen elmondtam neki az igazságot a házasságunkkal kapcsolatban, hogy nem szerelmi házasságról van szó, hogy ön teljesen idegen volt számomra, amikor megmentett a sanyarú sorstól, amire az ön öccse szánt. Történetesen Halford meglehetősen nagylelkű természet, nagylelkűbb, mint gondoltam. Csupán arra kértem, hogy jelenjen meg itt, hogy segítsen enyhíteni az általa indított pletykák okozta kárt, de ő sokkal többet tett ennél. - Most Ravenen volt a sor, hogy szúrós szemmel nézzen. - Ön pedig egy kis hálát is mutathatna ezért. A klubja meg van mentve.

Raven sarkon fordult és elsétált, magára hagyva a füstölgő Patrickot.

Lasseter egyszerűen nem akart hálás lenni a hercegnek. Végtelenül dühítette, hogy tartozik valakinek, főleg egy arisztokratának. Az még jobban dühítette, hogy egy magas rangú ember ilyen könnyen hatást gyakorolhat az életére. A tudat felébresztette kisebbségi érzéseit.

Ami pedig minden lében kanál feleségét illeti... Raven vakmerően szembement minden kívánságával. Patrick tekintete megállapodott Ravenen, aki a herceg mellett állt a játékasztalnál.

Az ő hercege mellett.

Az ő riválisa mellett.

Patrick ökölbe szorított kézzel nézte a párost. A féltékenység váradan erővel ömlött el rajta. Bármennyire gyűlölte is beismerni magának, a herceg és Raven látványa minden birtokló férfiösztönt szabadjára engedett benne, és az agya megtelt nem kívánt képekkel Ravenről, ahogy megadja magát a szeretőjének.

Patricknek felforrta a vére, ahogy elképzelte, hogy ez az arisztokrata megérinti feleségét és élvezzi Raven gyönyörű testét, simogatja kerek, telt mellét, hosszú, karcsú lábát. Ördög és pokol, ő akarta szívogatni az asszony rózsás mellbimbóját, simogatni krémes, elefántcsontszínű bőre édes bársonyát...

A pusztá gondolatra megsajdult az ágyéka.

Patrick magában átkozódva fordult el. Jobb lesz, ha összeszedi magát, mielőtt olyan sorsra jut, mint az öccse, és megtelik testi vágygal és féltékenységgel, készen a harcra a csábító Raven Kendrick bájaiért.

Ahogy nézte a játékot, Raven minden porcikájával érzekelte férje pillantását. Patrick a terem egyik végében állt, és még a sok ember között is úgy tűnt, mint aki egyedül van.

Nem csoda, hogy mindenki kívülállónak tartja, gondolta az asszony. A rangos társaság nem bánik elnézően azokkal, akik ilyen kevésbé hajlandók engedelmessé válni a szabályainak, Patrick pedig, úgy tűnt, még élvezni is a fekete bárány szerepét.

Raven úgy érezte, egyszerűen képtelen levenni pillantását férjéről. Olyan távoli, rejtélyes és megátalkodott volt a férfi. Jobban vonzódott hozzá, mint bármelyik férfihez, akit valaha ismert.

Vajon ez azért van, gondolta, mert a szíve mélyén ő is egy fekete bárány? Mert tudja, milyen egyedül lenni? Vagy az az oka, hogy Patrick nem akarja őt? Mert képes ellenállni az ő bájainak? Vagy a tiltott veszély vonzza ennyire?

Raven az első pillanattól kezdve érezte ezt a veszélyes vonzást, az izgalmat, amit az ember csak egy magas sziklafal tetején érez. Egy ősi, ösztönös fenyegetést, ami felkavarta a nyugalma...

Ahogy újabb pillantást vetett férjére, Raven hirtelen megmerevedett. Emma Walsh lépett Patrick mellé a terem végében. A férfi és a nő közelségének látványa hirtelen éles féltékenységet keltett Ravenben.

Szinte észre sem vette, hogy Dare lépett oda hozzá.

Barátja egy pillanatig követte Raven összeszűkülő tekintetét, majd vidáman kötekedő hangon így szólt.

- Miss Walsh helyében felkészülnék a legrosszabbra Maga, kedvesem, úgy néz ki, mint aki mindjárt kikaparja hölgy szemét.

Raven összeszorított szájjal hessegette el férjével és száj szeretőjével kapcsolatos dühítő gondolatait, és a márki felé fordult.

- Ön most érkezett, kedves barátom?

- Igen. Sajnos mostanáig egyéb elfoglaltságom volt. Kár - mondta Dare. - Hallom, lemaradtam a legjobb részről. Már bejárta a várost a hír, hogy Halford nyilvánosan bocsánatot kért. Gondolom, ez magának köszönhető.

- Én csak arra kértem, hogy jelenjen meg itt. A többit magától tette.
- Azt hittem volna, hogy a férje jobban örül neki.
- Patrick nem olyan - felelte Raven. - Számára a herceg gesztusa szánalomból született.
- Hát, büszke férfi a maga embere. Pedig Lasseternek hálásnak kéne lennie magának.
- Semmit nem akar velem.

Az asszony morózus hangja hallatán Dare alaposan gigmérte Ravent.

- És magát zavarja, hogy a férje szíve máshol van? Raven elfordította tekintetét Dare mindentudó szeme elől.
- Tudom, nem volna szabad hagyni, hogy zavarjon a dolog. Hisz végül is csupán névházasságot kötöttünk. Joga van, hogy szeretőt tartson, vagy akár egy egész háremet, ha gondolja.
- Pedig maga könnyedén változtathatna a helyzeten kiscicám. Ha akarná, biztos vagyok benne, hogy Lasseter a lábai előtt heverne.

Csábító volt a kép, vallotta be Raven magának. Egy újabb pillantást vetett Patrick felé. A férfi most őt figyelte merően, azzal a sötét pillantással, ami mindig megállította Raven szívverését. Ugyanakkor volt valami elhatározott hűvösség, sőt, helytelenítés Patrick testtartásában. Talán annak nem örült, hogy Wolverton márkival társalog, ahogy ő sem örült annak, hogy a szeretője társaságában látja férjét.

Tekintetét elfordítva Raven szánt szándékkal Dare-re mosolygott.

- Azt hiszem, a tanácsát kell kérnem, uram. Gondolom, az Örömök Hercege képes használható tanácsot adni arra nézve, hogy hogyan tudok magamhoz láncolni egy elvándorló férjet.

Wolverton márki nagyot nevetett.

- Magának, kedvesem, semmilyen tanácsra nincs szüksége, ha egy férfi figyelmének elnyeréséről van szó. A múlt szezonban London férfiainak fele ott ájuldozott a lábainál.
- Attól tartok, nem vagyok benne biztos, hogy miként értem el ezt.
- Ezt elmondhatom. Azzal, hogy olyan friss volt, őszinte és vidám. A tökéletes ellentéte az összes többi első szezonos fiatal hölgynek. Olyan volt, mint a cseresznyeszem egy rendkívül unalmas sütemény tetején.

Raven elfintorodott.

- Hízalgó, hogy egy desszerthez hasonlít, Dare. Pedig én annyira próbáltam megfelelni.

- Csoadásan sikerült, de még így is kilógott a sorból. -Dare tétovázva elhallgatott. - Ha tényleg el akarja érni, hogy a férje ne csámborogjon el, akkor egy kevés csábítás csak segíhet. - A játékasztal felé pillantott. - Én pedig talán segíték egy kicsit Halford hercegnek.

Ezzel a férfi magára hagyta Ravent.

Az asszony elgondolkozva ráncolta a homlokát, miközben a férjét figyelte. Tényleg a szoknyája mellett akarja tartani a férjét? Meg akar kockáztatni egy újabb lehangoól visszautasítást?

Tagadhatatlanul hatalmas vakmerőség volna megpróbálni elcsábítani a férjét. Bár Raven nem konvencionális neveltetésben részesült, volt benne annyi úrihölgyekre jel lemozó szemérem, hogy örülségnek tartsa a tervet. Mind emellett hihetedenül terhesnek érzett minden merev társasági szabályt.

Ezenkívül már távolról sem volt az a makulátlan szüz akinek mindene a jó híre, mint pár hete. Bizonyos értelemben a botrány felszabadította. Megszabadult a londoni társaság fojtó látszatvilágától. Ha úgy dönt, hogy meg próbálja elcsábítani rosszhírű férjét, hát különösebb kockázat nélkül megteheti.

És be kellett ismernie magának, hogy izgató volt a lehetőség. Nagyon izgató.

Emellett tébolyítóan, fájdalmasan féltékeny, jött rá Raven, ahogy nevetni látta férjét valamin, amit Emma mondott.

Kettejük együttlétének intimitása valóságos lázadást gyújtott lángra Ravenben. A keze önkéntelenül is ökölbe szorult, és képtelenül arra, hogy egy helyben maradjon, elindult Emma és Patrick felé. Pár pillanat múlva Patrick mellett találta magát, és aznap este másodsor is a férfi figyelmét követelte. Ezúttal azonban lángok égtek a szívében.

-Válthatnék pár szót magával, kedves férjem? - szó összeszorított fogai közül.

Patrick meglepetten felhúzta a szemöldökét, Emma üdvözlő mosolya pedig azonnal eltűnt az arcáról.

A háziasszony Ravenről Patrickre nézett, aki kurtán biccentett.

Amint Emma hallótávolságon kívül ért, Raven dühödtt tíradába kezdett.

- Nyilvánosan flörtölni a szeretőjével aligha bölcs módszer a botrány elkerülésére.

Patrick kifejezéstelen tekintettel nézte, nem reagált az asszony támadásának igazságtalanságára.

- Fogalmam sem volt róla, hogy érdeklődik a szeretőim iránt.

- Nem is érdeklődöm, csak az zavar, hogy érzelmeinek ilyen szabad teret enged a széles nyilvánosság előtt.

- Ha annyira érdeklí a látszat, talán beleegyezik, hogy egy kevésbé nyilvános helyen folytassuk a vitát.

- Egyetértek - felelt Raven mérges, kimért hangon, ahogy körbenézve látta, hogy minden szem újra rájuk szegeződik. - Mit javasol?

Patrick kurtán, gúnyosan meghajolt Raven felé.

- Nemsokára találkozunk az emeleten, a lakrészemben. Gondolom, ismeri az utat.

TIZENNEGYEDIK

FEJEZET

Raven a férfi dolgozószobájában várt. Szándékosan nem a bensőséges hálószobát választotta. A kandallóban már csak parázslott a tűz, így tett rá egy kevés szemet és közel húzódott hozzá. A kezét melengetve azon töprengett, hogy vajon milyen örültség lett úrrá rajta már megint.

Tényleg meg akarja beszélni Patrickkel a férfi szeretőit? Tényleg be akarja ismerni féltékenységét? Maga előtt?

Legalább nem kellett sokat várnia. Pár perc múlva Raven hallotta finoman becsukódni az ajtót. Megpördülve Patrickkel találta szembe magát, aki kényelmesen az ajtófélfának támaszkodva figyelte őt.

- Gondolom, magyarázatot kíván adni az imént lezajlott hisztériára, drágám - szólalt meg végül hidegen.

Raven nyelt egy nagyot. Nagyon bánta, hogy hagyta magát így kifakadni odalent. Nem örült neki, hogy ennyire nyilvánvalóvá vált a birtoklásvágya.

- Aligha nevezném hisztériázásnak, ami történt. Nevezzük inkább panasznak.

- És tulajdonképpen mire szeretne panaszkodni?

- A maga indiszkréciójára - jelentette ki az asszony. - Szörnyűséges nézni, ahogy egy szobányi idegen előtt folytatja gáláns kalandját.

- Ha megfogadta volna tanácsomat és távol marad, akkor nem kellett volna a gáláns kalandomat figyelnie.

Patrick ellökte magát az ajtófélfától és a felesége felé indult. Raven megvetette a lábát, de várakozása ellenére Patrick csupán a kandallóhoz ment megpiszkálni a tüzet

- Maga készakarva udvarolt a szeretőjének az orrom előtt - szólt Raven feszesen. - És én ezt nem tűröm.

A férfi egy gyors, kihívó pillantással válaszolt. Raven pirult a férfi tekintetétől, és sietve folytatta mondanivalóját.

- Ön beleegyezett, hogy megpróbáljuk fenntartani szerelem látszatát. Az, hogy nyilvánosan vágyakozik Miss Walsh után, aligha erősíti ezt a látszatot.

- Gondolom - szólt Patrick lassan, elnyújtva -, nem várja, hogy úgy éljek, mint valami szerzetes. Ha jól tudom említettem, hogy nem kifejezetten kedvelem a cölibátust.

- Említette, de megpróbálhatná korlátozni szenvedélyét ezen nőszemély iránt, és távol tarthatná magát az ágyától.

A férfi szemöldöke a homlokára szaladt.

- Csak nem hűséget vár tőlem, boszorkám? Ez nem volt része a megállapodásunknak, és nem mondható túlzottan tisztességesnek sem. Eleddig ön semmilyen feleségem nem volt.

- Maga pedig nem volt a férjem nekem.

A férfi pillantása végigsiklott Ravenen.

- Ha azt kívánja, hogy ne keressenem az örömeiket Miss Walsh karjaiban, talán megpróbálhatná helyettesíteni.

Raven érezte, hogy a szíve kihagy egy ütemet.

- Mit kíván pontosan?

- Hogy gondoskodjon az örömről. Ön tökéletesen alkalmas a szerető szerepére, de legalábbis képes teljesíteni a feleségtől elvárható testi kötelességeket.

Kettejük pillantása egymásba fonódott és úgy maradt.

- Szóval szerelmem - mormolta Patrick kihívóan -, hajlandó lenne rendes feleségemmé lenni?

Akarja ezt? Kérdezte Raven magától. Akarta Patricket, ez nem volt vitás. Azt is akarta, hogy férje távol tartsa magát gyönyörű szeretője ágyától.

Viszonozta az áthatolhatatlan mélységű szempár pillantását. A feszültség, mint az új húrja, úgy feszült köztük.

- Ám legyen - mormolta halkán.

- Mit mondott? Nem hallottam.

- Azt mondtam, hajlandó vagyok.

Patrick újra hagyta, hogy a pillantása tetőtől talpig végigvándoroljon Ravenen.

- Beleegyezik, hogy kielégíti szexuális szükségleteimet?

- Igen! Bár kétlem, hogy könnyű lesz egy ilyen szabados hírű férfi hatalmas étvágyát kielégítenem.

Raven sértésnek szánta a megjegyzést, de Patrick csupán egy megértő mosollyal válaszolt.

- Úgy vélem, gyorsan fog tanulni. Végül is beható elméleti tudást szerzett erotikus naplójából, és komoly tapasztalatai vannak képzeletbeli szeretőjével is.

Raven ingerülten ráncolta a homlokát a férfi nem kívánt emlékeztetője hallatán. Talán nem volt túl bölcs megosztani Patrickkel az álmodozásait. Az biztos, hogy nem azért mondta el őket, hogy aztán így kapja vissza azokat.

- Nos, akkor mire vár? - kérdezte a férfi miközben Raven csak állt és megpróbált kitalálni valami ideülő ripoosztot. - Az imént egyezett bele, hogy kielégít.

-Azt akarja, hogy... most?

- Miért ne? Van ennél jobb alkalom, hogy megmutassa,¹ molyan gondolja ígéretét? Kezdheti azzal, hogy levetkőztet.

- Nem tud magától levetkőzni?

A férfi mosolya maga volt a vidám türelem.

- És abba hol az öröm? Sokkal jobban élvezném, ha maga tenné.

Raven vonakodva a férfihez lépett és lesegítette a kabátját. Aztán levette mellényét és kioldotta nyakkendőjét. Az inge nyakában felsejlett Patrick mellkasának bronz bőre és pár erős, fekete szőrszála.

- Segíts, Raven - parancsolta a férfi, lágyan újra tegezésre váltva. - Vedd le az ingem.

A nő engedelmesen az ing anyaga alá csúsztotta a kezét, hogy megérintse Patrick bőrét. Az ujjbegyeivel selymes és meleg tapintású bőrt érzett. A férfi segítségével kibújította Patricket az ingéből, megbűvölve nézte a férfi mellszőrzetének buja mintázatát.

- Raven?

Az asszony elszakította pillantását Patrick felsőtestéről és felnézett a szemébe. Patrick elképesztően érzeki ajkán hűvös mosoly játszott. Nagyon jól tudta, milyen hatást gyakorol nyers férfiassága a nőre.

- Most a nadrágomat.

Raven a férfi mindentudó tekintete alatt égő arccal nyúlt le és gombolta ki Patrick térdnadrágjának gombjait. A férfi vaskos hímtagja felszabadultan ugrott ki a nadrág szorításából, végigsimítva a nő ujjait. Patricknek teljes merevedése volt, dísze merev, mint a márvány.

Raven ösztönösen hátrahúzódott, mintha megégette volna magát. A férfi pusztá érintése olyan volt, mintha a tüzzel játszott volna. Mégsem volt távolról sem olyan bátor, ahogy a férfi gondolta. Egy álmoképpel szerelmeskedni nem ugyanaz, mit egy élő, gyönyörű, életerős férfivel. Raven felpillantott Patrickre, remélve, hogy nem látszik kívülről, mennyire zakatol a szíve.

- Téveszében él, ha azt hiszi, tudom, hogyan kell kielégítenem. Sem tudásom, sem tapasztalatom nincs róla.

Nagy meglepetésére Patrick nem erőltette a dolgot. Ehelyett az asztalához lépett, kihúzott egy széket és leült.

- Akkor gyere ide. - Felé nyújtotta jobb kezét, jelezve, hogy azt szeretné, ha az asszony az ölébe ülne. Elképesztően merev férfiassága magasan felágaskodott nyitott nadrágjából, mintha hívogatná Ravent.

Az asszony nem tudta levenni szemét férje diadalmas merevedéséről, miközben odalépett hozzá. Ekkor azonban eszébe jutott a golyóütötte seb, és tétovázva Patrick bal lábára nézett.

- A combja meggyógyult?

- Meggyógyult annyira, hogy óvatosan képes vagyok használni.

Raven óvatosan a férfi jobb combjára ült. Érezte, ahogy a kemény izmok megfeszülnek. A férfi lazán átkarolta a nőt és egy mozdulattal biztosabb pozícióba helyezte a combján. A tekintete álmataggá változott, fekete bársony szempillái csuklyát emeltek égő szeme parazsa fölé.

- A testemmel imádkozom hozzád - mormolta Patrick. - Imádsz engem, feleség?

Raven nem válaszolt, csak feszesen tartotta magát ültében, bár a férfi szavai a forróság hullámát indították el benne. Nem mozdult, türte, ahogy Patrick ujjai ügyesen elkezdtek kioldani ruhája kapcsait.

- Lazíts! - szólt a férfi, megérezve Raven feszültségét. - Semmi olyanra nem kényszerítelek, amit nem akarsz.

Az asszony azonban mégsem tudott ellazulni. A férfi idegenszerű keménysége forrón a combjához nyomódott és Raven csak arra tudott gondolni, hogy most mi következik, hogy milyen lesz, amikor ez a duzzadt, hosszú hús darab belehatol és kitölti...

A férfi előrehajolt és a nyelvvel megérintette Raven vadul pulzáló nyaki ütőerét.

- Húzd le a blúzodat a kedvemért!

Még e futó érintés is mintha minden idegvégződést lángra gyújtott volna Raven testében. Némi tétovázás után levette kék bársonyruhája felső részét. A melle az alsóingé alatt maradt. Lepillantva látta mellbimbója rózsaszín körvonalát.

Patrick odahajolt és az egyiket megcsókolta az alsóing vékony anyagán keresztül. A nyelve megtalálta a mellbimbó végét és behúzta a fogaihoz.

Raven reszketett.

- Vedd le a többit is! Látni akarlak! Raven nehezen szabadította ki a karját, a férfi segített neki. Kioldotta a kapcsokat a ruhája hátsó részén,

és segített mindenből kibújni és mindent lehúzni, amíg az asszony ott nem állt előtte meztelen felsőtesttel. Bárhol érintette is meg Patrick, Raven bőre mintha égett volna.

Patrick pillantásából üvöltött a férfiaság, ahogy Raven meztelen testét nézte.

- Mindig elfelejtem, milyen gyönyörű vagy - mondta halk és rekedtes hangon. - Milyen telt a melled, ahhoz képest, hogy mennyire karcsú vagy.

Raven nyugtalanul fészkelődött Patrick ölében. A melle szinte sajgott, annyira vágott a férfi simogatására.

Patrick tekintete Raven feszes, kemény mellbimbójára összpontosított, a szemében olyan fény csillogott, aminek már semmi köze nem volt korábbi haragjához.

- A mellbimbód már most milyen kemény, pedig még a számba sem vettem... Megcsókolhatom?

Raven becsukta szemét, nem tudott nemet mondani.

- Igen... - lehelte.

- Akkor nyújtsd ide nekem! - parancsolta a férfi olyan sima hangon, mint a bársony.

A nő szeme tágra nyílt. Patrick kihívó tekintettel figyelte. Raven rájött, hogy a férfi teljesen komolyan gondolja, amit mond. Azt akarja, hogy ő kezdeményezzen. De ha meg akarja félemlíteni, hát nem fog sikerrel járni.

- Milyen szerető az ilyen? - szólt a férfi selymes kihívással hangjában. - Hát semmit sem tanultál a naplódból?

- De igen, de úgy tűnik, olyasmit nem, amit te kívánsz.

- Akkor leckét kell adnom neked arról, hogy egy nő hogyan elégít ki egy férfit.

- Gondolom, Miss Walsh ezt jobban tudja.

Patrick közömbös tekintettel nézett Ravenre.

- Ő nagyon jól tudja. - A férfi szemében váratlan intenzitás villant, a hangjába szigorúság költözött. - És a te álomszeretőd? Ő tudja, hogyan elégítsen ki téged?

- Igen - vágott vissza Raven, örülve, hogy végre valamit Patrick arcába vághat.

- Akkor képzeld azt, hogy én vagyok ő. Ma este a szeretőd akarok lenni. Most pedig tedd, amit mondtam és nyújtsd ide a mellbimbódat!

Raven testén végighullámzott az érzéki öröm. Patrick bátor volt, szinte vakmerő, hogy így parancsolgat, pontosan úgy, ahogy a kalóz szerető is szokta, és ez sokkal jobban felizgatta Ravent, minthogy el tudta volna képzelni. A kételyeit elhessegetve a nő úgy tett, ahogy a férfi parancsolta, megfogta és felemelte melleit.

Patrick elbűvölő ragadozómosollyal bólintott.

- Most pedig mondd: Kérlek, csókold meg a mellem, szeretóm!

- Patrick...

- Halljam!

- Kérlek, szeretóm, csókold meg a mellem!

- Ahogy kívánod, kedvesem.

A férfi lehajtotta a fejét és kis keresgélés után célba ért. Forró, szép szája lángokat gyújtott mélyen felesége testében.

Raven ujjai önkéntelenül is a férfi selymes fekete hajába túrtak, miközben az a mellét csókolta. Patrick olyan meleget gyújtott benne, amit addig el sem tudott képzelni. A férfi szája lángoló tűz volt Raven fedetlen, vágtyól sajgó mellén, és az asszony képtelen volt küzdeni az élvezet ellen.

Pár pillanattal később Raven megérezte, hogy a férfi keze a combja közé vándorol, és végigfutott rajta a kellemes borzongás. Patrick észrevétlen mozdulattal felhajtotta a szoknyája szélét és a tenyerét felcsúsztatta a combja belső oldalán. A mozdulatban olyan erős szexuális birtoklásvágy volt, hogy Raven levegőért kapkodott.

- Érintsd meg magad! Nézd meg milyen nedves vagy!

Ravennek azonban nem volt szüksége érintésre. Tisztában volt vele, hogy titkos testtájai mennyire nedvesek és duzzadtak, hogyan lüktetnek a férfi iránti vágtyól.

Patrick azonban nem túrt ellentmondást. Megragadta az asszony kezét, a combjai találkozásához vezette az ujjait, és arra kényszerítette, hogy fedezze fel saját gyenge húsát.

Igaza volt. Raven érezte, mennyire forró, fülledt, kitárulkozó és nedves, szinte zokog a férfiért. Érezte, ahogy az izgalom remegése végigfut a testén.

Aztán, a legforróbb gyönyör pontját a hüvelykujjával simogatva Patrick mélyen a nőbe csúsztotta középső ujját. Raven zokogó hangot hallatott, a teste úgy pulzált együtt a férfi érintésével, mintha csak neki teremtették volna.

Patrick egy hosszú pillanatig csak simogatta, körforgásra készítetve minden érzékét.

- Azt hiszem, készen állsz rám - szólt végül elégedetten.

A karját Raven köré fonva felemelte feleségét és a velük szemben levő íróasztalra ültette, majd finoman lenyomta, hogy feküdjön hanyatt az asztal kemény lapján. Raven alig érezte meg a helyzet kényelmetlenségét, mivel Patrick már fel is hajtotta a szoknyáját felfedve minden titkát.

A tűz fényében a férfi szeme úgy égett, mint két ónix kő, ahogy kezei széttárták az asszony combját és finoman végigsimították a combja belső felét. Patrick olyan nyers szexualitással a tekintetében nézett Ravenre, hogy az asszonynak még jobban száguldani kezdett amúgy is felgyorsult vére.

A férfi két kezével szélesre tártan tartotta Raven combját és lehajolt. Raven testén villámcsapásként hasított végig a felismerés, amikor rájött, hogy Patrick mire készül.

Tiltakozva nyögött egyet, és megpróbálta ellökni magától a férfit.

Patrick villogó szemmel nézett fel rá.

- Az álombéli szeretőd nem csókol meg itt? Az intim kérdés kényelmetlenül érte Ravent.

- Megcsókol? - kérdezte Patrick keményebb hangon, amikor az asszony nem válaszolt.

- Igen!

Patrick lehajtotta a fejét. Forró lélegzete végigsimította az asszony vágyakozó húsát.

- Ne tagadd meg tőlem azt, amit szívesen adsz neki.

A férfi szájának első érintésére Raven szinte felsírt. Azt akarta, hogy Patrick megcsókolja ott. Az egész teste azért könnyögött, arra vágyott, hogy a férje ott csókolja, nem törődött vele, hogy bölcs vagy bolond ez a vágy. Szinte érezte, ahogy női ajkai igaz ajakként mozognak, készülnek szeretője csókjára.

- Megízlelem nektárodát - mormolta a férfi lágyan, mielőtt a nyelve selymes simogatással rá nem talált az asszony húsára.

Az öröm szinte szétvetette a nőt. Raven lélegzetvétel nélküli nyögéssel mindkét kezével Patrick hajába túrt, de nem azért, hogy ellökje magától, hanem, hogy égő combjai között tartsa a férfi fejét. Patrick szívogató csókkal válaszolt. A férfi szenvedélye szinte elrepítette Raven húsát. Egy szívveréssel később a férfi hosszú, erős nyelve mélyen Ravenbe csúszott. Az asszony csak hüppögve tudott lélegzetet venni és kétségbeesetten megpróbálta elhúzni csípőjét, megpróbált elszabadulni a férfi mindent tudó, örömmel kínzó szája elől. Patrick azonban nem hagyta mozdulni. Keményen tartotta, a kezével a combjai alá nyúlt és a vállára emelte Raven lábait. Közben a nyelve végig az asszony örömét szolgálta, finoman nyalogatta, ízlelgette, döfkölte őt a legrémisztőbb, legmélyebb élvezetet okozva, amit Raven valaha megtapasztalt. Patrick kíméletlen támadásától Raven kis híján megvadult. Sürgetően a férfi forró szája felé ívelte testét, a csípője ősi, elementális, tudattalan ritmusban kezdett mozogni, a torkából feltörő hangok betöltötték a szobát.

Pár pillanattal később Raven élvezett, vágya lüktető, szenvedélyes megkönnyebülésbe olvadt, hangos kiáltással köszöntve a fekete tűzként pattogó szikrákat testében.

Raven még magához sem tért révületéből, de Patrick már fölötte volt, a mellét, izzadságtól nedves torkát, a szája sarkát csókolta. Raven levegőért kapkodva feküdt ellazulva, furcsa módon halvány kielégületlenséget érezve.

A férfi elvezette saját szenvedélyéhez és Raven most, a felismeréstől alig tért magához, ráadásul Patrick szerelmi szolgálattétele kétségbeesett vágyakozással töltötte el Ravent. Az asszony azt akarta, hogy egyesüljenek, mélyen magában akarta érezni Patricket.

- Kérlek, gyere belém! - suttogetta.

Patrick szeme összeszűkülött a forróságtól és a veszélyes vágytól a nő kérése hallatán, de nem engedelmeskedett, inkább hátralépett és megszabadult maradék ruházatától.

Raven reszketve emelkedett fel, hogy lássa. Patrick combja még mindig be volt kötözve. A férfi atlétikus, izmos testének szépsége láttán Ravennek egyszerűen kiszáradt a torka. Érezte, ahogy az ágyéka

fájdalmasan összerándul. Íme, ez a csodás férfi, aki őt akarja. És ő is akarja a férfit. Csak arra tudott gondolni, hogy Patrick csodás merevsége hogyan fogja betölteni... Patrick is erre gondolhatott abból, ahogy csillogó pillantása végigsöpört Ravenen, amikor visszaindult felé.

Az asszony elakadó lélegzettel nyúlt fel, hogy megérintse férje mellkasát. A férfi bőre forró volt és sima, mint bársony, az izmai duzzadoztak Raven ujjai alatt. A nő most vette csak észre, hogy reszket a keze.

Patricket azonban nem zavarta felesége zaklatottsága. Hűvös mosollyal belépett Raven kitárt combjai közé, izmos mellkasához húzta a nőt, amíg lüktető, merev fér assága oda nem ért közvetlenül Raven forró nőiességéhez.

Raven érezte a férfi meztelen bőrét, s beleremegett örömbé.

- Akarsz? - kérdezte Patrick, erős kezével biztosan tartva asszonyát.

- Igen - felelte Raven, ahogy az örült vágó az ellenállás; utolsó szikráit is elsodorta benne.

Raven bátran felkínálta magát, ahogy Patrick visszafektette az asztalra, remegve, hogy a férfi kemény, izmos teste asztal kemény lapjához nyomja, s közben a várakozás szinte sikongatott érzékeiben. Az asszony eddig fel sem fog mennyire vágyott erre. Mintha a világ kezdete óta szomjazott volna a teste egy férfi, pontosabban Patrick keménysége után. Minden porcikájával véget akart vetni annak a vad vágynak, amit a férfi keltett benne. Érezte, ahogy Patrick forró merevsége az ő lágy, puha rétegeit próbálgatja...

Ugyanez a forróság égett a férfi szemében is, ahogy lassan Ravenbe hatolt, szétfeszítve nedves, készsleges húsát. Raven vett egy mély lélegzetet, ahogy a tüzes rúd gyenge puhaságába hatolt.

A férfi csókja a nyaka ívére tapadt, miközben belé hatolt.

- Be tudsz fogadni teljesen? - kérdezte rekedt mormolással.

- Igen... - válaszolt lihegve Raven. És hangosan felnyögött a férfi nagy, forró és sürgető merevedésének érzésére, ami szélesre feszítette nőiségét.

Ekkor Patrick nem mozdult tovább, várt egy kicsit, hogy Raven megszokhassa hatalmas kéjrúdját magában. Raven egy hosszú perc alatt ellazult alatta.

- Ez az - dicsérte meg Patrick a nőt. - Azt akarom, hogy körülölelj, mint a forró vadméz...

Ekkor csókolta meg az asszonyt. Lágyan, izgatóan simogatni kezdte Raven mellét, és közben nyelve izgató, nyílt, bátor szexualitással ki-be kezdett járni az asszony megadó szájában. A férfi íze, illata, érintése betöltötte Ravent, miközben Patrick lassan mozogni kezdett benne.

A nő a férfi szájába vinnyogott valami érthetlenséget, miközben belső izmai a fehéren izzó forróság köré feszültek. Úgy érezte, megőrül, úgy érezte, nem lesz képes eleget kapni ebből a férfiből.

Patrick ugyanezt a pulzáló sürgetést érezte a saját testében. Tudta, hogy a határán van annak, hogy elveszítse az uralmat a teste fölött, ezért a karjaiba kapta és felemelte a reszkető, nemi vágtyól égő nőt. Vaske-mény péniszével még mindig az asszony testébe mélyedve gyorsan a hálószoba ajtajához indult.

Át akarta vinni Ravent a kényelmesebb ágyra, de hirtelen rájött, hogy nem lesz képes odáig eljutni vele. Az ajtónak támasztotta Ravent és mélyre hatolt benne.

A fájdalmasan intenzív örömtől mindketten megremegtek.

A férfi keményen az ajtóhoz szegezte a nőt. A kezével lázasan Raven hajába túrt, amitől szanaszét röpültek a csatok és hajtűk, a szájával valósággal az ajtóhoz szegezte az asszonyt. Érezte Raven válaszát, érezte a nő csípőjének fogadó rezdüléseit, amivel az ő vad lökéseit fogadta.

A férfi erős szerelmi támadása erejétől Raven előre lendült, és felvéve Patrick ritmusát, kétségbeesett vággyal fogadta be őt. A fülében zúgást hallott, ahogy a finom nyomás egyre nőtt. Raven vadul felemelte a fejét, és lázas sietséggel pumpálta csípőjét a férfi ágyékának.

Hirtelen a férfi minden izma megfeszült. A fejét hátra vetette, és utoljára lökött egy hatalmasat a nőn. A torkából nyögés tört föl, ahogy az orgazmusa hihetetlen erővel kitört. A férfi utolsó rángása Ravent is átjuttatta a csúcson. Az asszony felsikoltott, és a férfi meztelen vállának nyers selymébe mélyesztette fogait, ahogy megadta magát a vad, száguldó örömmek, ami végighullámzott rajta.

Utána egy jó darabig csak kapaszkodtak egymásba levegőért kapkodtak. Egy örökkévalósággal később, ahogy Patrick visszatért a valóság-

ba, rátalált Ravenre, aki a nyaka hajlatába rejtette az arcát és a szíve ugyanolyan őrült ritmusban vert, mint Patrické.

A férfit előntötte az aggodalom. Lehengerlő alaposággal szeretkezett a nővel, elsőprő szenvedélye nem nagyon vette figyelembe a nő tapasztalatatlanságát.

Hátrahajolt és megnézte Raven kipirult arcát, duzza szinte felhorzsolta ajkát.

- Fájdalmat okoztam? - kérdezte Rekedten.

- Nem - válaszolt sietve Raven. Mégis volt val sebezhető az imént még oly szenvedéllyel csókoló ajkában.

Patricket szárnyaló forróság és leküzdhetetlen gyengédség töltötte el. Mindenképp jól akarta csinálni. Elhatározta, hogy legközelebb sokkal gyengédebb lesz Ravennel. Mert mindenképpen lesz legközelebb. Patrick belefáradt, hogy küzdjön a nő iránt érzett vágya ellen. Raven a felesége volt és ő vágyott rá. Minden joga megvolt erre. Biztos volt benne, hogy képes annyi akaraterőt gyűjteni magába, hogy élvezze a testét anélkül, hogy beleszeretne. Hogy olthassa szomját és mégse essen a nő csábítása áldozatául.

Tudta, hogy nehéz lesz, de már nem bírta tovább az önmegtágadást.

A karja egy pillanatra satuként szorult a nő köré, és magához szorította. Raven lábait maga körül tartva kinyitotta az ajtót és az ágyra fektette, majd megállt és nézni kezdte.

A szoba sötét volt, csak a kandallóban pislákoló tűz világította meg, de Raven így is látta a Patrick tekintetében lobogó tüzet, ami a meztelensége láttán gyúlt. A ruhája rendezetlenül és gyűrötten csavarodott a derekára.

Elpirult a meztelensége miatt, és nyugtalanul fészkelődni kezdett.

- Tönkrement a ruhám... - mondta halkan, ahogy a férfi elkezdte leszedni róla a rácsavarodott ruhadarabokat.

- Majd veszek neked egy újat - válaszolt Patrick, miközben szorgosan vetkőztetni kezdte.

- Patrick... mit csinálsz?

- Levetkőztetlek. Itt maradsz ma éjjel. Még nem vagyok teljesen kielégítve.

- Patrick... - Raven az alsó ajkába harapott. Abba beleegyezett, hogy kielégítse a férfi szexuális vágyait, de abba nem, hogy vele töltse az éjszakát. - Én nem akarok itt-maradni veled.

- Miért nem?

- Mert... Az csak nem kívánt komplikációkhoz vezetne.

Patrick ennek hallatán abbahagyta, amit csinált.

- Azt akarod mondani, hogy a fizikai közelség túlzott érzelmeket kelt?

Raven megreszketett.

- Igen.

A férfi válasz nélkül befejezte Raven vetkőztetését, majd kihúzta a takarót a meztelen nő csípője alól és betakarta vele. Utána a kandallóhoz lépett és felszította a tüzet, majd visszajött az ágyhoz és besiklott Raven mellé a takaró alá. Egy percig feküdt mellette kezét a tarkóján nyugtatva. Végül nagynehezen megszólalt.

- Jól értem fenntartásaidat? Nem akarsz igazi szeretőt, mert félsz attól, hogy szerelembe esel?

- Igen. - Raven védekező mozdulattal a mellére húzta a takarót.

Patrick az asszony felé fordult és felkönyökölt.

- A nemi öröm és a szerelem két teljesen különböző dolog. A szenvedély nem feltétlenül vezet szerelemhez. Ha így lenne, akkor a nagyvilági férfiak nagy része szerelmes lenne a szeretőjébe.

Raven nem válaszolt, Patrick elsimított egy kósza hajszálat az arcából.

- Semmi okát nem látom, hogy miért ne lehetnének szeretők, Raven. Egy kapcsolat, ami csak az érzéki örömeiken alapul. Ahogy te, úgy én sem vágyom semmi mélyebbre.

Raven mereven feküdt, el akarta vonni tekintetét Patrickról.

Nem tagadhatta, félt. Úgy érezte, a szenvedély veszélyes, szörnyű sebezhetőséghez vezethet. Viszont talán mégis igaza van Patricknek: az igazi veszély nem a fizikai közelségben van, hanem az érzelmiben.

Raven megborzongott. Nem akart ő is elszenvadni egy olyan tragikus szerelmet, mint ami tönkretette az anyját. Nem akarta, hogy egyetlen férfi is érzéketlenné, akarat nélküli bábbá tegye.

És tényleg, a hús szenvedélye nem feltétlenül vezet a lélek szenvedélyéhez...

Patrick, mintha megérezte volna Raven belső küzdelmét, a takaró alá csúsztatta, és gyengéden Raven mellére tette a kezét.

- Ha már férj és feleség lettünk, miért ne élvezzük?

A férfi meleg, érzéki érintése megzavarta Ravent, megakadályozta, hogy meg tudja fogalmazni válaszát.

- Te élvezed velem a szeretkezést, boszorkám - tette hozzá Patrick mély hangon. - Egy perccel ezelőtt elég tisztán látszott. - A férfi mindentudóan elmosolyodott. - Kevés nő van, aki ilyen érzékeny lenne, mint te. A tested vágyik az érintésemre. - Mintha bizonyítani akarná állítása igazát, Patrick megsimogatta Raven hegyesen ágaskodó melbimbóját, amitől a nő önkéntelenül is picit felemelte a csípőjét.

Tényleg vágyik a férfi érintésére, gondolta Raven kétségbeesetten, talán túlságosan is. És ez az iménti vad szeretkezés...

A férfi sötét szemének pillantásába zárva Raven viszonzta Patrick nézését. Hihetetlenül felizgatta, hogy férje így a magáévá tette, ahogyan azt csak az álmai kalóza tette azelőtt.

Száraz torokkal nyelt egy nagyot, és megpróbált ellenállni Patrick sötét, delejező pillantásának. Vajon lehetséges volt, amit a férfi javasolt? Képesek lennének tisztán testi vágyaikat kielégíteni anélkül, hogy bármi mélyebb érzelem kialakulna? Lehetséges, hogy szenvedélyes afférba bonyolódjon férjével anélkül, hogy elveszítené a szívét?

Talán igen...

De más dolgokat is meg kellett fontolniuk.

- Mik a lehetséges következmények? – kérdezte. – Mi lesz, ha gyerekek születnek?

Patrick vonásai elkomorodtak, ahogy összeráncolta a homlokát.

- Mi van velük?

- Nem akarok gyereket hozni a világra úgy, hogy nincs egy szerető, gondoskodó apja...

- Számos módszer van a terhesség megelőzésének. Ma este nem vigyáztunk, de ezen is lehet segíteni.

Raven is összeráncolta a homlokát, ahogy eszébe utott, hogy Patrick nem engedte a testébe a magját a nászéjszakájukon.

- Te nem szeretnél gyermeket?

- Nem vágyom rá túlzottan.

A nő nem volt képes olvasni a férfi közönyös vonásaiból.

- Még azért sem, hogy örökösöd és utódod legyen? Nem szeretnél egy nap utódot?

- Az én örökösöm Sean. Nekem ennyi elég.

Raven megfeszült Patrick öccsének neve hallatán, és sietve témát váltott.

- A naplóból tudom, hogyan kell megakadályozni a terhességet, de arról fogalmam sincs, hogyan lehet beszerezni a szükséges eszközöket.

- Azt rám hagyhatod - felelte Patrick gyorsan, majd ellágyult a hangja. - Addig is...

A férfi lassan és eltökélten kihúzta a takarót a nő markából és lenyúlt, megsimogatta a combja belső felét. A forró tenyér érintésére Raven összerezett a vágyakozástól.

- Szóval ott tartottunk, hogy elégitd ki a vágyamat -mormolta Patrick mély és bársonyos hangon. - Én pedig a tiédet.

Raven vett egy mély lélegzetet, hogy megnyugtassa magát, megpróbálva leküzdeni a testén végighullámzó vágyat. Azt akarta, hogy Patrick elégitse ki. Nagyon vágyott rá...

Ahogy a férfi ajka lassan leereszkedett az ajkához, Raven behunyta a szemét és igyekezett nem tudomást venni a fejében megszólaló figyelmeztető hangokról. Úgy érezte, képes lesz tisztán érzéki kapcsolatot fenntartani anélkül, hogy a szerelem csapdájába esne.

Mostantól az lesz a fő célja, hogy megőrizze a szívét, mondta magában. Soha nem fogja megadni magát teljesen ennek a férfinak...

Aztán, ahogy Patrick, forró ajka az ajkához ért, minden gondolat kiszállt a fejéből, hogy átadja a helyét az érzéki hullámvasútnak, amit a férfi simogatása elindított.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Raven zavartan ébredt. A pattogó tűz azonban ismerős volt, ahogy az egyszerű, férfias hálószoba is. Rájött, hogy egyedül van és meztelenül fekszik Patrick ágyában, a kaszinóban. Ugyanabban az ágyban, ahol az elrablása után találta magát.

Az egész testét elöntötte a forróság, ahogy eszébe jutott a múlt éjszakai féktelen szenvedély. Ugyanolyan illetlenül viselkedett tegnap este, ahogy a megismerkedésükkor, de tegnap este már nem foghatott semmit a bájitalra.

Amikor kiszállt az ágyból, hogy felöltözzön, felszisszent a túl sok érzéki öröm mellékhatásaként jelentkező kis fájdalomtól, horzsolásoktól, izomlástól.

Aztán meglátta tükörképét a nagy tükörben. Úgy nézett ki, mint egy nő, akinek testét egész éjjel egy férfi élvezte, és aki alig várja, hogy megismétlődjön az élmény. A haja kócosan ölelte körül az arcát, az ajka duzzadt és érzékeny, a mellbimbói vörösek a férfi forró ajkának folyamatos kényeztetésétől...

Raven behunyta a szemét, ahogy visszaemlékezett Patrick figyelmes kényeztetésére, és a robbanásszerű vágyra, amit keltett benne. Az emlék azonnal mint vad éhség jelentkezett a testében...

Egy halk kopogás riasztotta fel álmodozásából. Villámgyorsan maga elé kapta a ruháját.

Emma lépett be, kezében egy tálcával.

- Reggelit hoztam - mondta a nő vidám mosollyal. - Vagyis inkább tízórait.

Raven az ablakot szorosán fedő brokát függönyre lantott.

- Mennyi az idő?

- Mindjárt dél.

- Ilyen késő van? - Elpirult, úgy érezte szégyenletes, hogy így rajtakapták Patrick ágyában, ráadásul pont a férfi szeretője.

- Patrick azt mondta, hagyjuk aludni. A lovásza, hogy is hívják, O'Malley hajnalban itt járt, kereste. Mindenképpen meg akart győződni róla, hogy nincs semmi baja. Patrick győzte meg, hogy nem rabolták el újra.

Raven azon kapta magát, hogy dadog és zavarban van.

- Gondolom... Nem érti, hogyan kerülök ide.

- Egyáltalán nem - felelte Emma, letéve a tálcát a kandalló mellé. - Végül is férj és feleség.

- De, gondolom, kellemetlen magának, hogy...

Emma felkapta a fejét. Egy pillanatig csak nézte Raven mielőtt megértette volna, mit akar mondani.

- Azt hitte, hogy neki és nekem van valami közünk egymáshoz? Ó, Raven, Patrick és én nem vagyunk szeretők Soha nem is voltunk.

Raven csak bámulta Emmát a homlokát ráncolva. Szóval Patrick készakarva félrevezette a gyönyörű háziasszonnyal való kapcsolatát illetően? Eszébe jutott, hogy Patrick mit mondott arról, hogy Emma nagyon jól tudja, hogyan kell örömet szerezni egy férfinak. Nyíltan és egyértelműen tényleg nem mondta ki egyszer sem, hogy ő és Emma szeretők, de az biztos, hogy célzott rá, és egyszer sem tagadta Raven vádjait.

A megkönnyebbülés és a harag egyszerre ömlött el Ravenen. Lesz pár keresetlen szava erről a megtévesztő manőverről, ha legközelebb találkozik Patrickkel. Ha nem lett volna féltékeny, soha nem egyezett volna bele, hogy múlt éjjel megossa a férfival az ágát... Emma szakította félbe bosszúszomjas gondolatait egy halvány mosollyal.

- Bevallom, szívesen belementem volna valami ilyesmibe Patrickkel - vallotta be meglepő nyíltsággal. - Ami azt illeti, amikor kimentett korábbi szorult helyzetemből, fel is ajánlottam neki, hogy a szeretője leszek, de visszautasított azzal, hogy csak hálából tenném. Ha a legkisebb jelét láttam volna, hogy akarja... - Emma pillantása Ravenre szegeződött. - Maga nagyon szerencsés, hogy kivívta Patrick érdeklődését - szólt lágyan, majd a fejét megrázva kiszállt az álmodozásból. - Jöjjön, vegyen fel valamit és egyen, mielőtt kihül.

Raven újra érezte, hogy elpirul, egyrészt a meztelensége miatt, másrészt pedig az események ilyen furcsa alakulásának köszönhetően, hogy egy másik nővel beszél meg Patrick szívügyeit. Azonban nem szállt vitába a háziasszonnyal, hanem kivette Patrick egyik köntösét a szekrényből és leült a kandalló elé enni. Amikor megkérte a háziasszonyt, hogy csatlakozzon hozzá, Emma egy pillanatnyi tévovázás után leült.

- Kérdezhetnék valamit? - kérdezte a háziasszony, miután leült. - Halford herceg ökegyelmességéről van szó.

- Halfordról? - kérdezett vissza kíváncsian Raven, miközben belekortyolt a forró kávéba.

- Igen. Múlt éjjel... Kifejezte, hogy szívesen találkozna velem újra. Ellenére volna, ha beleegyeznék? Úgy tűnik vizsgáztatásra van szüksége azután, hogy... Nos, hogy elvesztette magát.

Raven lenyelte meglepődését és megrázta a fejét.

- Dehogy! Egyáltalán nem bánám. Már semmi közöm Halfordhoz.
- Nem törekednék semmi végleges megállapodásra herceggel - jegyezte meg Emma. - Még ha fel is ajánlaná Patrick igen bőkezűen megfizet. Biztosítva van a függetlenségem, így nyugodtan megválaszthatom, hogy milyen úriemberrel találkozom. Csak egyedül vagyok és... Nos néha magányos vagyok.

Ravenbe belehasított az együttérzés. Tudta, milyen a magány, alaposan megismerte édesanyja halála óta.

- Tudom, hogy Patrick is szenved a magánytól, - mondta halkán Emma
- bár ő volna az utolsó, aki ezt beismerné. Ezért örülök annyira, hogy megtalálta magát. Remélem, mostantól több időt tölt itt, Raven.

Az asszony megrázta a fejét.

- Nem hinném. Hamarosan elhagyom a várost. Úgy tervezem, hogy vidéken ünneplem a karácsonyt a nagyapám társaságában.
- Patrick magával tart?

Raven tétovázott. A nagyapja legutóbbi levelében külön hangsúlyozta, hogy szívesen látná új férjét, de ezt a meghívást ő még nem említette Patricknek.

- Erről még nem beszéltünk, de nem hinném, hogy nagyon szeretne velem jönni.
- Nagyon remélem, meg tudja győzni. Hatalmas jótéteményt jelentene neki, ha magával lehetne.

Raven nem volt teljesen biztos benne, hogy meg akarta erről győzni Patricket. A közös ünneplés csak fokozná kettejük intimitását és még további bonyodalmakhoz vezetne.

És mégis... Emma biztosan igazat mondott, amikor Patrick magányosságáról beszélt. Ő is szinte az első pillanattól érezte férje magányosságát. A férfi távolságtartása fájdalmat és magányt rejtett. Raven csak azt nem tudta, hogy akar-e kezdeni ezzel valamit.

Éppen egy szelet sonkát vágott, amikor kinyílt az ajtó és belépett Patrick. Ahogy Raven az ajtó nyitására hátrafordult és a válla fölött a belépőre nézett, kettejük tekintete találkozott, és mint valami villámcsapás, azonnal mindkettejüket elöntötte a forróság. Ravennek elakadt a lélegzete.

Egy pillanattal később Patrick pillantása lejjebb vándorolt és megnézte Raven öltözetét. Sötét szemének pillantása tisztán elárulta Ravennek, hogy a férfi felismerte a köntöst és tudta, hogy az asszony semmit nem visel alatta.

Raven elvörösödött és gyorsan behúzta fedetlen lábát a köntös szegélye alá.

A férfi Emmához fordult.

- Nemsokára lesz egy vívómérkőzésem. Át kellene öltöznöm.
- Akkor én kimegyek - szólta a háziasszony mosolyogva, és felállt.

Amikor Emma mögött becsukódott az ajtó, Raven váratlanul nem tudta, mit szóljon. A múlt éjszakai szenvedélyes találkozás után egyszerűen úgy érezte, nincs mit mondani.

Patricken azonban a zavarnak nyoma sem látszott, ahogy a szekrényéhez ment és elkezdte kivenni belőle a ruhadarabokat.

- Mik a tervei a nap hátralevő részére? - kérdezte lazán Raventől. - Hazavihetem a vívóterembe menet... Hacsak nem kíván itt maradni.

A gondolat, hogy itt maradjon ebben a hálósobában, mintha pillanókat reptetett volna a gyomrában.

- Nem - mondta gyorsan. Fürdeni szeretett volna, de úgy érezte, az várhat. - Hazamegyek, de... fel kell öltöznöm.

Elkezdett felállni, de Patrick intett neki, hogy maradjon ülve.

- Nyugodtan befejezheti a reggelit.

Raven visszaereszkedett a székére. Hálás volt, hogy nem kell a férfi előtt öltözködni. Az ételre koncentrált, de amikor Patrick a tükör elé állt, hogy megkösse a nyakkendőjét, azon kapta magát, hogy titokban a férfit figyeli, a férfias rutint csodálja. Aztán rájött, hogy mit csinál és elkapta a tekintetét. Az olyan intim dolog, ha egy asszony figyeli a férjét öltözködés közben...

- Ön rendkívüli módon kedveli a vívást - jegyezte meg könnyedén, hátha sikerül megtörni a jelenet bensőségességét.

- Igen. Ráadásul a fizikai megerőltetés letöri a nemi vágyat. – Csúfondáros tekintettel pillantott hátra a válla fölött. - Az utóbbi időben meglehetősen sokat jártam vívni.

Raven érezte, ahogy arcát ismét elönti a vér.

- O'Malley vívni is megtanította? - kérdezte Patrick, amikor Raven semmit sem szólt.

- Nem. Csak lóni.

- És csalni a kockában.

A csalás szóról Rávennek eszébe jutottak saját sérelmei.

- Nem én vagyok az egyetlen, aki kedve szerint használja a kétszínűség eszközét. Maga elég aljas volt tegnap este hogy hagyta azt hinnem, Emma a szeretője.

Patrick felhúzta egyik szemöldökét.

- Az én hibám, hogy maga ilyen helytelen következtetésre jutott?

- Bizony az öné - vágott vissza Raven. - Ha nem tévesztett volna meg, soha nem egyeztem volna bele, hogy... Abba, amit javasolt.

Patrick mosolya ezúttal nyíltan csintalan volt.

- Arra gondol, hogy a nemi vágyaim kielégítésébe?

- Igen... Arra. Csak azért egyeztem bele, hogy ön ne vágyakozzon más nők után, amikor fenn kell tartanunk a boldog ifjú házaspár látszatát.

- Remélem, most már nem akarja kivonni magát a megegyezésünk alól.
- Pedig minden jogom meglenne rá. Hamis tények alapján hoztam döntést.

Patrick befejezte a nyakravalója megkötését és egyszerű bőrmellényt vett.

- Nem hiszem, hogy a körülmények bármit is változtak volna tegnap este óta. Miss Walsh helyzetétől függetlenül, ha azt akarja, hogy hűséges maradjak, a legjobb lesz tiszteletben tartani házastársi kötelezettségeit. - Patrick vesébe hatoló pillantást vetett Ravenre, miközben gombolta a mellényét. - Mellesleg nem hallom, hogy felajánlotta volna, hogy feladja képzeletbeli szeretőjét a kedvemért.

Raven összehúzta a szömöldökét. - A két dolgot össze sem lehet hasonlítani. Egy képzeletbeli szeretőt nem lehet összevetni egy hús-vér szeretővel. Ez utóbbi ráadásul jogi szempontból házasságtörésnek számít.

- Vannak férfiak, akik annál sértőbbnek éreznék a dolgot - felelt halkan Patrick. - Hogy még csak nem is egy igazi emberrel szarvazzák fel őket.
- Ön is nagyon jól tudja, miért folyamodom a fantáziámhoz.
- Azt hiszem, igen. Gyávaságból.

Raven ezúttal tényleg megharagudott Patrickre. De lenyelte a kívánczó ripsztot és sikerült meglepően nyugodtnak maradnia. - Nem áll szándékomban hagyni, hogy provokáljon. És mellesleg nem fog módomban állni... kielégíteni a maga állati ösztöneit túl sokáig. A jövő hét végén csatlakozom nagyapámhoz az ünnepekre.

- Tudom. Luttrell megemlítette levelében.
- Milyen levelében?
- Küldött nekem egy meghívást, hogy töltsen a karácsonyt vidéki birtokán.

Raven meglepetten nézett Patrickre.

- Tényleg? Miért tette?
- Honnan a pokolból tudjam? Valószínűleg azért, mert az ön férje vagyok. Gondolom, kárpótolni akarja korábbi szégyenletes bánásmódjáért.

Patrick nem válaszolt, miközben felöltötte burgundivörös zakóját.

- Nos? Szándékában áll eljönni? - kérdezte végül Raven türelmetlenül.

A férfi arckifejezése továbbra is dühítően rejtélyes maradt.

- Még nem döntöttem el.

Raven úgy érezte, legszívesebben megütné a férfit.

- Gondolom, a látszat miatt hasznos lenne - tette hozzá a férfi könnyedén, mielőtt az asszony kitérhetett volna. - Így fenntarthatnánk a boldog házasság látszatát, és egyszer és mindenkorra minden egybekelésünkkel kapcsolatos kételyt megszüntethetnénk.

- Igen - felelte Raven elgondolkodva. - Gondolom, ennyit elérhetnék vele.

- Feltéve természetesen, hogy képesek leszünk megtartóztatni magunkat minden, a szeretkezésnél bensőségesebb dologtól. - A férfi újabb bíráló pillantást vetett Raven felé. - Úgy vélem, hogy nekem sikerülne. És magának?

- Gondolom, nekem is - mondta Raven, bár sokkal kevesebb meggyőződéssel, mint remélte.

Patrick csibészes mosolyt vetett rá.

- Nem kell félnie. Megegyezésünk tisztán üzleti jellegű. Pusztán a fizikai kielégülést szolgálja.

Raven nem válaszolt. A férfi hozálépett.

- Akkor ma este találkozunk.

- Ma este? - szólt Raven meglepetten felnézve Patrickre.

- Szándékomban áll hamar eljönni a klubból és éjfélre hazaérni. - Ezzel Patrick lehajolt és egy futó csókot nyomott Raven arcára. - Azt szeretném, ha az ágyban várnál. Meztelenül.

Raven szóhoz sem jutva nézett a távozó férfi után.

A nap és az este hátralevő részében Raven tanácstalankodott.

Az egyik pillanatban mást sem akart, csak visszautasítani Patrick közeledését. Hihetetlenül zavarta, hogy a férfi azt gondolja, elég füttyentenie, és ő ugrik. Nem beszélve arról, hogy Patrick akarattal félrevezette Emmával kapcsolatban.

Mégis, amikor Ravennek eszébe jutott a hihetetlen szenvedély, amit közösen átéltek a múlt éjjel, eltökéltsége megingott. Végül is miért ne élvezhetnék egymást? Mi abban a rossz? Ha az érzelmeiket nem keverik bele a dologba, akkor kicsi az esélye, hogy szerelmes legyen a

férfibá. Tényleg ennyire gyáva, hogy még azt az örömet is megtagadja magától, amit a házassága kínálhat?

Be kellett vallania magának, hogy akarja Patricket. A férfi jelenlétében előbbnek érezte magát, mint azt valaha is lehetségesnek gondolta. Patrick érzéki érintése felizgatta és feldúlta nyugtalan lelkét.

Ahogy közeledett az este, Raven önkéntelenül is egyre többet gondolt az éjszakára. Mire eljött az éjféli, az idegei szinte sikoltoztak az érzéki feszültségtől. Nem sokkal később hallotta, ahogy Patrick belép a közös öltözőszobájukba.

Amikor a férfi végre benyitott hozzá és a szobába lépve becsukta maga mögött az ajtót, Raven szíve majd kiugrott a helyéről. Bár lecsavarta az éjjeliszekrényen levő lámpát, még így is látta, hogy a férfi egy fekete-arany brokát köntöst visel. Patrick mágneses vonzását még a szoba másik oldaláról is érzékelti lehetett.

A férfi először a kandallóhoz ment és felpiszkálta a tüzet, mielőtt Raven ágyához lépett volna. Patrick perzselő tekintete ugyanolyan izgató volt mint reggel.

- Meztelen vagy, ahogy kértem?

Raven vett egy gyors lélegzetet.

- Történetesen igen - felelte hűvösen. - De ha azt várja, hogy engedelmes szolgálja legyenek, jobb lesz, ha még egyszer meggondolja.

Patrick ajka érzéki mosolyra húzódott.

- Nem tudom elképzelni, hogyan lehetnél engedelmes anélkül, hogy engedelmes akarnál lenni. De örömmel veszem, hogy tiszteletben tartottad a kérésemet. - A pillantása végigfutott Raven betakart testének körvonalain. -Egész nap rád gondoltam, boszorkám...

Ezzel kioldotta köntöse övét és hagyta kinyílni a ruhadarabot, felfedve meztelen testét.

- Amint látod. - Merev pénisze pulzálva ágaskodott. Raven vére száguldani kezdett az ereiben.

- És csak feküdtél itt, és arra gondoltál, hogy nemsokára beléd hatolok?

- kérdezte a férfi bársonyos-mély mor-molással.

Raven képtelen volt letagadni, hogy pontosan ezt tette, de nem akarta megadni Patricknak az elégtételt azzal, hogy még be is vallja. Azonban még mielőtt kieszelhetett volna valami frappáns visszavágást, Patrick egy fekete szatén zacskót vett elő.

Raven még azelőtt megsejtette, mi van a zacskóban, hogy Patrick az ágy szélére ült volna és megmutatta volna neki. Több kis szivacs volt benne, amelyekhez madzag volt rögzítve, és egy kis üvegce, borostyán színű folyadékkal tele.

- A védekező szerek, amiket kértél - mondta a férfi, ahogy megnedvesítette az egyik szivacsot.

- Mi ez?

- Konyak. - Patrick finoman lehúzta a takarót Raven meztelen testéről. - Rakd szét a lábad!

Raven reszketett a hideg levegőben, de nem tiltakozott, amikor a férfi a combja közé nyúlt. Inkább behunyta szemét és hagyta, hogy Patrick mélyen felnyomja belé a konyakkal átitatott szivacsdarabot. Az érzés kellemes volt, sőt, izgatóbb még annál is, mint amikor a férfi hüvelykujja finoman érzékei középpontját simogatta. Raven elnyelt egy nyögést.

- Úgy érzem, készen állsz a befogadásomra - mondta elégedetten Patrick. Forró vagy, nedves és vágyakozó...

Amikor a férfi ujjai belemélyedtek, Raven csípője emelkedett az ágyról, de Patrick abbahagyta az izgatása

- Ne olyan gyorsan - mormolta a férfi vidám éllel a hangjában. - Múlt éjjel főleg én dolgoztam. Most rajtad a sor.

Amikor Raven kinyitotta a szemét, hogy kétségbeesetten felnézzen rá, Patrick megrázta a fejét.

- Abban egyeztünk meg, hogy örömet okozol nekem, emlékszel, feleség?

Egy vállrándítással levette a köntösét, félrelökte a takarót és hanyatt feküdt az ágyon.

Raven mérgesen felkönyökölt, de azon kapta magát, hogy képtelen levenni a szemét a férfiről. Patrick férfias meztelensége rabul ejtette az érzékeit. Gyönyörű volt a férfi, annyira gyönyörű, hogy Raven még levegőt venni is elfelejtett.

- Nos? - szólt Patrick lágyan. - Meddig várjak?

Raven hagyta, hogy pillantása szabadon bejárja a férfi testét. Megcsodálta az erekcióját, ami ívesen feszült a hasa fölött, erős, izmos combját és lábszárát, amelyet ritkás szőr díszített...

Amikor Patrick észrevette, hogy a nő csodálatteli pillantása merre jár, homorított mint valami macska, még jobban kiemelve meredő férfiasságát.

- Félsz megérinteni?

- Nem, nem félek - hazudta Raven. - Csupán dühít az ön elviselhetetlen arroganciája.

Patrick nyugodtan Ravenre nézett. A nemi öröm ígérete csillogott sötét szemében.

- Akkor érints meg! - szólt csábító hangon.

Raven összeszedte magát, és végigsimította kezével a férfi ágyékát. Patrick fallosza szinte követelőzve emelkedett közelebb tenyeréhez, szinte megégetve őt.

- Ha magyarázatra van szükséged... - szólt a férfi látva Raven tétovázását.

- Nincs.

Eltökélten Patrick fölé térdelt és mindkét tenyerét a férfi izmos mellkasára rakta, hogy elhallgattassa.

Férje bőre olyan volt, mint a forró bársony, amikor simogatta. Az izmai kemények, mégis simák az ujjai alatt. Raven végigsimította Patrick testét, felfedezve széles mellkasa részeleteit, keskeny derekát, lapos, izmos hasát... és tornyosuló hímvesszőjét. A férfi megfeszült, amikor Raven ott simogatta, de ettől még az asszony nem hagyta abba. Finoman izgatta Patricket, alkalmazva az összes erotikus módszert, amit a naplójából ismert, ugyanazokat az érzéki módszereket, amelyeket Patrick rajta próbált ki múlt éjszaka.

Azt is megérezte ugyanakkor, hogy munkája őt magát éppúgy felizgatja, mint a férfit. Nagyon élvezte a férfi érintését a kezében, ahogy pulzált és megkeményedett az érintésére, ahogy élvezte az örömet, amit simogatása adott neki. De Raven a naplójából tudta, hogyan lehet még tovább fokozni ezt az örömet.

Abbahagyta a férfi izgatását és a konyakospalckért nyúlt amit Patrick az éjjeliszekrényen hagyott. Patrick egyik szemöldöke kérdően felszaladt, ahogy Raven megnedvesítette ujjait a folyadékkal, de amikor megérintte vele, Pari összerándult és az érzéki fájdalom mély hangú nyögése szakadt fel torkából. Patrick reakciója örömmel töltötte Ravent és felgyorsította pulzusát.

- Jólesik? - kérdezte provokatív hangon.

- Tudod, hogy jól.

Ekkor Raven Patrick csípőjének két oldalára rakta a kezét, lehajolt hozzá és először csak ajkával simított végig férfi hatalmasra duzzadt péniszén, majd a nyelvvel is megérintette a húsát, megízlelve Patrick erős, férfias, a konyakkal keveredő ízét. Amikor a férfinak elakadt a lélegzete, Raven a hímtagja forrón lüktető végére zárta ajkát.

Alig pár pillanaton belül Patrick csípője nyugtalanul mozogni kezdett Raven lány szájának kínzása alatt.

- Boszorkány - motyogta a férfi vágytól rekedt hango - Jobb, ha abbahagyod, mielőtt végem van.

- Még nem...

Raven még jó néhány szverésnyi időn át izgatta a férfit, amíg az kis híján hörgött. Az asszonyban hatalmas duzzadt az elégedettség, hogy hatalmat szerzett a férfi felett, miközben Patrick minden ízében remegve próbálta visszatartani magát.

- Azt akarod, hogy könyörögjek? - kérdezte rekedten férfi.

Felemelve fejét a férfi pulzáló ideggócáról Raven kihív pillantást vetett áldozatára.

- Képes volnál rá? Könyörögni?

- Igen. Kérlek, irgalmazz, gyönyörű Raven...

- Hát... - Ilyen örömet adni maga volt az eksztázis, de ő is akart valamit. Izgató mosolyt vetett Patrickre. - Ha már így ragaszkodsz hozzá...

A combjai satujába fogta Patrick csípőjét, és lassan előre hajolt, hagyva, hogy melle finoman megsimogassa a férfi mellkasát.

- Szerintem még nem vagy eléggé forró.

Az asszony izgatásától Patricknek megcsikordult a foga.

- Az istenért, boszorkám! Ha ennél is forróbb lennék, meggyulladnék.

És tényleg parázslott Patrick tekintete, ahogy a nő lassan ráengedte magát merev férfiasságára.

Patrick végigborzongott, mintha ez már több volna, mint amit el tud viselni. Amitől Raven hatalomérzése csak fokozódott. Imádtá, amikor Patrick így kitöltötte, de mégsem érezte most elegendőnek. Azt akarta, hogy Patrick vegyen részt saját végzetében.

Előrehajolt, megfogta Patrick két kezét a csuklójánál, és a mellére, ágaskodó, merev mellbimbójára illesztette a férfi tenyerét. Patrick

azonnal megértette, hogy Raven mire vágyik és finoman simogatni kezdte a sajtó csúcsokat. Ravenből reszkető sóhaj szakadt fel a finom érzéki öröm érzésén, és ívbe megfeszítette a hátát.

A nő kis híján felsírt a csalódottságtól, amikor Patrick elengedte a mellét, de amikor rájött, hogy férje csak azért vette el kezét az érzékeny pontról, hogy szélesebbre tárja combját és mélyebbre hatolhasson belé, felnevetett az örömtől.

Raven reszketve fogadta mélyebbre magába Patrick hatalmas, forró és sürgető hímtagját, ami viharos tempóban fokozta vágyát. Rémitő és örömteli volt egyszerre észlelni, milyen gyorsan párologott el rövid hatalma és vette át újra a férfi az irányítást.

Patrick a nő hajába fonta a kezét és lehúzta a fejét, hogy elérje Raven száját lázas csókjával. Raven a férfi vállába kapaszkodott, miközben csípője tehetetlenül rángott, kétségbeesetten próbálva kelégíteni ősi vágyát.

A férfi csókja szinte tébolyodott állapotba égette, és vibráló, tüzes öröme váratlan, meglepő robbanásban egyesült. A nő eksztatikus sikolya összekeveredett Patrick örömkialtásaival, ahogy az orgazmus elsöpörte minden gátlásukat.

Raven levegőért kapkodva, tehetetlenül zuhant férjére, és a haja selyemfüggönyként borította be Patrick arcát. A férfi karja gyengén felemelkedett, hogy átkarolja őt, aztán hosszú ideig nem mozdultak.

Amikor Raven végül visszanyerte eszméletét, Patrick finoman simogatta a hátát, az ajkával pedig a homlokát csókolgatta.

- Elégséges volt? - kérdezte Raven, amikor végre összeszedte magát annyira, hogy meg tudjon szólalni.

Érezte, ahogy a férfi elmosolyodik.

- Páratlanul.

Patrick finoman leemelte magáról a nőt, és magukra húzta a takarót, aztán visszafeküdt és közelebb vonta magához Ravent. A nő lágyan a férjéhez gömbölyödött és becsukta a szemét.

Patrick egy hosszú pillanat múlva törte meg a csendet.

- Hgy hívod? A képzeletbeli szeretődöt?

Raven megmerevedett a kérdés hallatán.

- Nincs neve.

- Akkor hogy néz ki? Az asszony tétovázott.

- Mint egy kalóz. Fekete haja van és sötét szeme.
- Mint nekem? - Patrick felkönyökölt és Raven szemébe nézett. -
Vehetem megtiszteltetésnek?

- Nem hiszem. Jóval azelőtt találtam ki őt, minthogy téged megismertelek volna.

Patrick felnyúlt és elsimított egy hajtincset Raven homlokából. Elgondolkozva szólalt meg.

- Ha nekem volna egy képzeletbeli szeretőm, azt hiszem nagyon hasonlítana rád... Villogó kék szeme lenne, szív alakú arca, gyönyörű karcsú teste, dús keble...

Raven megrezdült, ahogy a férfi hangja végigsimította, de Patrick még nem fejezte be.

- Az én képzeletbeli szeretőm nem csak azt tudná, hogyan okozzon örömet. Ő zenélne a testemmel, és közben kínozna a vággyal... - Patrick ajkán mosoly villant. - A te szeretőd képes erre?

Raven távolabb húzódott Patricktól és a melle elé húzta a takarót.

- Nos? - ismételte Patrick kíváncsian.

- Igen - felelte Raven védekezően. - Képes minderre és még többre is. Nem csak örömet ad, de olyan érzést is, hogy vágnak rám, kívánnak. Mintha én lennék az egyetlen asszony a világon.

Patrick felhúzta a szemöldökét, de pillantása teljesen komoly volt.

- Ez minden nő titkos vágya? Hogy vágyjanak rá és kívánják?

- Nem tudom, mi a többi nő vágya - felelte Raven. Egyáltalán nem örült annak, amilyen fordulatot vett a beszélgetés. - Én elégedett vagyok az én képzeletem szüleményével.

- Mégis azt képzelném, hogy az igazi dolog sokkal kielégítőbb lehet. Egy szellem nem tud úgy betölteni, ahogy egy hús-vér férfi. Egy képzeletbeli ember nem tudja így simogatni a melled...

Patrick megsimogatta Raven mellét, de az asszony eltávozott a férfi érzéki érintésétől.

- Talán nem, de nem is őrijt úgy meg, mint te.

Patrick ajka legörbült.

- Bevallom, nem örülök a gondolatnak, hogy egy képzeletbeli árnyképben keresel örömet.

Raven hitetlen pillantást vetett a férfira.

- Nem lehetsz féltékeny egy álomképre.

- Nem? Szerinted milyen érzés egy férfinak, ha a szeretője... a felesége... szünet nélkül egy másik férfiről álmodozik? Ez mindenkiben felébreszti a legaljasabb férfi küzdésvágyat.

Raven kétségbeesetten felsóhajtott.

- Ez nem verseny, Patrick.

- És ha én versenyt csinállok belőle?

- Hogy érted?

Patrick vállat vont.

- Sehogy. Mindegy. Inkább aludj.

Patrick lehunyta a szemét, de Raven váratlanul megszólalt.

- Patrick... Azt hiszem, inkább a saját hálószobádban kéne aludnod ma este.

Patrick kinyitotta a szemét.

- Az együttlvás túlzás a megítélésed szerint?

- Igen. Tisztán testi kapcsolatban egyeztünk meg, semmi többen.

- Hát jó - felelte Patrick könnyedén, amivel meglepte Ravent. - Ha ragaszkodsz hozzá...

Kiszállt az ágyból, felkapta a köntösét és belebújt. Aztán lehajolt és alaposan betakarta Ravent.

-Szép álmokat, boszorkám...

Patrick egyáltalán nem tűnt mérgesnek, amiért Raven kipanacsolta őt az ágyából. Egy könnyű csókot nyomott az asszony homlokára és kisétált a szobából.

Raven a homlokát ráncolva, értetlenül és némileg gyanakodva fogadta a férfi ilyen készségees alkalmazkodását.

Azonban, ha megkérdezte volna, Patrick nem mondta volna el neki szándékát. Ostobaság lett volna újra megerősíteni Raven ellenállását azzal, hogy felfedi terveit.

Patrick elhatározta, hogy legyőzi az asszony fantáziáját.

Raven elkötelezettsége álomszeretője mellett csak megerősítette Patrick elhatározását. Bármilyen irracionális is volt ez, Patricket végtelenül ingerelte, hogy Ravennek egy másik férfi is van az életében, még akkor is, ha csupán egy képzeletbeli férfiről volt szó. Mindegy, hogy férfi bírvágy, vagy egyszerű féltékenység vezérelte ezt a vágyat, Patrick akart lenni az egyetlen férfi Raven életében.

Tudta, hogy nagy feladat lesz, de Patrick elhatározta, hogy elnyeri feleségét képzeletbeli szeretőjétől.

TIZENHATODIK FEJEZET

A férfi eljött másnap is, és azután minden nap. Elsőpró szenvedéllyel szeretkeztek, de Raven minden éjjel ragaszkodott hozzá, hogy Patrick a saját ágyában aludjon. A testét szívesen odaadta a férfinak, de ennél bensőségesebb kapcsolatra nem volt hajlandó.

Ugyanakkor aggasztotta, hogy Patrick és az álomszerető közti különbség egyre jobban elmosódott. Ez a különbség a legjobban akkor tűnt el, amikor Patrick elvitte egy bordélyházba.

Ravent már az ötlet említése is nagyon meglepte.

- Azt gondolom, ideje bővíteni az ismereteidet. Mutatnék neked néhány valódi álomképet - szólt Patrick az ágyban fekvő egy különösen viharos szeretkezés után.

- Mire gondolsz? - mormolta Raven élvezve Patrick forró testének melegét, ahogy a férfihez simult.

- Madame Fouchet szalonja London legelegánsabb büntanyája. A különleges testi vágyak kielégítésére és a legkülönbözőbb titkos álmok valóra váltására szakosodtak. Szeretnék elvinni oda. Olyan élmény lesz, amit szerintem képzeletbeli szeretőd sem képes nyújtani neked.

Raven felkönyökölt és kételkedve Patrickre nézett.

- Hónapok óta a jó híremet próbálom megmenteni, erre te azt várod, hogy kísérjelek el egy bordélyba?

- Asszonyként már más szabályok vonatkoznak rád mint hajadonként.

- Akkor is...

- Hol a kalandvágyad, szerelmem? Nem volt elég a folyamatos alkalmazkodásból?

Raven kénytelen volt beismerni magának, hogy a bordély tiltott területe izgatta a kíváncsiságát. Két éjszakával később Patrick oldalán találta magát, a madame Fouchet örömházának bejáratához vezető lépcsőn.

Egy komornyik tessékeltte be őket az előtérbe, ahol maga madame Fouchet köszöntötte őket, azzal, hogy örömét fejezte ki látogatásuk felett.

- Mindent a kívánságai szerint rendeztünk el, monsieur Lasseter - szólt a francia asszonyság. - A házam az öné. Csak csengetnie kell, ha bármit kíván.

- Köszönöm, madame.

- Akkor magára is hagyom önöket - mondta madame Fouchet, és egy meghajlással el is tűnt egy oldalajtón.

Patrick egy másik ajtón át egy hosszú folyosóra vezette Ravent, menet közben a látottakat magyarázva.

- Ezen az emeleten a csoportos eseményekre szolgáló szobák vannak, de fent számos privát szoba is van.

Ravennek feltűnt, milyen csend van, gyanította, hogy ez szokatlan ebben a házban.

- Mintha senki más nem lenne itt rajtunk kívül.

- Mert ma éjszakára kibéreltem a helyet.

- Az egész házat?

- Igen. Így magunk lehetünk. Raven alaposan megdöbben, hogy Patrick képes volt kifizetni a valószínűleg csillagászati összeget.

- Általában - folytatta a férfi - a vendégek kiválasztják a partnereiket, és felöltik a választott helyszínhez illő ruházatot. A török hárem az egyik legnépszerűbb helyszín.

Patrick megállt egy benyílónál, amelynek falán egy kis kukucskálóablak látszott. Raven tömjénillatot érzett, ahogy az ablakhoz lépett. Az ablakon túl berendezett egzotikus szín egy keleti palota belső terére hasonlított, meleg színű drapériákkal, füstölőkkel és selyempárnákkal.

- A kalózhajó szintén nagyon népszerű helyszín. A vendégek kalóznak öltöznek be, és elfoglalják a női utasokkal megrakott hajót.

Raven felhúzta a szemöldökét.

- És mit csinálnak a foglyaikkal?

- Szerinted? - kérdezte Patrick egy provokatív félmosollyal. - Az erőszak elég gyakori álmokkép. Itt minden férfi kiélheti erőszakos hajlamait anélkül, hogy következményei lennének. A kalandvágó hölgyek pedig fizethetnek azért, hogy a foglyok közé kerülhessenek.

- Gondolom, én fogom játszani a fogoly szerepét.

- És én leszek a kalóz szerető. Azt mondtad, hogy álmaid szeretője egy kalóz, igaz?

Raven tétován bólintott. Nem volt biztos benne, hogy tetszett neki amerre ez a játék vezethetett.

- Mondd, a szeretőd megerősöskolt már, vagy fenyegette tisztaságodat?

Raven érezte, hogy elpirul.

- Az álmodozásaim az enyémekek - felelte.

- Ma este nem, boszorkám. Ma én leszek a te fantáziád.

Patrick a fedélzeten át egy kicsi ajtóhoz vezette Ravent. Az ajtó mögött volt a kapitány kabinja, gondolta Raven. A szobát kis mécsesek világították meg, és olyan luxussal volt berendezve, amit Raven soha el nem tudott volna képzelni egy kalózhajón. A hatalmas priccset fekete szaténlepedők és vörös selyempárnák borították, a szembe falon pedig gyönyörű tükrök adták vissza az ágyon folyó események látványát.

Egy fogason vékony ruha lógott, Patrick ezt átadta az asszonynak.

- A jelmezed, kedvesem.

Raven megnézte az áttetsző hálóruhát.

- Ebben olyan leszek, mintha semmit sem viselnék.

Patrick arcán újra feltűnt a csibészes mosoly.

- Azt hiszem, ennek a ruhának pontosan az a célja.

A kapitány asztalán egy ékkövekkel kirakott kis dobozban egy, a szemet elfedő maszk hevert.

- Ezt is vedd fel - mondta Patrick. Elővett még néhány finom anyagból készült sálát is.

- És azok mire valók? - kérdezte az asszony gyanakvóan.

- Hogy összekötözzem a kezed. Képzletbeli szeretőd soha nem kötözött meg?

Raven megrázta a fejét, de Patrick ötlete mégsem döbbsentette meg. A naplóban számos ilyen erotikus kaland leírása is szerepelt.

- Akkor most igazán elengedheted a képzeleted - mondta a férfi. Valószínűleg Raven arcára volt írva bizonytalansága, mert Patrick vidám hangon hozzátette: - Ugye nem félsz, hogy bántani foglak?

- Nem... Nem nagyon.

- Tessék. Erre is szükség lesz.

Átadta a nőnek a szivacsokkal teli kis zacskót és magára hagyta, hogy ő is átöltözzön.

Miután felöltötte az áttetsző ruhát, Raven a kapitány székébe ült. Minden fenntartása ellenére izgatta a soron következő, egyelőre ismeretlen kaland.

Pár perccel később kihagyó szívveréssel látta meg az ajtóban kalózát. A férfi ragyogó fehér inget, szűk fekete nadrágot és combig érő csizmát viselt, az övébe pedig egy kés volt tűzve. Az ő szemét is maszk fedte, de Raven még így is érezte Patrick tüzes pillantását, ahogy végigsiklik átlátszó ruháján.

- Állj fel! - parancsolta Patrick halkán. - Hadd lássam, milyen kincset hoztak nekem az embereim.

Raven lassan, a bordái közt zakatoló szívvel állt fel a férfi szemtelen, méregető pillantása előtt, ami főleg rózsás mellbimbóit és a combjai találkozásának árnyait vizslatta.

- Kitűnő - szólt a kalóz elégedett mosollyal. Megfogta a nő könyökét és az ajtó felé húzta. - Velem jössz.

Amikor Raven nem mozdult, a kalóz villámgyorsan előhúzta kését, és a nő torkához emelte.

- Ne feledje, asszonyom, ön a rabom. Ha akarom, bármikor bedobhatom a tengerbe.

Raven nyugtalanul engedelmeskedett. Nem akarta elrontani a játékot. A kalóz kivezette a kabinból a fedélzeten át az árbochoz, ahol maga felé fordította. Hátrafesztette a nő karját, és a sálakkal a széles árbochoz kötötte. Aztán előrehejolt és megcsókolta, finoman beszívva a nő alsó ajkát a fogai közé.

Amikor Raven tiltakozva felnyögött, a kalóz felnyúlt a torkához, az árbochoz szegezte, és egész testével hozzásimult. Ekkor erősebben megcsókolta, a nyelvével mély hatolt, és közben lassan körbe-körbe mozgatta a csípőjét amitől felgyorsult Raven szívverése.

Mikor a férfi végre visszahúzódott, Raven csupán apró kis lihegésekkel tudott levegőt venni. A kalóz a derekához nyúlt, és a nőt meglepve előhúzta a kését. A kés hegyét lassan végighúzta a nő két melle közti völgyön, majd a pengét megfordítva lassan Raven torkától a hasa aljáig le vágta róla a ruhát, felfedve halvány bőrű testét.

Raven nem tudta elfojtani ijedt kis kiáltását.

- Nincs értelme segítségért kiáltani - szólt a kalóz feddő hangon. - Az embereim csak nekem engedelmeskednek.

A hűvös levegő simogatta Raven meztelen bőrét, izgatta mellbimbóját. A nő megnedvesítette ajkát, és a kalózát nézte. Tökéletesen ki volt szolgáltatva ennek a férfinak, és egyszerűen reszketett ettől a tudattól.

A kalóz látta az asszony reszketését és elégedetten mosolygott. Viszszarakta kését az övébe, és felemelte a nő haj függönyét az arca elől. A hosszú hajsza végei Raven mellét simogatták. Raven tudta, hogy a férfi csak játszik vele, megpróbálja minél hosszabbra nyújtani a pillanatot.

- Micsoda sima, fehér bőr - szólt a kalóz elismerően. Megsimogatta a nő duzzadó mellét, ráillesztve tenyerét. - Micsoda dús keblek.

Patrick ujja köröket rajzolt Raven előremeredő mellbimbója köré, amitől az asszony ívesen kihúzta a hátát.

- Ezek az érett bimbók csak arra várnak, hogy megkóstoljam őket.

A nő a saját ajkába harapott, és megpróbálta nem elárulni, mennyire élvezi, ahogy a kalóz a bőréhez ér. A szégyentelen öröm csak úgy hullámozott benne.

- Azt hiszem, addig fogom csókolni a melledet, amíg el nem élvezel. - Ezzel Patrick lehajolt Raven melléhez. A lélegzete forró és párás volt a bőrén, és hatására folyékony melegség indult útjára az asszony combjának belső oldalán. A kalóz azonban mégsem csókolta meg Raven mellét. Ehelyett a nyelve hegye éppen hogy meg-megérintette hegyes bimbójának végét.

Raven a kötelékeit rángatva próbált küzdeni a férfi által keltett érzéki öröm ellen.

Egy perccel később a kalóz hátralépett és helytelenítő mosollyal ajka sarkában nézett a nőre.

- Na mi van, szépségem? Semmi válasz? Mindegy. Nemsokára úgyis úgy fogsz könyörögni nekem, és mindent felkínálsz, amit csak kívánok.

A nő büszkén emelte fel a fejét.

- Soha!

A kalóz arcán megjelenő mosoly kegyetlen volt.

- Azt teszed, amit mondok. Ha nem engedelmeskedsz, átengedlek az embereimnek.

- Azt nem tennéd - felelte Raven, bár a hangjába vegyült némi bizonytalanság is.

- Nem - mondta a férfi rekedten. - Azt tényleg nem tenném. Magamnak akarlak. Nem osztom meg ezt a kincset más férfivel. Az enyém vagy. A kalóz tenyere birtoklóan Raven mellére feszült, majd selymes bőrén az ágyékához siklott.

- Mondja, maga szűz, kisasszony?

Raven kicsit tétovázott, majd őszintén válaszolt.

- Nem.

- Kitűnő. Annál jobban fogom tudni élvezni. Nagyétkű ember vagyok és nem könnyű kielégíteni az éhségemet.

A kalóz kíváncsi ujja a nő combja közé, a nedves, síkos tájakra hatolt. Raven alsó ajkai már most megremegtek a vágyakozástól.

- Nincs melege, asszonyom?

Raven megemelte a csípőjét. Érezte, ahogy kötelékei megfeszülnek a csuklóján.

- Hogy maga milyen könnyen felizgul.

A férfi egyik keze Raven combja közt maradt, a másik vágytól sajgó mellére vándorolt. Amikor két ujja közé fogta egyik mellbimbóját, a nő szájából vékony hangú nyüszítés tört föl.

- Maradjon csendben, fogoly! - parancsolta a férfi. - Ne sikítson, mert akkor felébrednek az embereim, és idejönnek bámészkodni. Nem akarja, hogy ilyen meztelenül és tehetetlenül lássák, igaz?

Raven elfojtotta nyögéseit, de a vágyakozó, irigy legénység bámészkodásának gondolata szégyentelen lüktetést idézett elő a lábai között.

- Helyes. Tudja maga, ki a parancsnok. - A férfi önelégült, arrogáns mosolya vérforraló és szívdobogató volt egyszerre.

- Ha nem marad teljes csendben, akkor nem leszek hajlandó kielégíteni.

A kalóz ingerelte, és váratta Ravent, és ez a várakozás elviselhetetlen vágyakozással töltötte el a nőt. A kötelékeit rángatva szégyentelenül nyújtogatta magát a férfi behatoló pénisz felé.

- Azt mondtam, maradj nyugton! - szólt a kalóz visszaváltva tegezésre. - Ha azt akarod, hogy a magamévá tegyelek, akkor engedelmessédj! - A férfi izgató ujja egy kicsit beljebb hatolt Ravenbe, majd megállt. - Akarsz, fogoly?

A nő hosszút, reszketőt sóhajtott.

- Igen - felelte csikorgó fogakkal.

- Akkor könyörögj!

- Nem.

- Majd meglátjuk, meddig tudsz ellenállni, ha szabadon engedem rajtad a számat.

A kalóz fél térdre ereszkedett, széttárta az asszony combjait és a nedvességtől síkos redőire tapasztotta a száját, keresve a női élvezet középpontját. Raven levegőért kapkodva ösztönösen még jobban széttárta lábát.

A férfi hosszú, erős nyelve lassan nyalogatni kezdte, alaposan végigsimítva az érzékeny húson, amíg Raven kis híján meg nem gyulladt az őrjöngő vágától.

- Na? Könyörögsz? - kérdezte rekedt hangon a kalóz. Az elviselhetetlen izgalomban levő nő minden erejével megpróbált ellenállni a férfi támadásának, de közben a kalóz ajkai, nyelve és fogai mind csak őt izgatták.

- Könyörögsz? - kérdezte még egyszer a férfi.

- Igen... Kérlek... Könyörgök!

Raven őrjöngve fogadta, hogy a férfi egy utolsó, kemény csókkal a csúcsra jutatta. A torkából az öröm sikolyai törtek fel.

- Talán legközelebb engedelmesebb leszel - jegyezte meg a kalóz diadalmas halk rekedtséggel.

A férfi felemelkedett és tett egy lépést hátrafelé. Raven az orgazmustól ködös tekintettel figyelte, ahogy kibontja szűk nadrágja elejét és kiszabadítja falloszát, ami már most is masszívan, sötéten duzzadozva készen állt bármire.

- A farkam rád éhezik. Te éhezel rá? Akarod érezni, hogy besiklik csinos kis reszkető húsodba?

Ravent előntötte a lázas vágyakozás. Megnyalta kicserepesedett ajkát, ahogy elképzelte a forró, kemény rudat, ahogy enyhíti a szörnyű, édes sajjást testében.

- Igen - mondta. Még őt magát is felizgatta saját könyörgése. - De ha eloldozna, uram, sokkal több örömet okozhatnék.

- Rendben van, fogoly. A kalóz késével elvágta a nő csuklóját tartó köteleket.

- Köszönöm a kedvességét, uram - mormolta a nő. - Nem fogja megbánni. - Lepillantott a késre. - Biztosan szüksége van erre az éles pengére? Ígérem, nem leszek engedetlen.

A nő egy provokatív pillantással kivette a kést a kalóz kezéből. A férfi várakozó pillantása azonban azon nyomban eltűnt az arcáról, amikor a nő a kést a torkához emelte.

A maszk mögött a kalóz szeme veszélyesen villant.

- Hátralépni! - parancsolta a nő. - Messzebb! - szólt és megvárta, amíg a férfi meg nem tesz három lépést hátrafelé. - Most maga következik, monsieur.

- Én következem? - Raven szinte látta a maszk alatt felszaladó szemöldököt.

- Az engedelmeskedésben. Térdre!

A kalóz ajka gúnyosan megrándult, de engedelmeskedett. Térdre hullott.

- Most pedig a férfiasságát! Vegye ki teljesen! Látni akarom!

A férfi szélesebbre nyitotta a nadrágját és felhúzta az ingét, hogy felfedje kemény, izmos hasát és hatalmas, férfias ágyékát. Merev hímtagja büszkén ágaskodott a nő felé. Raven csodálattal eltelve nézte.

- Most pedig simogassa magát!

- Mademoiselle?

- Hallotta, amit mondtam! Látni akarom, ahogy simogatja magát, kínozza magát, ahogy velem tette.

A férfi engedelmesen lenyúlt. Amikor keze a pénisze sima fejéhez ért, hímtagja éhesen megrándult. Raven látta, hogy a férfi összeszorítja a fogát.

- Várok, kalóz!

A kalóz leült, egyik kezével megfogta bársonyos herezacskóját, a másikkal megmarkolta pénisze vastag szárát.

- Így gondolta, mademoiselle? - szólt a férfi, miközben lassan húzkodta a kezét fel-le a hímtagja tövétől a hegyéig.

Raven alig tudta elfojtani nyögését, ahogy egész teste vágyakozással telt meg, amikor elképzelte, hogy ez a meredt, kemény rúd mélyen belehatol.

A kalóznak is valami ilyesmi lehetett a célja, mert fekete szemét le nem vette volna a nő lábai közti redőzött nőiségéről.

- Ez így egyikünk számára sem lesz kielégítő - csattant fel a férfi nyers vággyal hangjában.

- Azt hiszi, én ki akarom elégíteni egy kalóz mocskos vágyait?

- Igen.

A két állhatatos tekintet egymásba fonódott.

- Nem - szólt a nő. - Én kínozni akarom. A férfi érzéki mosollyal válaszolt.

- Ezzel csak egy probléma van, mademoiselle. - Könnyedén talpra ugrott, és lengő árboccal a nőhöz lépett.

- Nem tanácsos kalózokat kínozni.

Ravennek kihagyott a lélegzete, ahogy a férfi a karjaiba kapta, és a kés a fedélzetre esett.

- A bosszúm gyors lesz - fenyegette meg a nőt a kalóz az ajkaihoz érő szájával. - Addig akarom döfködni, amíg sikoltozni nem kezd a gyönyörtől.

Ezzel a kalóz a karjába emelte Ravent, és bevitte a kabinba, ahol a szatén lepedővel borított priccsre dobta, majd fölé tornyosult, és kezeit az ágyhoz szegezte.

Amikor a nő harcolni kezdett, hogy kiszabadítsa magát, A férfi gyúnyosan felnevetett.

- Ne harcolj, boszorkám! - mondta, miközben gyengéden felváltva harapdálta a nő mellbimbóit. - De még mielőtt végzünk, meg fogod adni magad. Mindent ide fogsz adni nekem, mindent, amid csak van.

Ezzel a kalóz ellentmondást nem tűrően a nőbe nyomta hatalmas hímtagját. Raven felsírt a gyönyörtől. A férfihez emelte csípőjét, belső izmaival erősen szorítva a férfi diadalmasan kemény húsát, még úgy is, hogy közben harcolt az erőszak ellen.

De a férfi forró, erőteljes, simogató mozgása folyamatosan repítette Ravent a ragyogó kielégülés felé. Közben elengedte a nő kezeit, hogy tenyerébe vegye arcát, és szenvedélyesen megcsókolja, mélyre dugja szájába a nyelvét, nő teljes megadással, önmagáról megfeledkezve mélyesztette körmeit a férfi vállának izmaiba.

A férfi teste hirtelen mélyen, belülről végigremegett, kalóz mélyhangú hörgésének hallatán Raven ereiben is felrobbant valami forró és tüzes. A nő belesikoltott a kalóz szájába, és a pár egymásba kapaszkodva élt

át a szenvedély őrjöngő viharát, elfeledkezve a valóságról, szintiszta álmovilágban.

Végül a férfi teljesen kiürülve, szédelegve omlott az asszonyra.

Sok-sok idővel később Raven az alvó Patrick karjában eszmélt még mindig szédülve a fantasztikus élvezettől, amit a férfi nyújtott neki, rémülten azoktól a rejtélyes, bonyolult érzésektől, amit ez az ember gyűjtött benne.

Raven arra gondolt, hogy Patrick kezd túlságosan veszélyessé válni a számára. Tisztán testi örömük fenyegetően bensőségesse váltak. A férfi képe túlságosan összefonódott képzeletbeli szeretőjével.

Mindent akarok, amit csak adni tudsz, mondta a férfi. Raven el tudta képzelni magát, ahogy nekiad mindent.

De megfogadta, nem engedi, hogy ez megtörténjen. Abba kell hagyania a szeretkezést Patrickkel, mielőtt a férfi teljesen eluralkodik az álmain is.

Három éjszakával később Patrick épp azon gondolkozott, hogy hogyan haladjon tovább a feleségével, miközben fél tucat vonagló núbiai táncosnőt nézett egy színpadon.

Dare hívta meg egy estélyre, amit az ő baráti köre rendezett egy éjszakai klubban. A műsor, ami erotikus balettnak indult lassan azzal fenyegetett, hogy orgiává fajul, mivel a közönség egynémely fiatalabb tagja túlságosan felhevülve szexuális játékokra invitálták a táncosnők egyikét-másikát.

Ez a fejlemény távolról sem lepte meg Patricket. Vett már részt hasonló estélyeken London különböző örömházaiban, bár ilyen előkelő társasággal még nem. Dare gondoskodott róla, hogy barátai azonnal maguk közé fogadták Patricket, és rendszeresen látogatni kezdték kaszinóját is, kivíva Patrick háláját.

Patrick most elfintorodott és ivott még egy nagy pohár konyakot. Két hónappal ezelőtt senkinek sem hitte volna el, hogy hálás lesz Wolverton márki és barátai támogatásáért, de most már vonakodva kénytelen volt bevallani, hogy hálával tartozik nem csak Dare-nek, de Halford hercegnek is.

A klubja újra biztonságban volt. Halford hihetetlen nagylelkűségről tett tanúbizonyságot, amikor magát a régensherceget is elhozta az

Aranygyapjúba a múlt éjjel. A régensherceg nyert egy kisebb összeget és kijelentette, hogy a kaszinó „kapitális”. A királyi elismerés pecsétjével Patrick klubjának biztosítva volt a jövője, és minden, Halford által okozott kár megtérült.

A házassága jövője azonban még mindig bizonytalan volt.

Patrick tekintete a színpadra vándorolt, de az ott történtek egyetlen miliméternyit sem mozdították meg férfiasságát, ahogy az a gondolat sem izgatta fel, hogy esetleg párosodhatna valamelyik szépséggel a tánckarból. Érkezése után jó páran a jelenlevő könnyűvérű hölgyek közül legyeskedni kezdtek körülötte, és az előadás utáni szórakozásra invitálták, de ő udvariasan sorra kimentette magát.

Csupán egy nőre vágyott, egyetlen karcú pár lábat szeretett volna a dereka körül tudni, egyetlen szenvedélyes szépséget akart maga alatt az élvezettől vonaglani látni.

Elvette tekintetét a színpadról és a konyakospoharába nézett. Lelki szemei előtt megjelent a puha, finom bőr, a dús mellek, a nevető, zafírzöld szempár. Minden porcikájával érezte a nő hajlatait, formáit, ahogy a testéhez simulnak...

Kielégületlen testéhez.

Raven a kalózhajón eltöltött szenvedélyes éjszaka óta nem engedte, hogy hozzáérjen. Patrick tudta, hogy az asszony sajnálta, ami történt.

Ahogy ő is.

Magát csapta be mindezzel. A vágy mély sajnását egyik szenvedélyes éjszakájuk sem enyhíthette. Raven ugyanúgy vonzotta, mint bármikor azelőtt. Képzeltbeli kedvese pedig továbbra is a legfontosabb maradt számára.

Patrick elkáromkodta magát és lehajtotta konyakja maradékát.

Ekkor meglátta Dare-t, ahogy épp felé tart, és újra önkéntelenül beléhasított a féltékenység. Féltékeny volt a márkira, és könnyed, belsőseges barátságára Ravennel, mivel Dare élvezhette Raven bizalmát.

Jobban örült volna, ha Raven nem találkozik annyit ezzel a férfival, de aligha parancsolhatta meg neki, hogy szakítsa meg vele a kapcsolatot. Nem volt hozzá joga. Bármilyen erős is volt benne a férfi birtoklásvágy, tudta, hogy úrrá kell lennie rajta. A házasságuk pusztán névházasság, semmi több. Örültség volna mélyebb érzelmeket táplálni Raven

iránt, amikor tudja, hogy az asszony soha nem fogja megengedni magának, hogy viszonozza az illetén érzéseket.

Patrick közömböstre rendezte arckifejezését, ahogy Dare leült mellé.

- Elnézést kérek a látványért - mondta Dare elegáns grimasszal. - Az ilyen gyerekes viselkedés annyira fárasztó tud lenni. Gondolom, önt sem izgatja jobban nálam.

- Bevallom, a kissé bensőségesebb előadásokat jobban kedvelem.

- Induljunk hát? Az ön klubjában sokkal szórakoztatóbb időtöltés vár ránk.

Patrick beleegyezett, és a márki társaságában elindul Érdektelen apróságokról fecsegték, és csak Dare hintójában fordult érdekessé a beszélgetés.

- Még rendesen köszönetet sem mondtam, amiért közbenjárt az ügyemben - szólalt meg Patrick, miután elindult velük a kocsis.

Dare egy legyintéssel válaszolt.

- Ne is törődjön vele! Raven kedvéért is megtettem volna, ha menet közben meg nem kedvelem magát. Nagyon szeretném, ha boldog lenne az a lány. - A márki figyelmesen és komolyan Patrick szemébe nézett a kocsis belsejének félhomályában. - Nem kell aggódnia a feleségével ápolt kapcsolat miatt - tette hozzá. - Úgy gondolok Ravenre, mintha a szeretett kishúgom volna.

- Megkönnyebbülést okoz, hogy ezt mondja - jegyez meg Patrick, némi halvány gúnnyal hangjában, bár belül véresen komolyan gondolta, amit mondott.

Dare tétován szólalt meg.

- Ami azt illeti, örülök, hogy négyszemközt beszélhetünk.

Patrick érezte, hogy megfeszül, nem tudván, merre vezet a beszélgetés.

- Bevallom - folytatta Dare -, némi örömmel vettem tudomásul, hogy Raven végül az ön felesége lett. Egyáltalán nem illettek egymáshoz Halforddal. Úgy vélem, hosszú távon ön lesz a jobb választás Raven számára.

Patrick kételkedve nézett a márkira.

- Úgy véli, hogy én jobb választás vagyok, mint a magasrangú herceg.

- Nem vitás. Ön sokkal inkább képes lesz értékelni Raven egyedülálló jellemvonásait. Ebben a nőben több a spiritusz, mint egy tucatnyi más

nőben együtt, még akkor is, ha Angliába érkezése óta azon dolgozik, hogy ezt elfojtsa magában.

Patrick egyetértett Dare mondanivalójával. Ebben a nőbe tényleg rengeteg bátorság és önállóság szorult.

- Raven keményen dolgozott azon, hogy beilleszkedjen, hogy megfeleljen mások elvárásainak.

- Mik voltak ezek?

- Hogy belőle is egy olyan sótlan, savanyú nő legyen, akit kizárólag az emberek véleménye irányít - felelte Dare némi dühvel hangjában.

- Úgy tűnik, ön meglehetősen jól ismeri Ravent.

- Rám bízta néhány titkát.

- Titkát?

- Ő valószínűleg a fejemet venné, amiért elmondom önnek, de azt hiszem, ismernie kell egy kicsit a felesége múltját. Én a féltestvérétől, Nicholastól tudok egyet s mást, azért, hogy jobban tudjak vigyázni rá.

Dare elmesélte Raven édesanyjának történetét és szerelmét egy nős férfi iránt, a házasságon kívül született gyereket és a kényszerű házasságot.

- Szóval Rávennek nem Kendrick az igazi apja? - kérdezte Patrick elgondolkozva.

- Nem. Raven ritkán beszél Kendrickről és abból, amit mond, többnyire az tűnik ki, hogy nem kedvelte túlzottan nevelőapját. Viszont bálványozta az édesanyját. Az anyja a halála előtt megeskette, hogy házasság útján nemesi címet szerez. Gondolom, Elizabeth attól félt, hogy egy napon utoléri lányát a saját botránya, és azt akarta, hogy Ravent védelmezze a rang és a társadalmi pozíció, azon felül, hogy Nick gondoskodott róla, hogy jelentős vagyont örököljön vérszerinti apjától. A pénz rengeteg bűn alól felmentést jelent, de nem helyettesítheti a kék vért.

- Mesélhetnék erről - mondta Patrick komoran. Elhallgatott, ahogy eszébe jutott Raven megjegyzése, hogy nem akar gyermeket, illetve az asszony félelme, hogy nem akarna szerető és gondoskodó apa nélkül gyermeket a világra hozni. Vajon ez a vonakodás is a saját élményeiből fakad?

Patrick a homlokát ráncolta. Jómaga sem volt benne teljesen biztos, hogy gyermeket szeretne. Elég rossz vér volt a Lasseter családban, amit nem kell tovább örökíteni. Ott van nagybátyja és Sean elrettentő példája...

Miközben Dare újra megszólalt, Patrick összeszedte magát.

- Szóval annak ellenére, hogy maga nem arisztokrata, valószínűleg pont azt tudja nyújtani, amire Ravennek szüksége van.

- Ön nem tart attól, hogy esetleg kárt okozok neki?

- Egyáltalán nem. Láttam, hogyan néz a feleségére.

- Mint minden férfi, aki rajta legetteti a szemét, gondolom - mondta Patrick megránduló szájjal. Nem tagadhatta, hogy legrosszabb félelmei váltak valóra: Rabul ejtette felesége, akivel nem akart foglalkozni. - Gondolom, megvan rá az oka, hogy megosztja velem Raven titkait - mondta végül.

- Megvan - felelte Dare. - Úgy gondolom, hogy ön egy nagyon intelligens ember. Ha megérti Raven mozgatórugóit, talán jobban tudja kezelni is. Raven mindent szenvedélyesen csinál. Ha magába szeretne, és ön nem viszonzná... Nem szeretném, ha összetörne a szíve.

- Raven töri az én szívemet - felelte Patrick szárazon. - Azt hiszem, én sokkal nagyobb veszélyben forgok ilyen szempontból, mint ő.

- Mégis... Ha úgy érzi, nem képes szeretni Ravent, azt javaslom, egyszerűen tartsa magát távol tőle.

Most Patricken volt a tétovázás sora.

- Meginvitált a nagyapja, hogy töltsen vele és Ravennel a karácsonyi ünnepeket vidéki birtokán.

Dare meglepetten felhúzta a szemöldökét.

- Úgy tűnik, akkor Luttrell elfogadta magát. Mit tervez?

- Még nem döntöttem. - Meglepő módon Sean küldött egy levelet, hogy a karácsonyt is Írországból szeretné tölteni, és Patrick nem tudta, mi lenne a bölcsőbb, hagyni öccsét kiélni vágyott magányát, vagy csatlakozni hozzá Dublinban.

- Ha van kedve, én is szívesen látnám a Wolverton családi fészekben is az ünnepekre - mondta Dare. - Őszintén szólva jól is jönne a társaság, mivel tisztán kötelességből teszek ott látogatást. Mióta örököltem

nagyapámtól, csupán egyszer jártam ott, mivel annyi kellemetlen emlék jelent a hely nekem. Szívességet tenne velem, ha elkísérne.

- Köszönöm. Észben tartom az ajánlatát.

Patrick a sötét utcát kezdte figyelni és közben a gondolataiba mélyedt. Ő is kellemetlen emlékeket őrzött nagybátyjáról és a karácsonyról. Pont karácsony idején szerzett tudomást a szörnyűségről, amit gyámjuk az öccsével művelt. Erre az időszakra esett Írországba való menekülésük és az utcai élet nyomorúsága, amelyek élete legrosszabb napjai voltak.

Nem akarta egyedül elviselni a karácsonyt. Az, hogy ezért érdemes-e megkockáztatnia a Ravennel való együttlétet, már más kérdés. Raven olyan veszélyesen sebezhetővé tette.

Az asszony nem örült túlzottan a lehetőségnek, hogy ő esetleg elkíséri a nagypapjához. Aztán meg öccse érzéseire is gondolnia kell. Sean hihetetlenül dühös lesz, ha visszaérkezve azt kell látnia, hogy teljesült a jóslata, és ő tényleg szerelmes lett abba a nőbe, akit Sean minden nyomorúságáért okolt.

Patrick magában megrázta a fejét. Nem akarta, hogy az öccse irányítsa élete minden részét, különösen nem az olyan személyes részét, mint a házasság. És minden veszély ellenére el akart menni Ravennel.

A csábítás, hogy bármilyen rövid ideig is, de együtt legyen Ravennel, kibírhatatlanul erős volt. Úgy érezte magát, mintha egy megszállott tengerész lenne, akit a szirének éneke csábít a halálos sziklák felé.

Patrick komor vonallá feszített ajkait. Órülség volt, nem vitás, de úgy döntött, elkíséri feleségét nagypapja vidéki birtokaira karácsonykor. És az Úristen segítsen neki, ha nem lesz képes kordában tartani az asszony iránt érzett vágyát.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Amennyiben Raven el akarta kerülni a meghitt pillanatokot Patrickkel a karácsonyi ünnepek alatt, már az indulás pillanatában, a kocsiba szállva be kellett látnia, hogy ez nem járhat sikerrel.

A nagypapja kelet-sussexi birtoka csupán mintegy negyven mérföldre volt Londontól déli irányban, de így is a nap jó részét kettesben voltak

kénytelenek tölteni az utazókocsiban Patrickkel, amelynek során több lehetőség nyílt a beszélgetésre, mint a házasságuk első pár hetében összesen. Sajnos még O'Malley sem volt kéznél, hogy jelenlétével semleges témákon tartsa a beszélgetést, mert a többi szolgálával - Raven szobalányával és Patrick komornyikjával együtt a másik kocsiban utazott.

A hideg időjárás miatt a kocsi ablakait is végig csukva kellett tartani. Raven, aki nem volt hozzászokva az ilyen hideg időhöz, a forró téglák és a gyajútakarók ellenére is reszketett, úgy fázott.

- Soha nem hittem volna, hogy a tél ilyen hideg is lehet - panaszkodott Raven, miközben lélegzete fehér páráját figyelte.

- Hát igen, a nyugat-indiai-szigeteken nem esik túl sok hó - felelte Patrick vidáman.

- Nem bizony. Angliában láttam havat életemben először.

- Ennél valószínűleg még sokkal hidegebb is lesz. G re ide! - szólt a férfi Raven felé nyújtva a karját.

Az asszony először tiltakozott, amikor Patrick magához vonta, hogy megmelegítse, de aztán a férfi a Brit-Nyugat-India teleiről kezdte kérdezgetni, és Raven egy idő után azon kapta magát, hogy a gyerekkoráról mesél, amit a karibi Montserrat-szigeten töltött, és olyan emlékeket oszt meg a férfival, hogy miként játszottak kalózosdit a ragyogó fehér homokos tengerparton, hogyan úsztak a kristálytisza tengerben és hogyan futkároztak a smaragdzöld dombokon.

- Azt hallottam, hogy Montserrat Írországra hasonlít -jegyezte meg Patrick elgondolkodva.

- Nem tudom, mivel soha nem voltam Írországbán, az biztos, hogy a legtöbb telepes a szigeten ír. Sok időt töltöttetek Írországbán gyerekkorodban?

Amint kimondta, meg is bánta kérdését. Zavarbaejtő volt hallani Patricket, ahogy írországi látogatásairól beszél abból az időből, amikor még éltek a szülei, és látni, ahogy a férfi sötét szeme mosolyog a kedves emlékek felidézésekor.

- Anyám egészen kicsi koromtól a manókról szóló mesékkal traktált, így ha Írországba mentünk, a nap nagy részében őket kerestem. - A férfi mosolya ellenállhatatlanul vonzotta Ravent. - Szerintem kis híján felnőtt koromig hittem a manók létezésében.

Raven fészkelődni kezdett és kibontakozott Patrick öleléséből azzal, hogy átmelegedett. Bár nem volt igaz, Raven tudta, hogy bölcsőbb lesz megtartani köztük a távolságot.

A helyzet csak rosszabb lett, miután megérkeztek a Luttrell birtokra. Az első kezdeti kényelmetlen pillanatokban, mikor ölordsga üdvözölte Patricket, Raven aggódott, hogy ismét férje védelmére kell kelnie. Aztán az emeletre vezették őket és az asszony látta, hogy nagyapja egyetlen közös hálószobát szánt nekik, bár a hatalmas kastély tele volt üres szobákkal.

Amikor boldogtalanul megállt az ágygal szemben, Patrick csak megvonta a vállát.

- A látszat kedvéért kibírjuk.

A vacsorához való átöltözés újabb megpróbáltatás volt, mivel egyetlen kicsi öltözőszoba állt rendelkezésükre. Raven szinte megkönnyebbült, amikor végre elindulhattak a földszintre a vacsorához.

Az egész ház fagyönggyel és fenyőágakkal volt díszítve karácsony alkalmából. Örökzöld növények díszeltek a képkereteken, a lépcsőkorklátokon és minden más alkalmas felületen. Raven látta, hogy Patrick kíváncsian figyeli a dekorációt.

- Fiatal korom óta nem láttam ilyen díszítést - válaszolta meg Patrick az asszony kimondatlan kérdését. - Édesanyám szerette így ünnepelni a karácsonyt.

A férfi hangjában az öröm a szomorúsággal keveredett, amit Raven pontosan meg tudott érteni. Neki is csodás emlékei voltak a karácsonyról, és nagyon hiányolta édesanyját.

Az étkező díszítése volt a legszebb. A kandallóban hatalmas tűz lobogott, a kandallópárkány szalagokkal és növényekkel volt feldíszítve. A nagyapja a kedvenc karosszékében ült. Ahogy Raven feltűnt Patrick karján, Luttrell a botjáért nyúlt, és próbált feltápáskodni, de Raven gyorsan odalépett hozzá és megakadályozta, hogy felálljon.

- Csodás a dekoráció, nagyapa - szólta, miközben lehajolt, hogy csókot nyomjon nagyapja ráncos arcára.

- Azt akartam, kislányom, hogy otthon érezd magad, hátha gyakrabban fogsz meglátogatni. Magányos vénember vagyok már.

Ezután Raven férjéhez fordult.

- Szóval mondja, Mr. Lasseter - szólt az idős vikomt megpróbálva bevonni Patricket a társalgásba. - Kezd megbarátkozni ezzel az én vadóc kis unokámmal? Remélem nincs vele túl sok baja.

Patrick vetett egy kihívó pillantást Ravenre, a szemébe: hirtelen vidámság gyűlt.

- Rengeteg baj van vele, uram, de valahogy boldogulok.

Raven nagyapja egy rövid nevetéssel felelt, majd Catherine nővéreire terelte a szót, aki Londonban maradt az ünnep idejére.

- Bevallom, nem hívtam meg - szólt Luttrell bizalmas hangon. - Egyszerűen nem akartam, hogy elrontsa az ünnépet. Catherine éles nyelve még az ördögöt is képes volna kihozni a sodrából, nem igaz, kisunokám?

Raven udvarias mosollyal válaszolt, bár magában hálá. érzett, amiért nem kell még Catherine nénikéjével is törődnie a férje és a nagyapja mellett.

A vacsora sokkal barátságosabban zajlott, mint Raven várta. Bár a két férfinak nem sok közös témája akadt, mindketten igyekeztek a lehető legudvariasabban társalogni.

Amikor befejezték az édességet is, Raven várakozóan nagyapjára nézett, kíváncsian, hogy vajon betartják-e a hagyományt, hogy a hölgyek visszavonulnak a nappaliba, az urak pedig még az asztalnál maradnak egy pohárka konyak, esetleg egy szivar társaságában.

- Menj előre, kislányom - szólt a nagyapja. - Nemsokára csatlakozunk hozzád. Van egy üveg egészen kitűnő portóim, amit szeretnék megmutatni Mr. Lasseternek.

Raven nem szegült ellent, hanem átment a nappaliba, ahol azzal foglalta el magát, hogy rövid dallamokat játszott a zongorán az ott található kották sokaságából, de ahogy haladt az idő, egyre gyakrabban nézett a kandallópárkányon levő órára.

Az étkezöben a beszélgetés alakulása meglepetésként érte Patricket. Luttrell azzal kezdte, hogy bocsánatot kért Patricktől a fenntartásokért, amivel a család fogadta.

- Bevallom, némileg kétségbe ejtett, hogy az unokám egy olyan híru emberhez megy férjhez, mint ön, Mr. Lasseter. De azóta rájöttem, hogy mekkora hálával tartozunk önnek, amiért megmentette a lányt. Raven

pedig meglehetősen elégedettnek látszik. Remélem, ez nem csak a látszat?

Patrick nem vágyott túlzottan arra, hogy a házasságuk helyzetére vonatkozó kérdésekre válaszoljon. Udvariasan elhárította a kérdést.

- Erről Raven kell megkérdeznie, uram. Luttrell türelmetlen mozdulattal intett.

- Kétlem, hogy elmondaná, ha boldogtalan, hiszen nem akarna elkeseríteni. - A lord előrehajolt és szigorú tekintettel Patrickre nézett. - Remélem, megengedi, hogy őszinte legyek, uram. Öreg vagyok, nincs már sok időm az árnyékvilágban. Azt akarom, hogy az unokámról jól gondoskodjanak, ha én már nem leszek, és nem csak anyagi szempontból. Raven nemsokára egyedül marad, leszámítva Catherine testvéremet, akinek nagyjából olyan anyai ösztönei vannak, mint egy mosdótálnak.

-Úgy tudom, Ravennek van egy féltestvére - szólt óvatosan Patrick. Luttrell összeráncolta a homlokát.

- Szóval tud róla. Igen, igaz, van egy féltestvére, de Raven csak akkor tudná elismerni ezt a kapcsolatot, ha elfelejtené a múltat. Ráadásul Sabine Amerikában van, ez a háború Amerikával pedig túl veszélyessé teszi a vizeket a hajózáshoz. Egyszóval maga lesz Raven egyetlen védelmezője a gonosz világ ellen.

- Biztosíthatom - szólt Patrick őszintén -, hogy tőlem telhetően a legjobban fogok gondoskodni Ravenről. -Egy pillanat tétovázás után hozzátette. - Viszont azt hiszem, segítene, ha egy kicsit többet tudnék a múltjáról.

- Raven anyjára kíváncsi?

- Úgy tudom, önök elidegenedtek egymástól.

- Igen. - A vikomt idős szeme megtelt könnyel. - Szörnyen viselkedtem a lányommal. Bárcsak másképp viselkedtem volna... - A ráncos arcon legördült két könnyecsepp, ahogy az öreg élete legnagyobb hibájáról beszélt. -Kitagadtam egyetlen gyermekemet a saját ostoba büszkeségem miatt, és soha többé nem láttam. Micsoda elképesztő ostobaság! - Luttrell fáradtan becsukta a szemét. - Az ember idős korában ismeri fel a család fontosságát. Én csak magamat okolhatom a magányomért.

Több, mint fél órán át beszélgettek. Luttrell a múltbeli hibákról beszélt, és elmondta azt a keveset, amit az unokája gyerekkoráról tudott.

Amikor az idős arisztokrata kifogyott a szóból, csatlakoztak Ravenhez a nappaliban. A nő tekintete azonnal Patrick szemét kereste, de a férfi szántsándékkal rejtélyes maradt.

Lord Luttrell egyenesen a székéhez ment és megkönnyebbült sóhajjal ereszkedett bele.

- Játssz egy karácsonyi dalt nekünk, kedves, mialatt megmelegítem öreg csontjaimat a tűznél. Esküszöm, ezek az átkozott telek évről évre hidegebbek. Ön énekel, Mr. Lasseter?

- Évek óta nem fordult elő - felelte Patrick, miközben a zongora mellé lépett. - Mióta anyám meghalt, nem énekeltem.

- Hát, jómagam is meglehetősen berozsdásodtam, ami az éneklést illeti, de Ravennek olyan hangja van, mint egy angyalnak, és őt követve mi sem tévedhetünk túl nagyot. Ha ön hajlandó bohócot csinálni magából, akkor én is.

Így történt, hogy Patrick kénytelen-kelletlen a kotált lapozta Ravennek, és karácsonyi dalokat énekelt, ahogy egészen fiatal kora óta nem tette.

Furcsa este volt ez Patrick számára, sok szempontból zavarbaejtő, mivel eszébe juttatott mindent, ami egykor megvolt neki, majd elvesztett. Nem érzett ilyen bensőséges családi meleget, mióta meghalt az apja.

Azon kapta magát, hogy élvezzi a nagypapa és unokája társaságát. Luttrell láthatóan nagyon szerette az unokáját, és nagyon sajnálta, hogy nem sikerült korábban, még gyerekként jobban megismernie.

A vikomt szomorú szavai visszahangoztak a magányról Patrickben, miközben a zongora mellett állt és a kottát lapozta. Furcsa melankólia öntötte el. Az este meleg intimitása csak fokozta saját elkülönítettség-érzését, miközben a családi beszélgetés felhozta benne saját múltjának fájdalmas emlékeit, és egyértelművé tette, hogy mi hiányzik a saját életéből.

Olyan sok éve már, hogy csak Sean van neki, és senki más. Most azonban itt a felesége, Raven is. Megmagyarázhatatlan módon az asszony ismeretlen vágyakat ültetett szívébe, olyan vágyakat, amelyeket egy örökkévalóság óta nem engedélyezett magának, vágyakat, amelyek jóval túlmentek a testiség határain. Ha Ravenrel volt, magányossága

eltűnt és szinte látta a jövőt, amely nem csak a szomorú magányt hordozta magában.

Patrick lepillantott Ravenre, aki egy dal utolsó akkordjait játszotta, és vágyakozása csak erősödött. Mennyire félreértette ezt a nőt! Eleinte egy cselszövő, sznob, rangvadász libának tartotta, és ugyanúgy bánt vele, mint az úgynevezett társasági élet összes többi tagjával. Ezzel szemben Raven teljesen másnak bizonyult, folyamatosan meglepve és örömmel töltve el őt. Akár szántsándékkal tette, akár nem, Raven egyszerre provokálta és izgatta - a szívét és a testét egyaránt.

Patricken végighullámozott a gyengeség, és azon kapta magát, hogy arra vágyik, bárcsak mások lennének a körülményeik, bárcsak több is lehetne köztük a névházasságnál.

Patrick megfeddte magát az abszurd vágyért. Raven nem akart igazi házasságot. Egyértelműen nem akart szerelmet. Most már Patrick szenvedélyére sem tartott igényt. Inkább képzeletbeli szeretője társaságát keresi.

A férfiba a féltékenység újabb pengéje hatolt, és érezte, hogy szája keserű vonallá feszül. Ördög és pokol, hát nem örült, hogy egy átkozott álmoképre féltékeny? Mégis minden erejével el akarta szakítani Ravent képzeletbeli szerelmétől, hogy átvehesse a helyét...

Patrick épp itt tartott a gondolataiban, amikor Raven felnézett rá hihetetlen kék szemével, hosszú, seprős szempillája alól. A férfi egyszerűen tehetetlen volt, Raven szeme ellen nem tudott mit kezdeni, ahogy tulajdonképpen Ravennel szemben sem tudott mit tenni. Ijedten érezte, ahogy a nővel szembeni ellenállása kézzelfoghatóan omlik össze...

Mindketten elhallgattak s csak nézték egymást. A kandallóban az egyik rönk hangosan pattant egyet a tűzben, megtörve a varázst, de Patricknek még percekbe került, hogy észrevegye, milyen csend lett a nappaliban.

A vikontra pillantva látta, hogy Lord Luttrell elaludt karosszékében. Egy ideje már csak ők ketten énekeltek Rávennél.

Raven arcának enyhe elpirulása jelezte, hogy az asszony is csak most vette észre, milyen helyzetbe kerültek.

- Ne hívjunk valakit, hogy fektesse ágyba? - kérdezte Raven suttogva. Patrick megrázta a fejét.

- Hagyjuk aludni. Valószínűleg felébred magától, ha pedig nem, a személyzet bizonyosan ismeri a szokásait, és gondoskodik róla.

Raven tétovázott, a kandallópárkányon álló órára nézett, ami tíz órát mutatott.

- Késő van. Talán ideje lefeküdnöm.

Patrick tudta, ez azt jelenti, hogy Raven azt szeretné, ha ő még nem menne fel a hálószobába. Érezte, hogy az asszony próbál minél nagyobb fizikai távolságot tartani tőle, és rájött, hogy ezt azért teszi, hogy fenntartsa érzelmi védőpajzsát.

Patrick bölcsen lenyelte ösztönös tiltakozását. Tudta, hogy neki is jobb lesz, ha hozzá sem ér a nőhöz. Így is hatalmas feladat volt számára fenntartani a saját védelmét, nem volt szüksége rá, hogy egy szeretkezéssel tovább fájdítsa saját szívét.

Szomorú mosollyal válaszolt.

- Nekem ez az időpont még nagyon korai. A klubban ilyenkor szokott elkezdődni az igazi forgalom. Azt hiszem, én még fennmaradok. Talán olvasok egy kicsit.

- Nagypának elég gazdag a könyvtára - jegyezte meg Raven.

- Nagyszerű. Megyek és megnézem.

Csendben elhagyták a szobát. Amikor Patrick a lépcső aljához kísérte, Raven egy ideges pillantást vetve rá megtorpant, mintha azon gondolkodna, hogy Patrick vajon mit akar tenni.

- Aludj jól - szólt a férfi keményen, gátat vetve vágyainak.

Mindennél jobban szerette volna felkísérni Ravent, hogy ott folytassák, ahol a múlt héten abbahagyták. De tudta, hogy először meg kell válaszolnia két égetően fontos kérdést:

Hogyan tudná megtörni Raven eltökélt ellenállását?

És egyáltalán, akarja-e kockáztatni szívét ilyen mértékig?

Raven elkeseredetten konstataálta, hogy egész egyszerűen képtelenség megtartani az általa kívánt távolságot az ünnepek alatt, különösen úgy, hogy az éjszakáikat mindenképp együtt kellett tölteniük.

Bár jóval Patrick előtt ment el lefeküdni, és az ágy legtávolabbi felén akart maradni, miután elhamvadt a tűz, a szoba hidege férje testének melegéhez űzte. Minden reggel arra ébredt, hogy szorosan Patrickhez simulva fekszik.

Az első alkalommal nagyon meglepődött. Csak feküdt és a férjét nézte ébredés után, elakadó légzéssel, a férfi gyönyörű vonásait. Békés álma fiatalabbá és sebezhetőbbé tette, ami a gyengédség és a vágy nem kívánt keverékét idézte fel Ravenben.

Minden erejével elfojtva érzelmeit, Raven óvatosan kiszállt az ágyból, és a hidegben reszketve öltözni kezdett.

A nap folyamán nem nagyon tudott mit kezdeni az idejével. Odakint sűrűn hullani kezdett a hó, a viharos erejű szél nagy kupacokba hordta a jéghideg fehérséget. Raven csodálata a soha nem látott elem iránt hamar elolvadt. A reggeli lovaglását is el kellett halasztania, mert bár nagyapjának meglehetősen jó lovai voltak, ebben az időjárásban veszélyes lett volna kimenni.

Raven egyedül maradt, amíg a vikomt késő délelőtt fel nem ébredt, akivel kártyázhattak, vagy felolvashatott neki. Patrick azonban itt is csatlakozott hozzájuk, márpedig ilyen meghitt helyzetben Patrick közelsége meglehetősen próbára tette Raven idegeit.

Az asszonyt leginkább a régmúlt emlékeinek gyakori felemlegetése zavarta, az, hogy ezeknek Patrick is a tanúja. Az egyik ilyen emlék egy különösen hűvös délután került említésre, amikor a nappali kandallója előtt fűszeres forralt bort ittak.

- Igya meg, fiam! - szólt Luttrell. - Fogadok, még sosem ivott jobbat!

Patrick elmosolyodott, ahogy a kezében gőzölgő csészébe nézett.

- Nem tiszteletlenségből mondom, uram, de már ittam. Édesanyám különösen szerette a forralt bort, és megvonta a saját, titkos családi receptje. Karácsonykor alaposan bebugyolált bennünket és kiküldött minket karácsonyfát vágni apánkkal, majd amikor visszaértünk, forralt borral kedveskedett nekünk. Olyan az íze emléke, mint a nektár. A halála óta... - Patrick vállat vont. Raven tudta, hogy ez a vállvonás azt jelenti, hogy a férfi soha többet nem ivott forralt bort azóta. Aztán Patrick észbe kapott és a vikomt fel emelte a csészéjét. - De ez megérdemli a második helyet az emlékeim után.

A karácsony négy nappal az érkezésük után jött, újabb próbára téve Ravent. A nap elég ártatlanul kezdődött, azzal, hogy átadták egymásnak az ajándékaikat. Raven két nemesacél vívótört adott Patricknek, amelyek láthatóan örömet okoztak a férfinak.

- Elsőosztályú minőség. Hogyan találtál rájuk? Ne tudtam, hogy értesz a vívásához.

- Nem értek. Dare segített kiválasztani. Patrick ajka egy pillanatra megfeszült, de aztán ő is átadta az ajándékát.

Raven a nagy csomagot kinyitva egy gyönyörű kék kasmír köpenyt fedezett fel, nerc szegéllyel, és egy hozzávaló szőrmesapkát és muffot.

- Ezt Emma választotta - szólalt meg Patrick közömbös hangon.

Raven hálás volt, amiért Patrick ajándéka megfelelően személytelen, mégis belehasított az ismerős féltékenység a gyönyörű háziasszony említésére.

Ezt követően került sor a családi és meleg hangulatú karácsonyi vacsorára. Sült liba és szilvapuding, majd további éneklés volt a menü. Aztán a nagyapja azzal lepte meg őket, hogy kísértethistóriákat mesélt, amelyeken mindnyájan nagyon jókat nevettek.

Karácsony másnapján Lord Luttrell hagyományosan pénzt osztott a szegényeknek és a személyzet tagjainak, valamint megnyitotta házát a bérlők bálja számára. Ravennek több táncot is el kellett járnia a férjével, ami emlékeztette rá, hogy Patrick micsoda áldozatot hozott azzal, hogy elvette feleségül.

Nem sokkal a bál után a tél minden eddiginél zordabb lett, és annyi hó esett, hogy nem csak lovagolni nem lehetett, de a Londonba vezető utak is járhatatlanná váltak.

Raven türelmetlenségében és nyugtalanságában kezdte azt gondolni, hogy hatalmas hiba volt idejönni Patrickkel. Egyszerűen nem tudta elkerülni a férfit. Mivel egy ágyban voltak kénytelenek aludni, Raven még képzeletbeli szeretője karjaiba sem menekülhetett, hogy kiűzze férjét a fejéből.

Ráadásul Patrick maga is hatalmas meglepetést okozott. Sokkal kedvesebbnek és megértőbbnek bizonyult, mint Raven a házasságkötésükkor hitte volna. Még ha ez nem is feltétlenül volt őszinte, az biztos, hogy Patrick láthatóan korlátozta a nyelvére kívánczó szarkasztikus oldalvágásokat.

Raven érezte, hogy a férfi is észrevette nyugtalanságát. Amikor Raven arról panaszkodott, hogy nem tudja hogyan, mivel elfoglalni magát, Patrick felajánlotta, hogy unaloműzésként megtanítja vívni. Raven örömmel fogadta az ajánlatot.

Így aztán Patrickkel minden délelőtti órákon át gyakoroltak a Dare segítségével vásárolt gombosvégű, veszélytelen törökkel. A férfi kemény munkát követelt Raventől, aki egy idő után azon kapta magát, hogy mindent megtesz Patrick dicséretéért. A férfi egyetlen dicsérő szava is sokkal jobban megmelegítette a szívét, mint várta.

Raven gyorsan tanult, és meglepte Patricket mozgékonyásával és gyorsaságával, de Patrick vívó tudása még őt, a hozzá nem értőt is teljességgel lenyűgözte. Amikor egyszer, mintegy mellékesen megkérdezte, hogy Patrick hol tanult meg ilyen jól vívni, a férfi így válaszolt:

- Ezzel is a nagybátyám ellen harcoltam. Ő vívóbajnok volt, én pedig mindent megtettem, hogy megverjem és letörjem a büszkeségét. Sosem felejttem el a napot, amikor kihívtam és legyőztem. - A férfi ajka valami sötét emlék hatására legörbült. - William nagybátyám azt gondolta, hogy az ördög bújt belém, én pedig igyekeztem megfelelni ennek.

A következő héten egyik délután egy rövid időre megjelent a nap, és Raven úgy gondolta, hogy végre egy időre megszabadulhat Patricktől. Kijelentette, hogy ha nem szívhat egy kis szabad levegőt, megőrül, és az új köpenyébe burkolózva kiment a magas hóba sétálni.

Legnagyobb sajnálatára Patrick is vele tartott.

A környék kristályos fehérén csillogott, és lélegzetelállító látványt nyújtott, de Raven csak a havat mellette ta posó férfira tudott gondolni, főleg amikor Patrick a könyökét megfogva segített neki megtartani az egyensúlyát a ház körüli park meredekebb ösvényein. Raven lassan kezdte élvezni a jeges-havas tájat, amikor a vállán puha ütődést érzett és az arcát porként szálló hópelyhek árasztották el.

Döbbenet jött rá, hogy Patrick megdobta egy hógolyóval.

- Gondolom, a trópusokon nem szoktak hógolyózni az emberek - szólt a férfi kihívó mosollyal.

- Hó nélkül hógolyóznának? - kérdezte Raven dühösen, csípőre tett kézzel.

- A jó hógolyó gyúrása külön tudomány. Megtanítsalak?

- Ha akarsz - válaszolt a nő, akarata ellenére érdeklődve. Patrick röviden bevezette a vonakodó nőt a hógolyózás titkaiba, majd a levegő repkedő hógolyókkal, nevetéssel és tiltakozó sikolyokkal telt meg. Raven nem is emlékezett rá, mikor érezte ilyen jól magát utoljára, vagy

hogy Patrick mikor volt ilyen vidám. Ravennek megmelegedett a szíve, hogy ilyen mosolygósnak látja férjét.

De amikor egy jól irányzott lövedéke lerepítette férje kalapját, Patrick megtámadta és hófürdővel árasztotta el az arcát.

- Megadom magam! Békét! - kiáltotta vidáman a nő, miközben megpróbált ellenállni férje erejének.

Raven a hóban feküdt, rajta Patrick. Az asszony hirtelen elhallgatott és felnézett a férjira. A téli nap fényében a férfi szénfekete hajába kék pászmák vegyültek, a hidegben kipirosodott az arca és az ajka...

Patrick sem mozdult, csak nézte az alatta fekvő nőt. Úgy érezte, csak süllyed, süllyed az asszony kék szemének óceánjába. Amikor megérezte, hogy Raven fészkelődni kezd alatta, egy pillanat alatt úgy megtelt vágyakozással, hogy az egész teste belesajdult. Bármit megtett volna azért, hogy most egy ágyban legyenek és ő örömet adjon Ravennek, örömért cserébe.

Látva Raven nevetésének hirtelen elmúlását, Patrick rájött, hogy túlságosan nyíltan felfedte vágyát. Gyorsan legurult a nőről, felállt, felsegítette Ravent és folytatták a hócsatát. A hangulat azonban már nem volt olyan könnyed és vidám, mint azelőtt.

Patrick átkozódott magában. Nem tudta, meddig bírja még ezt a kínzó táncot. Az elmúlt pár nap valóságos tortúra és kőkemény megpróbáltatás volt a számára. Mindent megtett, hogy minél később feküdjön, és minél korábban keljen, hogy a lehető legkevesebb időt kelljen Raven mellett az ágyban töltenie. Égő vággyal feküdt a nő mellett, aki semmi mást nem engedett, csak annyit, hogy megmelegítse.

Az biztos, szerencséje van, hogy az asszony akarata ilyen falat emelt közéjük, gondolta Patrick, miközben figyelte, ahogy Raven leveri a havat a ruhájáról. Máskülönben olyan könnyen szerelembe tudna esni vele. Még soha nem találkozott olyan nővel, aki ilyen erejű köteléssel ejtette volna rabul. Raven leghalványabb mosolyától elakadt a lélegzete, és a legkisebb érintéstől is tüzeket gyújtott meg benne.

Ugyanakkor tudta, hogy nem követheti el a hibát, hogy szerelmes lesz a nőbe. Az a legrövidebb út a szívfájdalom felé, mivel Raven szinte biztosan elutasítja végül... Ráadásul öccse gyűlöletét is kiváltja vele.

Bármennyire eltökélten tagadta is szenvedélyét, Patrickben egyre nőtt a bírvágy Raven iránt. Három nappal később, amikor saját lüktető erekciójára és arra ébred, hogy Raven hozzágömbölyödve alszik, egyszerűen feladta a hiábavaló küzdelmet. Csendben feküdt és figyelte az alvó nőt, élete egy részét, aki iránt most hihetetlen erejű gyengédséget érzett.

A férfi szíve majd kiugrott a torkán, amikor a nő lassan felébredt. Raven elképesztően vonzó volt, lágy és álmos, a haja vad sörényként örvénylett a válla körül.

Patrick eltökélte, hogy bármi áron leküzdje vonzalmát, tudva, hogy nem lesz egyszerű... amikor az asszony is feleszmélt. Amikor meglátta, hogy Patrick figyeli, Raven azonnal távolodni kezdett tőle.

Patrick a nő hajába túrt.

- Ne menj el! - mormolta. - Maradj és melegíts! Raven engedelmesen maradt a helyén, Patrick mégis érezte a feszültséget a teste minden egyes porcikájában.

Az ujjja köré csavarta Raven egyik hollófekete hajtincset.

- Még mindig nem értem, mi miatt félsz annyira odaadni magad nekem.

A nő nem akart a férfi szemébe nézni, ezért inkább Patrick meztelen felsőtestére függesztette tekintetét.

- Már elmondtam. Egyszerűen nem akarok egy reménytelen szenvedély áldozatává válni, ahogy az anyám tette.

- Az apádról soha nem beszélsz - jegyezte meg Patrick közömbös hangon.

A nő hangjában aggodalom csendült.

- Mit lehetne mondani?

- Úgy tudom, nem is ő volt az igazi apád.

- Nagyapa mondta? - Raven szép vonásait a helytelenítés változtatta meg.

- Ő annyit mondott, hogy sajnálja, amiért belekényszerítette anyádat egy házasságba. Kíváncsi volnék erre Kendrickre. Gondolom, nem szeretted túlzottan.

Patrick látta, hogy valami villan a kék szempárban, előtt a nő újra elvette volna róla a tekintetét.

- Nem szerettem. És ő sem szeretett engem. Mindig emlékeztetett rá, hogy nem vagyok a vér szerinti gyereke.

- Gonosz volt veled? Kegyetlen? Raven tétozott, de Patrick hallgatásában is érezte fájdalmat.

- Nem fizikai értelemben - suttogta végül halkán. - Soha nem bántott, nem ütött meg. Csak folyamatosan emlékeztetett rá, hogy törvénytelen gyerek vagyok. Nyilvánosan úgy viselkedett, mintha a saját gyereke volnék, de ha egymás közt voltunk, úgy hívott, hogy a kis fattyú. - Ravennek megremegett a hangja és keserűség költözött belé. - Gondolom, egyszerűen azért bántott, hogy az anyámnak fájdalmat okozzon, mert bántotta anyám örök szomorúsága.

Patrick két ujjal megfogta Raven állát és maga felé fordította az arcát.

- Szóval ezért akartál hozzámenni a herceghez?

- Nagyrészt igen. - Raven ajka önmagát gúnyoló mosolyra fordult, mielőtt folytatta volna. - Szerelemgyerek, anyám mindig így hívott. De attól még mindig szégyellnem kellett magam, amiért házasságon kívül születtem. Ha sikerült volna címet szerezni, akkor biztosíthattam volna magamnak, hogy tiszteljenek akkor is, ha mindenki ismeri a születésem körülményeit.

A nő hangja annyira halk lett, hogy Patrick alig hallotta, amit mond.

- Anya is azt akarta, hogy ez legyen, de azért is akarta, hogy én magasra jussak, hogy jóvátegyem a bűnét. Így mondta... Azt a bűnét, hogy miatta megtagadták tőlem, ami jár. - Raven szemébe távoli pillantás jelent meg, mintha egy sor távoli emlék foglalta volna le. - Mondtam neki, hogy ez nem számít, de ő ragaszkodott hozzá. A kezét fogtam, miközben haldoklott, és megesketett, hogy egy magas rangú arisztokratához megyek feleségül. De végül nem tudtam betartani az ígéretemet.

Könnyek gyűltek Raven kék szemébe és az egész teste megrázkódott.

Patrick átölelte és magához vonta. A bizalmas érintéstől végighullámozott testén a vágy, de testi vágya fájdalmas gyengédséggel keveredett azzal a szándékkal, hogy bármi áron megvédi és kényezteti a nőt. Beleszeretett a szíve, ahogy rájött, hogyan törtek darabokra a nő álmai, méghozzá a saját öccse miatt. Eddig úgy tett, mintha nem érdekelné, pedig nagyon is érdekelte.

- Nem a te hibád, hogy nem tartottad be az ígéreted - mondta csendesen.

- Nem - felelt Raven rekedt suttogással. - Afelett nem volt hatalmam. Viszont azt az ígéretet, amit magamnak tettem, hogy nem követem el ugyanazt a hibát, amit anyám, azt megtarthatom. Soha nem akarom

elveszejteni magam egy férfinak, hogy aztán minden elveszítsek. Nem fogom engedni, hogy a szerelem tönkretegye az életemet.

Patrick vett egy mély lélegzetet és a nő hajába fúrva arcát, hazudott.

- Attól nem kell félned, hogy szerelem ébred köztünk. Már mondtam, hogy nem érdekel a szerelem. - Egy kicsit elhúzódott a nőtől és felkönyökölt. - Én csak a testedre vágyom.

Raven kétségbeesetten tétovázott. Meg akarta adni magát a sötét vágyaknak, amit a férfi szavai keltettek, meg akarta magát adni Patricknek. Mégsem volt biztos abban, hogy megbízhat magában annyira, hogy szeretkezhet a férfivel anélkül, hogy többre éhezne, mivel még annál is többre vágyott, mint a melegség, a közelség, amit már így is mindig akart a férfitől.

Raven akaratlanul felnyúlt és a férfi érzéki szájához érintette az ujját, aztán feljebb vándorolt a keze.

Mivel a nő egy szót sem szólt, Patrick egy kicsit eltávolodott tőle, megszakítva Raven forrongó gondolatait. Raven meglepetten nézte, ahogy a férfi felkel az ágyból. Patrick nem viselt hálóinget, csak hosszú alsónadrágot és mint mindig, Raven most is megcsodálta erőteljes testalkatát. A karcsú, mégis izmos és atlétikus test láttán újra elakadt a lélegzete.

Patrick a kandallóhoz lépett, és rakott a tűzre, hogy a lángok nagy pattogással életre kaptak, majd átment a szomszédos öltözőszobába. Egy perc múlva a szivacsokat tartalmazó fekete szaténzacskóval a kezében tért vissza.

- Tiéd a döntés - szólt a férfi, átnyújtva Ravennek a zacskót.

Ezzel Patrick visszabújt Raven mellé a takaró alá, de nem ért hozzá. Egy percig csak feküdt ott, és nézte. Várta a válaszát.

Raven megérezte, hogy melegebb lett a szobában. Vagy talán csak neki lett melege. Patrick tekintetének tüze szinte égette Ravent.

Még nagyobb lett a forróság, amikor Raven suttogva így szólt.

- Talán, most az egyszer.

Patrick elmosolyodott, és a karjába húzta a nőt, szájával a száját keresve.

- Patrick...

A férfi gyengéden elnyomta Raven tiltakozását egy lángoló csókkal. Amikor Raven egy vágyódó nyögéssel átadta magát neki, Patrick ajka forró, égető nyomokat hagyott a nyakán, amitől előntötte őt a vágy.

- Ez csak a test - suttogta a férfi, ahogy elkezdte dönteni Ravent csókjaival. - Ugye tudod?

- Igen - suttogta Raven, bár maga sem hitte szavait, ahogy átadta magát a mindent elborító gyönyörnek.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Végül elállt a havazás, és ők visszautazhattak Londonba. Patrick továbbra is a saját hálósobájában töltötte az éjszakáit, a kaszinóban pedig a napjait. Raven azonban nem örült ennek. Patrick társasága nélkül mintha fokozódott volna a magánya.

Ráadásul, bár az új év azzal a reménnyel köszöntött be, hogy a Napóleonnal folytatott végeérhetetlen háború lassan mégis véget ér, ez volt minden idők egyik leghidegebb tele. Annyira hideg volt, hogy még a Temze is befagyott.

Ravennek túl sok ideje volt, hogy emlékezzen Patrickre és a szeretkezésükre, a viharos vágyra és a mindent megbénító gyönyörre, valamint a veszélyes csábításra, amit Patrick jelentett. A karácsonyi együttlétükkor Patrick talán a legmélyebb érzelmeit kavarta fel, a legnagyobb fájdalmait tárta fel, és most egyedül kellett megbirkóznia a következményekkel, a vágyai és a régi félelmei csatájával.

Patricknek is meg kellett vívnia a saját csatáját. Az Aranygyapjúban az ünnepeknek és a hideg időnek köszönhetően lecsökkent a forgalom, így neki sem volt sok dolga, amivel elterelhette volna Raven körül forgó gondolatait.

Raven nem akart ennyi mindent felfedni magából, Patrick tudta. Raven megtartotta magának az érzelmeit, ahogy ő is tette, viszont ő megérezte az asszony hangjába vegyülő keserúséget, amikor Raven törvénytelen származásáról, és a megszegett ígérteréről beszélt. Patrick mindezek miatt mindent előntő gyengédséget érzett iránta.

Megpróbálta elhessegetni a nő problémáit, de azok akarata ellenére fontosak lettek neki. És most úgy érezte, kárpótolnia kell Ravent.

Remélte, hogy legalább valamennyire sikerül jót tennie a kárt, amit az öccse okozott. Patrick úgy gondolta, hogy gazdag anyyira, hogy vásároljon egy címet Ravennek. A régensherceg kincstárára így is ráfér némi utánpótlás, mivel a parlament általában visszautasítja csillagászati összegekről szóló követeléseit. A Korona pedig állítólag mostanában tervezi új címek kreálását, és kihalt címek újraélesztését. Patrick biztos volt benne, hogy kellő pénzéért lovaggá üttetheti magát, vagy akár bárói címet is szerezhet.

Január végén, amikor a márki visszatért Londonba, Patrick kikérte Dare véleményét.

- Valószínűleg könnyen vásárolhat címet - felelt Dare egy hajszálnyit felhúzott szemöldökkel. - Blessingham is úgy szerezte grófságát, hogy egy kölcsönt nyújtott a régenshercegnek, amit aztán nem kért vissza. Ha gondolja elejthetek pár bizalmas szót a régensnél. Bár azt hittem maga megveti a sznobokat.

Patrick ironikus mosollyal válaszolt.

- Meg is. De úgy vélem, Ravennek jólesne, ha a neve elé odailleszthetné a „Lady” szót, és a lelkiismeretét is megnyugtatóná, hogy betartotta az anyjának tett ígéretét.

Dare megértően bólintott, bár csúfondáros pillantása elárulta Patricknek, hogy kissé hitetlenkedve fogadja az ötletet.

Patricket is szórakoztatta a gondolat. Soha esze ágában sem volt csatlakozni a társadalom legfelső rétegeihez, de most, Raven kedvéért feladja a magára kényszerített kívülálló szerepét.

Ha belegondolt, látta, hogy egész élete megváltozott, amióta házas. Alig két hónapja el sem tudta képzelni, hogy bárki kedvéért ilyen sok mindenre hajlandó.

Február első napjaira a Temzét egybefüggő jégtakaró borította. Patrick Ravent meglepve elvitte az asszonyt a folyó jegén rendezett vásárba, amit az újságok csak Jégfesztiválnak emlegettek. Patrick Raven nyugtalansága jelének vette, hogy az asszony azonnal igent mondott a meghívására.

A London híd és a Blackfriars híd között a folyó felszínén hatalmas kirakodóvásár tarkállot a jégen. Hatalmas tömeg élvezte a spontán ünnepi hangulatot. A jégen rengeteg pultot, kis bódét állítottak fel, és mindenfélét árusítottak. Voltak még hinták és körhinták is. Az emberek

csúszkáltak, táncoltak, de még kis alkalmi nyomdák is működtek a jégen, és kis nyomtatott szórólapokat, versikéket nyomtattak az eseménynek emlékül.

Raven örült az újdonságnak, különösen a játékoknak.

- Biztos, hogy nem akard felállítani a saját kaszinóbódédát? - kérdezte nevetve Patricktól. - Rengeteg pénzt kereshetnél itt.

- Azt hiszem, inkább megkímélem magam ettől. A jég nem túl tartós talaj.

Gyömbéres süteményt és sült gesztenyét eszegetve sétáltak körül. A korcsolyázókat látva Raven megállította Patricket, úgy lenyűgözte a látvány. Voltak olyan korcsolyázók, akik úgy siklottak a jégen ügyesen, mint megannyi balett-táncos, mások pedig ügyetlenül, de vidáman élvezték a furcsa siklás élményét.

- Hát ilyet biztos, hogy soha nem láthattam volna a karibi szigeteken.

Patrick rejtett csodálattal nézte a felesége kipirult arcát. Raven csillogó szemével, izgatott arckifejezésével sokkal inkább tűnt most kislánynak, mint ifjú asszonynak.

- Hiányzik a szigeted? - kérdezte.

- Néha - felelte Raven. - Nagyon hiányzik a meleg. De most, hogy anyám már nincs... És végül is, itt az életem.

- Nem lehet, hogy egyszer szeretnél visszatérni oda?

- Talán. Angliát nem érzem túlzottan otthonomnak. -Felpillantott Patrickre. - Te?

Patrick elgondolkodott a kérdésen.

- Nem hiszem. Egyeden olyan hely sincs, amit otthonomnak éreznék.

- Még Írországot sem?

- Nem. A legboldogabb emlékeim a gyerekkoromból vannak Írországról, de miután anyám meghalt... - Nem mondta ki a keserű gondolatot. - Amikor felnőtt fejjel visszatértem, eltűnt a varázs. És nagyon nehezen éltem meg abban a pokolban. Dublint össze sem lehet hasonlítani Londenal.

- De most, hogy a klub sikeres, nem gondoltál arra, hogy visszatérj oda?

- Nem hiszem. Elég volt pár hónapot eltölteni Dublin nyomornegyedeiben, hogy lássam, anyám idealizált képet festett nekem arról az

országról. Az sem túl nagy előny ott, ha az ember félig angol. Az írek ugyanúgy gondolkodnak az angolokról, mint fordítva.

- A Karibi-szigeteket szívesen meglátogatnád?

- Nem kizárt - mondta Patrick mosolyogva. - A történeteid a meleg napsütésről és a forró homokos tengerpartról most nagyon csábítóak.

Még egy órát maradtak a kirakodóvásárban, amíg Raven vacogni nem kezdett. Amikor Patrick ragaszkodott hozzá, hogy hazaviszi kocsijával, Raven úgy gondolta, az udvariasság megkívánja, hogy behívja a férfit egy teára.

A társalgóban ültek le a kandalló mellett. Forró teát kortyolgattak. Patrick észrevett két vívótört az egyik oldalasztalon a saját gyűjteményéből.

Raven elpirult.

- Remélem, nem bánod, hogy kölcsönvettem őket.

- Szóval gyakoroltad a vívást?

- Egy kicsit. De nem vagyok biztos benne, hogy jól csinálom. Dare felajánlotta, hogy majd gyakorol velem, de még nem jutott rá ideje.

Patrick szeme egy pillanatra összeszűkül.

- Én is tudnék veled gyakorolni - jegyezte meg, mintha féltékeny volna.

- Nem gondoltam, hogy hajlandó lennél bajlódni vele.

- Csak azt vártam, hogy megkérj. Van kedved most gyakorolni kicsit?

Bár meglepődött, Raven bólintott.

- Van, igen. Nem csak azért, mert szeretnék vívni, hanem mert bármit megtennék, hogy átmelegedjek.

Így aztán Raven kisvártatva azon kapta magát, hogy körbetáncolja a nappalit és a védés, támadás fortélyait gyakorolja Patrickkel.

Pár perc eltelt, mielőtt rájött volna, mekkora hibát követett el. Már a vásárban is teljesen a férfira hangolta magát, megbarátkozott pillantásaival, a véletlen érintésekkel. Nem csoda, hogy most, vívás közben váratlanul feltámadt benne a nemi vágy.

Patrick levette a kabátját és a mellényét, a testén megfeszült az ing anyaga, felfedve karja és válla izmait. A látvány annyira elterelte Raven figyelmét, hogy minden erejével összpontosítania kellett, hogy visszaemlékezzen bármire is abból, amit Patricktól tanult. Amikor egyszer véletlenül összeütköztek, és a nő ágyéka a férfi kemény

combjának ütközött, olyan táncot kezdtek járni az érzékei, hogy az utolsó védőpajzsa is lehullott.

Azonnal megadta magát. A vívótőr gombos vége a torkának szegeződött.

Patrick a bátor, provokatív mosolyával nézett rá, és annyira emlékeztetett a kalóz szeretőre, hogy az asszonynak elakadt a lélegzete. Patrick a törével a falhoz terelte Ravent, sötét szemében kihívás villogott. Raven szíve összevissza vert, ahogy a férfi tőre lassan lefelé siklott, és a hegye izgatóan a ruhája kiemelkedését kezdte birizgálni.

Aztán az izgalom hirtelen eltűnt. Amikor kettejük tekintete egymásba kapcsolódott, égő feszültség lett úrrá rajtuk, a rengeteg visszafojtott vágy szoros pórása a torukra feszült.

Patrick rekedten suttogva kimondta a nő nevét és félre dobta a törét. Izzó szemmel magához rántotta Ravent.

Csókjaja az első pillanattól fogva állatias, őszinte szexualitást sugárzott, ajkából lenyűgöző erő áradt, a térde a nő combjai közé nyomult. Raven felnyögött. Nem akart szeretkezni a férfivel, de ahogy Patrick nyelve elárasztotta száját, a tétovázása elolvadt a folyékony tűzben. Mélyen magában akarta érezni a férfit, úgy érezte, szüksége van férjére égető szenvedélyére.

Talán meg kellett volna döbbenie attól, ahogy a férfi, megmarkolva azt, letépte róla a ruháját, felfedve melleit éhes szájának, de Raven túlságosan szédült ahhoz, hogy bárhogy is tiltakozhasson. A durva szívás keltette érzésektől azonnal benedvesedett.

Raven észrevétlen gyorsasággal hanyatt fekve találta magát a szőnyegen, felette Patrickkel, aki a mellei selymét nyalogatta. Tudta, hogy meg kéne állítania a férfit, de túl erős, túl váratlan volt ez a sürgetés.

A férfi felhajtotta Raven szoknyáját és meghágta, közben a szemében elégett a finomkodás utolsó morzsája is. Raven ívben megemelt háttal tárta ki magát a férfi forró, döfködő rúdjának, hangosan felkiáltva örömeiben, ahogy Patricknek sikerült éhesen belesiklania.

A férfi egy kalóz vad szenvedélyével tette a magáévá a nőt, aki hasonló éhes szenvedéllyel válaszolt, vonaglott alatta, ahogy a férfi újra meg újra vicsorogva belé merítkezett. A férfi volt a tűz, a fehéren izzó meleg, ami elemésztette őt.

Alig egy pillanattal később Raven testében felrobbant valami, egy hihetetlen erejű erotikus bomba, aminek ereje Patricket is magával sodorta. A férfi torkából feltörő durva, szaggatott morgás pontosan illett a nő örömsikolyaihoz, miközben a férfi reszkető tagokkal a nő testébe pumpálta forró magját.

Utána Patrick Raven karjaiba omlott. Raven, aki maga is ellazult, mozdulatlanul feküdt, élvezve a férfi kemény testének súlyát. Az ujjai még mindig Patrick fekete hajában voltak, miközben a férfi gyors légzése a torka bőrét ingerelte.

Az asszonyból mély sóhaj szakadt fel. Gyűlölnie kellett volna magát azért, amit tett. Magáról elfeledkezve, a védekezéssel sem törődve odaadta magát Patricknek.

Hogy lehetett ilyen ostoba? Amikor Patrickkel volt, mindig elfeledkezett minden úrinői viselkedésről, amit az anyja próbált neki tanítani. Amikor ez a férfi megérintette, olyan érzése volt, mintha átváltozna valaki mássá, egy nőé, aki nem ismeri a szégyent, sem a gátításokat. Ilyenkor eltűnt a világ, és csak a vágy töltötte ki Raven egész testét és lelkét.

Raven szorosan lehunyta a szemét, és megpróbált harcolni a sürgető vágy ellen. Énje egy titkos része hihetetlenül örült, hogy ennyire akarja ez a férfi, élvezte a férfi vad, édes ügyességét, de közben énje egy mélyebb része kis híján kétségbe esett. Patrick volt minden, amitől megpróbálta óvni magát.

Édes isten, kordában kell tartania magát. Nem hagyhatta, hogy Patrick érzelmi káoszba vesse. Ha nem vigyáz, kiszolgáltatottja lesz Patricknek, míg viszonzásul semmit sem várhat, csak fájdalmat.

Mégis, amikor Patrick felemelte a fejét és hihetetlen melegséggel a szemébe mélyesztette tekintetét, a nő ellenállása azonnal eltűnt.

- Az ágyadban akarom tölteni az éjszakát - szölt a férfi figyelmeztető, szenvedélytől még mindig rekedt hangon.

Raven egy szó nélkül bólintott, tudva, hogy úgysem lenne képes nemet mondani neki.

Órákkal később Patrick Raven mellett feküdt a sötétben, és az érzései furcsaságán gondolkodott. Vacsora után feljöttek ide és folytatták a szenvedélyes szerelmeskedést, amit a társalgóban kezdtek. Patrick

azonban csak akkor lett figyelmes a furcsa melegségre, amikor Raven a hátával teste hajlatához görbülve elaludt mellette.

Boldogság. Patrick rájött, hogy gyerekkora óta először boldogságot érez. Ravennek köszönhetően.

Magánya eltűnt, a házába pedig új élet költözött a nő ragyogó jelenlétével. Patrick úgy érezte, teljesen elbűvölték a nő egyedülálló, különleges tulajdonságai, miközben belélegezte Raven hajának illatát. Csúpan együtt lenni vele sokkal nagyobb élmény volt, mint szeretkezni bárki más nővel, szeretkezni vele pedig... hiheteden volt.

Patricknek fogalma sem volt, hány szeretője volt a múltban, de abban biztos volt, hogy egyikükkel sem érzett, még csak megközelítőleg sem olyat, amit most. Ezt a tökéletességet. Ezt a teljességet. Raven olyan örömet okozott neki, hogy úgy érezte, felrobban a boldogságtól, már attól is, ha a nő mosolyát láthatja.

A keze fejével óvatosan megsimogatta a nő csupasz karját, lassan kiélvezve Raven selymes bőrének minden négyzetcentiméterét. Nem akart ma délután szeretkezni vele, legalábbis nem ilyen hevesen. De a forró vágy abban a pillanatban eluralkodott rajta, ahogy megérintette, és a vad, férfias győzelemmámor vette át az irányítást, amikor látta, hogy a nő olyan készségesen reagál. Raven lágy nyögései, amelyekkel az izgatottságát jelezte, kis híján megőrjítették Patricket. Még most, egy végigszeretkezett éjszaka után is ugyanúgy vágyott rá, mint a legelején. Elsodorták az érzelmei, tudta... És valami, ami még ennél is több volt. Szerelem?

Megdöbbsentette a gondolat. Sean vádló arca jelent meg előtte, de gyorsan elhessegette a képet. Az öccse iránti hűségének semmi köze a Raven iránt érzett érzelmeihez.

Szóval mit is érez Raven iránt?

Az biztos, hogy többet akar pusztá próbálgatásnál, kóstolgatásnál. Be akarja kebelezni a nőt, teljesen, maximálisan. Úgy ég a vágya Raven iránt, mint valami láz. Ez a nő egyszerűen csodálatos, megdöbbsentő, őrjítő. A vágy, hogy vele legyen, ugyanolyan erős volt, mint a fizikai vágy. Patrick együtt akart lenni Ravennel. Együtt akart vele nevetni, veszekedni akart vele, a karjába venni, megvédeni, boldoggá tenni, meg akarta vele ismerni a boldogságot...

Ez a vágy olyan erősen, olyan intenzíven támadt fel benne, hogy be kellett csuknia a szemét.

Szerelem. Ez a neve ennek a mindent felülíró érzésnek? Az érzelemnek, amiről azt hitte, hogy nincs rá szüksége?

Patrick szaggatottan felsóhajtott, ahogy felismerte az igazságot. Szerette ezt a nőt. Ez a felismerés egyszerre volt ijesztő, izgalmas és rémületes. A férfi tudta, hogy elvesztett egy csatát maga ellen.

Viszont Raven még mindig harcolt. Bár most a szívéhez simul, még mindig igyekszik távol tartani magát tőle. Túlságosan fél. Fél attól, hogy átadja magát.

Ekkor az asszony megrázkódott álmában, amitől Patrick ráébredt mindkettejük meztelenségére, Raven gyönyörű fenekére, ahogy az ágyékának feszül. Olyan erős vágy támadt benne, hogy össze kellett szorítania a fogát. Hogy tud még mindig így felizgulni, miután annyiszor kielégült?

Magában átkozódva lassan megadta magát a vágyának. Kezét Raven nőies hajlataihoz illesztve simogatni kezdte az asszony lapos hasát, majd óvatosan egyre lejjebb haladt, amíg rá nem talált Raven nőieségének meleg, nyirkos részére, és játszani nem kezdett vele, amíg Raven édes nedve el nem árulta álmában ébredő vágyát.

Az asszony még akkor is aludt, amikor Patrick hátulról a lába közé illesztette hatalmasra duzzadt férfiasságát, de amikor a férfi belehatolt, egy nyögéssel felébredt és vágy-kozóan kijebb tárta magát.

Patrick az élvezettől reszketve sóhajtott, ahogy lassan, gyengéden egyre mélyebbre és mélyebbre siklott Raven forró, nedves és hihetetlenül szűk izmai közé, amelyek szinte megmarkolták férfiasságát, úgy vonták maguk közé egyre mélyebbre, amíg az egyesülés mindkettejük számára édes, eksztatikus tortúra nem lett.

Percekkel később a szenvedély túlságosan elviselhetetlen lett mindkettejük számára. Patrick megremegve adta át a gyengédséget a vad szükségnek. A csípőjét gyorsan mozgatva eljuttatta Ravent a csúcsra, mielőtt maga is eljutott volna az orgazmushoz, és teste rángatózva Ravenbe nem juttatta magát.

Utána a nő reszkető testét átölelve a hajába temette az arcát. Egyértelműen tudta, hogy megtalálta a párját. Most már csak Ravent kellett meggyőznie ugyanerről.

A kapcsolatuk eddig tisztán testi volt, a mindkettejükben meglévő nemi vágyra alapozódott. Patrick gyanította, hogy felkavarta a nő szívének rejtett szenvedélyét, de ha igazi házasetet akar, akkor le kell győznie a szerelemtől való félelmét is. Meg kell mutatnia neki, hogy a szerelem nem jelent egyet önmagad elvesztésével.

Ahogy a szenvedély utolsó hullámai is elültek, Raven egy kicsit eltávolodott és átfordult Patrick felé, álmosan a férfi arcához emelve arcát. A szája meleg volt és lágy, megadó és befogadó, és a csókjában annyi édes kedvesség volt, ami sokkoló hullámot indított el Patrickben, ami egészen a szívéig hatolt. Patrick magához vont a Ravent, és az egész énjét elárasztó lángolás hevével viszonzta a csókot, kinsként megőrizve Raven kielégült sóhaját, amivel az asszony a vállgödrébe helyezve fejét behunyta a szemét.

Ahogy Patrick ott feküdt Ravennel, tett egy néma fogadalmat. Egy napon tényleg férj és feleség lesznek. Akkor is meggyőzi Ravent arról, hogy hagyja magát szeretni, ha az egész életét rá kell szánnia.

Raven kétségbeesésére a Jégfesztivál utáni éjszaka fordulópontot jelentett a házasságukban. Patrick az ő hálószobájában kezdte tölteni az éjszakákat. Általában későn ért haza a klubból, befeküdt mellé, gyengéden felébresztette, és a szenvedély soha nem látott magasságú hullámaira repítette.

A férfi egyre gyakrabban osztotta meg napjait is Ravennel. A lovaglásból visszatérő asszony gyakran találta Patricket a reggelizőasztalnál, kezében az újsággal. Patrick kísérgetni kezdte a különböző társasági eseményekre. Néha még a klubba is meghívta.

Raven azon kapta magát, hogy egyre keményebben kell küzdenie saját vágyai ellen. Patrick eksztázissal és elképesztő vágyakkal töltötte meg testét és lelkét, átvette az irányítást gondolatai felett, álmában és ébrenlétében egyaránt. Úgy érezte, minden pillanatban meg akarja érinteni a férfit.

Raven olyan régen keresett menedéket a kalóz szeretőjével való álmodozásban, hogy amikor megpróbálta felidézni a képét, csak Patricket találta a helyén.

Álombéli szeretője átadta a valóságos Patricknek a helyét.

A felismerés, hogy ennyire kiszolgáltatott lett érzelmileg, nagyon megrémítette Raven. Ugyanakkor, mivel még soha nem kellett ellenállnia a vágytól sarkallt csábító Patricknek, nem nagyon tudta, hogyan lenne képes ellenállni neki. Úgy érezte, a férfi szabályos ostromot folytat érte, és egyenként hordja el a szíve köré épített fal köveit.

Február végén hatalmas rés nyílt Raven védőbástyáinak falán. Éppen befejezték a reggelit, amikor Patrick megkérte, hogy jöjjön vele a dolgozószobájába.

A férfi egy dokumentumot nyújtott át neki, és Raven némi tanulmányozás után rájött, hogy egy birtok tulajdoni lapjáról van szó. A másik papír egy bárói cím birtokát igazoló irat másolata volt.

- Lady Frayne - mormolta Patrick mélyen meghajolva Raven előtt.

Az asszony értedően nézte Patricket.

- Nem értem.

- Mostantól Frayne báró és Fraye bárónő vagyunk. Az volt a vágyad, hogy egy arisztokrata felesége légy, én pedig teljesítettem vágyadat.

- De... Hogyan?

- Könnyebb volt, mint képzeltem - mondta Patrick cinikus mosollyal. - Dare-nek igaza volt. A régens kincstára kong az ürességtől, így aztán ugrott az ajánlatomra, hogy némi pénzügyi segítséget nyújtanék neki. Ezek után megvásároltam egy birtokot Northumberland vadonjában, és megkaptam a hozzá tartozó címet.

Raven elképedten rázta a fejét, és még mindig nem nagyon hitte, amit hall. Patrick mostantól Lord Frayne, ő pedig a Lady? Ez az ajándék valószínűleg egy kész vagyonba került, amit Patrick csak az ő kedvéért fizetett ki, mivel neki soha nem voltak társasági ambíciói.

- A társaság ezentúl a lábaink előtt fog heverni - szólt Raven lassan. - Viszont tudom, hogy te gyűlölöd ezt az egész társasági mizériát.

Patrick vállat vont.

- Nekem mindegy, mi a címem. Nem változtat azon, hogy ki vagyok.

- Azt hiszem, azon sem, ami én vagyok - tette hozzá Raven elgondolkodva. - Nem tesz igazi hölgygé, mindig fattyú maradok.

Patrick felhúzott szemöldökkel nézte a nőt.

- Számít valamit az, hogy ki vagy mi volt az apád? -Amikor a nő nem válaszolt, folytatta. - Sajnálom, hogy a bárónő nem olyan elegáns

titulus, mint a hercegnő, de reméltem, hogy ezzel azért teljesítéd anyádnak adott szavad.

Raven arca hálás mosolyra derült. Természetesen igaza volt a férfinak. A titulus távolról sem volt olyan fontos, mint az, amit reprezentált. Ezzel bizony tényleg teljesítette édesanyja akaratát.

Érezte, ahogy szemét előntik a könnyek.

- Patrick... Azt sem tudom, hogyan mondjak köszönetet. Anyám hihetetlenül boldog lenne, ha tudná.

Patrick kicsit szárazabb mosollyal válaszolt.

- Anyám is örült volna. Nem volt az a bosszúálló típus, de örülne neki, ha látná, hogy a fia lord lett azok után, amiket alacsony származása miatt el kellett szenvednie. Bárcsak élne és látná.

Raven megérezte a szomorúságot Patrick hangjában, és rájött, milyen messze jutottak, hogy Patrick milyen mértékig kimutatja neki az érzelmeit.

Raven elfordult, hogy elrejtse kétségbeesését egy másik felismerés miatt. Hirtelen rémítő bizonyossággal rájött, hogy ha hagyná magát, bele tudna szeretni Patrickbe.

Nem szerethetek bele, mormolta magában. Örült, eszement, ostobaság volna beleszeretni ebbe a férfibe. Patrick többször egyértelműen kijelentette, hogy semmit sem akar, csak a testét. Ő nem az a fajta férfi, aki hallhatatlan szenvedéllyel átadja szívét bárkinek, főleg nem a nőnek, akit akarata ellenére, csak névlegesen vett el.

Katasztrofális lenne elveszíteni saját szívét. Egész hátralevő életében vágyakozhatna arra, ami soha nem lehet az övé.

Ugyanakkor rettegett, hogy Patrick nem hagy neki választást.

Ekkor megérezte Patrick jelenlétét a háta mögött. Amikor a férfi átkarolta és lehajolt, hogy az arcát a tarkójához érintse, Raven megfeszülve, minden akaraterejét összeszedve megpróbált nem reagálni.

Szerencsére nem kellett reagálnia, mert az ajtóból diszkrét torokköszörülés hallatszott. Raven az ajtó felé fordult, ahol a komornyik állt, udvariasan a padlót nézve.

- Igen, Knowles? - kérdezte Patrick némileg türelmetlenül.

A szolga bocsánatkérő arckifejezést öltve egy összehajtott papírost nyújtott át urának.

- Egy üzenet Miss Walshtól, uram.

Raven figyelte, ahogy Patrick átfutja a papírt, és látta, ahogy arca felölti a jól ismert rejtélyes kifejezést.

- Mi az? - kérdezte, nem tudva, hogy megijedjen-e, vagy nem.

- Az öcsém visszatért Londonba - szólt Patrick. A szemében gondterheltség villant, ahogy Ravenre nézett.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Patrick szeretett volna örülni, hogy újra látja öccsét, de nem volt képes örömet érezni a hírré. Ehelyett az első érzése a büntudat volt, amiért nem végezte elég jól a feladatát.

Az elmúlt két hónapban megpróbált nem gondolni a testvéreire. Két héttel ezelőtt, amikor riasztó panasz érkezett hozzá a lótenyésztő telepről, nem tett semmit. A tisztartó elmondta, hogy Sean addig verte az egyik kancát, amíg az állatot el nem öntötte a vér.

Patrick a levél kézhezvételekor tudta, hogy Írországba kéne mennie, de túlságosan lefoglalta a feleségének való udvarlás, és nem szánt időt öccsére. Csupán annyit tett, hogy keresett egy új doktort, akit alaposan kikérdezett, hogy miként lehetne gyógyítani Sean rossz hangulatain.

Patrick remélte, hogy megbeszélhetik a dolgot négy szemközt, de a testvére nem volt a klubban, sem bérelt lakásában.

Patrick nem akarta körbejárni Londont, hogy megkeresse öccsét, de üzent Ravennek, hogy ma este mégse jöjjön el a klubba. Nem akart rejtőzni, de azt akarta, hogy Raven biztonságos távolban legyen, ha Sean túlságosan vadul reagálna.

Az este nagy részét azzal töltötte, hogy a frissen szerzett címért gratulálok üdvözléseit fogadta, mivel nemesi rangra emelkedésének híre elég hamar eljutott mindenhova. Sajnálatos módon öccse is hírét vette az eseménynek.

Amikor Sean majdnem éjfélkor megérkezett, már meglehetősen el volt ázva.

Patrick eléállt, ahogy Sean belépett a játékkerembe.

- Isten hozott - köszöntötte, és karon fogta, hogy ne essen el.

Sean mérgesen elsöpörte Patrick segédkező kezét.

- Hallom, most már átkozott Lord vagy.
- Volna kedved feljönni velem, hogy beszéljünk?
- Nem akarok beszélgetni! - Sean dühös és ködös tekintettel nézett körül. - Hol van?
- Kicsoda?
- Az a ribanc, akit elvettél feleségül. Azt hallottam, orrodnál fogva vezet.
- Sean. Elég lesz.

Sean dühödött és fájdalmas pillantással nézett rá.

- Isten verjen meg, Patrick! Pedig megmondtam, hogy ez lesz.

Sarkon fordulva kitántorgott. Patrick követte az ajtóhoz és látta, ahogy Sean bemászik egy várakozó kocsiba.

Patrick képtelen volt megszabadulni nyugtalanságától rossz előérzet gyötörte. Rendelt egy másik kocsit, és elővigyázatosságból magával vitte a klub egyik órét. Raven egyedül volt otthon, alig pár szolgálótársaságában.

Éppen időben érkezett, hogy lássa Seant, ahogy a bejárati ajtón dörömböl, teli tüdővel ordítva. Patrick pont abban a pillanatban ugrott ki saját bérkocsijából, amikor a ház több ablakában is fények gyúltak. Egy pillanattal később O'Malley jelent meg a nyitott ajtóban.

Sean figyelmeztetés nélkül ugrott a lovásznak. Mivel O'Malley képtelen volt lefejni torkáról a részeg Sean fojtogató kezét, ezért egy jókora ökölcsapást helyezett el Patrick öccsének állán, amitől az hátrazuhan, le a lépcsőről egészen a járdáig. Amikor Patrick érte nyúlt, durva káromkodásban tört ki, és elhárítva minden segítséget nagy nehezen felült.

- Nem fogok bocsánatot kérni tőle, milord - jelentette ki O'Malley az ujjait hajlítgatva. - Nem fogom engedni, hogy bántsa az úrnőt.

Patrick felnézett a lovászra. Látta, hogy Raven is az ajtóhoz lép. Az asszony egy gyertyát tartott az egyik kezében. Kiengedett haja kócosan keretezte az arcát.

Sean valahogy térdre tápáskodott, és a lovászra emelte az ökleit.

- Ezért még megfizetsz! - morogta, majd Ravenre mutatott. - Ahogy te is!

Most Patrick is elkáromkodta magát, megfogta Sean grabancát, és erővel az első várakozó bérkocsinhoz rángatta. A kocsisnak a szokásos

díj dupláját fizette, és megkérte, hogy biztonságosan juttassa haza a részeg urat, majd Belkert, a saját emberét is megkérte, hogy vigyázzon Sean-ra, amíg reggelre ki nem józanodik annyira, hogy beszélni lehessen vele. A klub portása régen csendőr volt, könnyen lebírhatta Seant, ha szükség volna rá.

Amikor a kocsi eltűnt a sötét utcán, Patrick elküldte a másik bérkocsit, aztán visszatért a házba, ahol Raven vagy egy tucat aggodalmas szolga társaságában várta. Patrick mindenkit visszaküldött az ágyába, de O'Malley maradt. Széles vállának tartásából akaratosság sugárzott.

- Nem volt választásom - mondta komoran a lovász.

- Egyetértünk - mondta Patrick közömbös hangon.

- Nem fogom engedni, hogy bántsa az úrnőt.

- Remélem, nem fogja. Örülök, hogy maga vigyáz a feleségemre, O'Malley.

Az ír egy pillantással felmérte Patricket és végül bólintott.

Raven nem tudta úgy kiadni haragját, ahogy a lovász, és most nem akarta O'Malley előtt megtenni szóban.

- Én is hálás vagyok, O'Malley - szólalt meg. - Köszönöm. Visszatérhet az ágyába.

O'Malley egy biccentéssel eltűnt a hátsó lépcső irányába.

Amikor a lovász eltűnt, Raven parázsló tekintettel nézett a férjére.

- Patrick, valamit tenned kell. Ez nem mehet így.

Patricknek megfeszült az álla.

- Tudom - szólt, majd sarkon fordult és bement a dolgozószobájába.

Raven a haragtól szinte reszketve követte. Óvatosan becsukta maguk mögött az ajtót, és lerakta a gyertya mielőtt megszólalt volna.

- Mit tervezel Seannal? - kérdezte, miközben Patrick egyenesen a kristály konyakospalackhoz ment és öntött magának egy pohárnyi italt.

- Ez az ember egyszerűen egy veszélyes, kötekedő alak.

Patricknak úgy rándult meg az arca, mintha megütötték volna. Az itala felszínét nézve a poharában halkán í szólt.

- Reméltem, hogy Sean egy kicsit helyrejön Írországból, de úgy látszik, nem segített neki a távollét.

- Bizony nem! - Amikor a férfi erre sem válaszolt, Raven megpróbálta összeszedni magát. - Ugye nem akarsz megvédeni a viselkedését? Bár-

mennyire szörnyen bántak vele a tengerészetenél, az akkor sem nyújt mentséget a mostani viselkedésére.

- Nem - felelte Patrick mogorván. - Nem tudok mentséget találni neki, de Seannak már jóval a kényszerbesorozása előtt is megvoltak a maga démonjai.

- És ez mit számít?

Patrick ajkán keserű mosoly jelent meg.

- Annyit, hogy így magamnak sem találok mentséget.

- Hogy érted?

- Ez nem egy kellemes történet.

A férfi felhajtotta a konyakját, majd leült a székébe. Raven vele szemben foglalt helyet és összekulcsolt kézzel várta, hogy a férfi elkezdje az elbeszélést.

Patrick egy hosszú percre csak hallgatott, mielőtt halkán, zaklatott hangon beszélni kezdett volna.

- Sean nem mindig volt ilyen. A mostani szenvedéséért nagyrészt a nagybátyánk a felelős. Egyszer megkérdezted, hogy hogyan szereztem a forradásomat, és én azt mondtam, hogy a William nagybátyámmal való vívás közben. Azt azonban nem mondtam el, hogy miért. Amíg én egyetemre jártam, a nagybátyám hónapokon át... erőszakolta az öcsémet. Sean akkoriban tizenhárom éves lehetett.

Az asszony hallotta a Patrick hangjából sugárzó döbbenetet és gyűlöletet, és érezte, hogy felfordul a gyomra. A homoszekszualitás önmagában is komoly büntetés, de védtelen, fiatal fiúkkal szemben egyszerűen gyűlöletes.

Raven nagyot nyelt, hogy megszabaduljon a torkában hirtelen összeülő keserű íztől. Mindig gyanította, hogy Seannak valami szönyűség lehet a múltjában, de amit most megtudott, az nagyobb fájdalmat és kétségbeesést jelentett, mint amit el tudott volna képzelni.

Patrick üres tekintettel nézte a poharát, az arcába mély árkokat szántott a fájdalom.

- Ez a szégyen... eltorzította Seant. De én ugyanannyira hibáztatható vagyok, mint a nagybátyám azért, amilyenné lett. Egyedül hagytam azzal az állattal.

- Patrick, nem okolhatod magad azért, amit a nagybátyád tett.

- Nem? - A szóba és Patrick rávetett pillantásába némi vád is vegyült. - Szerintem te megérted az eskük természetét, Raven. Te is megesküdtél valamire az édesanyádnak. Hát én is tettem egy esküt. Megesküdtem, hogy mindig megvédem az öcsémet, de teljes kudarcot vallottam. És én sértetlenül megmenekültem, míg ő szenvedett.

A férfi hangja ismét kétségbeesett mormolássá halkult.

- Sean soha nem tudta megbocsátani, hogy magára hagytam... És én sem tudom megbocsátani magamnak.

Raven nem szólt. Beleharapott az alsó ajkába. Most már tényleg jobban megértette Patrick dilemmáját. A férfi hatalmas büntudatot érez, amiért megmenekült a perverz nagybátyja elől, de nem volt képes megmenteni kisöccsét. Valószínűleg azóta folyamatos büntudat gyötri.

Raven arra gondolt, hogy vajon van-e menekvés az ilyen büntudat elől. Az asszony azonban azt is tudta, hogy az ő félelme Patrick öccsétől megalapozott. Sean most már túl veszélyes lett, és ezt Patrickben is tudatosítania kellett. A férfinak meg kellett akadályoznia, hogy az öccse tovább tomboljon, még akkor is, ha ettől azt érezné, hogy csak tetézi öccse szenvedését, és ez mint egy kés hasít belé.

- Patrick, ami Seannal történt, tényleg borzalmas -mondta halkan. - De ez akkor sem mentség az erőszak alól. Nem engedhetjük, hogy tovább fenyegetsen embereket. És szerintem te vagy az egyetlen, akinek valami hatalma van felette.

- Tudom. - A férfi hangja most már rekedt suttogássá halkult. Az egyik kezével durván megdörzsölte a szemét. - Már akkor cselekednem kellett volna, amikor elrabolt téged. De két szörnyű dolog között, a börtön vagy az örültek háza között választhattam. Úgy éreztem, nem lennék képes örültek házába záratni az öcsémet.

- Most viszont már nem biztos, hogy van választásod -szólt a nő halkan.

Amikor Patrick Raven szemébe nézett, az asszony látta a szenvedést sötét szemében. De a férfi nem mondott ellent neki. Egy perc néma szembenézés után Patrick elfordította a tekintetét.

- Már elrendeztem, hogy Sean egy magánintézetbe kerüljön Londontól nem messze, egy olyan orvos keze alá, aki az elme bajaira specializálódott. Ha az nem hat... - A férfi hangjába kétségbeesés vegyült. - Akkor el kell küldenem az örültek közé.

Másnap reggel Patrick elment az öccséért, hogy elkísérje új, vidéki otthonába.

Amikor száműzetése tervét meghallotta, Sean arca elfehéredett a szája körül, és jéghideg haragjában ökölbe szorította a kezét, de csak egyetlen szót szólt.

- Áruló.

Patricknek két nappal később szembe kellett néznie a ténnyel, hogy elkésett a döntéssel. Éppen a klubjában volt, és a szép számmal megjelent játékosok házigazdájának szerepét játszotta, amikor megjelent Timmons a teremben, hozzálépett és a füléhez hajolva halkán így szólt:

- Mr. Lasseter... uram. Valamit látnia kell.

- Az öcsém? - kérdezte Patrick kihagyó szívveréssel. Az első gondolata az volt, hogy az öccse valahogy megszökött új orvosa őrizetéből, és még a múltkori részeg tom-bolásnál is nagyobb botrányt okozott.

- Nem, nem Mr. Sean.

A komornyik furcsán sápadt volt, de Patrick valamivel nyugodtabban követte kifelé a játékteremből. Timmons egy zsebkendőt emelt a szájához és úgy tűnt, nehezeére esik a beszéd.

- Nos, mi a probléma? - kédezte Patrick. - Mondja már ember!

- Egy ember van a hátsó sikátorban. Attól tartok... halott.

- Halott? - Patricknek bukfencet vetett a gyomra. -Nem az öcsém?

-Nem. Én úgy láttam az ön feleségének a lovásza, O'Malley.

Patricknek elakadt a lélegzete. Gyorsan kisetett a klub háta mögé. Több szolga ott állt a fekvő alak körül, és az egyik lámpa fényében Patrick látta, hogy tényleg Michael O'Malley holtteste az. A férfin nem volt kabát, a mellén pedig egy nagy vérfolt éktelenkedett.

Patrick letérdelt mellé. Jézus úristen, Sean tette ezt? Ki más követett volna el egy ilyen borzalmat, egyáltalán, ki más kívánhatta a lovasz halálát? Sean esküdött bosszút az ír ellen, amikor azt hitte, hogy az ír lovasz okolható a kényszerbesorozásával.

Patrick látta, hogy a földön nincs vér. A testet egyértelműen úgy cipelték ide. Lehajolt, hogy közelebből is megnézzé a sebet. Nem tartotta kizártnak, hogy az öccse készakarva verekdést kezdeményezett Raven lovászával.

Patrick hirtelen megmerevedett, amikor az ujjai megtalálták a kis lyukat a halott ember mellkasa alján. O'Malleyt valamilyen pengével szúrták meg a bordái között, hasonlatosan ahhoz, ahogy annak idején William nagybátyjuk is elvesztette az életét. Patrick hirtelen rosszuléret és szédülést érzett.

- Uram? - Szólt valaki egy halk köhintéssel.

Patrick kényszerítette magát, hogy felnézzen, miközben megpróbálta felfogni, hogy micsoda borzalmat tett.

- Mit csináljunk a holttesttel?

Patrick nehezen szólalt meg.

- Küldessenek el egy... koporsókészítőért... És értesítsék a papot. Tisztességesen eltemetjük. - Ravennek is el kell mondania.

Ebben a pillanatban Emma Walsh tűnt fel a válla fölött.

- Patrick - szólalt meg a nő, de halk beszéde váratianul elakadt. - Úristen...

Patrick mereven felegyenesedett és a nő elé állt, hogy eltakarja a halott látványát.

- Ez...?

- O'Malley - felelte Patrick komoran, és visszakísérte a nőt a kaszinóba.

- Mit akartál mondani?

A nő láthatóan megborzongott, és megpróbált visszaemlékezni, hogy miért indult a férfi után.

- Raven... Itt van... Úgy látom, valami baj van. Megkértem, hogy várjon a dolgozószobádban.

- Megyek. - Patrick csak ennyit tudott kinyögni.

Raven a férfi dolgozószobájában járt fel-alá, amikor Patrick belépett. Aggodalomtól sugárzó arccal fordult a férje felé.

- Patrick, nagyon aggódom O'Malley miatt. Nem jött haza. A reggeli lovaglás óta nyomát sem láttam. Ez annyira nem jellemző rá, hogy szó nélkül eltűnik.

- Raven... Annyira sajnálom - szólt Patrick, és megfogta Raven vállát.

- Sajnálod?

- Rossz hírem van... O'Malley meghalt.

Raven csak bámult rá.

- O'Malley? Ez nem lehet. Nem lehet halott.

- Az imént néztem meg a holttestét. A klub mögötti kátorban hagyták.

Raven a kezét a szájára tapasztotta, és kétségbeesett kintettel próbálta felfogni férje szavait.

- Neeeeem. - Síró tagadása igazi fájdalomsikoly volt. Tett egy lépést hátrafelé, az arca fájdalmas grimaszba torzult.

Patrick átélte az asszony fájdalmát. Minden erejével megpróbálta megvigasztalni Ravent, megpróbálta a karjába zárni, de az asszony ellökte magától, nem hagyta magát megvigasztalni. Inkább a padlóra omlott, és a kezébe temette az arcát. A vállá rázkódni kezdett a néma, mélyről feltörő zokogástól, ahogy utat engedett gyászának.

Raven sokáig sírt, és Patrick csak tehetedenül nézte. Aztán az asszony lassan kezdett megnyugodni. A testét még mindig rázták a reszketés-rohamok, de most már legalább nem hátrította el Patrick gyengéd érintését a vállán. A férfi felemelte, és Ravennel az ölében leült egy székre.

Azonban Raven még akkor sem nézett rá, amikor megcsókolta remegő száját. Az asszony arcát könny borította, szemét szorosan összezárta a borzalmas hír ellenében.

-Nem tudom elhinni, hogy O'Malley tényleg meghalt. Olyan volt, mint az apám. Ő ültetett életemben először lóra, ő tanított meg úszni... Istenem, ezt nem bírom elviselni...

Raven arcán újra megáradtak a könnyek patakjai, ahogy Patrick vállába temette arcát.

A férfi átkarolta Ravent, halkán beszélt az asszony hajába.

- Sajnálom - lehelte.

- Az én hibám. Engem védelmezve halt meg.

Raven gyászának látványától égett Patrick szeme és sajgott a szíve. Egy kicsit szorosabban ölelte feleségét, ahogy elöntötte az aggodalommal teli gyengédség, amivel együtt érkezett a harag az öccse ellen. Egy hosszú pillanatnak kellett eltelnie, mielőtt Raven vett egy mély, reszkető lélegzetet, és megszólalt.

- Hogyan... Hogyan ölték meg?

- Mellbe szúrták, azt hiszem.

Patrick érezte, ahogy az asszony megmerevedik karjában.

- Emma azt mondta, hogy a nagybátyád is így halt meg. Patrick összerándult, hallván a rettegett következtetést, amihez maga is eljutott.

Azt gondolta - azért imádkozott - az évek során, hogy a nagybátyja halálát voltaképpen baleset okozta, ahogy Sean állította. A két gyilkosság közti hasonlóságok túl közeliak voltak ahhoz, hogy véletlenről legyen szó.

Raven ránézett, és Patrick látta a halottfehér asszony szemében, hogy az ő fejében is végigfut mindaz, amit ő is végiggondolt.

- Nem te ölted meg a nagybátyádat, igaz? Sean volt az.

Patrick lehunyta a szemét. Képtelen volt válaszolni.

- És te vállaltad magadra a gyanút helyette.

- Nem akartam, hogy tovább szenvedjen - felelte Patrick végül. – Nem volt annyi erőm, hogy elhárítsam a gyanúsításokat. Sean megtört volna.

- Ennyi időn át... Hagytad, hogy az egész világ azt higgye, gyilkos vagy. Miközben Sean tényleg az.

- Raven...

- Nem! - A nő ellökte magától Patrickot, és szabaddá tette magát. Amikor Patrick elengedte, Raven talpra ugrott. - Ezt nem ússza meg! Esküszöm, megfizet!

- Én gondoskodom a saját öcsém büntetéséről - mondta Patrick torkában nyomó fájdalommal.

- Hogyan, Patrick? Hogyan bízhatok meg benned, hogy tényleg elbánsz vele? Most is ugyanúgy védelmezni akarsz, ahogy mindig tetted.

Raven felemelte az arcát, és dühösen kitörölte szeméből a könnyeket.

- Sean felnőtt ember, Patrick! Ő felel a saját cselekedeteiért.

Patrick megviselten bólintott. Úgy érezte, szétszakad az öccse iránt érzett kötelessége és a valósággal való szembenézés között. De ha tényleg Sean gyilkolta meg O'Malleyt, akkor már nem lehetett megmenteni.

Ravennek pedig igaza volt. Sean nem úszhatta meg ezt a gyilkosságot is.

Patrick egy szó nélkül felállt, és az ajtó felé indult.

- Hova mész? - kérdezte Raven.

- Megkeresem Seant.

- Veled megyek.

- Nem. Nem akarom, hogy egy mérföldnél közelebb kerüljön hozzád. Biztonságban akarlak tudni. Belker hazakísér. - Patrick komor tekintettel Raven szemébe nézett. -Megígérem, hogy nem marad büntetés nélkül.

Raven úgy érezte, mindjárt megszakad a szíve, amikor szinte bénultan felment Patrick házának lépcsőjén. Bár a komornyik udvariasan köszöntötte, neki csak egy kurta biccentésre futotta. Tudta, hogy el kell majd mondania a személyzet tagjainak O'Malley halálának hírért, de egyelőre nem. Most még egyszerűen nem tudta rávenni magát, hogy beszéljen róla.

Felment a hálósobájába, hogy egyedül gyászolhasson. A kandallóban tűz pislákol. Raven egy karosszékbe ereszkedett, és a pislákoló lángokra meredt. Úgy érezte, kiürült belülről.

Arra gondolt, bárcsak ez az egész csupán egy szörnyű rémálom lett volna. Bárcsak bármelyik pillanatban felébredhetne...

Érezte, hogy az arcán újra folyni kezd a könny, ahogy az O'Malleyvel kapcsolatos emlékek sorjázni kezdtek az agyában. A férfi ereje és vigasztaló jelenléte volt a legfőbb támasza az évek során attól fogva, hogy nevelőapja fattyúnak bélyegezte. O'Malley tanított meg neki mindent az életről, hogy hogyan viselheti el a fájdalmat és nézhet szembe a kihívásokkal lélekben megerősödvé.

Gyásza hamuja összegyűlt a torkában és fojtogatni kezdte.

A fejét lehajtva újra sírni kezdett, szavak nélkül. Zokogása halk nyögés volt csupán a sötétben. Raven nem érzékelte az idő múlását, de csak pár perc telhetett el, amikor halk nevetést hallott maga mögött. Megmerevedett. Az ereiben mintha jéggé fagyott volna a vér.

- Megmondtam, hogy megfizetsz.

Az asszonymak azonnal felszáradtak a könnyei, a szíve a torkában dobogott. Hátranézett a válla fölött. Az öltözőszoba ajtajában Sean állt. Egy pisztolyt tartott a kezében, aminek csöve Ravenre irányult.

Az asszony ujjai a karosszéke karfájába mélyedtek.

- Mit akarsz?

- Nos, túsul ejtelek, kedvesem. A szomszéd utcában vár egy kocsi. - A pisztolyával az ajtó felé intett. - A főbejáraton megyünk ki, ha nincs ellenedre.

Raven talpra állt és szembefordult a férfival, egy megvető pillantást vetve rá.

- Azt várod, hogy engedelmeskedem, mint valami birka?
- Azt hiszem, engedelmeskedni fogsz. Különben megölök mindenkit, aki a közelünkbe jön.
- Ezt nem úszod meg szárazon - jelentette ki Raven bátran. - Patrick meg fog állítani.

Sean mosolya láttán az asszonynak egy pillanatra kihagyott a szíve.

- Talán. Nagyon remélem, hogy megpróbálja. Szándékomban áll drága bátyámmal is megfizettetni az árát annak, hogy helyettem téged választott.

HUSZADIK

FEJEZET

Raven arra gondolt, hogy még életében nem fázott ennyire, ahogy a székben ült, ahova Sean egy órával azelőtt lekötözte. Miután a rázkódó kocsiban végigutazták az éjszakát, megérkeztek egy vidéki birtokhoz, amelyről Sean azt állította, hogy az övé. A férfi egy kurta paranccsal azonnal elküldte a ház gondnokait, és az egyik fűtetlen hálószobában helyezte el Ravent anélkül, hogy akár egy köpenyt adott volna neki.

Sean ezúttal nem kábította el, de Raven végtagjai annyira elzsibbadtak és elfagytak, hogy alig érzett valamit.

Sean csak egyszer hagyta magára, hogy Raven könnyíthessen magán, csak a kezét hagyva a kötelékekben, rázárva az ajtót. Az asszonynak elég volt egy pillantást vetnie a kinti fagyott tájra, hogy meggondolja a szokási szándékát, mivel odakint kavargva zuhogott a hó. Még ha sikerülne is valahogy megszöknie, fél mérföldet sem tudna odakint megtenni.

Így aztán nem állt ellent, amikor Sean visszatért, hogy a ismét a székhez kötözzék. Az asszony érzelmei a forrongó harag és a kétségbeesés között ingadoztak. Amikor Sean ránézett, igyekezett elkerülni a férfi tekintetét, attól tartva, hogy haragja nyílt kimutatásával csak további fájdalmat okozna magának.

Raven nem kételkedett benne, hogy Sean minden további nélkül képes volna fájdalmat okozni neki. Az érkezésük óta Sean jeges hallgatásba burkolózott, érzelemnek semmi jelét nem adta. A férfi kifejezéselen távolságtartása sokkal ijesztőbb volt Raven számára, mintha dühöngött volna. A férfi szeme üres, szinte halott volt.

Raven ijedten megrándult, amikor a férfi végre megtörte a csendet.

- Most már nemsokára megérkezik Patrick - mormolta Sean halkán a havat nézve. - Olyan nyomot hagytam, hogy egy vak is követni tudná.

Ez volt az első mondata az elmúlt több mint egy órában.

- Mit fogsz csinálni, ha megérkezik? - kockáztatta meg Raven a kérdést.

A férfi vetett rá egy jéghideg pillantást.

- Semmi közöd hozzá.

- Ugye nem tudnád komolyan bántani? A saját testvéredet?

A férfi szájának éles rándulása láttán az asszonynak végigfutott a gerince mentén a hideg.

- Mennyire megkapó. Úgy tesz, mintha érdekelne. Kár, hogy a szíved a valóságban jégből van.

- Igenis fontos nekem, hogy mi történik veled. Ő a férjem.

Sean összeszűkülő szemét látva Raven rájött, mekkorát hibázott. Bármit érez is Patrick iránt, semmiképp sem szabad felfednie. Nem szabad tovább provokálnia a férfit.

- Persze Patricknek ez nem sokat számít - tette hozzá mormolva. - Hiszen névházasságról van szó, semmi többről.

- Hazudsz. - A férfi odament hozzá, és higgadtan, nyitott tenyérrel pofon ütötte Ravent olyan erővel, hogy a nő feje elnyaklott. Raven elnyomta a fájdalomkiáltást, és tiszta erőből összeszorította a fogát.

- Patrick úgy lihegett utána, mint egy kankutya a tüzelő szukáért. Elcsábítottad, és ő hagyta. És ezért megfizet.

Sean hangja annyira higgadt volt, mintha az időjárásról beszélne. Raven hasizmai keményen megfeszültek a félelemtől.

Tudta, hogy nem szabadna ingerelnie Seant, hogy a férfire nem hat a könyörgés, de nem állta meg.

- Kérlek, Sean, bármit tervezel is, Patrick nem érdemli meg, hogy bántsák.

- Ellopott tőlem.

Raven az ajkába harapott. Tudta, hogy nincs értelme a további vitának. Seant annyira eltorzította zaklatott múltja, annyira megtelt gyűlölettel és keserűséggel, hogy Raven tényleg megkérdőjelezte a férfi ép eszét. Azt azonban nem engedhette, hogy Patrick csapdába sétáljon.

-Mit akarsz? Engem? Ha igen, akkor... - Nyelt egy nagyot. - Megkaphatsz.

A férfi jéghideg mosolya láttán Raven érezte, hogy a tarkóján felállnak az apró pihék.

- Milyen kár, hogy már nem akarlak. Most pedig csend legyen!

Sean visszafordult az ablak felé. Eltelt egy újabb negyedóra, a férfi újra megszólalt.

- Na végre, jön már.

Sean elégedett kijelentése megijesztette Ravent. Összerándult, ahogy Sean visszafordult hozzá.

A férfi módszeres alapossággal eloldozta Ravent a székhöz szorító köteleket, de a csuklóját összekötve hagyta. Raven önkéntelenül is felkiáltott fájdalomában, amikor a férfi vadul talpra rántotta.

- Hova... viszel? - kérdezte a levegőért kapkodva Raven, ahogy Sean az ajtóhoz terelte.

- Nemsokára meglátod.

Patrick káromkodva tört magának utat a Lasseter birtok mögött kavargó hóban. A házat üresen találta, csak négy szolga ült a konyhában. Ők azt a parancsot kapták, hogy ne mozduljanak ki a konyhából, de amikor Patrick megkérdezte őket, a hátsó bejáratra mutattak, hogy arra ment öccse a túszával.

Patrick a nyomokat követve tört előre a borotvaéles szélben. A nagykabátja szárnyai csattogva lebegtek mögötte. A férfi alig látott a kavargó hóban, de vakon is tudta, Sean merre megy. A nyári lak lesz az úticél, ahol William szexuális zaklatása elkezdődött.

Patrick gyomorszorító sorsszerűséget érzett abban, ahogy bezárult a kör.

Pár perc múlva megpillantotta a nyári lak törekeny kupolás tetejét. A kis tavacska mellette be volt fagyva, a juharfák körülötte, mint megannyi fagyott őrszem álltak. Kopasz ágaitak jég borította.

Amikor elérte a házat, Patrick ugyanolyan jeget érzett az ereiben is. A házacskában két alak ült egy padon. Sean egy éles vívótört tartott Raven torkához.

Patrick elakadó lélegzettel kényszerített magára lassúságot, ahogy fellépett a nyári lak ajtajához vezető két lépcsőn. Úgy vert a szíve, mintha futva jött volna Londonból.

Tudta, hogy Sean választásra fogja kényszeríteni közte és felesége között. Vagy a testvére, vagy Raven. De Patrick tudta, hogy nincs igazi választása.

Nem akarván provokálni a testvérét, Patrick megállt és a feleségére pillantott. Ravennek kék volt az ajka és reszketett a hidegtől.

- Engedd el, Sean. Neked velem van ügyed.

- Bizony veled, kedves bátyám. Be akarsz záratni.

- Elég ártadan embert bántottál. Nem engedhetem, hogy bárki más bánt.

- És velem mi lesz? Én is ártatlan voltam, amikor az rohadék bemocskolt.

Patrick érezte, ahogy előnti az ismerős fájdalom.

- Tudom.

- Tudod? - Sean keserűen köpte ki a szót. - Semmit sem tudsz, Patrick! El sem tudod képzelni, milyen érzés volt elviselni az érintését, milyen érzés volt, ahogy belém nyomakodott... Ő hozott ide, azt tudad? Arra kényszerített, hogy vetkőzzek le előtte, aztán meghágott... Először elhántam magam. Egyszer őt is lehántam, amikor a számba élvezett. Olyan erősen ütött meg, hogy elvesztettem az eszméletemet. Ezután megtanultam magamban tartani az okádékot a perverziói során. Megtanultam elrejtetni a szégyenemet. Meg akartam ölni.

Sean szája szomorú mosolyra rándult.

- És végül meg is öltem. Megfizetett az állat azért, amit velem tett. - A hangja elhalkult, úgy folytatta. - O'Malleyt is megöltem. Nem tudtam leállítani magamat.

Raven torkából a gyász fojtott hangja tört föl. Sean hátrarántotta a nő fejét, és erősebben nyomta bőréhez a pengét.

Patrick olyan erősen szorította össze az állkapcsát, hogy fájtak a fogai. Mászt nem tehetett, bár szíve szerint öccsének ugrott volna.

Sean hangja rekedt suttogássá halkult.

- Először rajtad is bosszút akartam állni, Patrick. A bátyám vagy. Meg kellett volna mentened tőle. Gyűlöltelek azért, hogy nem tetted meg.

Késként hasított a vád Patrick lelkébe. Sean gyűlölete éveken át mint valami seb fertőződött, míg most végre kifakadt.

- Sean, el sem tudod képzelni, mennyire gyűlöltem magam ezért.

A fiatalabb férfi csak megrázta a fejét.

- Nem. Tévedtem. Nem menthettél volna meg. Akkor nem - suttogta megtörten. - De most segíthetsz. Segítened kell, Patrick!

- Hát persze, hogy segítek.

Sean zöld szemében kétségbeesés látszott.

- Hogyan? Azzal, hogy börtönbe záratsz?

- Arra gondoltam, hogy egy gyógyintézet emberségesebb megoldás lenne. Sean megrázta a fejét.

- Nem élhetem le életem hátralevő részét rácsok mögött.

- Nem hagyhatom, hogy újra gyilkolj.

- Csak egy módon állíthatsz meg, Patrick. Ezt te is tudod. - Sean a fejével a padon heverő másik törre mutatott. - Felismered? Ezek voltak a nagybátyánk törői.

- Azt akarod, hogy párbajozzak veled? Nincs túl nagy gyakorlatod a vívásban. Nem akarlak bántani.

- Nincs választásod - felelte Sean lenézve a túszára. - Ha nem akarod, hogy elvágjam a torkát, akkor bizony meg kell vívnod velem, testvér.

- Ahogy akarod.

Sean lehajolt a másik töréért, ami alkalmat nyitott Patricknek a cselekvésre.

Raven azonban megelőzte. Összekötözött kezét felemelve megütötte Seant a vállán, láthatóan azért, hogy kibillentse egyensúlyából. Sean a karját meglendítve hatalmas ütést mért Raven fejére, amitől az asszony a padlóra zuhant. Patrick is előrelendült félelemmel és haraggal telve, de amikor meglátta, hogy Sean Raven mellére szegezi a törét, megtorpant.

- Vedd fel a fegyvered! - parancsolta durva hangon. Patrick tekintete csak Sean fegyverének hegyére szegeződött, ami olyan veszélyesen közel lebegett Raven testéhez.

- Nem muszáj így lennie, Sean.

- Te is tudod, hogy így kell lennie. Neked kell befejezned. - Sean arcára üres mosoly görbült. - Mindig megpróbáltál gondoskodni rólam. Kérlek... most utoljára még egy dolgot tegyél meg! Vedd fel a töröt!

Patrick komoran teljesítette a kérést.

- Akkor en garde.

Sean is felemelte a fegyverét, és előreindult.

Raven a földön fekve a torkában dobogó szívvel figyelte a testvérpárt, ahogy halálos párbajba kezdenek. Az első pillanattól fogva látszott, hogy Patrick ügyesebb, gyakorlottabb vívó. Sean mozdulatai suták, merevek és lassúak voltak, mintha akarattal hagyná magát védtelenül. Pár mozdulat elég volt Patricknek, hogy egy gyors fogással kiszakítsa a töröt öccse kezéből, átrepítve a fegyvert a nyári lakon.

Raven úgy érezte, szinte diadalmas fény villant Sean szemében. A fiatalabb Lasseter el akarta veszíteni a párbajt, meg akart halni bátyja pengéje által.

Ekkor Sean lehajtotta a fejét, és úgy tört Patrickre, mint egy megvadult bika, egyértelműen azzal a szándékkal, hogy felnyársalja magát Patrick éles törére, de bátyja az utolsó pillanatban sikeresen elkapta fegyvere hegyét Seanról, aki így Patricknek vágódott. Patrick a lendülettől hátratántorodott. A két férfi nagy puffanással a nyári lak ajtajának csapódott, ami kinyílt, és ők átfordulva a fagyott talajra zuhantak.

Raven ijedten levegőért kapott, ahogy látta, hogy Sean még távolról sem vesztette el a csatát. Fájdalmasan talpra állt, és az ajtóhoz sántikált. Bár nem volt túl nagy az esés, mindkét férfi elkábulva verekedett a törért, miközben egymásba kapaszkodva forogtak a kis díszítő fagyos, meredek partján lefelé.

Amikor Sean vaktában Patrick arcába karmolt, Raven élesen felsikoltott, de szerencsére Patrick elrántotta a fejét a gonosz támadás elől. Hála istennek még a vívótörtől is sikerült megszabadulnia valahogy.

Sean nagy lendítéssel egy erős ütést mért Patrick arcára majd kiszabadulva, a fiatalabb testvér talpra állt és tántorogva a tó közepe felé indult.

Patrick utána. Kis híján utolérte a testvérét, amikor Raven fülét megütötte a repedező jég hátborzongató hangja. Sean hirtelen megnyaklott, ahogy először az egyik, majd a másik lába beszakadt a tó jege alá.

Raven megtorpanó szívveréssel, összekulcsolt kézzel nézte, ahogy a férfi eltűnik a tó jege alatt.

- Sean! - Patrick kiáltását alig lehetett hallani az erős szélben. A férfi térdre zuhant, és úgy indult a jégen látható töredezett szélű lyuk felé.

Megjelent Sean feje. Szélesre nyitott szájjal, rémült arckifejezéssel, levegőért kapkodva kezdett csapkodni a karjával. Az ujjai akkor találtak a lyuk szélére, amikor Patrick teljes hosszában elnyúlva odaért.

Raven alig látott valamit a kavargó hulló hóban, de azt ki tudta venni, hogy Patrick minden erejével Sean felé nyújtózik, sürgetve öccsét, hogy fogja meg a felkínált kezét.

Egy pillanatig úgy tűnt, sikerrel jár és kimentí öccsét, de aztán Sean minden erejével ütni kezdte, és harcolni kezdett ellene, az egyetlen ember ellen, aki megmenthette az életét.

- Sean! - Patrick nem volt hajlandó feladni, újra megmarkolta az öccse ingét.

Sean továbbra is ellenállt, mindkét kézzel megmarkolta Patrick karját, hogy ellökje magától. Raven akadozó lélegzettel nézte őket. Tudta, hogy Sean a bátyját is magával ráncsolhatja, és mindketten megfulladnak.

Körülbelül egy tucatnyi szívverés erejéig egyikük sem engedett. Raven addig harapta az ajkát, amíg vérezett, de csak tehetetlenül nézhette a testvérpár hangtalan csatáját.

Patrick egyik karja már a válláig elmerült, a másikkal a jégre támaszkodott, amikor Raven meglátta, hogy Sean szája ezt a szót formálja:

- Kérlek...

Rájött, hogy Sean azért könyörög, hogy Patrick engedje el.

Patrick megfeszített állkapocccsal visszautasította, hogy elengedje, de hirtelen megrándult. A lyuk széléből letört egy darab és felborult az egyensúly. Patricknek újabb fogást kellett találnia. A pillanatnyi bizonytalanságot kihasználva Sean kiszabadult, és egy pillanat múlva a gyilkosan hideg, fekete víz mélyére merült.

Patrick megmerevedett. A valóságot tagadó tekintettel nézte a vizet. Amikor Sean még percekkel később sem került a víz felszínére, kétségbeesésében Patrick fájdalmasan felkiáltott. A hang, ami feltört a torkából, egy sebesült állat agóniájára emlékeztetett. Raven felsikoltott, amikor a jég újra megrepedt. A felszín lassan engedett Patrick súlyának. Jézus Isten, ha ő is beszakad, a fagyos víz őt is ugyanúgy elnyeli, mint az öccsét... Patrick nevével ajkán futva indult lefelé a veszélyes lejtőn.

- Az istenért, Raven! Nehogy idegyere! Bármelyik pillanatban beszakadhat.

Az asszony tétován megtorpant. Lehet, hogy kettejük súlyát nem bírja el a jég, és mindkettejüket megöli, ha rálép. Viszont ha semmit sem tesz, Patricknek semmi esélye nem lesz a megmenekülésre.

A szeme sarkából mozgást látott a távolban. A ház személyzete. Nem fognak időben ideérni. Neki kell megpróbálnia megmenteni Patricket. A jég felszínére térdelt, ahogy Patricktől látta, és lassan, óvatosan előreindult, minden centiméternél imádkozva, hogy ne késsen el, közben átkozva kötelékeit.

- A fenébe Raven, meg is halhatsz!

Az asszony ennek ellenére sem volt képes magára hagyni Patricket, még akkor sem, ha mindketten megfulladnak. Jobban szerette, mint a saját életét.

A könnyei fátylán keresztül látta, hogy a férfi lába van hozzá a legközelebb. Látta, hogy Patrick csizmájának a talpa alig egy méterre van tőle.

- Patrick! Kérlek, segíts!

A férfi halkán átkozódott, de az egyik lábát, amennyire tudta, hátranyújtotta. Raven ujjai szinte bénák voltak a hidegtől, de valahogy mégis sikerült fogást találni a csizmán.

Raven lélegzetvisszafojtva húzni kezdte Patrick lábát, miközben megpróbálta megtartani magát a síkos felületen. A feladat szinte lehetetlen volt. Patrick szinte egy centimétert sem mozdult.

- Próbáld újra! - szólt a férfi.

Az asszony elnyomta zokogását, és újra húzni kezdte férjét, minden erejével küzdve. Ezúttal sikeresebb volt. Patrick közel húsz centimétert csúszott hátrafelé.

Raven újabb kétségbeesett nekiveselkedéssel, minden erejével húzni kezdte Patricket. Bár úgy tűnt, végtelenül lassan halad, de sajgó karral, ziháló tüdővel sikerült Patricket a lyuk széléről biztonságosabb felületre húznia.

Egy örökkévalósággal később érezte meg, ahogy erős kezek a végső biztonságba húzzák, emelik őket. Mielőtt a kimerültségtől kis híján elvesztette volna az eszméletét, Raven rájött, hogy végre odaértek a szolgák.

Raven elhárította a segítő kezeket és a férje mellé mászott. Patrick elé omlott és maradék erejével átölelte a férfi nyakát. Az arcán csurgó könnyek jéggé fagytak.

Patrick karja is Raven köré fonódott. A férfi szó nélkül tartotta, az arcát a felesége hajába temetve.

Raven tudta, hogy most a férje is sír, ahogy ő. Sír a testvééréért, akit nem tudott megmenteni.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Raven megállt a könyvtárszoba ajtajában, és megpróbálta összeszedni magát. Két órája nem látta Patricket, és a nyugtalansága percről percre nőtt. A férfi most a franciaablaknál állt, háttal Ravennek, és a fagyos tájat nézte. Átöltözött. Kifogástalan csokoládészínű zakójára és azonos színű bricsesz nadrágjára nézve senki nem gondolta volna, hogy a férfi nemrég még élethalálharcot vívott.

Raven is sokkal jobban érezte magát. A szolgálk találtak neki ruhákat, amelyek bár egyszerűek voltak, de szárazak és melegek, sebes csuklóját pedig bekötötték. Szíve fájdalmát azonban semmilyen gézzel nem lehetett elmulasztani.

Kiürültnek érezte magát, és végtelenül szomorú volt. Nem Sean, hanem Patrick miatt. Seant nehezen tudta volna most gyászolni, a férfi szörnyű tettei után, de Patrickért majd megszakadt a szíve.

A férfi annyira távolinak, olyan megközelíthetetlennek, olyan fájdalmasan magányosnak tűnt.

Miközben figyelte, Raven érezte, ahogy a szeme előtt minden elmosódik a könnyektől. Olyan vak volt mostanáig. Hiszen szereti Patricket.

Döbbsenten ismerte fel az igazságot. Persze most még nem oszthatja meg érzéseit a férjével. Patrick hallani sem akar majd az érzéseiről. Érthető is, hiszen most vesztette el az öccsét.

Lehet, hogy sose lesz alkalma elmondani neki, és kideríteni, hogy esetleg a férfi is vizsontszeretheti őt. Vajon Sean halála egész életükben árnyat fog vetni a kapcsolatukra? Lehet, hogy Patrick bosszúszomjas öccse végül sikerrel járt, és halálával egy életre tönkretette a kapcsolatukat.

Patrick úgy fordult hátra, mintha megérezte volna az asszony jelenlétét. Megnézte a kék foltot Raven arcán, a kis vágást a torkánál, a bekötött csuklóját. A tekintete elfelhősödött.

- Jól vagy?

- Igen - hazudta Raven, próbálva megnyugtatni férjét.

- Sajnálom, amiért hagytam, hogy bántson - szólt Patrick mély, halk hangon.

Sajnálom, hogy bántott téged, gondolta Raven.

- A sebek begyógyulnak, Patrick. Patrick fájdalmas arckifejezéssel megfeszítette az állát.

- Megígértem, hogy vigyázok rád. Megígértem, hogy vigyázok rá is.

Raven érezte a kétségbeesést Patrickben, látta a fájdalmat a szemében, ahogy a férfi visszafordult az ablak felé.

Raven tett egy lépést felé. Minden vágya volt, hogy átölelje a férfit, hogy megvigasztalja.

- Te mindent megtettél, Patrick - szólalt meg végül. - Sean pedig nem akart megmenekülni... Véget akart vetni a szenvedésének.

Patrick nem válaszolt, de a hallgatása aggodalmat keltett az asszonyban.

Raven megnedvesítette kiszáradt ajkát.

- Nem hibáztathatod magad. Nem áldozhattad fel az életedet a testvéredért.

- Nem? - kérdezte a férfi halkán, lehajtott fejjel.

Raven szemét csípni kezdték a könnyek. Lenézett saját összekulcsolt kezére. Úgy érezte, mindjárt megszakad a szíve a férfiért. Patrick magánya fájdalommal töltötte el. Ez a gyász akkora tátogó seb volt, amit Raven semmiképp sem gyógyíthatott meg egyedül.

A nő összeszedte magát, és lenyelte a torkába toluló keserűséget, majd újra megpróbálta.

- Patrick, ennél többet nem tehetél.

- Többet is tehettem volna, hogy megmentsem. Többet kellett volna tennem.

- Nem engedte volna. Sean meg akart halni, Patrick. Nem adott neked választást.

- De igen adott. - Patrick hangja suttogássá halkult. - Téged választottalak.

A férfi hangjába vegyül a keserűség úgy érte Ravent, mint egy erős ütés. Patrick őt okolja Sean haláláért? Ha ő nem lép be a két testvér közé, Sean még mindig élne. Ha Patrick nem vette volna el...

- Gyűlölsz? - szakadt fel torkából önkéntelenül is a kérdés.

- Nem. Téged nem. - A férfi válasza olyan halk volt, hogy Raven abban sem volt biztos, hogy hihet-e a fülének. - Magamat gyűlölöm - tette hozzá Patrick. - Nem tudok megbocsátani magamnak.

- Patrick...

A férfi úgy emelte fel a kezét, mint aki képtelen még egy szót elviselni.

Raven tudta, hogy Patrick most magát ostorozza. Nem fogja elfogadni az ő vigasztalását. Nem fogja tudni begyógyítani a sebeit. Megvédeni sem tudná magát, ha Patrick őt vádolná a testvére tragikus haláláért.

Legalább nem fogják gyilkossággal vádolni Patricket. Tanúi vannak Sean halálának. Jó pár szolga tanúsíthatja, hogy a kisebbik testvér magának köszönheti halálát. Michael O'Malley gyilkosságával kapcsolatban azonban bizonyosan lesz nyomozás, aminek során valószínűleg kiderül, hogy Sean Lasseter volt a gyilkos.

Még az sem volt kizárt, hogy végül fény derül az igazságra a nagybátyjuk halálával kapcsolatban. Bár Raven gyanította, hogy Patrick sose fedné fel Sean bűneit a világnak. Ha tehetné, mindenkit meghagyna abban a hitben, hogy ő volt a gyilkos.

Persze nem ez volt a kellő alkalom, hogy ilyen távoli lehetőségekről vitatkozni kezdjen a férfival.

Patrick következő szavai azonban rettegéssel töltötték el.

- Azt akarom, hogy menj haza, Raven. A kocsisom visszavisz Londonba.

- Nem jössz velem?

- Nem tudok.

- Akkor mi lesz?

- Meg kell találnom Sean holttestét... El kell intéznem a temetést. Azt hiszem hazaviszem Írországba. Ott talán nyugalomra lel a lelke.

És te hol találsz nyugalomra? fogalmazódott meg Ravenben a kérdés.

- És azután...?

- Nem tudom.

Talán megalapozatlanok a félelmei, próbálta mondani magának. Patricknek valószínűleg csak időre van szüksége, hogy meggyászolja az öccsét. Hogy megpróbáljon leszámolni saját démonaival, büntudatával és szomorúságával.

Az is lehet, hogy ennél sokkal rosszabb szándék vezérli. Lehet, hogy azért küldi el, mert nem akar már semmit tőle. Alkalmankénti komorsága ellenére Patrick udvarias, gáláns férfi. Nem mondaná a szemébe, ha látni sem bírja.

Patrick ekkor megfordult. Raven visszatartotta a lélegzetét, de a férfi nem állt meg. Anélkül, hogy akár egy szót is szólt volna, vagy rápillantott volna, Patrick elment mellette, és kisietett a szobából.

Raven lehajtotta a fejét és megpróbált nem sírni. Lehet, hogy tényleg Sean nyert, így, a halála után.

Raven erősen reszketni kezdett. Úgy érezte, soha többet nem fog megmelegedni.

Egyedül tért vissza Londonba, Patrick kívánságának megfelelően. A fájdalmat és a félelmet, amit legutóbbi elrablása során érzett, össze sem lehetett hasonlítani azzal a viharral, amit az a félelem keltett szívében, hogy esetleg elveszítette Patricket.

Londonba visszatérve hatalmas botrány közepén találta magát. A lovásza halála, az ő elrablása, amely sógora halálával végződött, majd ezek után férje eltűnése, vagyis az ő látszólagos elhagyatása külön-külön is képesek voltak egy hatalmas botrány kirobbantására.

Kevés szövetséges vigasztalhatta, főleg azért, mert közeli barátai még mindig nem tartózkodtak a városban. Brynn Luciannal a Wycliff családi birtokra költözött a terhesség utolsó hónapjaira, bár Lucian munkája gyakori Londonba jövetelt kívánt. Dare állítólag északon járt valamilyen „úri” ügyben. Csupán Raven nagynénikéje, Catherine néni maradt a városban, ő pedig csatlakozott a felháborodott közvéleményhez.

Emma többször is meglátogatta, hogy együttérzéséről és támogatásáról biztosítsa, de a háziasszony az utóbbi időben hihetetlenül elfoglalt lett a kaszinó újabban szárnyaló népszerűsége miatt. Az Aranygyapjú lett a társaság krémjének kedvence. Aki egy kicsit is divatos akart lenni, mostanában oda járt.

Raven úgy gondolta, neki tanácsos elkerülnie a klubot, mert megjelenése csak tovább kavarná a botrány viharait. Ráadásul a klubban mindenről csak Patrick jutna eszébe.

Raven némi kétségbeeséssel vette tudomásul, hogy szerelmes a férjébe, és hogy mostanáig vakon tagadta érzéseit még önmaga előtt is. Megpróbálta távol tartani magától a férfit és megpróbálta könnyen vértetni magát, hogy ne essen áldozatul a szörnyű fájdalomnak, amit csak a szerelem képes okozni, de kudarcot vallott. Most pedig, hogy végre meghallotta saját szíve hangját, talán már túl késő.

Kétségbeesetten akarta hinni, hogy Patrick csak azért küldte el, mert egyedül akart lenni. Hogy megpróbálja meggyógyítani saját zavarodott lelkét, miután öccsét örök nyugalomba helyezte. Azonban amikor egy jó ideje semmit sem hallott férje felől, Raven kénytelen-kelletlen beismerte, hogy csak megtéveszti magát, és hogy a férfi talán tényleg nem képes megbocsátani neki öccse halála miatt.

Legalább akadt valami, ami lefoglalta a visszatérése utáni első két napban, mivel megérkezett a nagyapja. Az utazás komolyan igénybe vette Lord Luttrell egészségét, ahogy az aggodalma is, amit Raven miatt érzett. Bár Raven jókora hazugsággal biztosította, hogy tökéletesen érzi magát, a lord tovább aggodalmaskodott, többek közt azért, hogy az asszony egész nap csak otthon van, bár megértette, hogy Raven miért nem akar mutatkozni a nyilvánosság előtt.

Lord Luttrell aggodalmai két héttel később sem csökkentek. Megpróbálta meggyőzni Ravent arról, hogy kísérje el Kelet-Sussexbe, de az asszony inkább Londonban akart maradni, hátha Patrick megérkezik. Amikor nagyapja elutazott, Raven újra magányosan találta magát. A napok csigalassúsággal kúsztak, ő pedig továbbra sem hallott semmit sem Patrickról. Olyan üres volt a ház a férfi nélkül. Ő is olyan üres volt nélküle.

A város lassan kezdett feleszmélni a kemény télből, de Raven lelkében sehogy sem akart felolvadni a jég. Tucatjával kezdte el a leveleket írni férjének, de mindet széttepte. Mit mondhatna?

Patricknek nem kell az ő szerelme. Csupán a lelkiismerete miatt ment bele egyáltalán a házasságukba, meg azért, hogy az öccsét megmentse a család megtorlásától. Azt öccse pedig most meghalt. A férfi gyásza bizonyosan minden gyengédséget kitöröl, amit esetleg érzett Raven iránt.

Még ha Patrick fel is dolgozza gyászát, nem gyűlöli meg és nem kezdi el okolni a tragédiában játszott szerepéért, Sean halála valószínűleg több annál, amit el tud viselni, és fájdalmas veszteségét örök időkre az asszonnal fogja társítani. Raven mindig bűne emlékeztetője lesz.

Raven nagyon vágyott rá, hogy Patrick írjon neki, hogy adjon valami jelet arról, hogy mi történik, mi játszódik le benne. Az asszony végtelenül szeretett volna véget vetni az őt marcangoló félelemnek és kétség-

beesésnek. Azt sem tudta, a férje hogy van, tényleg elment-e Írországba, ahogy tervezte. Patrick tökéletesen kizárta az életéből.

Már a tavasz első nyomai jelentkeztek, amikor Raven összeszedte magát annyira, hogy meg merje kérdezni Emmától, hogy mit tud Patrick terveiről.

Meghívta magához a gyönyörű háziasszonyt egy beszélgetésre. Raven nagy akarattal képes volt megvárni, amíg felszolgálták a teát, csak utána bukott ki belőle a kérdés, ami olyan régóta foglalkoztatta.

- Nem tud valamit véletlenül Patrickről?

Emma lehajtotta a fejét. Úgy tűnt, szinte zavarban van.

- Az igazat megvallva hallottam róla.

Raven érezte, ahogy a mellkasában üres fájdalom támad.

- Írországban van?

A háziasszony meglepetten nézett fel rá.

- Igen. Az ottani lótenyésztő telepén. Azt hittem, tudja.

- Nem. Nem írt. - Raven érezte, ahogy remeg, és elfordította a fejét. - Nem tudja, hogy mikor akar visszatérni Londonba?

- Raven, én... Én nem hiszem, hogy valaha vissza akarna térni. Patrick utasította az ügyvédeit, hogy adják el a klubot nekem. Illetve inkább Halfordnak.

Raven meredt szemmel bámulva próbálta feldolgozni Emma zavarbaejtő bejelentését. Patrick nem akart visszatérni Londonba?

- Halford herceg? - szólalt meg végül.

Emma szája halvány mosolyra görbült.

- Tényleg meglepően hangzik. Pedig Halford egy rendkívül kedves férfi

- mondta szinte szóról szóra megismételve azt, ahogy annak idején Raven írta le a herceget. - Megveszi számomra a klubot.

Raven az ajkába harapott, hogy ne remegjen láthatóan.

-Annyira sajnálom, Raven. Csak elképzelni tudom, Patrick számára milyen fájdalmas emlékeket idéz a klub, ha el akarja adni.

- Ne sajnálja, Emma - mormolta Raven. - Magát aztán egyáltalán nem kell hibáztatni, ha Patrick... - Az asszony a szeméhez nyomta az ujját.

- Jól van?

Raven megrázta magát és felemelte a tekintetét.

- Igen, kitűnően vagyok. És mik a tervei a klubbal? Szóval Halford finanszírozza a vásárlást? Ez azt jelenti, hogy kitűnően megértik egymást.

Emma mosolya ezúttal kissé szégyenlős volt, de láthatóan örült kapcsolatának a herceggel, és várható kaszinótulajdonosi mivoltának is. Raven örült, hogy boldog a nő, bár a benne kavargó vihar miatt alig tudott a beszélgetésre koncentrálni.

Amikor Emma elment, Raven csak ült, és kifejezéstelen tekintettel bámulta a padlót. Patrick nem akart visszatérni.

Vajon elmondta volna valamikor? Ha valamit is számított neki, akkor beavatta volna egy ilyen komoly tervbe, mint a londoni élet feladása, nem hagyta volna, hogy másodkézből értesüljön róla. Kell ennél több bizonyíték, hogy nem akar vele közös jövőt?

A szájához szorította a kezét, hogy visszafojtsa a zokogást. Tehát őt okolja az öccse haláláért. Egyértelmű, hogy nem akar vele semmi többet. Számára nincs több remény.

Pár perccel később az érzelmei a kétségbeesésről az önmagával szemben érzett haraggá változtak. Reménytelenül szerelmes lett egy férfiba, akinek nem nyerheti el a szívét, és nagyobb fájdalmat okozott magának, mint valaha gondolta volna.

Az égő könnyeket elsodorva Raven talpra ugrott.

Márpedig ő nem lesz olyan, mint az anyja volt! Nem bizony! Nem fogja elfecsérelni az életét egy férfiért. Minden áron el kell kerülnie ezt a szörnyű sorsot. Tennie kell valamit, bármit, hogy elkerülje ezt a végzetet.

Ketrecbe zárt vadállatként kezdett járkálni a szobában. Cselekednie kell. Nem maradhat itt tovább, ez egyértelmű volt. Bármerre ment, mindenhol Patrick jutott az eszébe. Ha bármi reménye volna, hogy elfelejtheti, hogy képes lesz megtanulni élni nélküle, akkor minden köteléket elszakítana, ami a férfihez fűzi. Tudta, hogy itt kell hagynia Londont.

De hova mehetne? Persze a nagypja befogadná, de még nagypja vidéki birtokán is mindenről csak Patrick és a saját fájdalomja jutna az eszébe.

Lehet, hogy az lenne a legjobb, ha Angliát is elhagyná. Az élete így is romokban hever. Elmehetne valahova és újra kezdhethné. Egy meleg helyre, ahol a szíve nem szakad meg minden áldott nap.

Egy helyre Patrick nélkül.

Újra csípős könny öntötte el Raven szemét. Talán Patricknek is ez volna a legjobb. Ha elhagyja, lehetőséget ad arra, hogy a férfi felbontsa a házasságot, amit amúgy sem akart sose. Patrick elég gazdag ahhoz, hogy kezdeményezzen egy hihetetlenül drága válást...

Ravennek potyogni kezdtek a könnyei. Akkor a férfi nevéhez és nemesi címéhez sem lesz joga. És egy elvált asszony még egy fattyúnál is felháborítóbb. Persze mit számít ez, Patrick nélkül?

Raven a kezébe temette az arcát és sírt.

Most, hogy megszületett a terve, Raven minden erejével belefogott a megvalósításba. Nem látta okát, hogy egy perccel is halogassa az indulást. Minél hamarabb hagyja el Angliát, annál hamarabb felejt el Patricket, és kezdi el a saját életét.

Raven tudta, hogy a nagyapja nem fog örülni a döntésének. Már így is elég szívfájdalmat okozott neki, hogy újra botrányba keveredett. Egyszerűen meg kell értetnie a nagyapjával, hogy nem képes maradni tovább.

Úgy döntött, Montserrat szigete lesz az úticélja, ahol felnőtt. Ott lesz a legjobb, hiszen ott még mindig vannak barátai és ismerősei, nem beszélve a kellemes éghajlatról. Vehet egy kicsi, tengerre néző házat, ahol nyugodtan élhet.

Terve megvalósítása előtt az volt a legnagyobb akadály, hogy Anglia még mindig véres háborúban állt Amerikával, ami nagyon veszélyessé tette az óceáni utazást. Amikor pár kereskedelmi hajóstársaságnál érdeklődött az esetleges lehetőségek iránt, elszomorodva hallotta, hogy Nyugat-India felé senki sem tervezi utasszállító hajó indítását.

Szerencsére Lucián épp ekkor tért vissza Londonba. A grófnak tulajdonában állt egy egészen komoly kereskedelmi flotta, és amikor Raven meggyőzte, hogy tényleg vissza akar térni a karibi szigetvilágba, Lucian ragaszkodott hozzá, hogy az egyik felfegyverzett hajóját a rendelkezésére bocsátja.

Lucian segédletével Raven a következő hétre már be is ütemezhette az indulást, és elkezdte elrendezni ügyeit, vagyis többek között búcsúzkodó leveleket írt barátainak és rokonainak.

Nagyapja válasza postafordultával érkezett.

Döntésed fájdalmasan érint, édes kislányom, de nem áll szándékomban megpróbálni lebeszélni róla, mert tisztában vagyok vele, hogy milyen nehézségekkel kéne szembenézned, ha a maradás mellett döntenél.

Jobban fogsz hiányozni, mint hinnéd. Köszönöm, hogy vidámságot és örömet hoztál életem utóbbi pár hónapjába. Bármit ér is, áldásom rád.

Raven Dare levelét barátja londoni otthonába küldte azzal a kéréssel, hogy továbbítsák neki. Brynnek szóló búcsúlevelét Lucian személyesen vitte el, és Brynn azonnal válaszolt egy üzenettel, hogy indul Londonba személyesen is búcsút mondani.

A nagynénikéjéhez Raven maga ment elbúcsúzni, ahogy azt az udvariasság is megkívánja, azzal a halvány szándékkal, hogy esetleg békét kössön vele, ha tud. Azt várta, hogy nagyapja testvére nem is fogadja majd, ezért kellemesen meglepődött, hogy Lady Dalrymple komornyikja bevezette a szalonba.

- Így lesz a legjobb - szólt a lady, miután meghallgatta Raven döntését arról, hogy elhagyja Angliát. - Társaságban úgysem mutatkozhatsz többet, ezért csak rosszul éreznéd magad.

Raven visszafogta a szájára kívánczó visszavágást, hogy a rossz érzésének semmi köze nem lenne a társaság elutasító viselkedéséhez, hogy most már tudta, milyen kevés számít számára a társaságban való elismertség. Inkább ügyesen témát váltott. Aggodalmát fejezte ki, hogy mi lesz nagyapjával a távollétében.

Kellemes meglepetésére Halford is meglátogatta Ravent, amikor a fülébe jutott az asszony terve. A herceg minden eddiginél barátságosabban beszélt bele. Bár teljesen még mindig nem bocsátotta meg, hogy annak idején cserbenhagyta, Emma nagyszerű vigaszt nyújtott neki.

- Feleségül soha nem vehetem el, tekintettel a rangomra, de hatalmas vigasztalást jelent a számomra - mondta Halford nem várt vidámsággal. Mosolyogva pillantott Ravenre. - Furcsa, hogy miként alakultak a dolgok.

- Igen. Furcsa - mondta halkan Raven. Nem akart arra gondolni, hogy mi lett volna, ha minden másként alakul...

A Patricknek szóló búcsúlevelét volt a legnehezebb megfogalmazni, azt hagyta utoljára. A levélben Raven sajnálatát fejezte ki, amiért a férfinak el kellett veszítenie a testvérét, és azért is, hogy akarata ellenére bevonta az életébe a férfit. Ezenkívül kifejezte válási szándékát. Két nappal tervezett indulása előtt adta postára a levelet. Tudta, hogy mire a férfi Írországból kézhez kapja levelét, ő már a tengeren fog hajózni.

Az utolsó két nap csomagolással és az apró részletekkel telt. Szobalánya, Nan úgy döntött, hogy vele tart a déli tengerekre, így lesz társasága a hosszú úton. Leginkább a lovait féltette, de Halford felajánlotta, hogy helyet biztosít számukra kitűnő istállójában, és Raven nem tudott nemet mondani az ajánlatra.

Szerencsére túl sok aprósággal kellett törődnie, mintsem hogy átadhatta magát a belsejében lüktető gyásznak.

Kedd este Brynneel és Luciannel vacsorázott a házaspár londoni házában. Csendes házba tért haza tőlük. Nem maradt több tennivalója. A Wycliff házaspár úgy tervezte, hogy holnap kikísérik a hajó indulásához. A kofferei és ládái már a kikötőben voltak, és holnap délután, az esti dagállyal fog kihajózni.

Fájó szívvel készülődött aznap éjjel lefekvéshez. Amikor végre lerakta a fejét, kényszerítette magát, hogy hunyja be a szemét, és megpróbálta elterelni gondolatait Patrickről.

Holnap reggel hátat fordít Angliának, ahol megismerte az igazi boldogságot és az igazi szívfájdalmat is. Maga mögött hagyja a múltját, és új életet kezd. Ezenkívül mindent megtesz, hogy elfelejtse Patrick Lassetert, ha tudja.

Aznap este eljött hozzá képzeletbeli szeretője. A férfi meztelenül elnyúlt mellette az ágyon. Lassan simogatta a testét, kezébe vette mellét.

Amikor Raven összerándult az érintésétől, a férfi fölé könyökölt, és perzselő tekintettel nézett le rá. Kérdések sorakoztak a férfi sötét szemében, aztán fájdalom látszott benne, ahogy a férfi rájött az igazságra. A nő nem kívánta a társaságát.

Raven nem szólt semmit, csak elfordult.

- Szóval búcsúzunk? - suttogta a férfi rekedten. - Elküldesz?

- Sajnálom.

A férfi keze Raven arcára vándorolt, és maga felé fordította a nő tekintetét. Az ujjai szívszakasztó gyengédséggel simítottak végig az ajkán.

- Ne sajnálj. Már nincs rám szükséged. Rá van szükséged. Őt szereted.

- Igen. Istenem az égben, szeretem.

- De nem lehet a tiéd. Sem ő, sem a szerelme.

- Nem. - Raven a férfi izmos mellkasához akarta hajtani a fejét. Az álmomalak szertefoszlott.

Raven szorosan behunyta a szemét. A vágy, mint egy éles és hegyes kés szúrta, kínozza, szinte elviselhetetlenül. Csak remélhette, hogy egy napon ez a vágy is távoli emlék lesz csupán, ugyanolyan képzeletbeli, mint a szeretője volt.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Biztos, hogy ezt akarod? - kérdezte még utoljára Brynn, amikor búcsút vettek egymástól a kikötőben. Brynn előrehaladott terhessége miatt Lucian nem engedte meg feleségének, hogy felmenjen a hajó fedélzetére, így a két asszony a Wycliff hintóban búcsúzott egymástól.

Nem, egyáltalán nem biztos, akarta volna válaszolni Raven. Minél közelebb került az induláshoz, annál jobban elbizonytalanodott. Nem lehet, hogy hibát követ el azzal, hogy elhagyja Angliát?

- Nem gondolod, hogy várnod kéne még egy kicsit? - tette hozzá Brynn halkán. - Hogy Patrick is megismerje a terveidet?

Raven megrázta a fejét. Az ő tervei nem jelentenek túl sokat a férfi számára. Nincs értelme késlekedni. Raven el sem tudta képzelni, hogy Patrick valaha is megbocsátana neki. Nem tudta volna elviselni a fájdalmat és a vádat a férfi tekintetében. Őt okolta az öccse haláláért és ez egy olyan akadály volt, amin a szerelem nem képes átlépni. A távozása pedig megkönnyíti Patrick számára, hogy felbontsa a házasságukat.

- Így mindkettőnknek könnyebb lesz - mondta Raven végül.

Brynn szorosan átölelte Ravent.

- Rettenetesen hiányozni fogsz.

- Te is nekem - felelte Raven a könnyeivel küszködve. Eltökélten felemelte a fejét, megacélozta magát és megfogta a retiküljét.

- Meg kell ígéred, hogy gyakran fogsz írni, és azonnal értesítened kell, ha megszületik a baba, hogy fiú lett vagy lány.

Brynn mosolyogva hatalmas hasára tette a kezét.

- Fiú lesz, biztos vagyok benne.

Raven leküzdötte magában az irigységet, ami barátnője boldogsága láttán kelt benne, és kilépett a kocsiból, ahol Lucian várta.

- Indulhatunk? - kérdezte a karját nyújtva.

- Igen - felelte Raven.

A férfi a magas, háromárbcos hajóhoz kíserte, és felségítette a fedélzetre. Raven egyszer, a kapitány kíséretében már körbejárta a hajót, Nan pedig már odalent volt, és a két apró kabinban rendezkedett, amelyek az elkövetkező hat hétre az otthonukat fogja jelenteni.

Lucian a kapitányhoz kíserte Ravent, és a lelkére kötötte, hogy vigyázzon az értékes rakományra az úton, majd testvéri ölelésbe zárta Ravent.

Az asszony egy hosszú pillanatig magához ölelte Luciant, mélyen a férfi fürkészt, kék szemébe nézett. Hálás volt érte, amiért Lucian nem ismétli el Brynn próbára tevő kérdéseit, csupán arcon csókolja.

- Vigyázzon magára, kedvesem. És adja át legmelegebb üdvözetem Nicknek. Azt hiszem, sokkal hamarabb találkozik velem, mint én.

Raven elmosolyodott a gondolatra. Nicholas Virginiában lakott, de mivel mostanában a brit csapatok veszélyesen közel jártak hozzá, ezért a családját átköltöztette az egyik amerikai felségterületen fekvő karibi szigetre. Már nagyon várta, hogy újra találkozzon féltestvérével és feleségével, Aurorával. Ez egyike volt a néhány fénysugárnak sötét világában mostanában.

- Átadom - ígérte Luciannek.

A korláthoz lépve figyelte, ahogy Lucian lemegy a hajóról és beszáll a várakozó kocsiba. Könnybe lábadt szemmel vizionozta Brynn integritását, miközben élesen lelkébe hasított az üres magány. Mennyire fognak hiányozni! De rajtuk kívül olyan kevés dolog van Angliában amit hiányolna.

Az erős márciusi szélben reszketve húzta szorosabban maga köré a köpenyét, ahogy a nyüzsgő kikötőt nézve állt a korlátnál. Eszébe jutott

az érkezése tavaly tavasszal. Azzal az elhatározással jött ebbe az országba, hogy előre meghatározott terveknek megfelelően alakítsa sorsát, de semmi sem úgy alakult, ahogy tervezte. Akarata ellenére ostobán szerelembe esett egy olyan férfi iránt, aki nem szerethette viszont.

Mégis megváltoztatta volna sorsát, ha teheti? Választaná azt, hogy sosem találkozik Patrickkel? Hogy soha nem érzi magán az érintését? Hogy soha nem ismeri meg a szerelem nyomorúságát? Minden fájdalom ellenére sem tudta azt kívánni, hogy bárcsak sosem szerette volna a férfit.

- Lady Frayne - szólalt meg mellette a kapitány, félbeszakítva Raven gondolatait. - Volna oly kedves lemenni a kabinjába? Fél órán belül indulunk.

Raven bólintott, és engedelmeskedett. Nem akart a legénység útjában lenni, akik ilyenkor, induláskor buzgón bontják a vitorlákat és igazítják, feszítik a köteleket.

Az asszony lement a fedélközbe a kabinjába és örömmel fedezte fel, hogy egy kis kályhával be van fűtve. Idevette a kesztyűjét és a köpenyét, és elrakta őket, majd meg kellett kapaszkodnia, ahogy a hajó ringatózni kezdett indulás előtt.

Kétségbeesését leküzdve Raven elővette a régi, drága naplót, anyai örökségét és leült a priccsére olvasni. Pillantása az agyonolvasott lapra esett.

A szerelem egyszerre eksztázis és kín. A szerelem vad örömmel és fájdalmas rettegéssel tölt el...

Raven gyorsan becsukta a naplót. Egyetlen szóval többet sem tudott volna elviselni. Az ő szerelme inkább volt kín, mint eksztázis.

Lefeküdt a priccsére, és összegömbölyödött. Fájdalom rezgett benne mélyen. Most már értette a szerelmet. Most már sokkal jobban megértette anyja szenvedését. Sokkal jobban, mint szerette volna.

Azért jött Angliába, hogy valóra váltsa anyja álmát, de rá kellett jönnie, hogy senki sem élhet más álmaiban. Nem élhet másnak, csak magának. Az anyja álma nem az övé.

Ráadásul most, hogy elérte amit akart, nemesi cím birtokosa lett, azon kapta magát, hogy egyáltalán nem érez elégedettséget. Ostoba volt, amikor azt gondolta, hogy ez fontos.

Azt hitte, hogy egy cím majd enyhíti a fájdalmat, amit az okoz, hogy törvénytelen gyerek, hogy egy nemesi cím belépőt ad neki abba a társaságba, ami hátat fordított az anyjának. Bizonyos szempontból az egész élete arról szólt, hogy bizonyítsa: közéjük való. Most már azonban nem volt képes szégyellni azt, ami: szerelemgyerek. Most, hogy megismerte a szerelmet, azt gondolta magáról, hogy nagyon szerencsés.

Most már a vágyait sem tudta megtagadni. Bármit megtett volna, hogy gyereke legyen Patricktól. Milyen kár, hogy ez a lehetőség elveszett.

Raven becsukta a szemét, és érezte, hogy elkezdenek potyogni a könnyei. Amikor egy perccel később zokogni kezdett, az arcát a párnába fúrta, hogy ne hallatszon ki a hang. Olyan régóta nem engedte meg magának, hogy sírjon. Gyűlölte magát, amikor így úrrá lett rajta a gyengeség. Az anyja anyyi éjszakát sírt végig...

Ahogy hirtelen eszébe jutott az elveszett szerelméért zokogó anyja képe, Raven vett egy mély levegőt. Istenem. Már olyan lett, mint az anyja?

Iszonyú erőfeszítéssel elnyelte a könnyeit. Ő nem olyan, mint az anyja. Ő nem tehetetlen áldozat, aki hagyja, hogy az élet sodorja ahelyett, hogy eltökélten szembenézne a kihívásokkal.

Akkor mégis mit csinál most, hogy elszökik? Ez nem a gyávaság jele? Raven hatalmasat nyelt. Megpróbálta elállítani a könnyáradatot. O'Malley nem lenne rá büszke, hogy így, harc nélkül megadta magát. Hirtelen elszégyellte magát. Nem tagadhatta le szíve fájdalmát Patrick elvesztése miatt, de azt kiválaszthatta volna, hogy mit kezd vele.

A szökés nem a jó válasz.

Még nem volt késő, hogy meggondolja magát. És ha marad? Elindulhatna Patrick keresésére. Legalább elmondhatná neki, hogy szereti. Ostobaság lenne elmenni, mielőtt biztosan tudná, hogy a férfi mit érez iránta. Követelhetné, hogy a férfi mondja meg neki, egyenesen a szemébe, hogy nem tud megbocsátani, hogy soha nem fogja szeretni, és hogy nem akarja látni sem.

És ha tényleg ezt mondaná? Raven gyomra összeszorult a rémületes lehetőségtől.

Akkor egyszerűen rá kell vennie, hogy meggondolja magát. Harcolnia kell a szerelméért. Először azonban meg kell találnia. Szólnia kell a kapitánynak, hogy mégse induljanak...

Ekkor érezte, hogy valami súly nehezkedik az ágyra.

Raven elhallgatott, abbahagyta a zokogást. Biztos volt benne, hogy csak elképzeli, ahogy két erős kar felkapja, az izmos mellkashoz emeli, az ajka pedig gyengéd csókot nyom homlokára...

- Raven... Istenem, szerelmem... Ne sírj!

Patrick. Raven könnyei azonnal eltűntek, kinyitotta a szemét és felnézett a férfira, kutatva az éles arcvonásokat, a szeretett arcot. Istenem, a képzelete játszik vele piszkos trükköket? Ez a valóság?

Levegőt venni is alig mert. Felnyúlt, hogy megérintse a férfi forradásos arcát, végigsimított a seb recés nyomán, Patrick meleg bőrén.

Öröm hullámozott végig rajta, azonnal legyűrve az imént érzett mély kétségbeesést.

- Mit csinálsz itt?

A férfi szája mosolyra rándult.

- Jelenleg éppen ölellek.

- Nem. Úgy értem, hogy kerülsz ide? Miért vagy itt? A férfi pillantása meg sem rezdült.

- Mert hírért vettem, hogy gyönyörű feleségem el akar hagyni, és minden erőmmel meg akartam állítani.

Raven letörölte a könnyeit.

Patrick leült a priccs végébe, hátradőlt és csak nézte.

- Írországban voltam és épp a visszautazásomat tervezte Londonba, amikor Dare eljött értem.

Ravennek tágra nyílt a szeme.

- Dare képes volt utánad menni Írországba?

- Igen... És még éppen időben ért oda, úgy tűnik. Úgy rohantam ide, mint egy örült, hogy még a hajó indulása előtt ideérjek.

Raven most vette csak észre Patrick sárfoltos ruháját, vastag borostáját és szemeiben a fáradtságot. A férfi arcán árnyék futott végig.

- Nagyon féltém, hogy esetleg elkések. De akkor is követtelek volna.

Raven szorosan behunyta a szemét. Nem tudta, hogyan értelmezhetné a férfi szavait.

- Azt hittem, gyűlölsz, amiért meghalt az öcséd.

- Istenem Raven, soha nem lennék képes gyűlölni téged! Gyere ide!

Patrick érte nyúlt, és újra a mellkasához húzta. Az állát az asszony feje búbjára tette.

- Csak rendbe kellett tennem magamban a dolgokat. Fel kellett dolgoznom Sean halálát.

Raven vett egy mély lélegzetet. Még reménykedni is félt.

- És sikerült?

Patrick sóhajtott egy nagyot.

- Amennyire lehet. Tudom, hogy Sean zavart lélek volt, de nekem nagyon rosszul esett, hogy nem tudtam segíteni neki. Most már látom, hogy magamat próbáltam megbüntetni, amiért nem voltam képes megmenteni őt.

Az asszony egy pillanatig nem szólalt meg, csak hallgatta a férfi lassú, egyenletes szívverését. Tényleg elhiheti, hogy Patrick feldolgozta gyászát és büntudatát? Hogy képes volt ledobni magáról az önostorozás terhét?

Raven érezte, ahogy a saját szíve zakatol, mialatt a helyes kifejezést kereste.

- Emma azt mondta, hogy neked nagy szükséged van arra, hogy segíts a rászorulókon. Seanon azonban nem lehetett segíteni.

- Most már én is így gondolom. Talán ha előbb kaptam volna észbe. De Sean csak magát hibáztatta, amiért mindent tönkretett maga körül. - Patrick a saját arca felé fordította Raven arcát, és mélyen a szemébe nézett. - Nagyon sajnálom, hogy ennyit bántott. Nagyon sajnálom O'Malleyt...

Raven érezte, ahogy belehasít a fájdalom a lovász nevének említésére. A gyásza O'Malley iránt mindig vele marad, de tudta, hogy a barátja sem akarná, ha egész életében gyászolná.

- Soha nem fogom őt elfelejteni - mondta halkan. A szívéhez emelte a kezét. - Itt őrzöm az emlékét, a szívemben.

Patrick az asszony kezére tette a kezét. Az arca annyi fájdalmat sugárzott, amennyit még Raven sosem látott rajta.

- Szerinted én is helyet találhatnék ott, a szívedben, Raven? Kérlek, mondd, hogy még nem késtem el!

Az asszony lelkébe élesen hasított a remény. A remény, a vágy és az öröm.

- Nem. - Mondta az örömtől összeszorult torokkal. -Nem késtél el.

A férfi hosszú szempillái eltakarták a szemét.

- Mégis el akartál hagyni. Egy óceánt képes lettél volna áthajózni, csak hogy minél távolabb legyél tőlem.

Raven nem vette el a tekintetét Patrickről.

- Mert egyszerűen képtelen lettem volna maradni. Azt hittem, gyűlölsz. Azt hittem, az elutazásommal megkönnyítem számodra a válást.

- Ezt akarod? Válni?

- Nem - felelte Raven. - Egyáltalán nem! Csak azt gondoltam, hogy boldogabb lennél nélkülem.

A férfi ujjai Raven kezére feszültek.

- Előbb vágnám ki a szívem, minthogy elveszítslek, Raven. Nem hiszem, hogy képes volnék élni nélküled.

Ravennek elakadt a lélegzete.

- Mit mondasz?

- Azt, hogy szeretlek.

Raven meglepetten nézett Patrickra.

- Komolyan mondod?

- Komolyan. Már nagyon régóta szeretlek. - Patrick a két keze közé vette Raven arcát. - Beléd szerettem, boszorkám! Felforgattad a szívemet és fényt hoztál az életembe. Hát hogy nem szerethetnék?

Raven magában ujjongani kezdett, de nem jött ki szó a torkán.

- Már korábban el kellett volna mondanom - mormolta Patrick gyengéden simogatva az arcát az ujjaival. - Nem mertem bevallani az érzéseimet, mert féltem, hogy elveszítenék, ha megtudnád. Olyan sokszor elmondtad, hogy soha nem fogsz szeretni senkit. Egyszerűen nem tudtam, hogyan lehetne megváltoztatni az elhatározásodat. Végül is csak azért jöttél hozzám, hogy elkerüld a botrányt. Aztán meg másodszor is hagytam, hogy Sean bántson. O'Malleyt is elveszítetted miatta. Nem hiszem, hogy meg tudtál volna bocsátani nekem ezért, vagy hogy érdemeltem volna bocsánatot.

- Dehát nincs mit megbocsátani, Patrick. Nem várhattam, hogy az öcséd őrzője légy.

- Most már tudom és értem. Sean rengeteg fájdalmat okozott mindenkinek - mondta a férfi halkán. - De bizonyos szempontból meg hálás vagyok neki. Nélküle soha nem találkoztunk volna, de főleg nem vettelek volna el feleségül. - Patrick tétován elhallgatott. A hangja egé-

szén elhalkult. - Amikor megtudtam, hogy elmész, kockáztatnom kellett. Azt akarom, hogy igazi házasságban éljünk, Raven. Azt akarom, hogy igazi feleségemmé légy. A férjed akarok lenni, a szeretőd, a gyerekeid apja. Kérlek, mondd azt, hogy adsz még egy esélyt!

A férfi szeméből sugárzó kérések Raven lelkét érintette.

- Igen Patrick. Ó, igen!

- Csak azt kívánom... Csak azt remélem, hogy egy napon viszonzod a szerelmem. Tudom, mennyire félsz tőle...

Raven a férfi érzéki ajkához nyúlt, hogy elhallgattassa.

- Szerelmes vagyok beléd, Patrick. Teljes szívemből.

Patrick szemében tűz gyúlt. A torkából nyers nyögés tört elő, ahogy az asszony szájához hajolt, hogy megcsókolja. Raven Patrickbe kapaszkodott és ugyanazzal a tűzzel viszonzta a csókját.

Mindketten szaporán lélegeztek, amikor végre elszakadtak egymástól. De Patrick nem engedte el Ravent. Inkább közelebb húzta magához.

- Istenem, hogy hiányoztál - suttogta Raven hollófekete hajába.

Raven sóhajtva nyomta az arcát Patrick vállához.

- Azt hittem, soha többé nem találkozunk. Azt hittem, soha többé nem akarsz visszajönni. Emma azt mondta, hogy rá akartad bízni a klubot.

- Nem. Azt terveztem, hogy Londonba jövök, még mielőtt Dare megérkezett volna. Azt reméltem, hogy valahogy talán meg tudlak győzni arról, hogy gyere velem.

Patrick megjegyzése zavarba hozta Ravent.

- Hova mentünk volna?

- Valahova. Bárhova. Bárhova, ahol nem jut eszembe az öcsém. A karibi szigetek ideálisnak tűnnek. Ugye nem bánod, ha elkísérlek?

Raven szíve dalolni kezdett az örömtől.

- Mindennél jobban szeretném!

- Nem bánod, hogy elhagyjuk Angliát?

- Egyáltalán nem. Nem akarok itt élni.

- És az álmod? Azt hittem, hogy a társadalmi helyzeted nagyon fontos a számodra.

- Már nem az. Csak mostanában jöttem rá, hogy ez milyen keveset jelent nekem. - Felemelte a fejét a férfi szemébe nézett. - Olyan sok igazságot értettem meg az utóbbi pár hónapban, Patrick! Azt hittem,

hogy anyám álmának valóra váltása bodoggá fog tenni, hogy egy nemesi cím életem leghőbb vágya. Rájöttem azonban, hogy nekem a te szerelmed a legfontosabb. A legfőbb vágyam most már az volna, hogy egyszerűen Lasseterné lehessenek, ha engeded.

A tűz egyre jobban kezdett égetni, de Patrick csak felhúzta a szemöldökét.

- És a képzeletbeli szerető?

Raven az ujjbegyével megsimogatta a férfi állát borító erős borostát. Patrick most nagyon úgy nézett ki, mint az a veszélyes lázadó, ami egykor volt. Élete szerelme.

- Már nagyon régen nem vágyom a képzeletemre. Csak téged akarlak.

Patrick az arcához szorította Raven kezét.

- Akkor így lesz? Újra kezdjük a házasságunkat Montserrat-n? Túllépünk a múlton és előről kezdjük?

- Igen. Megegyeztünk.

A férfi mosolyába Raven kis híján belevakult. Patrick az előttük álló jövővel kapcsolatos ígérekkel teli csókkal illetve Raven ajkát. Amikor visszahúzódott, sötét szeme teli volt vággyal.

Raven megrázta a fejét.

- Még mindig azt hiszem, hogy csak a képzeletem játszik velem. Tényleg szeretsz?

- Életemben semmiben nem voltam ilyen biztos. -Patrick arcán gyengéd mosoly jelent meg. - Azt hiszem, attól a pillanattól fogva szerettelek, hogy először belém lőttél.

Raven elpirulva csukta be a szemét.

- Jaj, ne is emlékeztess!

Patrick újra elnevette magát, és szorosan magához ölelte az asszonyt, fürdőzve az érintés intenzív örömeiben. Jobban szerette Ravent, mint a saját lélegzetét. De tudta, hogy ezt be is kell bizonyítania neki. El kell vele hitetnie. Hosszú út előtt állnak, végül is lesz rá ideje.

Gyengéden megcsókolta az asszony feje búbját.

- Tudom, hogy eddig nem adtam sok okot rá, hogy szeress, de most minden megváltozik. Esküszöm, hogy kárpótollak.

- Mondd még egyszer!
- Szeretlek, kicsi boszorkám! Annyira, hogy belesajdul a szívem.
Raven belemosolygott a férfi vállába. Belerázkódott az érzelmeibe.
- Én is így érzek.
- Akkor mondd te is! - Maga felé fordította Raven fejét. - Hallani szeretném!
- Szeretlek, Patrick - mondta Raven önmagáról megfélekedve, teli örömmel, ahogy a nyaka köré fonta a karját.
- Szeretlek, szeretlek, szeretlek - mondta, miközben lassan szenvedélyes csókba kezdett Patrickkel.

UTÓSZÓ

Raven elakadó lélegzettel figyelte, ahogy Patrick kiemelkedett a habokból és csodálatos teste körvonalai az akvamarin tenger elé rajzolódtak. Olyan gyönyörű volt a férje, hogy Ravennek belesajdult mindene.

A férfi tekintete Ravenre szegeződött, a pálma alá, ahol feküdt a parton, és az asszony titkos örömmel elmosolyodott. Kalóz szeretője a valóságban Patrick lett, és jött, hogy elnyerje hölgye szívét, pontosan úgy, ahogy annak idején az álmaiban történt.

Ahogy a férfi sötét szemeivel találkozott a tekintete, Raven érezte, ahogy a szerelme egyre duzzad benne. Úgy kellett neki a férfi, ahogy a levegő vagy a napfény.

Minden kockázatot megért, hogy ilyen tökéletes társra talált, mint Patrick. Kockáztatás nélkül soha nem ismerte volna meg az igazi szerelem eksztázisát. Igazság szerint a múltjukat árnyékoló sok fájdalom és szomorúság adta meg a Patrick iránt most táplált érzéseinek igazi mélységét és intenzitását.

Mindaz, ami egykor olyan fontos volt neki - pozíció, rang, vagyon, címek és birtoktárgyak - olyan keveset érnek, ha az embert nem szeretik, ha egyedül van

Ezt Patricktól tanulta.

Raven várakozóan figyelte, ahogy Patrick kísértél az ezüstös habokból, és a kristályos homokon át odajön hozzá. A férfi egy pillanatig megállt

felesége fölött, vibrálóan, vonzóan. Fekete haja ragyogott az arany fényben, a pillantása tüzelt, enyhén duzzadt hímtagja büszkén hirdette vágyát. Rávennek elég volt Patrick életteli, izgatott testére nézni, hogy benedvesedjen, és mellbimbói fájdalmasan megkeményedjenek.

Patrick pontosan tudta milyen hatással van a feleségére, és ezt Raven is tudta. A férfi szemében szikrázott a vágy, ahogy az asszony mellé térdelt a pokrócra.

Gyakran jártak ide, ebbe a zárt kis öbölbe nem messze új otthonuktól, hogy megmártózzanak a lagúna kék vizében, elsüllyedtek hajókat keresve a mélyben, vagy régi kalózkincseket a part homokjában.

- Találtál valamit? - kérdezte az asszony, ahogy Patrick elnyúlt mellette.

- Itt van minden kincsem, mellettem - mormolta rekedtes hangon a férfi. - Te vagy a kincs, amibe el akarok temetkezni.

A férfi nedves teste hűvösen simult Raven átmelegedett bőréhez, de a szája forró volt és nedves, ahogy megcsókolta Raven fedetlen mellét.

Raven torka mélyén örömteli nyögés ébredt. A bőre különösen érzékeny volt mindig, ha a férfi megérintette, Patrick pedig mindenhol megérintette veszélyes, vadul érzéki simogatásai során, amelyekkel bebarangolta Raven egész testét.

Aztán a szája lassan Raven lüktető, legnőiesebb testrészéhez vándorolt. Raven levegőért kapkodva felemelte Patricknek a csípőjét, és a hajába markolt. A férfi ajka forróbb volt, mint a bőrét égető nap. A nyelve pedig... Raven érezte, ahogy simogatja, ahogy köröz érzékeny húsán, örömteli hullámokat indítva el vágtyól sajgó testében.

Amikor el akarta tolni magától, Patrick megfogta két kezét, és leszorította a teste mellé. Az asszony forgó csípővel hosszú, kérlelő nyögést hallatott, ahogy Patrick nyelve egyre mélyebbre hatolt belé.

Raven addig állt ellent a férfi erőszakos támadásának, amíg már nem bírta tovább.

- Patrick... Istenem!... Kérlek!

A férfi felnézett rá. A szemében nyers vágy tüzelt. Mindent tudó tekintettel borította el testével Ravent. Szélesre tárva az asszony combjait lassan, óvatosan vezette belé pulzáló férfiasságát.

Raven annyira fel volt izgulva, amikor Patrick belehatolt, hogy kis híján azonnal elélezett. Visszafojtott lélegzettel felemelte a csípőjét,

hogy minél jobban be tudja fogadni a férfit, hogy az minél teljesebben betölthesse. Patrick szenvedélytől izzó pillantása szinte égette Raven szemét, ahogy lassan kihúzta vastag dorongját, majd újra a mélyére hatolt.

Raven teli torokból felsikoltott az örömtől.

Most már kétségbeesett vágyakozással fonta össze lábait Patrick dereka körül, hogy minél szorosabban magába zárhassa, befogadhassa a férfi erős lökéseit. Vágya felért Patrickével, ahogy a férfi lehajolt hozzá egy kemény, szenvedélyes csók erejéig.

A férje csókja vad volt és mélyre hatoló, vad intimitása egy közelebb juttatta az asszonyt a csúcs felé.

Raven a vágytól szinte megveszve kapkodott levegőért, miközben egy ritmusra dobogó szívvel íveltek a gyönyörök csúcsa felé. Patrick nem egyszerűen birtokba vette, hanem magáénak követelte, magába zárta. A férfi leglényege a tűz volt, az ellenállhatadan tűz, ami felemésztette Ravent.

Együtt jutottak el a csúcsra, a mindent elégető tűz együtt lobbant utolsó kettejük testében. Ahogy utolsó reszketéseik is elhaltak, Patrick Ravenre omlott, összekeveredett lihegő lélegzetük, ahogy marcangoló éhségük pillanatnyilag csitult.

Ahogy ott pihentek, meleg tengeri szellő kezdte simogatni átmelegedett testüket. Raven elégedetten felsóhajtott, ahogy Patrick a karjába vette. Volt párosodásukban valami gyönyörű, állatias szenvedély, mégis a szerelem tette nászukat ilyen lélegzetelállító tűzijátékká.

Raven szívében ott zakatolt a vágy és a gyengeség, ahogy felnyúlt, hogy a tenyerébe vegye Patrick forradásos arcát. Ehhez a férfihoz tartozik. Úgy kell neki, ahogy a következő szívverés.

Sok perccel később Raven gondolatai vándorolni kezdtek, és eszébe jutottak az érkezésük óta eltelt hónapok.

Montserrat szigete jó választásnak bizonyult. A jókora ír közösségekben életében először előnyt jelentett az angolok által alsóbbrendűnek tartott származása. Bár az otthoni bottrányokról szóló pletykák természetesen ide is követték őket, az itteni felsőbb körök sokkal megértőbbnek és elnézőbbnek bizonyultak, mint az angliai társaság. Persze a címük is segített. Frayne bárót és a bárónőt mindenhova meghívták, és a sziget minden magasrangú embere ver-senget az ő meghívásukért.

Vettek egy nagy házat csodás kilátással a Karib-tengerre és lassan kezdték otthon érezni magukat benne. Patrick az istállókat is benépesítette, hogy Raven kedvére lovagolhasson.

Patrick persze nem felejtette el az öccsét, és a szerepet, amit a halálában játszott, de megtanult megbocsátani magának. Michael O'Malley pedig rettenetesen hiányzott Ravennek. Emeltettek is egy kis emlékhelyet az ír lovásznak, ahol Raven gyakorta vitt hozzá virágot.

Az asszonynak a barátai is gyakran hiányoztak, de a levelek, amelyek szép lassan elkezdtek sorjázni Brynntől, Emmától és a nagypapjától, mindig felderítették. Dare-ről egyáltalán nem hallottak semmit, valószínűleg azért, mert a főrend túlságosan elfoglalt volt.

Raven döbbenet hallotta Patricktól a titkot, hogy Dare az utóbbi időben mivel foglalkozott: egy Calibán nevű hazaárulót próbált meg nyakon csípni. Nem volt könnyű a korhelykedéseiről és nőügyeiről híres Örömök Hercegét a nemzetközi kémkedés világába merülve elképzelni, pedig Dare állítólag tényleg Calibán nyomába eredt, még hozzá Lucián kérésére. Csak addig szakította félbe nyomozását, hogy szóljon Patricknek Írországbán. Patrick neki köszönheti, hogy elérte az induló hajót, és ezért Raven hatalmas hálát érzett régi barátja iránt.

A tengeri út csodás volt. Megosztották egymással minden titkukat, reményeiket, félelmeiket, legmélyebb érzelmeiket. A szerelmük napról napra nőtt.

Raven nem hitte, hogy ezt a boldogságot még tetézni is lehet. Abban biztos volt, hogy a férje mélyen szereti, de félt, hogy a férfit még ez a szerelem sem fogja kielégíteni. Már most úgy tűnt, hogy kezdi unni a semmittevő életet. Raven tudta, hogy Patricknek többre van szüksége ennél.

- Patrick, arra gondoltam... - szólalt meg egy este az asszony.

- Mmmm? - A férfi halk mormolása azt jelentette, hogy kis híján álomba merült.

- Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy alapíts egy árvaházat?

Patrick kinyitotta a szemét. Hirtelen teljesen éber lett.

- Árváknak?

- Igen. Errefelé is rengeteg gyerek van, akik elvesztették a családjukat. Egyszerűen szörnyű, ahogy a kikötők környékén próbálnak megélni. Sokat közülük még kereskedelmi hajók fedélzetén is dolgoztatnak.

Patrick elhúzódott Raven meztelen testétől és felkönyökölt, hogy lenézzen az asszonyra.

- Arra gondolsz, hogy itt Montserrat-n indítsak el egy otthont?

- Esetleg. Bár azt hiszem, hogy az egyik nagyobb sziget jobb lenne, ahol könnyebben lehetne tanárokat és személyzetet találni... Antiga például.

Patrick hosszú percekben át csak nézte az asszonyt. Észrevette, milyen komoly Raven kék szeme.

- Látom, már gondolkodtál ezen.

- Beismerem, aggódom érted. Egy ilyen otthon beindítása elfoglalna. Most, hogy nincs a klub, ahol eltöltheted az idődet, gyakran nem tudsz mit kezdeni magaddal mióta idejöttünk.

Patrick önkéntelenül is Ravenre mosolygott.

- Meg akarsz tőlem szabadulni, szerelmem?

- Dehogy! Csak azt hiszem, hogy jót tenne neked, ha dolgoznál valamit. És közben jót is tennél sok embernek.

Patrick néma csodálattal nézett Ravenre, és közben arra gondolt, hogy vajon mivel érdemelte ki ezt a nőt. Talán tényleg a végzet akarta, hogy az öccse rossz szándéka az ő ágyába sodorta őt.

Csodálva nézte az asszony vibráló szépségét. A csendes szellőben finoman lebegtek Raven hollófekete hajtincsei.

- Persze én is segítenék - tette hozzá Raven, amikor Patrick még mindig nem szólalt meg. - Sokat nem tudok a gyereknevelésről, de azt tudom, hogyan kell háztartást vezetni. És kitűnő alkalom volna a gyakorlásra, ha majd lesznek saját gyerekeink.

Patrick szíve felmelegedett a gondolatra. Nem csupán attól a gondolattól, hogy közös gyerekei lesznek Rávennél, hanem attól is, hogy az asszony így megváltoztatta a véleményét. Raven korábban eltökélte, hogy egyetlen gyerek sem fogja az ő meggondolatlansága miatt végigjárni azt a poklot, amit ő élt a mostohaapja mellett. Patrick örült, hogy az asszony most őt akarja a gyerekei apjának, hogy ennyire megbízik benne. A férfit lenyűgözte, hogy a felesége tényleg megszerette.

Gyengéd komolysággal itta be Raven látványát. A tekintete vigisiklott a nő testének minden csábító domborulatán. Annak idején megfogadta, hogy örökre vigyázni fog Raven szívére. Most csendben megerősítette fogadalmát, ahogy felesége nyakához hajolt.

Raven azonban próbált tovább beszélni.

- Először fiúkkal kezdhethetnénk, és ha látjuk, hogy sikerrel járunk, jöhetnének a lányok... Akár Seanról is elnevezhetjük az intézetet, ha gondolod.

Patrick örömteli hangot hallatott, ahogy Raven elefántcsont bőrének sós ízét élvezte.

- Patrick, figyelsz te rám egyáltalán?

- Igen, boszorkám. Csupa fül vagyok.

- És mi a véleményed?

- Az, hogy egyszerűen lenyűgözően gyönyörű vagy.

- Patrick! Komolyan beszélek!

- Én is, kedvesem. Én is. - A kezébe vette az arcát. - Mondtam mostanában, mennyire szeretlek?

- Már órák óta nem.

- Hát akkor azt hiszem, orvosolnom kell ezt a mulasztást. - A férfi szája újra rátalált Raven mellbimbójának rózsaszín hegyére.

- Patrick, szerintem meg kéne beszélnünk a jövőnket... - Raven vett egy mély lélegzetet, ahogy a férfi nyelve körözni kezdett a mellbimbója körül.

- Lesz még rá időnk - suttogta a férfi halkán. Raven bőrhez érő ajkakkal. - Most azonban szerelmeskedni akarok a gyönyörű feleségemmel, így aztán azt hiszem, abba hagyhatnád a vitát.

- Én vitatkozom? - vágott vissza Raven nevetve, ami csakhamar sóhajtássá változott, ahogy megadta magát férje simogatásának.

VÉGE